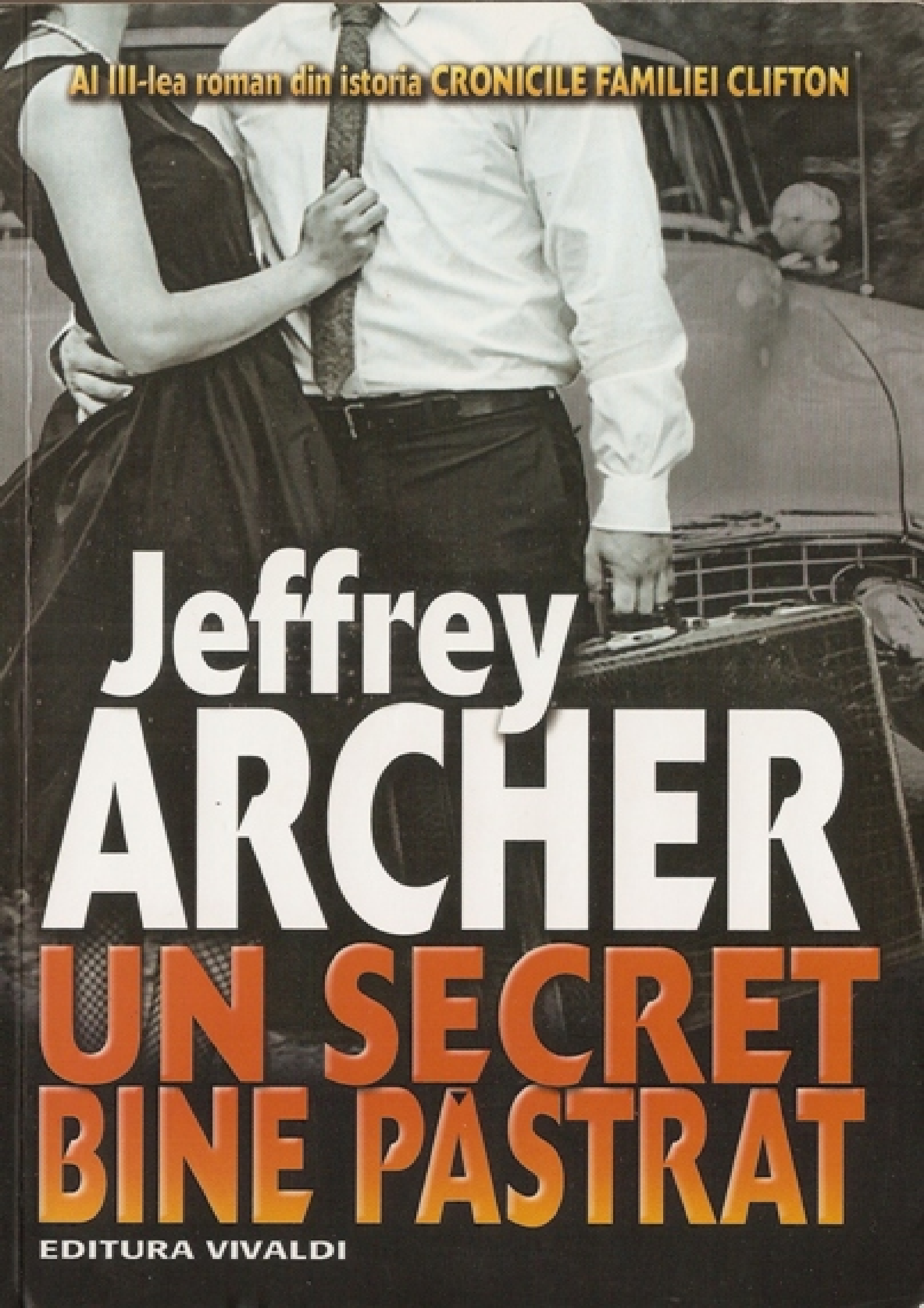

Al III-lea roman din istoria CRONICILE FAMILIEI CLIFTON

Jeffrey

ARCHER

UN SECRET BINE PĂSTRAT

EDITURA VIVALDI

JEFFREY ARCHER

CRONICILE FAMILIEI CLIFTON
VOLUMUL III

UN SECRET BINE PĂSTRAT

Titlul original: *BEST KEPT SECRET*, 2013
În româneşte de: TANIA MOCHI

Cuprins

PROLOG
HARRY CLIFTON ȘI EMMA BARRINGTON
1945 – 1951
1
2
3
4
5
6
7
8
GILES BARRINGTON 1951 – 1954
9
10
11
12
13
14
15
16
ALEX FISHER 1954 – 1955
17
18
19
20
21
GILES BARRINGTON 1955
22
23
24
25
SEBASTIAN CLIFTON 1955 – 1957
26
27
28
29
30
31
32

HARRY CLIFTON 1957
33
34
35
36
37
38
SEBASTIAN CLIFTON 1957
39
40
41
42
43
44
45
46

Pentru:

SHABNAM şi ALEXANDER

MULŢUMIRI

Le mulţumesc următoarelor persoane pentru nepreţuitele lor sfaturi şi cercetări:

Simon Bainbridge, Robert Bowman, Eleanor Dryden, Alison Prince, Mari Roberts şi Susan Watt

THE BARRINGTONS

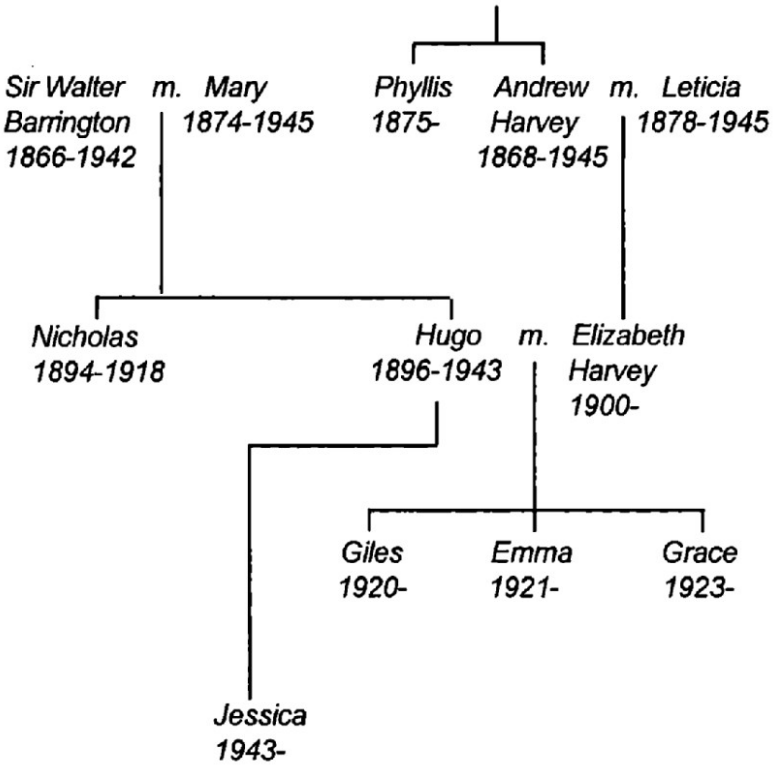

THE CLIFTONS

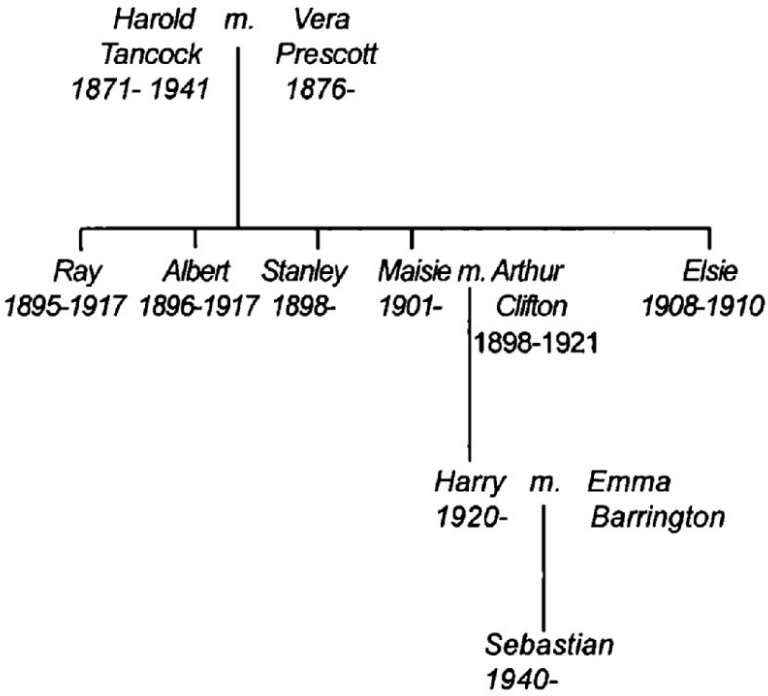

PROLOG

Big Ben a bătut de patru ori.

Deşi lordul cancelar era extenuat de întâmplările din acea noapte, organismul îi era invadat de atâta adrenalină încât era incapabil să adoarmă. I-a asigurat pe lorzi că va da verdictul în cazul Barrington contra Clifton şi va decide astfel care dintre tinerii domni va moşteni titlul şi vastele domenii ale familiei.

A mai analizat o dată faptele, pentru că bănuia că faptele şi doar faptele îl vor conduce la concluzia finală.

Când îşi începuse studiile, cu vreo patruzeci de ani înainte, maestrul său îl sfătuise să-şi lase părerile, sentimentele sau înclinaţiile personale deoparte când va judeca clientul sau cazul adus în faţa lui. Legea nu este pentru cei slabi şi romantici, îi mai explicase el. Totuşi, după ce respectase această mantră timp de patru decenii, lordul cancelar era obligat acum să recunoască faptul că nu mai întâlnise un astfel de caz atât de echilibrat. Şi-ar fi dorit doar ca F. E. Smith să mai trăiască pentru a-i putea cere sfatul.

Pe de o parte… cât de mult ura acest clişeu. Pe de o parte, Harry Clifton era născut cu trei săptămâni înaintea celui mai bun prieten al lui, Giles Barrington: fapt. Pe de altă parte, Giles Barrington era fără îndoială fiul legitim al lui sir Hugo Barrington şi al soţiei sale legitime, Elisabeth: fapt. Dar asta nu-l făcea primul născut al lui sir Hugo: fapt, şi exact acesta era punctul relevant al testamentului.

Pe de o parte, Maisie Tancock îl născuse pe Harry în cea de-a 28-a zi din luna a noua după ce recunoscuse că avusese o aventură cu sir Hugo Barrington în Weston-super-Mare. Fapt. Pe de altă parte, Maisie Tancock era măritată cu Arthur Clifton când îl născuse pe Harry şi certificatul de naştere declara limpede că Arthur era tatăl de drept al copilului. Fapt.

Pe de o parte… gândurile lordului cancelar au revenit la întâmplările din Cameră după ce membrii parlamentului se despărţiseră şi votaseră în cele din urmă dacă Giles Barrington sau Harry Clifton ar trebui să moştenească titlul şi *tot ceea ce înseamnă acesta.* Şi-a amintit cu exactitate cuvintele aprodului Whip când anunţase rezultatul după ce Camerele se reuniseră.

— Pentru, la dreapta, două sute şi şaptezeci şi trei de voturi, contra, la stânga, două sute şi şaptezeci şi trei de voturi.

Pe băncile roşii se dezlănţuise iadul. El acceptase că votul egal îi lăsase lui sarcina neplăcută de a decide cine va moşteni titlul familiei Barrington, renumita companie maritimă, precum şi proprietăţile, terenurile şi bunurile. Dacă n-ar fi depins atât de mult viitorul acestor doi tineri de decizia lui. Ar fi trebuit să fie influenţat de faptul că Giles Barrington dorea să moştenească titlul, şi Harry Clifton nu? Nu, nu ar trebui. După cum declarase lordul Preston în discursul lui convingător rostit de pe băncile opoziţiei, aceasta ar fi creat un precedent, chiar dacă ar fi fost convenabil.

Pe de altă parte, dacă ar fi decis în favoarea lui Harry… a aţipit în cele din urmă doar ca să fie trezit de o bătaie uşoară în uşă la ora neobişnuit de târzie, şapte. A mormăit şi şi-a ţinut ochii închişi în timp ce număra bătăile Big Ben-ului. Mai avea doar trei ore până la verdict, iar el încă nu se hotărâse.

Lordul cancelar a mormăit a doua oară dându-şi picioarele jos, punându-şi papucii şi îndreptându-se spre baie. Chiar în timp ce era în baie, a continuat să se gândească.

Fapt. Harry Clifton şi Giles Barrington erau daltonişti amândoi ca sir Hugo. Fapt. Daltonismul poate fi moştenit doar pe linie maternă, deci aceasta nu era decât o coincidenţă şi trebuia înlăturată ca atare.

A ieşit din baie, s-a şters şi şi-a pus halatul. Apoi a ieşit din dormitor şi a mers pe covorul gros până în birou.

Lordul cancelar a luat un stilou şi a scris numele „Barrington" şi „Clifton" în partea de sus a unei pagini, sub care a continuat cu dovezile pro şi contra pentru fiecare dintre ei. După ce a umplut trei pagini cu scrisul lui elegant, Big Ben a bătut de opt ori. Dar tot nu se lămurise.

A lăsat stiloul jos şi a plecat nemulţumit să caute ceva de mâncare.

Lordul cancelar a mâncat singur micul dejun în tăcere. A refuzat să se uite la ziarele de dimineaţă care fuseseră aşezate elegant de cealaltă parte a mesei şi nici n-a dat drumul la radio, pentru că nu dorea ca un redactor prost informat să-l influenţeze. Ziarele serioase protestau din cauza încălcării principiului ereditar, dacă lordul cancelar va decide în favoarea lui Harry, în timp ce tabloidele păreau interesate doar dacă Emma se va putea mărita cu bărbatul iubit.

Când s-a întors în baie să se spele pe dinţi, balanţa Justiţiei tot nu se înclinase în nicio parte.

După ce Big Ben a sunat ora nouă, el a intrat în birou şi s-a mai uitat peste notiţe sperând că balanţa se va înclina în cele din urmă într-o parte sau în alta, dar aceasta refuza să se mişte. S-a mai uitat o dată la ce scrisese când o bătaie în uşă i-a reamintit că, oricât de puternic îşi închipuia că este, tot nu putea opri timpul. A oftat, a rupt cele trei foi din agendă, s-a ridicat şi a continuat să citească în timp ce ieşea din birou şi mergea pe coridor. Când a intrat în dormitor l-a găsit pe East, valetul său, stând la capul patului, aşteptând să îndeplinească ritualul de dimineaţă.

East i-a scos cu îndemânare halatul din mătase după care şi-a ajutat stăpânul să-şi pună o cămaşă albă, proaspăt călcată. Apoi, gulerul apretat şi batista

brodată. Când lordul cancelar îşi punea pantalonii negri, şi-a dat seama că se mai îngrăşase câteva kilograme de când primise această funcţie. East l-a ajutat după aceea să-şi pună mantia lungă, neagră cu auriu. I-a pus o perucă pe cap, apoi i-a încheiat catarama de la pantofi. Abia după ce lanţul de aur al funcţiei care mai fusese purtat de treizeci şi nouă de lorzi cancelari înaintea lui i-a fost aranjat pe umeri, a devenit imaginea celei mai mari autorităţi din ţară. S-a privit în oglindă şi s-a simţit gata să iasă pe scenă şi să-şi joace rolul în drama în desfăşurare. Păcat doar că nu cunoştea încă replicile.

Cronometrarea intrării lordului cancelar şi a ieşirii din turnul de nord al palatului Westminster ar fi impresionat şi un sergent-major. La 9:47 s-a auzit o bătaie şi secretarul său, David Bartholomew, a intrat în cameră.

— Bună dimineaţa, sir, a rostit acesta.

— Bună dimineaţa, domnule Bartholomew, a răspuns lordul cancelar.

— Îmi pare rău că trebuie să vă anunţ, a spus Bartholomew, că lordul Harvey a murit noaptea trecută în ambulanţă, în drum spre spital.

Amândoi ştiau că era o minciună. Lordul Harvey – bunicul lui Giles şi al Emmei – se prăbuşise în camera sa, doar la câteva minute după ce sunase clopotul care anunţa începerea votării. Totuşi ambii acceptaseră vechea convenţie: dacă un membru al Camerei Comunelor sau Lorzilor murea în timp ce Parlamentul era în sesiune, ancheta referitoare la cauza morţii trebuia amânată. Pentru a evita această şaradă neplăcută şi inutilă, „mort în drum spre spital” era frazeologia acceptată care acoperea aceste cazuri. Obiceiul data din timpul lui Oliver Cromwell, când membrii Parlamentului aveau voie să poarte săbii în Cameră şi, de câte ori murea cineva, era posibil să fi fost un complot.

Lordul cancelar s-a întristat când a auzit de moartea lordului Harvey, un coleg pe care-l plăcuse şi admirase. Şi-ar fi dorit doar ca secretarul său să nu-i fi amintit de una dintre faptele pe care o scrisese

sub numele lui Giles Barrington; şi anume că lordul Harvey fusese incapabil să voteze după ce leşinase şi care, dacă ar fi votat, ar fi făcut-o în favoarea lui Giles Barrington, rezolvând astfel problema, iar el ar fi putut să doarmă liniştit în acea noapte. Iar acum se aşteptau ca el să rezolve problema *definitiv.*

Sub numele lui Harry Clifton, scrisese alt fapt. Când se depusese primul recurs în faţa Tribunalului Lorzilor, cu şase luni înainte, votul fusese 4-3 pentru Clifton şi, pentru a cita din testament… *titlul şi tot ce cuprinde acesta.*

O a doua bătaie în uşă şi a apărut purtătorul de trenă, având alt costum gen Gilbert şi Sullivan, un semnal că străvechea ceremonie era gata să înceapă.

— Bună dimineaţa, sir.

— Bună dimineaţa, domnule Duncan.

Când purtătorul de trenă a ridicat poala lungii mantii negre a lordului cancelar, David Bartholomew a înaintat şi a deschis uşa dublă a camerei de ceremonii astfel încât şeful său să poată să-şi înceapă călătoria de şapte minute către Camera Lorzilor.

Membrii, mesagerii şi oficialii parlamentului care-şi vedeau de treburile lor matinale s-au dat repede deoparte când l-au văzut pe lordul cancelar apropiindu-se, asigurându-se că înaintarea acestuia către Camera Lorzilor nu era stânjenită. Când trecea pe lângă ei, se aplecau adânc, nu pentru el, ci pentru suveranul pe care-l reprezenta. El a avansat pe covorul roşu cu acelaşi pas ca în fiecare zi în ultimii şase ani ca să intre în Cameră atunci când Big Ben bătea ora zece dimineaţa.

Într-o zi obişnuită, iar aceasta nu era o zi obişnuită, ori de câte ori intra în Cameră, ar fi întâlnit câţiva membri care s-ar fi ridicat politicos de pe băncile roşii, i-ar fi făcut o plecăciune şi ar fi rămas în picioare în timp ce episcopul de serviciu ar fi ţinut predica de dimineaţa, după care ar fi început procedurile obişnuite.

Dar nu şi astăzi, pentru că multă vreme înainte să ajungă în Cameră, putea auzi murmurul vocilor. Chiar şi lordul cancelar a fost surprins de imaginea

care l-a întâmpinat când a intrat în Camera Lorzilor. Băncile roşii erau atât de pline, încât unii membri se aşezaseră pe treptele din faţa tronului, în timp ce alţii stăteau la bara Camerei, incapabili să-şi găsească un loc liber. Singura ocazie în care-şi amintea să se fi întâmplat ceva similar fusese atunci când Maiestatea Sa rostise Discursul Regelui, în care informase membrii ambelor Camere de legislaţia propusă de guvernarea sa pentru a fi aplicată în următoarea sesiune a Parlamentului.

Când lordul cancelar a intrat în Cameră, lorzii s-au oprit imediat din vorbă, s-au ridicat ca unul şi s-au aplecat când acesta s-a aşezat în faţa Sacului de Lână.

Ofiţerul-senior însărcinat cu aplicarea legii în ţară s-a uitat încetişor prin Cameră şi a fost întâmpinat de privirile mai multor mii de oameni curioşi. Privirea i s-a aţintit în cele din urmă asupra celor trei tineri aşezaţi în capătul îndepărtat al Camerei, chiar sub Galeria Oaspeţilor. Giles Barrington, sora lui, Emma şi Harry Clifton purtau negru în semn de doliu pentru iubitul lor bunic şi, în cazul lui Harry, pentru mentorul şi prietenul său cel mai drag. Se simţea responsabil pentru toţi trei, dându-şi seama că judecata sa le va schimba vieţile. S-a rugat ca această schimbare să fie în bine.

Când înalt-reverendul Peter Watts, Episcop de Bristol – cât de potrivit, s-a gândit lordul cancelar – şi-a deschis cartea de rugăciuni, lorzii şi-au aplecat capetele şi nu le-au mai ridicat până ce acesta nu a spus:

— În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh.

Cei din adunare şi-au reluat locurile, iar lordul cancelar a rămas singura persoană în picioare. De îndată ce s-au aşezat, lorzii au aşteptat cu nerăbdare să-i audă verdictul.

— Lorzii mei, a început el, nu pot pretinde că judecata pe care mi-aţi încredinţat-o s-a dovedit a fi uşoară. Dimpotrivă, mărturisesc că a fost una dintre cele mai grele decizii pe care a trebuit să o iau în lunga mea carieră la bară. Dar Thomas More a fost cel care ne-a amintit că, atunci când îmbraci roba

justiţiei, trebuie să fii gata să iei decizii care cu greu îi vor mulţumi pe toţi. Şi într-adevăr, domnii mei, în trei astfel de ocazii din trecut, după ce lordul cancelar şi-a dat verdictul, a fost decapitat a doua zi.

Râsetele care au urmat au mai slăbit tensiunea, însă doar pentru un moment.

— Totuşi, este datoria mea să vă reamintesc, a continuat el, după ce râsetele s-au oprit, că eu răspund doar în faţa Atotputernicului. Ţinând seama de aceasta, domnilor, în cazul Barrington versus Clifton cu privire la cine este moştenitorul de drept şi să primească titlul, terenurile şi tot ce înseamnă acestea este…

Lordul cancelar s-a mai uitat o dată înspre galerie şi a ezitat. Ochii lui s-au oprit asupra celor trei persoane inocente care continuau să-l privească fix. S-a rugat să fie luminat de înţelepciunea lui Solomon, apoi a adăugat:

— Ţinând seama de toate faptele, am decis în favoarea lui… Giles Barrington.

Un murmur continuu a erupt imediat din partea de jos a Camerei. Ziariştii au părăsit repede galeria presei pentru a comunica editorilor care-i aşteptau că lordul cancelar hotărâse ca principiul ereditar să rămână intact, iar Harry Clifton putea acum să-i ceară Emmei Barrington să-i fie soţie, în timp ce spectatorii din galerie s-au aplecat peste balustrade pentru a vedea cum reacţionează lorzii la această judecată. Dar acesta nu era un meci de fotbal, iar el nu era arbitru. Nu era nevoie să se fluiere pentru că fiecare dintre membrii Camerei Lorzilor va accepta şi asculta de hotărârea lordului cancelar fără murmure sau proteste. În timp ce lordul cancelar aştepta să se facă linişte, s-a uitat iar la cei trei tineri din galerie, care urmau să fie afectaţi cel mai mult de decizia lui, pentru a vedea cum reacţionează. Harry, Emma şi Giles îl priveau cu aceleaşi figuri inexpresive, de parcă nu înţeleseseră încă semnificaţia completă a judecăţii lui.

După luni de incertitudine, Giles a simţit o imensă uşurare, cu toate că moartea bunicului său îl lipsise

de orice sentiment de victorie.

Harry se gândea la un singur lucru pe când o ţinea pe Emma strâns de mână. Acum se putea însura cu femeia iubită.

Emma era nesigură. La urma-urmei, lordul cancelar crease alte probleme pentru ei trei şi pe care nu va trebui să le rezolve el.

Lordul cancelar şi-a deschis dosarul placat cu aur şi a studiat problemele aflate pe ordinea de zi. O dezbatere referitoare la serviciul naţional de sănătate era al doilea punct de pe agendă. Mai mulţi lorzi plecaseră din Cameră, pentru că situaţia revenise la normal.

Lordul cancelar nu avea de gând să admită în faţa nimănui, nici măcar a celui mai de încredere prieten, că-şi schimbase decizia în ultimul moment.

HARRY CLIFTON
ŞI
EMMA BARRINGTON

1945 – 1951

1

„De aceea, dacă cineva poate arăta un motiv pentru care aceşti doi tineri nu se pot căsători în sfânta taină a căsătoriei, să vorbească acum sau să tacă pentru totdeauna.”

Harry Clifton nu va uita niciodată prima oară când auzise aceste cuvinte şi cum, după aceea, întreaga sa viaţă fusese distrusă. Moş Jack care, ca George Washington, nu putea minţi, dezvăluise în întrunirea ţinută în grabă în vestibul că era posibil ca Emma Barrington, femeia pe care Harry o adora şi care era pe punctul de a-i deveni soţie, ar fi putut să-i fie soră vitregă.

Când mama lui Harry recunoscuse că o dată, o singură dată, avusese relaţii sexuale cu tatăl lui Harry, se dezlănţuise un adevărat iad. Prin urmare, era posibil ca el şi Emma să fie copiii aceluiaşi tată.

Când se încurcase cu Hugo Barrington, mama lui Harry ieşea cu Arthur Clifton, un docher care muncea la Şantierul Naval Barrington. În ciuda faptului că Maisie se căsătorise cu Arthur foarte curând după aceea, preotul refuzase să oficieze căsătoria lui Harry cu Emma, deoarece exista posibilitatea ca aceasta să contravină străvechilor legi de consangvinitate ale bisericii.

După câteva momente, tatăl Emmei, Hugo, se strecurase afară din biserică, ca un laş care părăseşte câmpul de luptă. Emma şi mama ei plecaseră în Scoţia în timp ce Harry, disperat, rămăsese la colegiul său de la Oxford, nemaiştiind ce să facă. Adolf Hitler luase această decizie în locul lui.

Harry a părăsit universitatea după câteva zile şi şi-a schimbat roba de student cu o uniformă obişnuită de marinar. Dar abia servise pe vas câteva zile când o torpilă germană le lovise vasul şi numele lui apăruse pe lista celor daţi dispăruţi pe mare.

— Vrei să o iei pe această femeie să-ţi fie soţie, la bine şi la rău, la sănătate şi la boală atât timp cât veţi trăi amândoi?

— Da.

Abia la sfârşitul ostilităţilor, când Harry revenise de pe câmpul de bătălie încărcat de glorie, descoperise că Emma îl născuse pe fiul lor, Sebastian Arthur Clifton. Dar Harry nu aflase până ce nu-şi revenise complet că Hugo Barrington fusese ucis în împrejurări cumplite şi că pusese pe umerii familiei sale o altă problemă, la fel de teribilă pentru Harry ca interdicţia de a se însura cu femeia iubită.

Lui Harry nu i se păruse niciodată semnificativ faptul că era cu câteva săptămâni mai mare decât Giles Barrington, fratele Emmei şi cel mai bun prieten al lui, până ce nu aflase că ar putea să fie moştenitorul titlului familiei, a domeniilor sale vaste, a numeroaselor posesiuni şi, pentru a cita din testament *tot ceea ce înseamnă aceasta.* A demonstrat repede că nu este interesat de moştenirea Barrington şi că dorea doar să renunţe la orice drept de naştere care ar putea fi considerat că-i aparţine, în favoarea lui Giles. Şeful heralzilor, Garter, părea dornic să accepte acest aranjament şi totul ar fi mers bine dacă lordul Presten, un laburist din Camera Superioară a Parlamentului nu ar fi considerat că este necesar să îi apere dreptul lui Harry la titlu, fără să-l consulte însă şi pe el.

— Este o problemă de principiu, le explicase lordul Preston corespondenţilor săi care-l întrebaseră.

— Îl iei pe acest bărbat de soţ, ca să trăiţi împreună după legile Domnului, în sfânta taină a căsătoriei?

— Da.

Harry şi Giles au rămas prieteni inseparabili tot timpul, în ciuda faptului că se judecau în faţa celui mai înalt tribunal al ţării şi că apăreau tot timpul pe prima pagină a ziarelor.

Harry şi Giles s-ar fi bucurat amândoi de hotărârea lordului cancelar dacă lordul Harvey, bunicul lui Giles şi al Emmei ar fi stat la locul său în primul rând, dar el nu va afla vreodată de triumful său. Naţiunea a rămas divizată în urma verdictului, iar cele două familii au fost lăsate să culeagă roadele.

Cealaltă consecinţă a deciziei lordului cancelar a fost, după cum şi-a informat presa cu rapiditate cititorii avizi, că cel mai înalt tribunal al ţării hotărâse că Harry şi Emma nu erau rude şi, prin urmare, el putea s-o ceară de nevastă.

— Cu acest inel te iau de nevastă, cu trupul meu te voi onora şi cu bunurile mele lumeşti te voi înzestra.

Totuşi, atât Emma cât şi Harry ştiau amândoi că verdictul dat nu dovedea dincolo de orice îndoială că Hugo Barrington nu era tatăl lui Harry şi, cum erau creştini evlavioşi, erau îngrijoraţi că ar putea încălca legile Domnului.

Dragostea lor însă nu scăzuse din acest motiv. Dimpotrivă, devenise mai puternică şi, cu încurajarea mamei sale, Elisabeth, şi cu binecuvântarea mamei lui Harry, Maisie, Emma acceptase cererea în căsătorie a lui Harry. O întristase doar faptul că niciuna dintre bunicile sale nu mai trăia ca să poată asista la ceremonie.

Ceremonia nupţială nu s-a desfăşurat la Oxford, după cum se planificase iniţial, cu pompa şi strălucirea unei nunţi universitare şi sub luminile publicităţii care ar fi însoţit-o, ci fusese o ceremonie simplă, înregistrată la un birou din Bristol, la care participaseră doar câţiva prieteni apropiaţi.

Însă cea mai tristă hotărâre pe care o luaseră atât Harry, cât şi Emma de comun acord, fusese ca Sebastian Arthur Clifton să rămână singurul lor copil.

2

Harry şi Emma au plecat în Scoţia să-şi petreacă luna de miere la Mulgerie Castle, căminul ancestral al răposaţilor bunici ai Emmei, lordul şi lady Harvey, dar nu înainte de a-l lăsa pe Sebastian în grija Elisabethei.

Castelul le amintea multe clipe fericite din vremea în care-şi petrecuseră vacanţa acolo, chiar înainte ca Harry să plece la Oxford. Au rătăcit împreună pe dealuri în timpul zilei, rareori întorcându-se la castel înainte ca soarele să se ascundă în spatele celui mai înalt munte. După cină, la care bucătarul îşi amintea că stăpânului Clifton îi plăceau trei porţii de supă, stăteau în faţa focului aprins, citind Evelyn Waugh, Graham Greene şi din favoritul lui Harry, P.C. Woodhouse.

După două săptămâni, în care timp au întâlnit mai multe vite din Highland decât oameni, au pornit cu neplăcere înapoi, spre Bristol. Au ajuns la Manor House, aşteptându-se la o viaţă casnică liniştită, dar nu avea să fie aşa.

Elisabeth le-a mărturisit, în timp ce pisica lor siameză, Cleopatra i-a sărit în braţe şi a adormit imediat, că de abia aştepta să scape de Sebastian care plângea prea des înainte de culcare.

— Zău, de abia vă aşteptam, a mai spus ea. De două săptămâni n-am mai reuşit să termin cuvintele încrucişate din *Times.*

Harry i-a mulţumit soacrei sale pentru înţelegere, iar el şi Emma şi-au luat copilul de cinci ani, mult prea activ, înapoi la Barrington Hall.

***

Înainte ca Harry şi Emma să se căsătorească, Giles insistase să-şi petreacă majoritatea timpului în Londra, îndeplinindu-şi îndatoririle de membru laburist al Parlamentului, iar ei să folosească Barrington Hall ca pe un cămin al lor. Cu biblioteca

sa de zece mii de cărţi, parcul scump şi grajdurile uriaşe, acesta era ideal pentru ei. Harry îşi putea scrie romanele sale poliţiste cu William Warwick, în timp ce Emma călărea în fiecare zi, iar Sebastian se juca în parc, aducând tot timpul acasă animale ciudate în compania cărora îşi bea ceaiul.

Giles venea adesea la Bristol vineri-seara, la timp pentru a li se alătura la cină. Sâmbătă-dimineaţa îşi conducea serviciul ca membru al Parlamentului înainte de a se duce la clubul docherilor ca să bea împreună cu agentul lui, Griff Haskins. După-masa, el şi Griff se alăturau celor 100.000 de participanţi pe Eastville Stadium ca să urmărească Bristol Rovers pierzând de mai multe ori decât câştigau. Giles nu recunoştea niciodată, nici măcar în faţa agentului său, că ar fi preferat să îşi petreacă sâmbetele urmărindu-i pe cei de la Bristol jucând rugby, dar dacă ar fi procedat aşa, Griff i-ar fi amintit că mulţimea adunată la Memorial Ground depăşea rareori două mii şi majoritatea acestora erau conservatori.

În dimineţile de duminică, Giles putea fi găsit îngenuncheat la St Mary Redcliffe, cu Harry şi Emma alături. Harry presupunea că pentru Giles era tot o datorie de membru al Parlamentului pentru că acesta întotdeauna evitase să meargă la capelă pe când erau la şcoală. Dar nimeni nu putea nega că Giles îşi câştigase repede o reputaţie de membru conştiincios şi muncitor al Parlamentului.

Apoi, deodată, fără nicio explicaţie, vizitele lui Giles în weekend s-au rărit. Ori de câte ori Emma îşi întreba fratele, acesta bombănea ceva referitor la îndatoririle parlamentare. Harry nu era convins şi spera că lungile absenţe ale cumnatului său nu-i vor afecta slaba majoritate la următoarea alegere.

Într-o vineri-seara au descoperit motivul real pentru care Giles lipsise atât de des în ultimele luni.

O sunase pe Emma mai devreme, în cursul săptămânii, ca s-o avertizeze că vine la Bristol în weekend, la timp pentru cina de vineri. Ceea ce nu-i spusese era că va fi însoţit de un oaspete.

Emmei îi plăceau în general iubitele lui Giles, care erau întotdeauna atrăgătoare, uneori puţin zăpăcite şi, fără nicio excepţie, îl adorau, cu toate că majoritatea erau cu Giles prea puţin timp ca să ajungă să le cunoască. Dar, de data aceasta, situaţia a fost diferită.

Când Giles i-a prezentat-o pe Virginia vineri-seara, Emma s-a gândit mirată ce o fi văzut fratele ei la ea. A recunoscut că era frumoasă şi cu legături înalte. De fapt, Virginia le-a amintit de mai multe ori că fusese debutanta Anului (în 1934) şi de trei ori că era fiica contelui de Fenwick, chiar înainte de a se aşeza la masă.

Emma s-ar fi putut gândi că era vorba doar de emoţie, dacă Virginia nu şi-ar fi ciugulit mâncarea şi nu i-ar fi şoptit lui Giles tot timpul cinei, pe un ton care ştia că va fi totuşi auzit şi de ceilalţi, cât de greu era să găseşti servitori decenţi în Gloucestershire. Spre surpriza Emmei, Giles s-a mulţumit doar să zâmbească la aceste observaţii, fără să o contrazică deloc. Emma era gata să spună ceva ce ştia că va regreta, când Virginia a anunţat că era extenuată după o zi atât de lungă şi că dorea să se retragă.

De îndată ce s-a ridicat şi a plecat, cu Giles după ea, Emma s-a dus în salon, şi-a turnat un whisky mare şi s-a afundat în scaunul cel mai apropiat.

— Dumnezeu ştie ce o să zică mama de lady Virginia.

Harry a zâmbit.

— Nu prea contează ce crede Elisabeth pentru că am impresia că Virginia nu va dura mai mult decât restul iubitelor lui Giles.

— Nu sunt aşa de sigură, a spus Emma. Dar ce mă miră este de ce o interesează Giles, pentru că e limpede că nu-l iubeşte.

***

Când Giles şi Virginia s-au întors la Londra după prânzul de duminică, Emma a uitat-o repede pe fata contelui de Fenwick pentru că avea o problemă mai urgentă. Altă bonă îşi dăduse demisia declarând că nu

mai suporta serviciul de când găsise un arici în patul ei. Harry a simţit o oarecare simpatie pentru biata femeie.

— Nu ajută că este singurul copil, a spus Emma după ce a reuşit cu greu să-şi culce fiul în acea seară. Nu poate să fie amuzant să nu aibă cu cine să se joace.

— Pe mine nu m-a deranjat, a spus Harry, fără să-şi ridice ochii de pe carte.

— Mama ta mi-a zis că eraţi mai mulţi copii în cartier înainte să te duci la St Bede's şi, oricum, când erai de vârsta lui, stăteai mai mult la docuri decât acasă.

— Ei, nu mai e mult până ce va merge şi el la St Bede's.

— Şi ce-ai vrea să fac între timp? Să-l las la docuri în fiecare dimineaţă?

— N-ar fi o idee rea.

— Fii serios, dragă. Dacă n-ar fi fost Moş Jack, ai fi şi acum tot acolo.

— Aşa e, i-a răspuns Harry, ridicând paharul în amintirea marelui om. Dar ce putem face?

Emmei i-a luat atât de mult timp să răspundă, încât Harry s-a gândit că adormise.

— Poate a venit momentul să mai facem un copil.

Harry a fost atât de surprins încât a închis cartea şi s-a uitat atent la soţia lui, nesigur că auzise bine.

— Dar credeam că am fost de acord…

— Am fost. Şi nu m-am răzgândit, dar am putea să ne gândim să adoptăm alt copil.

— De unde ţi-a venit ideea asta, dragă?

— Nu pot să nu mă gândesc la fetiţa găsită în biroul tatălui meu în noaptea în care a murit – Emma nu reuşea să spună cuvântul „ucis" – şi la posibilitatea ca ea să fie copilul lui.

— Dar nu există nicio dovadă. Şi, oricum, nu sunt sigur că mai poţi afla unde este după atâta vreme.

— Mă gândeam să consultăm un scriitor detectiv foarte bun şi să-i cerem sfatul.

Harry s-a gândit bine înainte de a vorbi.

— William Warwick ar recomanda probabil să încerci să-l găseşti pe Derek Mitchell.

— Sunt sigură că nu ai uitat că Mitchell lucra pentru tata şi că noi nu prea îl interesăm.

— Aşa este, a spus Harry, şi tocmai de aceea i-aş cere sfatul. La urma-urmei, este singurul care ştie *unde sunt ascunse toate cadavrele.*

***

Au fost de acord să se întâlnească la Grand Hotel. Emma a sosit cu câteva minute mai devreme şi şi-a ales un loc într-un colţ al sălii de unde n-ar fi putut să fie auziţi. În timp ce aştepta, a repetat întrebările pe care dorea să i le pună.

Domnul Mitchell a intrat în sală la ora patru. Deşi se mai îngrăşase de când nu se mai întâlnise cu el, iar părul îi încărunţise, şchiopătatul de neconfundat era cartea lui de vizită. Primul ei gând a fost că omul semăna mai mult cu un administrator de bancă decât cu un detectiv particular. El a recunoscut-o evident pe Emma, pentru că s-a îndreptat direct spre ea.

— Mă bucur să vă revăd, doamnă Clifton, a zis el.

— Luaţi loc, vă rog, l-a invitat Emma, întrebându-se dacă era la fel de nervos ca ea. S-a decis să intre direct în subiect. Doream să vă văd, domnule Mitchell, pentru că am nevoie de ajutorul unui detectiv particular.

Mitchell s-a fâţâit, deranjat, pe scaun.

— Când ne-am întâlnit ultima oară, v-am promis că voi plăti restul datoriei tatălui meu către dumneavoastră.

Aceasta fusese ideea lui Harry, care-i spusese că aşa Mitchell îşi va da seama că doreşte în mod serios să-l angajeze. Şi-a deschis geanta, a scos un plic şi i l-a dat lui Mitchell.

— Mulţumesc, a spus acesta, evident impresionat.

Emma a continuat:

— Vă amintiţi cred că atunci când v-am văzut ultima oară am vorbit despre copilul găsit în coşuleţul de răchită, în biroul tatălui meu. Detectivul

inspector Blakemore, care se ocupa de caz, după cum cred că vă amintiţi, i-a spus soţului meu că fetiţa fusese dată în grija autorităţilor locale.

— Aşa se obişnuieşte în cazul în care nu cere nimeni copilul.

— Da, asta am descoperit şi eu şi chiar ieri am discutat cu persoana care se ocupă de departamentul acela de la Primărie, dar a refuzat să-mi spună unde s-ar putea afla acum copilul.

— Aceasta a fost cererea procurorului în urma anchetei, pentru a proteja fetiţa de ziarişti. Dar nu înseamnă că nu există vreun mod de a afla unde se găseşte.

— Mă bucur să aud asta. Emma a ezitat. Înainte de a continua, aş dori să mă conving că acea fetiţă este copilul tatălui meu.

— Pot să vă asigur, doamnă Clifton, că nu există nicio îndoială.

— Dar cum puteţi să fiţi atât de sigur?

— V-aş putea oferi toate detaliile, însă acestea v-ar putea deranja.

— Domnule Mitchell. Orice mi-aţi spune despre tata nu cred că m-ar putea surprinde.

Mitchell a tăcut câteva clipe. Până la urmă a spus:

— În perioada în care am lucrat pentru sir Hugo, cred că ştiţi că acesta s-a mutat la Londra.

— S-ar putea spune că a fugit în ziua nunţii mele.

Mitchell nu a comentat.

— Cam după un an, a început să trăiască împreună cu domnişoara Olga Piotrovska în Lowndes Square.

— Cum a reuşit, când bunicul meu l-a lăsat fără niciun ban?

— Nu a reuşit. Ca să mă exprim pe şleau, nu numai că trăia cu domnişoara Piotrovska, ci trăia *pe seama* ei.

— Îmi puteţi spune ceva despre această doamnă?

— Destul de multe. Era poloneză din naştere şi a fugit din Varşovia în 1941, imediat după ce părinţii ei au fost arestaţi.

— Dar ce crimă au comis?

— Erau evrei, a spus Mitchell, indiferent. Ea a reuşit să treacă graniţa cu o parte din averea părinţilor, a venit în Londra şi a închiriat un apartament în Lowndes Square. Nu mult după aceea, l-a întâlnit pe tatăl dumneavoastră la un cocktail dat de un prieten comun. El i-a făcut curte câteva săptămâni şi apoi s-a mutat în apartamentul ei, dându-şi cuvântul că se vor căsători imediat după pronunţarea divorţului.

— Am spus că nu mă va mira nimic. Am greşit.

— Şi apoi a devenit din ce în ce mai rău, a zis Mitchell. După moartea bunicului dumneavoastră, sir Hugo a abandonat-o imediat pe domnişoara Piotrovska şi s-a întors în Bristol să-şi revendice moştenirea şi să preia preşedinţia liniei maritime Barrington. Dar nu înainte de a fura toate bijuteriile domnişoarei Piotrovska şi mai multe tablouri de valoare.

— Dacă este aşa, de ce nu a fost arestat?

— A fost, a spus Mitchell, şi era gata să fie acuzat când asociatul lui, Toby Dunstable, martorul acuzării, s-a sinucis în celulă în noaptea de dinaintea procesului.

Emma şi-a aplecat capul.

— Preferaţi să nu mai continui, doamnă Clifton?

— Ba da, a spus Emma, uitându-se direct la el. Trebuie să ştiu totul.

— Tatăl dumneavoastră nu ştia că atunci când a revenit la Bristol, domnişoara Piotrovska era însărcinată. A născut o fetiţă, declarată pe certificatul de naştere ca fiind Jessica Piotrovska.

— De unde ştiţi?

— Pentru că domnişoara Piotrovska m-a angajat când tatăl dumneavoastră n-a mai putut să-mi plătească facturile. În mod ironic, ea a rămas fără bani exact când tatăl dumneavoastră a moştenit o avere. De aceea a venit la Bristol cu Jessica. Dorea ca sir Hugo să ştie că mai avea o fiică pentru că ea credea că este responsabilitatea lui să o crească.

— Şi acum este responsabilitatea mea, a zis Emma, liniştită. A făcut o pauză. Dar n-am idee cum

s-o găsesc şi speram că mă puteţi ajuta.

— Voi face tot ce pot, doamnă Clifton. Dar, după atâta vreme, nu va fi uşor. Dacă aflu ceva, veţi fi prima căreia îi voi spune, a adăugat detectivul, ridicându-se din scaun.

În timp ce Mitchell se îndepărta, şchiopătând, Emma s-a simţit puţin vinovată. Nu-i oferise nici măcar o cană de ceai.

***

Emma era nerăbdătoare să ajungă acasă şi să-i povestească lui Harry întâlnirea ei cu Mitchell. Când a dat buzna în biblioteca de la Barrington Hall, el tocmai lăsa jos receptorul. Avea un zâmbet uriaş pe faţă, aşa că ea a zis:

— Mai întâi, tu.

— Editorii mei americani vor să fac un turneu prin State când îmi vor lansa cartea, săptămâna viitoare.

— Ce veste minunată, dragă. Cel puţin îi vei întâlni pe mătuşa Phyllis şi pe vărul Alistair.

— De abia aştept.

— Nu face haz, copile!

— Nu fac, pentru că editorii mi-au sugerat să vii cu mine în turneu, ca să-i poţi vedea şi tu.

— Mi-ar plăcea să vin, dragă, dar nu se potriveşte ca timp. Bona Ryan şi-a împachetat bagajele şi îmi pare rău să-ţi spun, dar agenţia ne-a scos din agenda lor.

— Poate i-aş putea convinge pe editori să mă lase să-l aduc şi pe Seb.

— Ceea ce ar duce, probabil, la deportarea noastră, a spus Emma. Nu, eu voi rămâne acasă cu Seb, iar tu poţi să te duci să cucereşti coloniile.

Harry şi-a luat nevasta în braţe.

— Păcat. De abia aşteptam o a doua lună de miere. Apropo, cum a mers întâlnirea cu Mitchell?

***

Harry era în Edinburgh şi se adresa unei întruniri literare când Derek Mitchell a sunat-o pe Emma.

— S-ar putea să am un fir, a zis el, fără să-şi spună numele. Când ne putem întâlni?

— Mâine la zece dimineaţa, în acelaşi loc?

De îndată ce a lăsat receptorul jos, telefonul a sunat iar. A ridicat receptorul şi i-a răspuns sora ei.

— Ce surpriză plăcută, Grace, dar, cunoscându-te, cred că ai un motiv pentru care m-ai sunat.

— Unii dintre noi au servicii cu normă întreagă, i-a amintit Grace. Dar ai dreptate. Am sunat pentru că aseară am asistat la o conferinţă ţinută de profesorul Cyrus Fieldman.

— Cel care a câştigat de două ori premiul Pulitzer? a întrebat Emma, sperând să-şi impresioneze sora. De la Universitatea Stanford, dacă îmi amintesc bine.

— Sunt impresionată, a zis Grace. Ca să intru în subiect, ai fi fost fascinată de discursul pe care l-a ţinut.

— Din câte îmi amintesc, este economist, a spus Emma, încercând să se menţină la nivelul surorii ei. Nu prea este în domeniul meu.

— Nici în al meu, dar când a vorbit despre transport…

— Sună palpitant.

— Chiar a fost, a zis Grace ignorând sarcasmul, mai ales când a vorbit despre viitorul liniilor maritime, acum, când Corporaţia Aviatică Britanică planifică să efectueze un serviciu aerian regulat de la Londra la New York.

Emma şi-a dat seama de ce o sunase sora ei.

— E vreo şansă să obţin discursul în scris?

— Chiar mai mult. Va veni la Bristol, aşa că îl vei putea auzi în persoană.

— Poate aş reuşi să discut cu el după conferinţă. Am atâtea lucruri să-l întreb, a zis Emma.

— Bună idee, dar, dacă reuşeşti, fii atentă. Cu toate că este unul din acei bărbaţi rari al căror creier este mai mare decât biluţele, e deja la a patra soţie şi noaptea trecută n-am văzut-o pe acolo.

Emma a râs.

— Ce crudă eşti, surioară, dar mulţumesc pentru sfat.

***

Harry a luat trenul din Edinburgh către Manchester în dimineaţa următoare şi, după ce s-a adresat unei mici adunări din biblioteca municipală a oraşului, a acceptat să răspundă la întrebări.

Prima întrebare a fost adresată, inevitabil de ziarişti. Aceştia apăreau foarte rar şi păreau să nu fie aproape deloc interesaţi de ultima lui carte. Astăzi, a fost rândul celor de la Manchester Guardian.

— Ce face doamna Clifton?

— Foarte bine, mulţumesc, a răspuns Harry, precaut.

— Este adevărat că amândoi locuiţi în aceeaşi casă cu sir Giles Barrington?

— Este o casă destul de mare.

— Simţiţi vreun resentiment din cauză că sir Giles a primit tot ce se afla în testamentul tatălui dumneavoastră, iar dumneavoastră n-aţi primit nimic?

— Sigur că nu. O am pe Emma şi asta este tot ce mi-am dorit vreodată.

Asta a părut să reducă ziaristul la tăcere câteva minute, permiţând unui membru din public să intervină.

— Când va lua William Warwick funcţia inspectorului-şef Davenport?

— Nu în cartea următoare, a răspuns Harry, zâmbind. Asta e sigur.

— Este adevărat, domnule Clifton, că aţi pierdut şapte bone în mai puţin de trei ani?

Era clar că în Manchester existau mai multe ziare.

În maşină, în drum spre gară, Harry a început să bombăne ziariştii, cu toate că reporterul din Manchester subliniase că toată această publicitate nu părea să dăuneze vânzărilor. Dar Harry ştia că Emma era îngrijorată de atenţia nesfârşită a ziarelor şi de

efectul pe care-l va putea avea asupra lui Sebastian de îndată ce acesta va merge la şcoală.

— Băieţii mici pot să fie foarte brutali, i-a amintit ea.

— Ei, cel puţin nu va fi bătut pentru că-şi linge farfuria cu porridge, a spus Harry.

***

Deşi Emma a ajuns puţin mai devreme, Mitchell era deja aşezat într-un separeu în sala hotelului. S-a ridicat când ea a venit la masa lui. Primul lucru pe care Emma i l-a spus, chiar înainte de a lua loc, a fost:

— Aţi dori o ceaşcă de ceai, domnule Mitchell?

— Nu, mulţumesc, doamnă Clifton. Mitchell, care nu era genul de om care să nu intre direct în subiect, s-a aşezat la loc şi şi-a deschis agenda. Se pare că autorităţile locale au plasat-o pe Jessica Smith…

— Smith? a întrebat Emma. De ce nu Piotrovska, sau chiar Barrington?

— Ar fi fost prea uşor să i se ia urma, aş zice eu şi presupun că procurorul a insistat asupra anonimităţii în urma anchetei. Autoritatea locală, a continuat el, a trimis o domnişoară Smith la căminul dr. Barnardo's din Bridgewater.

— De ce în Bridgewater?

— Era, probabil, căminul cel mai apropiat care avea un loc liber atunci.

— Mai este acolo?

— Din câte am aflat, da. Dar am descoperit de curând că acest cămin urmează să trimită mai multe fete la cămine din Australia.

— De ce?

— Face parte din politica de imigrare a Australiei să plătească zece lire pentru a ajuta sosirea tinerilor în ţara lor şi doresc, în special, fetiţe.

— Aş fi zis că ar fi mai interesaţi de băieţi.

— Se pare că sunt deja prea mulţi, a zis Mitchell, zâmbind, ceea ce i se întâmpla rar.

— Atunci ar fi bine să mergem la Bridgewater cât mai repede posibil.

— Puţină răbdare, doamnă Clifton. Dacă păreţi prea entuziasmată, s-ar putea să adune doi şi cu doi şi să-şi dea seama de ce sunteţi aşa de interesată de domnişoara J. Smith şi să decidă că dumneavoastră şi domnul Clifton nu sunteţi potriviţi ca părinţi adoptivi.

— Dar ce motiv ar avea să ne respingă?

— Mai întâi, numele dumneavoastră. Fără să mai spunem că dumneavoastră şi domnul Clifton nu eraţi căsătoriţi când vi s-a născut fiul.

— Deci, ce îmi recomandaţi? a întrebat Emma, calmă.

— Să faceţi o cerere pe canalele obişnuite. Nu trebuie să păreţi grăbită şi lăsaţi-i să-şi închipuie că decizia le aparţine.

— Dar cum ştiţi că nu ne vor respinge oricum?

— Trebuie să-i îndreptaţi în direcţia corectă, doamnă Clifton.

— Ce sugeraţi?

— Când completaţi cererea, vi se cere să vă prezentaţi preferinţele. Aşa nu pierde nimeni timp şi nu apar necazuri. Deci, dacă le explicaţi clar că doriţi o fetiţă de cinci sau şase ani, pentru că aveţi deja un fiu care este puţin mai mare, ar trebui să micşoreze aria de căutare.

— Alte sugestii?

— Da, a răspuns Mitchell. La religie, bifaţi caseta marcată „nicio preferinţă”.

— Şi asta de ce m-ar ajuta?

— Pentru că în formularul de înregistrare al domnişoarei Jessica Smith scrie că mama este evreică, iar tatăl necunoscut.

3

— Cum de a obţinut un marinar britanic Crucea de Argint? a întrebat ofiţerul de imigrare din Idlewild în timp ce studia viza de intrare a lui Harry.

— E o poveste lungă, a zis Harry, gândindu-se că nu ar fi fost bine să-i spună că prima oară când venise la New York, fusese arestat pentru crimă.

— Distracţie plăcută în Statele Unite.

Ofiţerul i-a strâns mâna lui Harry.

— Mulţumesc, a spus Harry, încercând să nu pară surprins pe când trecea prin Biroul de Imigrare şi se îndrepta către zona în care erau aduse bagajele.

În timp ce aştepta să-i apară valiza, şi-a mai verificat o dată instrucţiunile. Urma să fie întâmpinat de editorul-şef de la Viking, care-l va conduce la hotel şi-i va prezenta orarul. Ori de câte ori vizita un oraş din Anglia, era însoţit de reprezentantul cu vânzările, aşa că nu prea era sigur ce fel de editor va fi acesta.

După ce şi-a recuperat vechiul geamantan de şcoală, Harry şi-a croit drum către vamă. Un ofiţer i-a cerut să-şi deschidă bagajul, s-a uitat la suprafaţă, apoi l-a bifat cu o cruce mare într-o parte, înainte de a-i da drumul. Harry a ajuns sub un semn semicircular care declara *Bun venit în New York,* aflat sub fotografia primarului, William O'Dwyer.

De îndată ce a ajuns în holul de sosiri, a fost întâmpinat de un şir de şoferi în uniformă, care ţineau în mână cartoane pe care erau scrise numele celor aşteptaţi. A căutat „Clifton" şi, când l-a găsit, i-a zâmbit şoferului şi i-a spus:

— Eu sunt.

— Mă bucur să vă întâlnesc, domnule Clifton. Eu sunt Charlie. A înşfăcat valiza grea a lui Harry de parcă ar fi fost o servietă. Iar aceasta este editoarea dumneavoastră, Natalie.

Harry s-a întors şi a văzut o tânără care fusese numită pe scurt în instrucţiunile lui ca „N. Redwood". Era aproape la fel de înaltă ca el, cu părul

blond, tuns modern, ochi albaştri şi dinţii cei mai albi şi drepţi pe care-i văzuse vreodată, cu excepţia unei reclame pentru o pastă de dinţi. Şi parcă asta nu era destul, capul ei se odihnea pe spătarul unui fotoliu în formă de clepsidră. Harry nu mai văzuse niciodată ceva ca Natalie în Anglia de după război, bazată pe raţionalizare.

— Mă bucur să vă întâlnesc, domnişoară Redwood, a zis el, strângându-i mâna.

— Şi eu mă bucur, Harry, a răspuns ea. Spune-mi Natalie, a mai adăugat pe când îl urmăreau pe Charlie afară din aeroport. Te admir foarte mult. Îmi place William Warwick şi nu mă îndoiesc că şi următoarea carte va avea un mare succes.

Când au ieşit pe trotuar, Charlie a deschis portiera din spate a celei mai lungi limuzine pe care o văzuse vreodată Harry. El s-a dat la o parte şi a lăsat-o pe Natalie să urce prima.

— Oh, îmi plac mult englezii, a spus ea, în timp ce el se urca lângă ea, iar limuzina a intrat în traficul lent din New York. Mai întâi, vom merge la hotelul tău. Ţi-am făcut o rezervare la *Pierre,* unde ai un apartament la etajul unsprezece. Ţi-am lăsat suficient timp ca să te aranjezi înainte de a te întâlni cu domnul Guinzburg pentru dineul de la Harvard Club. Apropo, de abia aşteaptă să te întâlnească.

— Şi eu, a spus Harry. El a publicat jurnalele mele din închisoare şi primul roman cu William Warwick, aşa că am pentru ce să-i mulţumesc.

— Şi a mai investit şi mult timp şi bani pentru a fi sigur că *Niciun risc* va ajunge pe lista de bestselleruri şi m-a rugat să te pun la curent cum plănuim s-o facem.

— Te rog, a zis Harry, uitându-se pe geam ca să admire imaginile pe care le văzuse ultima oară din spatele unui autobuz galben al închisorii care-l ducea din celula puşcăriei şi nu dintr-un apartament de la *Pierre Hotel.*

O mână i-a atins piciorul.

— Avem multe de discutat înainte de a ne întâlni cu domnul Guinzburg. Natalie i-a dat un dosar

albastru, gros. Să-ţi explic mai întâi cum dorim să îţi aducem cartea pe lista de bestselleruri, pentru că diferă mult de modul în care procedaţi voi, în Anglia.

Harry a deschis dosarul şi a încercat să se concentreze. Nu mai stătuse niciodată lângă o femeie care arăta de parcă ar fi fost turnată în rochie.

— În America, a continuat Natalie, avem doar trei săptămâni ca să ne asigurăm că romanul tău ajunge pe lista de bestselleruri din *New York Times.* Dacă nu ajungi printre primii cincisprezece în acest timp, librăriile vor ambala stocul de *Niciun risc* şi îl vor înapoia editurii.

— E o aiureală, a zis Harry. În Anglia, atunci când o librărie a făcut o comandă, în ceea ce priveşte editura, cartea este vândută.

— Nu le oferiţi librăriilor posibilitatea de a vinde cu reducere sau de a returna cartea?

— Sigur că nu, a spus Harry, şocat de această idee.

— Şi este adevărat că încă mai vindeţi cărţi fără a oferi o reducere?

— Da, sigur.

— Ei bine, vei afla că şi aceasta se petrece altfel aici, pentru că, dacă ajungi printre primii cincisprezece, preţul de bază este automat redus la jumătate, iar cartea este dusă în spatele magazinului.

— De ce? Sunt sigur că un bestseller trebuie prezentat în faţă, chiar în vitrină şi desigur că preţul nu trebuie redus.

— Nu de când băieţii care se ocupă de publicitate n-au descoperit că atunci când un client vine să caute un anumit bestseller şi-l găseşte în spatele magazinului, unul din cinci clienţi cumpără două cărţi până ce ajunge la casă, iar unul din trei mai cumpără încă o carte.

— Deşteaptă treabă, dar nu cred că ar merge în Anglia.

— Presupun că este doar o problemă de timp, dar acum poţi aprecia de ce este important ca romanul tău să ajungă pe listă cât mai repede posibil pentru că, odată ce preţul este scăzut, este foarte probabil că vei rămâne printre primii cincisprezece mai multe

săptămâni. De fapt, este mai greu să ieşi de pe listă decât să intri. Dar, dacă eşuezi, *Niciun risc* va dispărea de pe rafturi într-o lună şi vom pierde mulţi bani.

— Am înţeles ideea, a spus Harry, în timp ce limuzina trecea încet peste Brooklyn Bridge, plin de taxiuri şi de şoferii lor care fumau chiştoace de trabucuri.

— Ceea ce e mai greu este că noi va trebui să vizităm şaptesprezece oraşe diferite în douăzeci şi una de zile.

— Noi?

— Da, te voi ţine de mână în cursul excursiei, a spus ea, pe un ton normal. Eu stau de obicei în New York şi las editorul local din fiecare oraş să aibă grijă de autorii aflaţi în vizită, dar nu şi de data aceasta, pentru că domnul Guinzburg a insistat să nu te scap din ochi.

I-a atins iar uşor piciorul, înainte de a mai întoarce o pagină din dosarul aflat la ea în braţe.

Harry s-a uitat la ea iar femeia i-a zâmbit cochet. Oare flirta cu el? Nu, nu era posibil. La urma-urmei, de abia se întâlniseră.

— Ţi-am făcut rezervări deja la staţiile de radio importante, inclusiv la emisiunea *Matt Jacobs Show,* care are unsprezece milioane de ascultători în fiecare dimineaţă. Nimeni nu este mai eficient ca Matt când e vorba de cumpărarea cărţilor.

Harry avea mai multe întrebări pe care ar fi vrut să i le pună, dar Natalie era ca o puşcă Winchester; ori de câte ori ridicai capul, trăgea câte un glonţ.

— Fii atent, a continuat ea, fără să-şi tragă respiraţia, majoritatea emisiunilor importante nu-ţi vor acorda mai mult de câteva minute – nu ca la voi, la BBC. Ei nu înţeleg cuvintele „în profunzime”. În acest timp, adu-ţi aminte să repeţi titlul cărţii de cât mai multe ori.

Harry a început să răsfoiască orarul turneului. Fiecare zi părea să înceapă într-un alt oraş, unde urma să apară într-o emisiune matinală de la radio,

după care urmau emisiuni şi interviuri nesfârşite până ce ajungea pe aeroport.

— Toţi autorii se bucură de un astfel de tratament?

— Sigur că nu, a zis Natalie, punându-i iar mâna pe picior. Ceea ce mă aduce la cea mai mare problemă pe care o avem cu tine.

— Aveţi o problemă cu mine?

— Desigur. Majoritatea reporterilor vor dori să te întrebe despre perioada în care ai stat în închisoare şi cum a reuşit un englez să câştige *Steaua de Argint,* dar tu trebuie să revii la carte.

— În Anglia, asta ar fi considerat ceva vulgar.

— În America, vulgar este ceea ce capeţi când eşti pe lista de bestselleruri.

— Dar oamenii nu vor dori să discute despre carte?

— Harry, trebuie să presupui că niciunul dintre ei n-a citit-o. În fiecare zi le aterizează pe birou o duzină de cărţi noi, aşa că vei avea noroc dacă vor citi mai mult decât titlul. Ar fi de mirare chiar şi să-şi amintească numele tău. Au fost de acord să te primească la emisiunile lor pentru că eşti un fost puşcăriaş care a câştigat *Steaua de Argint,* aşa că să revenim la avantajul nostru şi să împingem cartea înainte, ca nişte posedaţi, tocmai spunea ea când limuzina a tras în faţa hotelului.

Harry îşi dorea să fi fost înapoi, în Anglia.

Şoferul a sărit din maşină şi a deschis portbagajul, iar un hamal al hotelului a venit spre ei. Natalie l-a condus pe Harry în hotel, prin hol, până la biroul de recepţie, unde a trebuit doar să-şi arate paşaportul şi să semneze formularul de înregistrare. Era evident că Natalie îi netezise drumul.

— Bine aţi venit la *Pierre,* domnule Clifton, a spus funcţionarul de la recepţie, dându-i o cheie uriaşă.

— Ne vedem în hol – Natalie s-a uitat la ceas – peste o oră. După aceea, limuzina te va conduce la Harvard Club pentru a dejuna cu domnul Guinzburg.

— Mulţumesc, i-a zis Harry şi a urmărit-o mergând prin hol şi dispărând prin uşile batante, afară în stradă.

N-a putut să nu observe că nu era singurul bărbat ai cărui ochi nu se dezlipeau de ea.

Un băiat care ducea bagajele l-a însoţit la etajul unsprezece, i-a arătat apartamentul şi i-a explicat cum funcţionau toate. Harry nu mai stătuse niciodată într-un hotel care avea şi baie *şi* duş. S-a decis să îşi noteze totul ca să-i poată povesti mamei lui când se va întoarce în Bristol. I-a mulţumit băiatului şi i-a dat ca bacşiş singurul dolar pe care-l avea.

Primul lucru pe care l-a făcut înainte să despacheteze, a fost să ia telefonul şi să o sune, cu taxă inversă, pe Emma.

— Voi reveni în cincisprezece minute, domnule, i-a spus operatorul transoceanic.

Următoarea voce pe care a auzit-o a fost a Emmei.

— Tu eşti, dragă? Mă auzi?

— Sigur, dulceaţă, a spus Harry, zâmbind.

— Deja vorbeşti ca un american. Îmi închipui cum o să fii peste trei săptămâni.

— Gata să vin la Bristol, presupun, mai ales dacă romanul nu ajunge pe lista de bestselleruri.

— Şi dacă nu ajunge?

— Poate vin mai devreme acasă.

— Sună bine. De unde mă suni?

— De la *Pierre,* unde m-au pus în cea mai mare cameră de hotel pe care am văzut-o vreodată. În patul ăsta ar putea să doarmă patru oameni.

— Ai grijă să doarmă doar unul.

— Are aer condiţionat şi un radio în baie. Şi, fii atentă, încă nu ştiu cum să pornesc toate astea. Sau să le opresc.

— Ar fi trebuit să-l iei pe Seb cu tine. El s-ar fi descurcat până acum.

— Sau le-ar fi distrus pe toate şi m-ar fi lăsat pe mine să le montez la loc. Ce face băiatul?

— E bine. De fapt, pare mai liniştit fără o bonă.

— Asta-i o uşurare. Şi cum merge căutarea domnişoarei Smith?

— Încet, dar mi s-a cerut să merg la un interviu la căminul dr. Barnardo’s mâine după-masă.

— Sună bine.

— Mă întâlnesc cu domnul Mitchell dimineaţă, ca să ştiu ce să le spun şi, mai important, ce să nu le spun.

— O să fie bine, Emma. Aminteşte-ţi doar că este responsabilitatea lor să plaseze copii în case bune. Singura mea grijă este cum va reacţiona Seb când va afla ce ai de gând.

— Ştie deja. Am vorbit cu el ieri-seară, chiar înainte să se culce şi, spre surprinderea mea, părea să-i placă ideea. Dar, când este implicat Seb în ceva, întotdeauna apare o problemă nouă.

— Acum ce mai e?

— Se aşteaptă să aibă şi el un cuvânt de spus în privinţa alegerii noastre. Ştirea bună este că vrea o surioară.

— Asta ar putea fi o problemă dacă nu-i place domnişoara J. Smith şi îşi pune ochii pe altcineva.

— Chiar nu ştiu ce vom face dacă se va întâmpla aşa ceva.

— Va trebui să-l convingem cumva că Jessica este alegerea lui.

— Şi cum ai vrea s-o facem?

— O să mă mai gândesc.

— Să nu-l subestimezi. Dacă o facem, ideea s-ar putea întoarce împotriva noastră.

— Vorbim când mă întorc, a spus Harry. Trebuie să mă grăbesc, dragă, iau masa cu Harold Guinzburg.

— Transmite-i dragostea mea şi aminteşte-ţi, el este alt om pe care nu-l poţi subestima. Şi dacă tot îl vezi, nu uita să-l întrebi ce s-a întâmplat cu…

— Nu am uitat.

— Noroc, dragul meu, a spus Emma, şi ai grijă să ajungi pe lista de bestselleruri!

— Eşti mai rea decât Natalie.

— Cine e Natalie?

— O blondă fermecătoare care nu se poate opri să nu-şi pună mâinile pe mine.

— Eşti aşa un mincinos, Harry Clifton.

***

În acea seară, Emma a ajuns printre primii în aula universităţii pentru a asculta conferinţa profesorului Cyrus Feldman cu subiectul: *După ce a câştigat războiul, oare Anglia a pierdut pacea?*

S-a strecurat pe un scaun de la marginea rândului de scaune tapiţate, cam la jumătatea sălii. Mult înainte de ora anunţată, sala era atât de plină încât ultimii sosiţi au fost obligaţi să stea pe treptele amfiteatrului, iar unul sau doi, chiar pe pervazul ferestrelor.

Audienţa a izbucnit în aplauze când dublul câştigător al premiului Pulitzer a intrat în aulă, însoţit de vicecancelarul universităţii. Când toţi spectatorii au luat loc, sir Philip Morris şi-a prezentat invitatul, amintind pe scurt distinsa carieră a lui Feldman, de la zilele studenţiei sale la Princeton până la numirea sa ca cel mai tânăr profesor de la Stanford, ajungând la cel de-al doilea Premiu Pulitzer pe care-l primise cu un an înainte. După aceea, toţi au aplaudat iar. Profesorul Feldman s-a ridicat de la locul lui şi s-a dus pe podium.

Primul lucru care a izbit-o pe Emma la Cyrus Feldman, chiar înainte ca acesta să-şi înceapă discursul, a fost cât de atrăgător era omul, ceea ce Grace uitase să-i spună la telefon. Avea puţin peste un metru optzeci, părul grizonant, iar figura lui arsă de soare le amintea tuturor la care universitate preda. Alura sa atletică nu-i arăta vârsta şi sugera că-şi petrecea la fel de multe ore la bibliotecă pe cât şi în sala de gimnastică.

În momentul în care a început să vorbească, Emma a fost captivată de energia nemaipomenită a lui Feldman şi, după câteva clipe, toată lumea din aulă stătea pe marginea scaunelor. Studenţii au început să scrie rapid orice cuvânt rostit, iar Emma a regretat că nu-şi adusese un caiet şi un stilou cu ea.

Vorbind liber, profesorul trecea cu dexteritate de la un subiect la altul: rolul Wall Street-ului după război, dolarul ca noua valută a lumii, benzina care devenea materialul care va domina a doua jumătate a secolului şi, poate şi mai mult, viitorul rol al

Fondului Monetar Internaţional şi dacă America va rămâne pe standardul de aur.

După terminarea conferinţei, singurul regret al Emmei fusese că el de abia abordase subiectul transporturilor, spunând doar cum aeroplanul va schimba noua ordine mondială atât pentru afaceri, cât şi pentru turism. Dar, ca orice profesionist experimentat, el a reamintit audienţei că scrisese o carte cu acest subiect. Emma nu avea de gând să aştepte Crăciunul ca să obţină un exemplar. A făcut-o să se gândească la Harry şi să spere că turneul lui din America mergea la fel de bine.

După ce a cumpărat un exemplar din *Noua ordine mondială,* s-a alăturat lungii cozi a celor care aşteptau să li se dea un autograf. Aproape terminase primul capitol înainte de a ajunge în faţa cozii şi se întreba dacă el ar putea să-şi piardă câteva momente pentru a-i explica imaginea referitoare la viitorul industriei navale britanice.

A pus cartea în faţa lui, iar el i-a zâmbit prietenos.

— Cui s-o dedic?

Ea s-a hotărât să-şi încerce norocul.

— Emmei Barrington.

El a privit-o cu atenţie.

— Nu cumva sunteţi rudă cu răposatul sir Walter Barrington?

— Era bunicul meu, a spus ea, mândră.

— I-am auzit conferinţa pe care a ţinut-o mai de mult asupra rolului industriei navale în cazul în care America ar intra în Primul Război Mondial. Pe atunci eram student şi el m-a învăţat mai mult într-o oră decât reuşeau profesorii mei într-un semestru întreg.

— Şi pe mine m-a învăţat multe, i-a replicat Emma, zâmbind şi ea.

— Aş fi dorit să-l întreb multe, a adăugat Feldman, dar trebuia să prindă trenul spre Washington în acea noapte, aşa că nu l-am mai văzut de atunci.

— Şi sunt multe lucruri despre care aş vrea să vă întreb şi eu, a spus Emma. De fapt „aş avea nevoie” ar fi mai exact.

Feldman s-a uitat la coada de aşteptare.

— Cred că nu-mi va lua mai mult de o jumătate de oră şi, cum nu plec în seara asta cu trenul la Washington, poate am putea discuta în particular înainte să plec, domnişoară Barrington?

4

— Şi ce mai face iubita mea Emma? a întrebat Harold Guinzburg după ce l-a întâmpinat pe Harry la Harvard Club.

— Tocmai am vorbit cu ea la telefon, i-a spus Harry. Vă transmite toate cele bune şi că a fost dezamăgită pentru că nu a reuşit să ni se alăture.

— Şi eu la fel. Te rog să-i spui că data viitoare nu mai accept nicio scuză. Guinzburg şi-a condus invitatul şi s-au aşezat la o masă care era evident masa lui obişnuită. Sper că îţi place *Pierre,* a comentat el în timp ce ospătarul le dădea meniurile.

— Ar fi perfect, doar dacă aş şti cum să opresc duşul.

Guinzburg a râs.

— Poate ar trebui s-o rogi pe domnişoara Redwood să te ajute.

— Dacă ar accepta, cred că n-aş mai reuşi s-o opresc pe ea.

— Ah, deci te-a supus deja discursului ei despre importanţa aducerii romanului *Niciun risc* pe lista de bestselleruri cât mai curând posibil.

— E o femeie formidabilă.

— De aceea am numit-o director, a spus Guinzburg, în ciuda protestelor mai multor altor directori care nu voiau o femeie în Consiliul de administraţie.

— Emma ar fi mândră de dumneavoastră, a spus Harry, şi pot să vă asigur că domnişoara Redwood m-a avertizat de consecinţele pe care le voi suporta dacă voi eşua.

— Da, aşa e Natalie. Şi, aminteşte-ţi că ea decide dacă te vei întoarce acasă cu avionul sau cu o bărcuţă cu vâsle.

Harry ar fi râs, dar nu era sigur că editorul lui glumise.

— Aş fi invitat-o la dineu cu noi, a spus Guinzburg, dar, după cum ai observat, Harvard Club nu permite accesul femeilor – nu-i spune Emmei.

— Presimt că vei vedea femeile cinând la Harvard Club înainte de a vedea vreuna într-un club al gentlemenilor din Pall Mall sau la St James's.

— Înainte de a discuta despre turneu, a spus Guinzburg, aş vrea să aflu tot ce aţi făcut tu şi Emma de când ea a plecat din New York. Cum ai câştigat *Steaua de Argint?* Şi-a luat Emma un serviciu? Ce a făcut Sebastian când şi-a văzut tatăl pentru prima oară? Şi…

— Şi Emma a insistat să nu mă întorc în Anglia fără să aflu ce s-a întâmplat cu Sefton Jelks.

— Dăm mai întâi comanda? Nu am chef să mă gândesc la Sefton Jelks pe stomacul gol.

***

— S-ar putea să nu trebuiască să prind trenul de Washington, dar mi-e teamă că trebuie să mă întorc în Londra diseară, domnişoară Barrington, a spus profesorul Feldman, după ce a semnat ultima carte. Mâine-dimineaţă, la ora zece, am o conferinţă la Şcoala de economie din Londra aşa că nu pot să vă acord decât câteva minute.

Emma a încercat să nu pară dezamăgită.

— Doar dacă… a spus Feldman.

— Doar dacă ce?

— Doar dacă aţi dori să mă însoţiţi pe drumul spre Londra, în care caz vă voi acorda întreaga mea atenţie pentru cel puţin două ore.

Emma a ezitat.

— Trebuie să dau un telefon.

După douăzeci de minute, stătea într-un vagon de clasa întâi, în faţa profesorului Feldman. El a pus prima întrebare.

— Deci, domnişoară Barrington, familia dumneavoastră are încă linia maritimă care poartă acest nume ilustru?

— Da, mama are douăzeci şi doi la sută din acţiuni.

— Adică familia dumneavoastră are suficient control şi asta e tot ceea ce contează într-o

organizaţie – atâta timp cât nimeni altcineva nu obţine mai multe acţiuni.

— Fratele meu, Giles, nu e prea interesat de afacerile companiei. Este membru în Parlament şi nici măcar nu asistă la întrunirile Consiliului de administraţie. Dar eu o fac, domnule profesor şi de aceea doream să discut cu dumneavoastră.

— Spuneţi-mi Cyrus, vă rog. Am ajuns la o vârstă la care nu vreau ca o tânără doamnă să-mi amintească cât de bătrân sunt.

Grace avusese dreptate în privinţa unui singur lucru, s-a gândit Emma şi s-a hotărât să profite. I-a întors zâmbetul înainte de a-l întreba:

— Cu ce probleme credeţi că se va confrunta industria de construcţii navale în decada următoare? Noul nostru preşedinte, sir William Travers…

— Un om de prima-mână. Cunard a fost cam neinspirat lăsând să plece un astfel de om capabil, a întrerupt-o Feldman.

— Sir William ar vrea să adauge o nouă linie de pasageri flotei noastre.

— O nebunie! a izbucnit Feldman, lovind scaunul de lângă el cu pumnul strâns, făcând ca un nor de praf să se ridice în aer. Înainte ca Emma să-l poată întreba de ce, el a continuat: Doar dacă nu aveţi vreun surplus de bani pe care vreţi să-i folosiţi, sau se oferă avantaje pentru impozitele pe industria navală în UK de care nu mi-a spus nimeni.

— Nici una, nici alta, din câte ştiu eu, a zis Emma.

— Atunci e timpul să priviţi faptele în faţă. Aeroplanele vor transforma navele de pasageri în dinozauri plutitori. De ce ar pierde cineva cinci zile traversând Atlanticul când pot face acelaşi drum în optsprezece ore cu avionul?

— E mai relaxant? Frica de zbor? Ajungi într-o formă mai bună? a sugerat Emma, amintindu-şi cuvintele lui sir William de la întrunirea Consiliului.

— N-are sens şi nu mai este modern, scumpă doamnă, a spus Feldman. Ar trebui să aduceţi argumente mai bune dacă vreţi să mă convingeţi. Nu, adevărul este că afaceriştii moderni şi chiar turiştii

mai aventuroşi, doresc să scadă timpul până la destinaţie, ceea ce în câţiva ani va distruge, chiar va distruge, afacerea navelor de pasageri.

— Şi pe termen lung?

— Nu aveţi un termen atât de lung.

— Deci, ce ne recomandaţi?

— Investiţi toţi banii disponibili în construcţia cargourilor. Avioanele nu vor putea niciodată să transporte obiecte mari sau grele, cum ar fi maşinile, utilajele industriale sau chiar alimentele.

— Şi cum aş putea să-l conving pe sir William?

— Exprimaţi-vă poziţia clar la următoarea întrunire a consiliului, a zis Feldman, lovind iar scaunul.

— Dar eu nu fac parte din consiliu.

— Nu faceţi parte din consiliu?

— Nu, şi nu-i văd pe cei de la Barrington numind vreo femeie ca director.

— Nu au de ales, a spus Feldman, ridicând vocea. Mama dumneavoastră are douăzeci şi doi la sută din acţiunile companiei. Puteţi cere un loc în Consiliul de administraţie.

— Dar n-am nicio calificare şi o călătorie de două ore cu trenul, chiar dacă am făcut-o în compania unui câştigător al premiului Pulitzer, nu va rezolva problema.

— Atunci este momentul să vă calificaţi.

— La ce vă gândiţi? a întrebat Emma. Pentru că nu există nicio universitate în Anglia de care să ştiu eu că oferă un titlu de comerciant în curriculum.

— Atunci va trebui să sacrificaţi trei ani şi să veniţi cu mine la Stanford.

— Nu cred că soţul sau băieţelul meu ar fi prea încântaţi de idee, a replicat Emma, dezvăluindu-şi acoperirea.

Acest lucru l-a redus la tăcere pe profesor şi a durat o vreme până ce i-a spus:

— Vă puteţi permite un timbru de zece cenţi?

— Da, a spus Emma, uimită, neştiind în ce intra.

— Atunci voi fi fericit să vă înregistrez ca studentă la Stanford la toamnă.

— Dar, după cum v-am explicat…

— Aţi declarat, fără nicio rezervă, că vă puteţi permite un timbru de zece cenţi.

Emma a încuviinţat.

— Foarte bine. Congresul tocmai a dat o lege care permite militarilor americani care îşi fac serviciul peste mări să semneze pentru un grad universitar fără să participe în persoană la cursuri.

— Dar eu nu sunt americancă şi, în mod sigur, nu-mi desfăşor serviciul militar peste mări.

— Este adevărat, a zis Feldman, dar în lege veţi descoperi, scris cu litere mici, în anumite condiţii speciale, cuvântul „Aliaţi", de care sunt sigur că putem profita. Asta dacă doriţi cu adevărat să vă ocupaţi de viitorul pe termen lung al companiei familiei dumneavoastră.

— Da, doresc, a spus Emma. Dar ce se va aştepta de la mine?

— De îndată ce vă înregistrez ca studentă la Stanford vă voi trimite o listă de lecturi pentru primul an, precum şi înregistrări pe bandă ale cursurilor pe care le voi ţine. Mai mult, vă voi trimite în fiecare săptămână un eseu pe care va trebui să-l scrieţi şi pe care vi-l voi înapoia după ce îi voi da o notă. Şi, dacă vă puteţi permite mai mult de zece cenţi, am putea chiar să vorbim la telefon din când în când.

— Când încep?

— În toamna aceasta, dar fiţi atentă, se dau teste de evaluare în fiecare trimestru pentru a se decide dacă vi se va permite să continuaţi cursul, a spus el, tocmai când trenul ajungea în gara Paddington. Dacă nu reuşiţi, veţi pica.

— Doriţi să faceţi toate astea doar datorită unei întâlniri cu bunicul meu?

— Ei, mărturisesc că speram că veţi putea cina cu mine la Savoy diseară, ca să discutăm despre viitorul industriei navale în detaliu.

— Ce idee bună, a spus Emma, sărutându-l pe obraz. Dar mi-e teamă că am cumpărat şi biletul de întoarcere aşa că astă-seară trebuie să ajung acasă, la soţul meu.

***

Chiar dacă Harry nu şi-a dat seama cum să pornească radioul, cel puţin a reuşit să manevreze robinetele de apă caldă şi rece ale duşului.

După ce s-a şters, şi-a ales o cămaşă proaspăt călcată, o cravată de mătase pe care i-o dăduse Emma de ziua lui şi un costum pe care mama lui l-ar fi numit „de duminică". S-a uitat în oglindă şi a fost nevoit să recunoască faptul că nu ar fi putut să fie considerat la modă de nicio parte a Atlanticului.

Harry a ieşit de la *Pierre* pe 5th Avenue chiar înainte de ora opt şi s-a îndreptat spre 64th şi Park. I-a luat doar câteva minute înainte să ajungă în faţa unei minunate case din piatră. Şi-a verificat ceasul, întrebându-se dacă sosise convenabil de târziu pentru New York. Şi-a amintit că Emma îi spusese că fusese atât de nervoasă înainte de a o întâlni pe mătuşa Phyllis încât se învârtise în jurul blocului înainte de a avea curajul să urce pe scările de la intrare şi chiar şi atunci abia a reuşit să apese pe butonul marcat „Comercianţi".

Harry a urcat scările şi a lovit cu forţă mânerul greu din alamă. În timp ce aştepta să i se răspundă, şi-o putea aminti pe Emma certându-l – *Nu-ţi bate joc, copile.*

Uşa s-a deschis şi un valet cu redingotă, care se vedea clar că-l aştepta, i-a spus:

— Bună seara, domnule Clifton. Doamna Stuart vă aşteaptă în salon. Sunteţi amabil să mă urmaţi?

— Bună seara, Parker, a replicat Harry, cu toate că nu-l mai văzuse pe om până atunci.

I s-a părut că vede umbra unui zâmbet în timp ce valetul îl conducea pe coridor, către lift. De îndată ce a intrat, Parker a tras grilajul, a apăsat pe un buton şi nu a mai vorbit până ce au ajuns la al treilea etaj. A deschis uşa şi l-a condus pe Harry în salon, anunţând:

— Domnul Harry Clifton, doamnă.

O femeie înaltă şi elegantă stătea în mijlocul camerei, discutând cu un bărbat care, a presupus

Harry, era fiul ei.

Mătuşa Phyllis s-a îndepărtat imediat, a venit spre Harry şi, fără să zică nimic, l-a îmbrăţişat atât de puternic încât ar fi impresionat un luptător american. Când i-a dat drumul, i l-a prezentat pe fiul ei, Alistair, care i-a strâns călduros mâna lui Harry.

— Este o onoare să-l întâlnesc pe acela care a pus capăt carierei lui Sefton Jelks, a spus Harry.

Alistair s-a înclinat.

— Şi eu am avut partea mea în distrugerea lui, a bombănit Phyllis, în timp ce Parker îi oferea invitatului un pahar cu cherry. Dar nu începeţi cu Jelks, a adăugat ea, împingându-l pe Harry către un fotoliu confortabil de lângă foc, pentru că mă interesează mai mult Emma şi ce a mai făcut.

Lui Harry i-a luat ceva timp s-o aducă pe mătuşa Phyllis la zi cu tot ce făcuse Emma de când plecase din New York, mai ales pentru că ea şi Alistair îl tot întrerupeau cu întrebări. Abia când valetul s-a întors să anunţe că masa era servită, au trecut la alt subiect.

— Deci cum îţi place vizita aici? a întrebat Alistair, în timp ce se aşezau la masă.

— Cred că mi-a plăcut mai mult când am fost arestat pentru crimă, a zis Harry. A fost mai uşor.

— E chiar atât de rău?

— Uneori e şi mai rău. Ştiţi, eu nu sunt prea bun ca să-mi fac singur reclamă, a recunoscut Harry când o fată în casă i-a pus o farfurie cu supă scoţiană în faţă. Îmi închipuiam că romanul va vorbi pentru el.

— Gândeşte-te mai bine, a comentat mătuşa Phyllis. Aminteşte-ţi, New York nu are un Bloomsbury. Uită de rafinament, înţelegere şi ironie. Oricât de mult ar fi împotriva firii tale, va trebui să înveţi să-ţi vinzi marfa ca un negustor din East End.

— Sunt mândru că ai ajuns cel mai de succes autor din Anglia, a declarat Alistair, ridicând vocea.

— Dar nu sunt, a spus Harry, nici pe departe.

— Am fost copleşit de reacţia poporului american la *Niciun risc,* a spus Phyllis, continuând şarada.

— Asta pentru că nimeni n-a citit-o încă, a protestat Harry, printre înghiţituri.

— La fel ca Dickens, Conan Doyle şi Wilde, sunt sigur că Statele Unite vor fi cea mai bună piaţă a mea, a adăugat Alistair.

— Aş vinde mai multe cărţi în Piaţa Harborough decât în New York, a spus Harry, în timp ce i se lua farfuria de supă din faţă. Este clar pentru mine că mătuşa Phyllis ar trebui să-mi ia locul în turneu, iar eu să mă întorc în Anglia.

— Aş fi foarte încântată, a spus Phyllis. Dar e păcat că n-am talentul tău, a mai adăugat ea, oftând.

Harry s-a servit cu o felie de friptură de vacă şi prea mulţi cartofi şi, nu după mult timp a început să se relaxeze în timp ce Phyllis şi Alistair îl amuzau cu poveşti despre aventurile Emmei când aceasta apăruse în New York, căutându-l. I-a plăcut versiunea lor şi l-a ajutat să-şi amintească cât noroc a avut pentru că fusese pus în patul de lângă Giles Barrington când se dusese la St Bede's. Şi, dacă n-ar fi fost invitat la Manor House la aniversarea lui Giles, n-ar fi întâlnit-o niciodată pe Emma. Nu că i-ar fi dat prea mare atenţie prima oară.

— Eşti conştient că nu vei fi niciodată suficient de bun pentru ea, a spus Phyllis, aprinzând o ţigară.

Harry a aprobat, dându-şi seama pentru prima oară de ce această femeie neîmblânzită fusese ca Moş Jack al lui pentru Emma. Dacă ar fi trimis-o pe ea la război, s-a gândit el, mătuşa Phyllis ar fi fost sigur decorată şi ea cu *Crucea de Argint.*

Când s-a făcut ora unsprezece, Harry, care, probabil, băuse cam mult coniac s-a ridicat nesigur din scaun. Nu trebuia să i se aducă aminte că a doua zi, la şase dimineaţa, Natalie se va afla în holul hotelului, aşteptând să-l ducă la primul interviu la radio din acea zi. I-a mulţumit gazdei pentru acea seară memorabilă şi, pentru aceasta, a mai primit o îmbrăţişare de urs.

— Acum ai grijă să nu uiţi, a spus ea, ori de câte ori dai un interviu, gândeşte britanic, nu idiş. Şi dacă ai nevoie de un umăr pe care să plângi, sau de o masă decentă, noi, ca şi Windmill Theatre, nu închidem niciodată.

— Mulţumesc, i-a zis Harry.

— Şi, când vei mai vorbi cu Emma, a spus Alistair, adu-ţi aminte să-i transmiţi dragostea noastră şi ai grijă s-o pedepseşti pentru că nu te-a însoţit în acest turneu.

Harry s-a decis că nu era momentul să le spună despre ceea ce doctorul numise problema „hiperactivităţii" lui Sebastian.

Toţi trei s-au îngrămădit cumva în lift, iar Harry a fost îmbrăţişat iar de Phyllis înainte ca Parker să deschidă uşa din faţă şi să ajungă din nou pe străzile din Manhattan.

— Of, la naiba, a zis el după ce s-a îndepărtat puţin de Park Avenue.

S-a întors şi a fugit înapoi la casa mătuşii Phyllis, a urcat scările şi a bătut la uşă. De data aceasta, valetul n-a apărut la fel de repede.

— Trebuie s-o văd de urgenţă pe doamna Stuart, a spus Harry. Sper că nu s-a culcat.

— Din câte ştiu eu, nu, i-a zis Parker. Vă rog să mă urmaţi.

L-a condus înapoi pe Harry pe coridor, la lift, unde a apăsat iar butonul pentru etajul al treilea.

Phyllis stătea lângă cămin, fumând, când Harry a apărut pentru a doua oară. Era rândul ei să pară surprinsă.

— Îmi pare rău, a spus el, dar Emma nu m-ar ierta niciodată dacă mă voi întoarce în Anglia fără să fi descoperit ce a păţit avocatul care a subestimat-o prosteşte.

— Sefton Jelks, a zis Alistair, uitându-se de la locul lui de lângă foc. Afurisitul a demisionat până la urmă din funcţia de partener senior la Jelks, Myers şi Abernathy, cu toate că nu cu prea multă plăcere.

— Puţin după aceea, a plecat în Minnesota, a adăugat Phyllis.

— Şi nu se va întoarce în viitorul apropiat, i-a spus şi Alistair, pentru că a murit acum câteva luni.

— Fiul meu este un avocat tipic, a comentat Phyllis, strivindu-şi chiştocul. Nu îţi va spune niciodată decât jumătate din poveste. Primul atac de

inimă al lui Jelks a fost menţionat pe scurt în *New York Times* şi abia după al treilea i s-a scris un paragraf scurt şi nu prea flatant la pagina de necrologuri.

— Ceea ce a fost, oricum, mai mult decât merita, a zis Alistair.

— Sunt de acord, a spus Phyllis. Deşi m-am simţit foarte mulţumită că doar patru persoane au participat la funeraliile lui.

— De unde ştii? a întrebat-o Alistair.

— Pentru că eu am fost una dintre ele, i-a răspuns Phyllis.

— V-aţi dus până în Minnesota doar ca să asistaţi la funeraliile lui Sefton Jelks? a întrebat Harry, neîncrezător.

— Sigur că da.

— De ce? a întrebat Alistair.

— Pentru că nu puteai să ai încredere niciodată în Sefton Jelks, le-a explicat ea. Nu aş fi fost convinsă că era mort până ce nu i-am văzut sicriul coborât în pământ şi chiar şi după aceea am aşteptat ca groparii să umple gaura.

***

— Luaţi loc, vă rog, doamnă Clifton.

— Mulţumesc, a zis Emma, aşezându-se pe un scaun din lemn, faţă în faţă cu cei trei guvernatori, tolăniţi pe nişte fotolii confortabile, în spatele unei mese lungi, ridicate pe o estradă.

— Mă numesc David Slater, a spus bărbatul din centru, şi voi conduce întrunirea din această după-amiază. Permiteţi-mi să-mi prezint colegii, domnişoara Braithwaite şi domnul Needham.

Emma a încercat să-i evalueze rapid pe cei trei investigatori din faţa ei. Preşedintele purta un costum din trei piese, o cravată de colegiu pe care a recunoscut-o şi arăta de parcă acesta n-ar fi fost singurul consiliu pe care-l conducea. Domnişoara Braithwaite, care stătea în dreapta lui, era îmbrăcată într-un costum din tweed de dinaintea războiului şi

ciorapi groşi din lână. Părul îi era ridicat într-un coc şi Emma a fost convinsă că aceasta era fata-bătrână a parohiei, iar felul în care îşi strângea buzele dădea de înţeles că nu prea avea obiceiul să zâmbească. Domnul aflat în stânga preşedintelui era mai tânăr decât colegii lui şi i-a amintit Emmei că nu de mult Anglia fusese în război. Mustaţa lui stufoasă sugera RAF.

— Consiliul a studiat cererea dumneavoastră cu interes, doamnă Clifton, a început preşedintele, şi, dacă ne permiteţi, am dori să vă punem câteva întrebări.

— Da, desigur, a spus Emma, încercând să se relaxeze.

— De când vă gândiţi să adoptaţi un copil, doamnă Clifton?

— De când am aflat că nu mai pot avea alt copil, a replicat Emma, fără să mai adauge şi alte detalii.

Cei doi bărbaţi i-au zâmbit cu înţelegere, dar domnişoara Braithwaite a rămas serioasă.

— Aţi declarat în formular, a continuat preşedintele, uitându-se la hârtii, că aţi prefera să adoptaţi o fetiţă de cinci sau şase ani. Aveţi vreun motiv anume?

— Da, a zis Emma. Fiul meu, Sebastian, este singurul copil şi soţul meu şi cu mine credem că i-ar face bine să fie crescut împreună cu cineva care nu a avut toate avantajele şi privilegiile pe care le consideră a fi un drept al lui încă de la naştere.

A sperat că răspunsul ei nu suna ca ceva ce fusese repetat dinainte şi ar fi putut jura că preşedintele a bifat o căsuţă.

— Putem presupune din răspunsul dumneavoastră, a zis preşedintele, că nu există restricţii financiare care v-ar împiedica să creşteţi un al doilea copil?

— Niciuna, domnule preşedinte. Soţul meu şi cu mine trăim confortabil.

Emma a observat că a mai fost bifată o căsuţă.

— Mai am o întrebare, a spus preşedintele. Aţi declarat în cerere că doriţi să luaţi un copil, indiferent

ce religie ar avea. Pot să vă întreb dacă ţineţi de o biserică anume?

— Ca şi dr. Barnardo, a spus Emma, sunt creştină. Soţul meu a fost băiat de cor la St Mary Redcliffe. Uitându-se direct la preşedinte, a adăugat: Înainte de a pleca la BGS, unde a ajuns solist în cor. Eu am fost educată la şcoala Red Maids', înainte de a câştiga o bursă la Oxford.

Preşedintele şi-a atins cravata şi Emma s-a gândit că lucrurile n-ar fi putut să meargă mai bine până ce domnişoara Braithwaite nu a bătut cu creionul în masă. Preşedintele i-a făcut semn că poate vorbi.

— Aţi vorbit de soţul dumneavoastră, doamnă Clifton. Aş putea să ştiu de ce nu este astăzi şi el aici?

— Este în Statele Unite într-un turneu de prezentare a unei cărţi. Se va întoarce peste două săptămâni.

— Pleacă des?

— Nu. De fapt, pleacă foarte rar. Soţul meu este scriitor, aşa că stă mai mult acasă.

— Dar trebuie să viziteze câte o bibliotecă din când în când, a sugerat domnişoara Braithwaite, cu ceea ce semăna foarte mult cu un zâmbet.

— Nu, avem biblioteca noastră proprie, a spus Emma, regretându-şi cuvintele de îndată ce le-a rostit.

— Şi dumneavoastră munciţi? a întrebat domnişoara Braithwaite, făcând să pară că aceasta ar fi fost o crimă.

— Nu, cu toate că-mi ajut soţul oricum pot. Totuşi, mă consider nevastă şi mamă cu normă întreagă.

Cu toate că Harry îi recomandase această propoziţie, el ştia foarte bine că Emma nu o credea, iar acum o credea chiar şi mai puţin după ce-l întâlnise pe Cyrus Feldman.

— De cât timp sunteţi căsătorită, doamnă Clifton? a insistat domnişoara Braithwaite.

— De ceva mai mult de trei ani.

— Dar văd din cerere că fiul dumneavoastră, Sebastian, are opt ani.

— Da, aşa este. Harry şi cu mine ne-am logodit în 1939, dar el a simţit că este de datoria lui să se înroleze chiar înainte de izbucnirea războiului.

Domnişoara Braithwaite era gata să mai pună o întrebare, când bărbatul din stânga preşedintelui s-a aplecat în faţă şi a spus:

— Deci v-aţi căsătorit puţin timp după terminarea războiului, doamnă Clifton?

— Din păcate, nu, a spus Emma, uitându-se la omul care avea un singur braţ. Soţul meu a fost grav rănit de o mină germană cu câteva zile înainte de sfârşitul războiului şi a durat o vreme până ce s-a simţit suficient de bine ca să fie eliberat din spital.

Domnişoara Braithwaite părea la fel de acră. Emma s-a întrebat dacă nu ar fi fost posibil ca… s-a decis să rişte cu toate că ştia că Harry nu ar fost de acord.

— Dar, domnule Needham, a spus ea, fără să-şi ia ochii de pe bărbatul cu un singur braţ, să ştiţi că eu mă consider printre femeile norocoase. Mă gândesc întruna la femeile ai căror soţi, logodnici sau iubiţi nu s-au mai întors la familiile lor, pentru că şi-au dat viaţa pentru ţara lor.

Domnişoara Braithwaite şi-a aplecat capul, iar preşedintele a spus:

— Mulţumesc, doamnă Clifton. Curând, vom lua legătura cu dumneavoastră.

5

La şase dimineaţa, Natalie stătea în hol, aşteptându-l. Arăta la fel de proaspătă şi îndrăzneaţă ca atunci când îl părăsise, cu o zi în urmă. De îndată ce s-au aşezat în spatele limuzinei, ea a deschis inevitabilul dosar.

— Îţi vei începe ziua cu interviul lui Matt Jacobs, de la NBC, cea mai vizionată emisiune de dimineaţă din ţară. Ştirea bună este că veţi apărea la început, adică între şapte şi jumătate şi opt dimineaţa. Ştirea nu chiar atât de bună e că veţi împărţi acest calup cu Clark Gable şi Mel Blanc, vocea lui Bugs Bunny şi Tweetie Pie. Gabie îşi prezintă ultimul film, *Întoarcerea acasă,* în care joacă împreună cu Lana Turner.

— Şi Mel Blanc? a întrebat Harry, încercând să nu râdă.

— El aniversează o decadă la Warner Brothers. Acum, ţinând seama de pauzele publicitare ale sponsorilor, presupun că vei fi în direct patru sau cinci minute, la care trebuie să te gândeşti ca la 240 până la 300 de secunde, a continuat Natalie, şi cât de importantă este această emisiune pentru lansarea întregii campanii. Nu vei mai face altceva mai important ca asta în următoarele trei săptămâni. Emisiunea nu numai că te poate aduce pe lista de bestselleruri ci, dacă merge bine, fiecare emisiune importantă din ţară va dori să te aibă ca invitat.

Harry începuse să simtă cum îi bate inima mai repede.

— Tot ce va trebui să faci este să găseşti un pretext să aduci vorba de *Niciun risc,* a mai zis ea când limuzina s-a oprit în faţa studiourilor NBC de la Rockfeller Center.

Lui Harry nu i-a venit să creadă ce imagine l-a întâmpinat când a coborât pe trotuar. Intrarea strâmtă care ducea spre faţada clădirii fusese îngrădită şi era plină, de o parte şi de cealaltă cu fani înfocaţi. În timp ce îşi croia drum prin mulţimea care aştepta, n-a

avut nevoie să i se spună că 90 la sută dintre aceştia veniseră să-l vadă pe Clark Gable, 9 la sută pe Mel Blanc şi, probabil, 1 la sută…

— Cine este? a ţipat cineva când Harry a trecut pe lângă el în grabă.

Poate nici unu la sută.

După ce s-a văzut în siguranţă în interiorul clădirii, un ghid l-a escortat în camera verde şi i-a explicat orarul.

— Domnul Gable va intra la şapte şi patruzeci. Mel Blanc îl va urma la şapte şi cincizeci şi sperăm să vă introducem la şapte cincizeci şi cinci, înainte de ştiri.

— Mulţumesc, i-a zis Harry, aşezându-se şi încercând să se calmeze.

Mel Blanc a dat buzna în camera verde la 7:30 şi s-a uitat la Harry de parcă aştepta să i se ceară un autograf. Domnul Gable, însoţit de suita sa, i-a urmat, după câteva minute. Harry a fost surprins să vadă că idolul ecranelor era îmbrăcat într-o haină de dineu şi ţinea în mână un pahar cu whisky. Gable i-a explicat lui Blanc că nu bea de dimineaţă, pentru că nici nu se culcase. După ce a fost luat de acolo, a fost urmat de râsete, iar Harry a rămas singur cu Mel.

— Fii atent la Gable, a spus Mel, aşezându-se lângă Harry. În momentul în care se aprinde lumina roşie, nimeni, nici măcar cei din studio, nu-şi va da seama că a băut altceva decât suc de portocale şi, până ce va ieşi, toţi vor dori să vadă noul său film.

S-a dovedit că Mel avusese dreptate. Gable era un adevărat profesionist şi titlul filmului său a fost menţionat cel puţin la fiecare jumătate de minut. Şi, cu toate că Harry citise undeva că el şi domnişoara Turner nu se puteau suferi unul pe altul, Gable a vorbit atât de frumos de ea, încât până şi cel mai cinic ascultător ar fi fost sigur că erau prieteni la cataramă. Doar Natalie nu a părut mulţumită pentru că Gable îşi depăşise timpul alocat cu patruzeci şi două de secunde.

În timpul pauzei publicitare, Mel a fost escortat în studio. Harry învăţase multe din performanţa lui Mel,

în timpul căreia au apărut Sylvester, Tweety Pie şi Bugs Bunny. Dar lucrul care l-a impresionat cel mai mult a fost că atunci când Matt Jacobs i-a pus ultima întrebare, Mel a continuat să vorbească şi a mai furat treizeci şi şapte de secunde din timpul său preţios.

La următoarea pauză publicitară, a fost rândul lui Harry să fie condus la ghilotină, unde ştia sigur că-i va fi tăiat capul. S-a aşezat vizavi de gazdă şi i-a zâmbit nervos. Jacobs studia contracoperta cărţii *Niciun risc,* care arăta de parcă nu mai fusese deschisă până atunci. Omul a ridicat privirea şi i-a întors zâmbetul lui Harry.

— Când se aprinde lumina roşie, eşti în direct, a fost tot ceea ce i-a spus înainte de a trece la prima pagină a cărţii.

Harry s-a uitat la ceasul din studio: opt fără patru minute. A ascultat o reclamă la Nescafé, în timp ce Jacobs mâzgălea câteva notiţe pe o agendă din faţa lui. Reclama s-a terminat cu sunetul familiar al clopoţeilor şi s-a aprins lumina roşie. Mintea lui Harry s-a golit şi şi-a dorit să fie acasă, unde să mănânce cu Emma, sau chiar să înfrunte o mie de germani pe creasta Clemenceau, decât 11 milioane de americani care se bucurau de micul dejun.

— Bună dimineaţa, a spus Jacobs în microfon, şi ce mai dimineaţă a fost. Mai întâi Gable, apoi Mel şi acum terminăm acest spectacol cu un invitat special din Marea Britanie – s-a uitat repede la coperta cărţii – Clifton. Acum, înainte de a discuta despre noul tău roman, Harry, pot să confirm faptul că prima oară când ai ajuns în America ai fost arestat pentru crimă?

— Da, dar a fost o neînţelegere, a mormăit Harry.

— Aşa spun toţi, a zis Jacobs, râzând. Dar ceea ce vor să ştie cei unsprezece milioane de ascultători ai mei este dacă, în timpul în care mai stai aici, te vei mai întâlni cu unii dintre foştii colegi de închisoare?

— Nu, nu acesta este motivul pentru care am venit în America, a început Harry. Am scris un…

— Deci, Harry, spune-mi care a fost a doua ta impresie despre America.

— Este o ţară măreaţă, a spus Harry. Newyorkezii m-au făcut să mă simt bine-venit şi…

— Chiar şi şoferii de taxi?

— Chiar şi şoferii de taxi, a repetat Harry, iar în această dimineaţă am reuşit să-l întâlnesc pe Clark Gable.

— Clark Gable este considerat un actor mare în Anglia? l-a întrebat Matt.

— Ah, da, este foarte popular, ca şi domnişoara Turner. De fapt, de abia aştept să le văd noua peliculă.

— Aici le spunem filme, Harry, dar ce naiba. Jacobs s-a oprit, s-a uitat la ceas şi a spus: Harry, m-am bucurat că ai putut veni la show şi îţi urez noroc cu noul roman. După câteva cuvinte de la sponsorii noştri, revenim cu ştirile de ora opt. La revedere şi îţi urez o zi frumoasă.

Lumina roşie s-a stins.

Jacobs s-a ridicat, a dat mâna cu Harry şi i-a mai spus:

— Îmi pare rău că n-am avut mai mult timp să discutăm despre romanul tău. Mi-a plăcut coperta.

***

Emma a luat o înghiţitură de cafea înainte de a deschide scrisoarea.

Dragă doamnă Clifton,

Vă mulţumim pentru că aţi participat la şedinţa de săptămâna trecută.

Mă bucur să vă anunţ că am dori să trecem cererea dumneavoastră în etapa următoare.

Emma ar fi dorit să-l sune imediat pe Harry, dar ştia că în America este miezul-nopţii şi nici nu era sigură în ce oraş era el acum.

Avem mai multe candidate posibile pentru dumneavoastră şi soţul dumneavoastră care se află în căminele noastre din Taunton, Exeter şi

Bridgewater. Aş fi fericit să vă transmit informaţii despre fiecare copil dacă veţi fi atât de amabilă încât să ne anunţaţi ce cămin aţi dori să vizitaţi mai întâi.

Al dumneavoastră,
Domnul David Slater

Până când Harry a sosit în Chicago, *Niciun risc* ajunsese pe locul 33 din lista de bestselleruri din *New York Times* şi Natalie nu-şi mai punea mâna pe piciorul lui.

— Nu e nevoie să intrăm în panică, l-a asigurat ea. A doua săptămână este cea mai importantă. Dar avem mult de lucru ca să ajungem printre primii cincisprezece până duminica viitoare.

Denver, Dallas şi San Francisco i-au adus până la sfârşitul săptămânii următoare, timp în care Harry şi-a dat seama că Natalie se număra printre cei care nu-i citiseră cartea. Unele showuri de prima-mână îl lăsau pe Harry până în ultimul minut. Îşi petrecea timpul în librării din ce în ce mai mici, dând din ce în ce mai puţine autografe. Unul sau doi librari nu l-au lăsat nici măcar să facă aceasta pentru că, după cum i-a explicat Natalie, nu putea returna exemplare semnate editorului care le-ar fi considerat stricate.

Când au ajuns la Los Angeles, *Niciun risc* se târâse până la locul 28 pe lista de bestselleruri şi, având numai o singură săptămână, Natalie nu-şi mai putea ascunde dezamăgirea. A început să-i dea de înţeles că romanul nu se cumpăra suficient de mult. Acest lucru a devenit şi mai clar în dimineaţa următoare, când Harry a coborât la micul dejun şi a găsit un bărbat, numit Justin, aşezat în faţa lui.

— Natalie a plecat noaptea înapoi la New York, i-a explicat Justin. A trebuit să întâlnească un alt autor.

Nu a fost nevoie să adauge că era vorba de cineva care era mai probabil să ajungă printre primii cincisprezece, iar Harry nu a putut să dea vina pe ea.

În ultima săptămână, Harry a umblat de colo-colo prin ţară, apărând în spectacole la Seattle, San Diego, Raleigh, Miami şi, în cele din urmă, la Washington. Începuse să se relaxeze fără Natalie lângă el, care să-i

amintească întruna de lista de bestselleruri şi a reuşit chiar să pomenească de *Niciun risc* mai mult de o singură dată în timpul unor interviuri mai lungi, chiar dacă acestea s-au dat la posturi locale.

Când s-a întors la New York, în ultima zi a turneului, Justin l-a dus la un motel de lângă aeroport, i-a dat un bilet-turist pentru Londra şi i-a urat noroc.

***

De îndată ce Emma a completat formularul de cerere de la Stanford, i-a trimis o scrisoare lungă de mulţumire lui Cyrus. Apoi şi-a întors atenţia către pachetul voluminos în care se aflau prezentări ale lui Sophie Barton, Sandra Davis şi Jessica Smith. A fost nevoie să citească doar puţin pentru a-şi da seama care era candidata preferată de intendentă, şi aceasta nu era domnişoara J. Smith.

Ce s-ar întâmpla dacă Sebastian ar fi de acord cu intendenta sau, şi mai rău, ar fi preferat pe cineva care nu era pe lista scurtă? Emma a rămas trează, sperând să sune Harry.

***

Harry s-a gândit s-o sune pe Emma, dar a presupus că ea se culcase deja. A început să împacheteze, ca totul să fie gata pentru zborul de a doua zi dimineaţa, apoi s-a culcat la loc şi s-a gândit cum l-ar putea convinge pe Sebastian că Jessica Smith nu era numai fetiţa ideală pentru a-i fi soră, ci va fi chiar *prima* lui alegere.

A închis ochii, dar nu era nicio şansă să doarmă în timp ce aerul condiţionat vâjâia într-un ritm constant, de parcă ar fi participat la concursul pentru un loc într-o orchestră Calypso. Harry zăcea pe salteaua subţire, plină de cocoloaşe şi-şi odihnea capul pe o pernă din plastic cu care şi-a acoperit urechile. Aici nu era de ales între baie sau duş, pentru că nu exista decât un bazin din care curgea întruna o apă maronie.

A închis ochii şi s-a gândit doar la cele trei săptămâni, cadru cu cadru, ca la un film pâlpâitor alb-negru. Nu exista nicio culoare. Ce pierdere de timp şi bani fusese! Harry a fost nevoit să recunoască faptul că nu era bun să participe la turnee de autor şi dacă nu reuşise nici măcar să-şi aducă romanul printre primele cincisprezece cărţi după nenumărate interviuri la radio şi în scris, poate era timpul să-i pensioneze pe William Warwick şi pe inspectorul-şef Davenport şi să-şi caute un serviciu adevărat.

Directorul de la St Bede's îi dăduse de curând de înţeles că erau în căutarea unui profesor nou de limba engleză, cu toate că Harry ştia că această meserie nu i s-ar fi potrivit. Giles îi sugerase de mai multe ori că ar trebui să intre în Consiliul de administraţie de la Barrington pentru a putea reprezenta interesele familiei. Dar adevărul era că el nu făcea parte din familie şi, oricum întotdeauna îşi dorise să fie scriitor, nu om de afaceri.

Era destul de rău că locuiau la Barrington Hall. Cărţile încă nu-i aduseseră destui bani ca să cumpere o casă demnă de Emma şi nu-l ajuta nici faptul că Sebastian îl întrebase de curând, foarte inocent, de ce nu se ducea şi el la serviciu în fiecare dimineaţă, ca ceilalţi tătici pe care-i ştia. Uneori se simţea ca un bărbat întreţinut.

Harry s-a urcat în pat după miezul nopţii, chiar şi mai disperat s-o sune pe Emma şi să-şi împărtăşească ideile cu ea, dar era abia cinci dimineaţa în Bristol, aşa că s-a hotărât să stea treaz şi s-o sune peste două ore. Era gata să stingă lumina când a auzit o bătaie uşoară la uşă. Ar fi putut jura că pusese semnul *Nu deranjaţi* pe mâner. Şi-a tras halatul pe el, a înaintat prin cameră şi a deschis uşa.

— Felicitări, s-a mulţumit să spună ea.

S-a holbat la Natalie, care ţinea în mână o sticlă de şampanie şi purta o rochie strâmtă cu un fermoar în faţă care parcă te invita să tragi de el.

— Pentru ce? a întrebat Harry.

— Am văzut a doua ediţie din *New York Times* de duminică şi *Niciun risc* a ajuns pe locul paisprezece.

Ai reuşit!

— Mulţumesc, i-a spus Harry, fără să înţeleagă prea bine ce-i spunea ea.

— Şi cum am fost întotdeauna cel mai înfocat fan al tău, m-am gândit că ţi-ar plăcea să sărbătoreşti.

Putea auzi cuvintele mătuşii Phyllis sunându-i în urechi: *Îţi dai seama că nu vei fi niciodată suficient de bun pentru ea.*

— Ce idee bună, a spus Harry. Lasă-mă doar o clipă, a adăugat el, înainte de a se întoarce în cameră.

A luat o carte de pe măsuţa de lângă pat şi s-a întors la ea. A luat sticla de şampanie din mâna Nataliei şi a zâmbit.

— Dacă ai fost întotdeauna cel mai mare fan al meu, poate ar fi timpul să citeşti asta, i-a zis el, dându-i exemplarul din *Niciun risc.*

A închis încet uşa.

S-a aşezat apoi pe pat şi a sunat la Bristol. Până i-a răspuns Emma, aproape terminase sticla.

— Cartea mea s-a strecurat pe lista de bestselleruri pe numărul paisprezece, a zis el, abia vorbind.

— Ce veste minunată, a comentat Emma, înăbuşindu-şi un căscat.

— Şi afară, pe coridor, tot mai stă o blondă fermecătoare care ţine o sticlă de şampanie şi încearcă să-mi spargă uşa.

— Da, sigur, dragul meu. Apropo, nu-ţi va veni să crezi cine mi-a cerut să-mi petrec noaptea cu el.

6

Uşa i-a fost deschisă de o femeie într-o uniformă albastră cu un guler alb, apretat.

— Eu sunt intendenta, i-a anunţat ea.

Harry a dat mâna cu ea, apoi şi-a prezentat soţia şi fiul.

— Veniţi mai bine în biroul meu, a spus ea, şi putem discuta înainte de a vedea fetele.

Intendenta i-a condus pe un coridor acoperit cu desene colorate.

— Îmi place asta, a declarat Sebastian, oprindu-se la una dintre ele, dar intendenta nu i-a răspuns, fiind sigură, în mod evident, că cei mici nu trebuiau văzuţi sau ascultaţi.

Cei trei au urmat-o în birou.

De îndată ce s-a închis uşa, Harry a început să-i spună cât de mult aşteptaseră această vizită.

— La fel ca cei mici, a răspuns ea. Dar, mai întâi, trebuie să vă explic câteva dintre regulile casei, pentru că singurul meu interes este bunăstarea copiilor.

— Desigur, a spus Harry. Suntem în mâinile dumneavoastră.

— Cele trei fetiţe de care v-aţi arătat interesaţi, Sandra, Sophie şi Jessica, sunt acum la ora de artă, ceea ce vă va oferi ocazia să le vedeţi interacţionând cu ceilalţi copii. Când mergem la ele, este important să le permitem să lucreze în continuare, pentru că nu trebuie să simtă că iau parte la un concurs. Acest lucru s-ar putea sfârşi doar cu lacrimi şi ar putea avea repercusiuni pe termen lung. Dacă au fost respinse o dată, vor ţine minte această experienţă. Dacă cei mici văd familii în jurul lor, desigur că ştiu că vă gândiţi la adopţie. De ce altfel aţi fi aici? Ceea ce nu trebuie să afle este că vă gândiţi doar la două sau trei dintre ele. Şi, desigur, după ce veţi vedea întâi cele trei fetiţe, poate veţi dori să vizitaţi şi căminele noastre din Taunton şi Exeter înainte de a vă hotărî.

Lui Harry i-ar fi plăcut să-i spună că se hotărâseră deja, cu toate că doreau să pară că Sebastian era cel care va face alegerea finală.

— Deci, suntem gata să ne alăturăm orei de artă?

— Da, a spus Sebastian, sărind în sus şi alergând la uşă.

— Şi cum vom şti care sunt? a întrebat Emma, ridicându-se încet de pe scaun.

Intendenta s-a uitat urât la Sebastian înainte de a le spune:

— Vă voi prezenta mai mulţi copii, astfel încât niciunul să nu se simtă lăsat pe dinafară. Înainte de a merge acolo, mai aveţi alte întrebări?

Harry a fost surprins că Sebastian nu avea o duzină, ci stătea la uşă şi-i aştepta cu nerăbdare. Când s-au dus pe coridor spre clasă, Sebastian a fugit în faţa lor.

Intendenta a deschis uşa clasei iar ei au intrat şi au rămas liniştiţi în spate. Ea i-a făcut semn profesorului, care a zis:

— Copii, avem musafiri.

— Bună ziua, domnule şi doamnă Clifton, au spus copiii, unii privind în jurul lor, iar alţii continuând să picteze.

— Bună ziua, au spus Harry şi Emma.

Sebastian a rămas neobişnuit de tăcut.

Harry a observat că majoritatea copiilor îşi ţineau capetele aplecate şi păreau oarecum prea potoliţi. A înaintat şi s-a uitat la un băieţel care desena un meci de fotbal. Era evident un suporter al echipei Bristol City, ceea ce l-a făcut pe Harry să zâmbească.

Emma s-a prefăcut că admiră desenul unei raţe, sau poate era o pisică, în timp ce încerca să-şi dea seama care dintre copii era Jessica, dar n-a reuşit să se lămurească. Intendenta s-a apropiat de ea şi i-a zis:

— Aceasta este Sandra.

— Ce pictură minunată, Sandra, i-a zis Emma.

Un zâmbet uriaş a apărut pe figura fetiţei, în timp ce Sebastian s-a aplecat şi s-a uitat mai atent.

Harry s-a dus şi a început să discute cu Sandra, în timp ce Emma şi Sebastian erau prezentaţi lui

Sophie.

— Este o cămilă, a spus ea, înainte să apuce ei să întrebe.

— Dromader sau cămilă bactriană? a întrebat Sebastian.

— Cămilă bactriană, a spus fetiţa, la fel de încrezătoare.

— Dar are o singură cocoaşă, a spus Sebastian.

Sophie a zâmbit şi a desenat imediat încă o cocoaşă.

— Unde mergi la şcoală? l-a întrebat ea.

— Voi merge la St Bede's în septembrie, a răspuns Sebastian.

Harry stătea cu ochii pe fiul lui, care se înţelegea bine cu Sophie şi s-a temut că el se hotărâse deja, dar brusc, Sebastian şi-a îndreptat atenţia către unul dintre desenele băieţilor, tocmai când intendenta îl prezenta pe Harry lui Jessica. Dar aceasta era atât de cufundată în activitatea ei, încât nici măcar nu s-a uitat la el. Oricât ar fi încercat, nimic n-a putut să întrerupă concentrarea copilului. Oare era timidă, sau chiar îngrozită? Harry nu reuşea să-şi dea seama.

Harry s-a întors către Sophie care discuta cu Emma despre cămila ei. A întrebat-o dacă el prefera o cocoaşă sau două. În timp ce Harry se gândea, Emma a plecat de lângă Sophie şi s-a dus s-o întâlnească pe Jessica, dar, ca şi soţul ei, nu a reuşit să scoată o vorbă de la fetiţă. A început să se întrebe dacă totul nu se va termina cu un dezastru, cu Jessica plecând spre Australia, iar ei alegându-se cu Sophie.

Emma s-a îndepărtat şi a început să discute cu un băieţel pe nume Tommy despre vulcanul lui care erupea. O mare parte a hârtiei era acoperită cu flăcări roşii, puternice. Emma s-a gândit că Freud ar fi adoptat acest copil, în timp ce băiatul adăuga alte puncte de vopsea roşie pe hârtie.

S-a uitat vizavi şi l-a văzut pe Sebastian discutând cu Jessica şi uitându-se cu atenţie la desenul ei cu Arca lui Noe.

Cel puţin, ea părea că-l ascultă, cu toate că nu-l privea. Sebastian a plecat de lângă Jessica şi s-a mai

uitat o dată la desenele Sandrei şi ale lui Sophie, după care a plecat spre uşă.

După câteva minute, intendenta a sugerat să se întoarcă toţi în biroul ei să bea ceai.

După ce a turnat trei ceşti şi le-a oferit fiecăruia câte un fursec Bath Oliver, le-a spus:

— Înţelegem foarte bine dacă vreţi să plecaţi, să vă mai gândiţi şi poate să reveniţi mai târziu, sau să vizitaţi alte cămine ale noastre, înainte de a vă decide.

Harry a tăcut, aşteptând să vadă dacă Sebastian îşi va manifesta vreo preferinţă.

— Mie mi s-au părut încântătoare cele trei fetiţe, a spus Emma, şi-mi este imposibil să mă hotărăsc.

— Sunt de acord, a zis şi Harry. Poate ar fi bine să facem cum ne-aţi propus, să plecăm, să mai discutăm şi să vă anunţăm mai târziu părerea noastră.

— Dar ar fi o pierdere de timp dacă toţi vrem aceeaşi fetiţă, a spus Sebastian, cu logica unui copil.

— Asta înseamnă că te-ai hotărât? l-a întrebat tatăl lui, dându-şi seama că, de îndată ce Sebastian îşi va manifesta preferinţa, el şi cu Emma l-ar putea contrazice, cu toate că-şi dădea seama că acesta nu ar fi fost cel mai bun început pentru Jessica la Barrington Hall.

— Înainte de a vă decide, a spus intendenta, poate ar fi bine să vă dau câteva informaţii despre cei trei copii. Sandra este cea mai cuminte. Sophie este mai prietenoasă, dar puţin cam zăpăcită.

— Şi Jessica?

— Este, fără îndoială, cea mai talentată dintre cele trei fetiţe, dar trăieşte în lumea ei proprie şi nu se împrieteneşte uşor. Cred că dintre cele trei, Sandra vi s-ar potrivi cel mai bine.

Harry a văzut cum încruntătura lui Sebastian se transformase în supărare. A schimbat tactica.

— Da, cred că sunt de acord cu dumneavoastră, a spus Harry. Alegerea mea ar fi Sandra.

— Eu mă îndoiesc, a zis Emma. Mie îmi place mai mult Sophie, scânteietoare şi amuzantă.

Emma şi Harry s-au uitat repede unul la celălalt.

— Deci, acum depinde de tine, Seb. Sandra sau Sophie? a întrebat Harry.

— Niciuna. Eu o prefer pe Jessica, a zis el, apoi s-a ridicat şi a fugit din cameră, lăsând uşa larg deschisă.

Intendenta s-a ridicat din spatele biroului. Era evident că i-ar fi spus vreo două lui Sebastian dacă acesta ar fi fost printre pupilii ei.

— E clar că nu prea înţelege încă democraţia, a spus Harry, încercând să calmeze atmosfera.

Intendenta s-a îndreptat spre uşă, părând nesigură. Harry şi Emma au urmat-o pe coridor. Când intendenta a intrat în clasă, nu i-a venit să-şi creadă ochilor; Jessica scotea pictura de pe şevalet şi i-o dădea lui Sebastian.

— Ce i-ai dat în schimb? şi-a întrebat Harry fiul când acesta a trecut pe lângă el, ţinând strâns *Arca lui Noe.*

— I-am promis că, dacă vine mâine după-masă la ceai, va primi mâncarea ei preferată.

— Şi care este mâncarea ei preferată? a întrebat Emma.

— Cornuri fierbinţi, unse cu unt şi gem de zmeură.

— E bine, doamnă? a întrebat Harry, speriat.

— Da, dar poate ar fi bine dacă ar veni toate trei.

— Nu, mulţumesc, doamnă, a zis Emma, Jessica ar fi tocmai bine.

— După cum doriţi, a spus intendenta, incapabilă să-şi mascheze surpriza.

În timp ce se înapoiau la Barrington Hall, Harry l-a întrebat pe Sebastian de ce o alesese pe Jessica.

— Sandra era destul de drăguţă, a spus el, şi Sophie foarte amuzantă, dar m-aş fi plictisit de ele până la sfârşitul lunii.

— Şi Jessica?

— Mi-a amintit de tine, mamă.

***

Sebastian stătea în faţa uşii din faţă când Jessica a venit la ceai.

A urcat scările, agăţându-se cu o mână de intendentă şi ţinându-şi un desen în cealaltă.

— Urmaţi-mă, le-a spus Sebastian, dar Jessica a rămas pe ultima treaptă, de parcă ar fost lipită acolo. Părea îngrozită şi nu s-a mişcat până ce nu s-a întors Sebastian.

— Asta e pentru tine, i-a zis ea, dându-i pictura.

— Mulţumesc, a zis Sebastian, recunoscând desenul pe care-l admirase pe zidul coridorului de la Dr. Barnardo's. Ei, mai bine ai intra, pentru că nu pot să mănânc toate cornuleţele alea singur.

Jessica a intrat temătoare în hol şi a deschis gura mare. Nu din cauză că se gândea la cornuleţe, ci la vederea tuturor acelor picturi adevărate cu rame, agăţate pe toţi pereţii.

— Mai târziu, i-a promis Sebastian, că se răcesc cornuleţele.

Când Jessica a intrat în salon, Harry şi Emma s-au ridicat s-o întâmpine, dar ea tot nu-şi putea lua ochii de la picturi. Până la urmă s-a aşezat pe canapea lângă Sebastian şi şi-a îndreptat privirea plină de dorinţă către mormanul de cornuleţe fierbinţi. Dar nu s-a mişcat până ce Emma nu i-a dat o farfurie, un cornuleţ şi un cuţit, apoi untul şi un borcan cu gem de zmeură.

Intendenta s-a încruntat când Jessica se pregătea să ia prima înghiţitură.

— Mulţumesc, doamnă Clifton, a izbucnit Jessica.

A mai devorat două cornuleţe, fiecare însoţit de un „Mulţumesc, doamnă Clifton".

Când l-a refuzat pe al patrulea, cu un:

— Nu, mulţumesc, doamnă Clifton, Emma nu era sigură dacă se săturase sau intendenta n-o instruise să nu mănânce mai mult de trei.

— Ai auzit de Turner? a întrebat Sebastian, după ce Jessica îşi terminase al doilea pahar de Tizer. Ea şi-a înclinat capul şi nu a răspuns. Sebastian s-a ridicat, a luat-o de mână şi a scos-o din cameră. Turner e destul de bun, de fapt, a declarat el, dar nu la fel de bun ca tine.

— Nu-mi vine să cred, a spus intendenta, când uşa s-a închis în urma lor. N-am mai văzut-o să se poarte aşa de în largul ei.

— Dar de abia a spus un cuvânt, a comentat Harry.

— Credeţi-mă, domnule Clifton, tocmai aţi auzit versiunea lui Jessica a Corului Aleluia.

Emma a râs.

— E încântătoare. Dacă există vreo şansă să devină membru al familiei noastre, cum procedăm?

— Doamnă, mi-e teamă că este un proces lung, a spus intendenta, şi nu întotdeauna se termină bine. Aţi putea începe aducând-o ocazional aici în vizită şi, dacă totul merge bine, aţi putea s-o invitaţi într-un weekend. După aceea, nu mai există întoarcere pentru că nu trebuie să le dăm speranţe false.

— Ne veţi îndruma dumneavoastră, doamnă, a spus Harry, pentru că, desigur, dorim să încercăm.

— Atunci voi face tot ce pot, a răspuns ea.

Până a băut a treia ceaşcă de ceai şi a reuşit chiar să mănânce al doilea cornuleţ, Harry şi Emma ştiau sigur ce se aştepta de la ei.

— Oare pe unde or fi Sebastian şi Jessica? a întrebat Emma, când intendenta a sugerat că ar trebui să plece.

— Mă duc să-i caut, tocmai spunea Harry când cei doi copii au dat buzna înapoi în cameră.

— E timpul să mergem acasă, domnişoară, a zis intendenta, ridicându-se. La urma-urmei, trebuie să ne întoarcem la timp pentru masă.

Jessica a refuzat să dea drumul mâinii lui Sebastian.

— Nu mai vreau şi altă mâncare, a spus ea.

Intendenta a rămas fără grai.

Harry a condus-o pe Jessica în hol şi a ajutat-o să-şi pună paltonaşul. Când intendenta a ieşit pe uşa din faţă, Jessica a izbucnit în lacrimi.

— Oh, nu, a spus Emma. Şi eu credeam că totul mergea aşa de bine.

— Nici n-ar fi putut să meargă mai bine, i-a şoptit intendenta. Plâng doar când nu vor să plece.

Ascultaţi-mi sfatul: dacă sunteţi amândoi de aceeaşi părere, completaţi formularele cât mai repede posibil.

Jessica s-a întors şi le-a făcut cu mâna înainte de a se urca în micuţul Austin 7 al intendentei, cu lacrimile încă şiroindu-i pe obraji.

— Bună alegere, Seb, a zis Harry, punându-şi braţul pe umărul fiului său, în timp ce se uitau la maşina care dispărea pe alee.

***

Au mai trecut cinci luni până când intendenta a părăsit Barrington Hall pentru ultima oară şi s-a întors singură la Dr. Barnardo's. Încă unul dintre copiii aflaţi în grija ei era aranjat în mod fericit. Ei, nu chiar atât de fericit, pentru că n-a trecut mult şi Harry şi Emma şi-au dat seama că Jessica avea unele probleme care erau la fel de grave ca ale lui Sebastian.

Niciunul nu se gândise până atunci că Jessica nu mai dormise singură în cameră şi, în prima noapte la Barrington Hall, a lăsat uşa încăperii deschisă larg şi a plâns până a adormit. Harry şi Emma s-au obişnuit până la urmă ca o creatură mică şi caldă să se urce în pat între ei, nu mult după ce fetiţa se trezea dimineaţa. Acest lucru a devenit din ce în ce mai rar când Sebastian s-a despărţit de ursuleţul lui, Winston, dându-i fostul prim-ministru lui Jessica.

Jessica îl adora pe Winston, al doilea preferat al ei după Sebastian, cu toate că noul ei frate declarase oarecum dispreţuitor:

— Sunt mult prea mare ca să mai dorm cu un ursuleţ. La urma-urmei, peste câteva săptămâni, plec la şcoală.

Jessica ar fi vrut să meargă la St Bede's cu el, dar Harry i-a explicat că băieţii şi fetiţele nu merg la aceleaşi şcoli.

— De ce nu? a întrebat Jessica.

— Chiar aşa, a comentat Emma.

Când s-a apropiat începutul primului trimestru, Emma îşi privea fix fiul, întrebându-se când au trecut

anii. El era îmbrăcat cu geaca roşie a şcolii, o beretă roşie şi pantaloni gri, din flanelă. Chiar şi pantofii erau lustruiţi. Ei, era prima zi a trimestrului. Jessica stătea pe trepte şi îi făcea semn de la revedere în timp ce maşina a dispărut pe alee şi a ieşit pe poarta principală. Apoi s-a aşezat pe treapta de sus şi a aşteptat să se întoarcă Sebastian.

Sebastian ceruse ca mama lui să nu-l însoţească pe el şi pe tatăl lui pe drumul spre şcoală. Când Harry l-a întrebat de ce, el a replicat:

— Nu vreau ca ceilalţi băieţi s-o vadă pe mama sărutându-mă.

Harry l-ar fi convins, dacă nu şi-ar fi amintit de prima lui zi la St Bede's. El şi mama lui luaseră tramvaiul din Still House Lane, iar el întrebase dacă pot să se oprească înainte şi să meargă pe jos ultimii o sută de metri până la poarta şcolii pentru ca ceilalţi băieţi să nu-şi dea seama că nu aveau maşină. Şi, când au ajuns la cincizeci de metri de şcoală, el i-a permis să-l sărute şi a lăsat-o acolo. Când s-a apropiat de St Bede's pentru prima oară, şi-a văzut viitorii colegi coborând din diligente sau maşini – unul a sosit chiar într-un Rolls-Royce, condus de un şofer în livrea. Şi lui Harry i s-a părut prima noapte departe de casă dificilă, dar, spre deosebire de Jessica, era din cauză că nu mai dormise cu alţi băieţi în aceeaşi cameră.

Dar alfabetul fusese bun cu el, pentru că sfârşise prin a fi repartizat într-un dormitor între Barrington şi Deakins. Nu fusese la fel de norocos în ceea ce privea monitorul dormitorului. Alex Fisher îl bătuse în fiecare noapte din prima săptămână, fără alt motiv decât că Harry era fiul unui docher şi, prin urmare, nedemn să fie educat la aceeaşi şcoală cu Fisher, fiul unui agent imobiliar. Harry se întrebase adesea ce se mai alesese de Fisher după ce plecase de la St Bede's. Ştia că el şi Giles se întâlniseră în timpul războiului, când serviseră în acelaşi regiment la Tobruk şi presupunea că Fisher era tot în Bristol, pentru că evitase de curând să discute cu el la întâlnirea foştilor elevi de la St Bede's.

Cel puţin, Sebastian va sosi într-o maşină şi, ca elev extern, nu va suferi de problema Fisher, pentru că se va întoarce la Barrington Hall în fiecare seară. Chiar şi aşa, Harry bănuia că fiului său nu i se va părea mai uşoară St Bede's decât lui, chiar dacă din cu totul alte motive.

Când Harry a tras maşina pe peluza din faţa porţilor şcolii, Sebastian a sărit din ea chiar înainte să apuce să frâneze. Harry şi-a urmărit fiul alergând printre porţile şcolii şi dispărând într-o grămadă de haine roşii de unde nu putea fi distins de alţi o sută de băieţi. Nu s-a uitat deloc înapoi. Harry a acceptat că *vechea ordine se schimbă, lăsând loc celei noi.*

A condus încet înapoi la Barrington Hall şi a început să se gândească la următorul capitol al ultimului său roman. Oare venise vremea ca William Warwick să fie promovat?

Când s-a apropiat de casă, a zărit-o pe Jessica stând pe treapta de sus. L-a zâmbit când oprea maşina. Dar când a urcat la ea, primul lucru pe care l-a întrebat a fost:

— Unde este Seb?

***

În fiecare zi, când Sebastian era la şcoală, Jessica se retrăgea în lumea ei proprie. Îl aştepta să se întoarcă acasă şi îşi petrecea timpul citindu-i lui Winston despre alte animale. Ursul Pooh, domnul Broască Ţestoasă, un iepure alb, un motan roşu, tărcat, numit Orlando şi un crocodil care înghiţise un ceas.

După ce Winston adormea, îl punea în pat şi se întorcea la şevalet şi vopsele. Iar şi iar. De fapt, Emma se gândise odată că încăperea copiilor se transformase într-un studio de artă. După ce a acoperit toate bucăţile de hârtie pe care a reuşit să pună mâna, inclusiv vechile manuscrise ale lui Harry (el a fost obligat să le încuie pe cele noi), cu creionul, pensula sau cu vopsele, s-a hotărât să redecoreze pereţii camerei lor de joacă.

Harry nu voia să-i stânjenească entuziasmul, nici pe departe, dar şi-a amintit-o pe Emma atunci când Barrington Hall nu era casa lor şi s-a gândit că ar fi bine să-l consulte pe Giles înainte ca fetiţa să scape din camera lor şi să descopere alţi pereţi albi din casă.

Dar Giles era atât de lovit de nou-sosita de la Barrington Hall încât a declarat că puţin îi păsa dacă ar redecora toată casa, şi înăuntru şi afară.

— Pentru numele Domnului, n-o mai încuraja, l-a implorat Emma. Sebastian i-a cerut deja să-i picteze din nou camera.

— Şi când aveţi de gând să-i spuneţi adevărul? a întrebat Giles când s-au aşezat la masă.

— Nu credem că este nevoie să-i spunem încă, a zis Harry. La urma-urmei, Jessica are abia şase ani şi încă nu s-a adaptat bine.

— Ei bine, nu amânaţi prea mult, i-a avertizat Giles, pentru că deja vă consideră părinţii ei, pe Seb, fratele ei şi mie îmi zice „unchiul Giles”, când de fapt mie îmi este soră vitregă iar lui Seb îi este mătuşă.

Harry a râs.

— Cred că va mai trece o vreme până ce va fi în stare să înţeleagă.

— Eu sper că nu va trebui s-o facă niciodată, a spus Emma. Nu uitaţi, tot ce ştie ea este că adevăraţii ei părinţi sunt morţi. De ce am schimba asta, când doar noi trei ştim adevărul întreg?

— Nu-l subestimaţi pe Sebastian. El a dedus aproape totul.

7

Harry şi Emma au fost surprinşi când directorul i-a invitat la ceai la sfârşitul primului trimestru al lui Sebastian, dar a aflat repede că acesta nu era un eveniment social.

— Fiul dumneavoastră este cam singuratic, a declarat dr. Hedley, după ce servitoarea le-a turnat ceaiul şi a ieşit din cameră. De fapt, mai curând s-ar împrieteni cu cineva de peste mări decât cu cineva care a trăit în Bristol toată viaţa.

— Dar de ce? a întrebat Emma.

— Băieţii de pe tărâmuri îndepărtate n-au auzit niciodată de domnul şi doamna Harry Clifton, sau de faimosul lor unchi, Giles, a explicat directorul. Dar, aşa cum se întâmplă de cele mai multe ori, tot este ceva bun şi în asta pentru că ne-am dat seama că Sebastian este foarte talentat la limbi străine, lucru pe care, în mod normal, poate nu l-am fi observat. De fapt, este singurul băiat din şcoală care poate discuta cu Lu Yang în limba maternă a acestuia.

Harry a râs, dar Emma a observat că directorul nici măcar nu zâmbea.

— Totuşi, a continuat dr. Hedley, ar putea să fie problemă când Sebastian îşi va da examenul de admitere la Bristol Grammar School[11].

— Dar este primul la engleză, franceză şi latină, a spus Emma, mândră.

— Şi a obţinut sută la sută la matematică, i-a amintit Harry directorului.

— Adevărat şi totul este foarte bine, dar, din nefericire, în acelaşi timp, la istorie, geografie şi ştiinţele naturii e pe la coada clasei, iar toate acestea sunt subiecte obligatorii. Dacă nu ia notă de trecere la una sau două dintre acestea, va fi automat respins de la BGS, ceea ce ştiu că ar fi o mare dezamăgire atât pentru voi, cât şi pentru unchiul lui.

— Să spunem mare dezamăgire ar fi prea puţin, a zis Harry.

— Da, corect, a spus dr. Hedley.

— Se fac vreodată excepţii de la aceste reguli? a întrebat Emma.

— Eu îmi amintesc un singur caz, a spus directorul, şi acesta a fost al unui băiat care a marcat o sută de puncte în fiecare sâmbătă în timpul trimestrului de vară.

Harry a râs, amintindu-şi cum stătea pe iarbă şi-l urmărea pe Giles marcând fiecare punct.

— Deci trebuie să ne asigurăm că-şi dă seama care sunt consecinţele obţinerii unor note sub cele de trecere la două dintre cele trei subiecte obligatorii.

— Nu pentru că nu este sclipitor, a zis directorul, dar, dacă un subiect nu-l atrage, se plictiseşte repede. Ironia este că, având talentul lui la limbi, aş zice că va ajunge la Oxford. Dar tot trebuie să ne asigurăm că ajunge şi la BGS.

***

După câteva îndemnuri din partea tatălui său şi cu o mită considerabilă dată de bunica, Sebastian a reuşit să urce câteva locuri la două dintre cele trei subiecte obligatorii. Îşi dăduse seama că are voie să pice la unul şi a ales ştiinţele naturii.

La sfârşitul celui de-al doilea an al lui Sebastian, directorul era sigur că, dacă băiatul va depune un efort ceva mai mare, va obţine nota de trecere la cinci dintre cele şase subiecte de examen. Şi el renunţase la ştiinţele naturii. Harry şi Emma începuseră să spere, dar tot încercau să-l ţină pe Sebastian la nivelul dorit. Şi, într-adevăr, directorul s-ar fi putut dovedi corect în evaluarea sa optimistă, dacă nu s-ar fi petrecut două incidente în ultimul an de şcoală pentru Sebastian.

8

— Asta e cartea tatălui tău?

Sebastian s-a uitat la teancul de romane aranjate ordonat în vitrina librăriei. Un semn de deasupra lor anunţa: *Nimic de câştigat de Harry Clifton, 3s 6d. Ultima aventură a lui William Warwick.*

— Da, a spus Sebastian, mândru. Ai vrea una?

— Da, te rog, a spus Lu Yang.

Sebastian a intrat în librărie, urmat de prietenul lui. O masă din faţă era plină cu exemplare cartonate ale ultimului roman al tatălui său, înconjurate de exemplare paperback ale romanelor *Cazul martorului orb* şi *Niciun risc,* primele două romane din seria William Warwick.

Sebastian i-a dat lui Lu Yang câte un exemplar din fiecare roman. Au fost repede înconjuraţi de mai mulţi colegi de clasă şi el le-a dat câte un exemplar din ultimul roman şi unora, şi din celelalte două. Teancul scădea rapid când, un bărbat de vârstă mijlocie, s-a năpustit din spatele tejghelei, l-a înşfăcat pe Sebastian de guler şi l-a târât deoparte.

— Ce crezi că faci? a ţipat el.

— E în regulă, i-a spus Sebastian, sunt cărţile tatălui meu!

— Ei, acum le-am auzit pe toate a spus managerul în timp ce-l conducea pe Sebastian, care protesta, către spatele magazinului.

S-a întors către un asistent şi i-a zis:

— Cheamă poliţia. L-am prins pe hoţul ăsta în toiul faptei. Pe urmă, vezi dacă poţi să iei înapoi cărţile cu care au fugit prietenii lui.

Managerul l-a împins pe Sebastian în biroul lui şi l-a aruncat pe o canapea veche din păr de cal.

— Nici să nu te gândeşti să te mişti, a spus el, în timp ce ieşea din birou, închizând hotărât uşa în urma lui.

Sebastian a auzit cheia întorcându-se în broască. S-a ridicat, s-a dus la biroul managerului şi a ales o carte, apoi s-a aşezat înapoi şi a început să citească.

Ajunsese la pagina nouă şi chiar îi plăcea Richard Hannay, când uşa s-a deschis şi managerul s-a întors, rânjind triumfător.

— Ăsta e, domnule inspector-şef, l-am prins furând.

Inspectorul-şef Blakemore a încercat să rămână serios când managerul a adăugat:

— A avut neobrăzarea să-mi spună că romanele astea aparţin tatălui său.

— Nu minţea, a zis Blakemore. Acesta este băiatul lui Harry Clifton. Privindu-l sever pe Sebastian, a adăugat: dar asta nu e o scuză pentru ce ai făcut, tinere.

— Chiar dacă tatăl lui este Harry Clifton, tot îmi trebuie o liră şi optsprezece şilingi, a zis managerul. Deci de unde o să obţin banii ăştia? a adăugat el, întinzând acuzator arătătorul spre băiat.

— Am luat deja legătura cu domnul Clifton, a spus Blakemore, deci cred că în curând veţi primi răspunsul la întrebare. În timp ce-l aşteptăm, vă sugerez să-i explicaţi fiului său tehnica vânzării cărţilor.

Managerul, mai domolit, s-a aşezat pe un colţ al biroului.

— Când tatăl tău scrie o carte, a zis el, editorii îi plătesc în avans şi apoi primeşte un procent din preţ pentru fiecare exemplar vândut. În cazul tatălui tău, cred că e cam zece la sută. Editorul mai trebuie să plătească şi librarul, materialele editoriale şi reclama, tipografia şi restul preţurilor pentru toate materialele publicitare şi costul de distribuţie.

— Şi cât trebuie să plătiţi pentru fiecare carte? a întrebat Sebastian.

Blakemore de abia aştepta să audă răspunsul librarului. Managerul a ezitat înainte de a răspunde:

— Cam două treimi din preţul de pe carte.

Ochii lui Sebastian s-au îngustat.

— Deci tata primeşte doar zece la sută pentru fiecare carte, în timp ce dumneavoastră luaţi treizeci şi trei la sută?

— Da, dar eu trebuie să plătesc şi chiria şi taxele pentru teren şi salariile personalului, a spus managerul, cu un ton defensiv.

— Deci ar fi mai ieftin ca tata să înlocuiască romanele decât să vă plătească preţul integral?

Inspectorul-şef şi-ar fi dorit ca sir Walter Barrington să mai fie în viaţă. L-ar fi amuzat nespus acest schimb de replici.

— Poate puteţi să-mi spuneţi, domnule, a continuat Sebastian, cât de multe cărţi trebuie înlocuite.

— Opt cartonate şi unsprezece paperback, a spus managerul, când Harry tocmai intra în birou.

Inspectorul-şef Blakemore i-a explicat ce se întâmplase, adăugând:

— Nu voi acuza băiatul de furt de această dată, domnule Clifton, îi voi da doar un avertisment. Voi lăsa în seama dumneavoastră, domnule, să vă asiguraţi că nu va mai face altceva la fel de iresponsabil din nou.

— Desigur, domnule inspector-şef, a spus Harry. Vă sunt foarte recunoscător şi le voi cere editorilor mei să înlocuiască imediat cărţile. Iar tu, băiete, nu vei mai primi bani de buzunar, până ce toţi banii nu vor fi recuperaţi, a mai zis el, întorcându-se către Sebastian.

Sebastian şi-a muşcat buza.

— Mulţumesc, domnule Clifton, a spus managerul şi a adăugat, umil: Mă întrebam, domnule, dacă tot sunteţi aici, nu vreţi să fiţi amabil să semnaţi restul stocului?

***

Când mama Emmei s-a dus la spital pentru consultaţie, a încercat să-şi asigure fata că nu era nimic pentru care să se îngrijoreze şi i-a spus că nu era cazul să-i anunţe pe Harry sau pe copii, ca să nu-i sperie.

Emma, desigur, s-a speriat şi, de îndată ce s-a întors la Barrington Hall, l-a sunat pe Giles la

Camera Comunelor şi apoi pe sora ei din Cambridge. Ambii au lăsat totul baltă şi au venit cu primul tren la Bristol.

— Să sperăm că nu vă fac să pierdeţi timpul, le-a zis Emma după ce i-a luat din Temple Meads.

— Să sperăm că ne faci să ne pierdem timpul, a replicat Grace.

Giles părea preocupat şi se uita pe geam în timp ce-şi continuau drumul spre spital în linişte.

Chiar înainte ca domnul Langbourne să închidă uşa cabinetului, Emma a simţit că veştile nu erau bune.

— Aş vrea să existe un mod mai uşor de a vă spune asta, a zis specialistul, după ce s-au aşezat, dar mi-e teamă că nu există. Dr. Raeburn, care este medicul mamei dumneavoastră de mai mulţi ani, a efectuat o verificare de rutină şi, când a obţinut rezultatele analizelor, mi-a trimis-o mie pentru o consultaţie mai detaliată.

Emma şi-a strâns pumnii, cea ce obişnuia să facă şi la şcoală ori de câte ori era nervoasă sau avea probleme.

— Ieri, a zis domnul Langbourne, am primit rezultatele de la laborator. Acestea au confirmat temerile dr. Raeburn: mama dumneavoastră are cancer la sân.

— Poate fi vindecată? a întrebat Emma imediat.

— Nu există în prezent niciun tratament pentru cineva de vârsta ei, a spus Langbourne. Oamenii de ştiinţă speră să obţină nişte rezultate, cândva, în viitor, dar mă tem că nu va fi suficient de repede pentru ea.

— Putem face ceva? a întrebat Grace.

Emma s-a aplecat şi a luat-o pe sora ei de mână.

— În acest timp, ea va avea nevoie de toată dragostea şi susţinerea pe care i le poate oferi familia. Elisabeth este o femeie remarcabilă şi, după cele prin care a trecut, ar merita mai mult. Dar nu s-a plâns niciodată – nu este stilul ei. Este o membră tipică a familiei Harvey.

— Cât va mai fi împreună cu noi? a întrebat Emma.

— Mă tem, a spus Langbourne, că vor mai fi doar câteva săptămâni, nu luni.

— Atunci este ceva ce trebuie să-i spun, a zis Giles, care nu scosese o vorbă până atunci.

***

Incidentul cu furtul din librărie, cum a ajuns să fie cunoscut la St Bede's, l-a transformat pe Sebastian dintr-un singuratic într-un soi de erou şi băieţii care până atunci nu-i acordau nicio atenţie l-au invitat să se alăture grupurilor lor. Harry s-a gândit că acesta ar putea fi un punct de cotitură, dar când i-a spus lui Sebastian că bunica lui mai avea doar câteva săptămâni de trăit, băiatul s-a strecurat înapoi în carapacea lui.

Jessica a început primul ei trimestru la Red Maids'. Muncea mult mai mult decât Sebastian, dar nu era prima la nicio materie. Profesoara de arte i-a spus Emmei că era păcat că pictura nu era un subiect recunoscut, pentru că Jessica avea mai mult la vârsta de opt ani decât ea însăşi avusese în ultimii ani de colegiu.

Emma s-a hotărât să nu-i repete această conversaţie Jessicăi, ci să permită fetiţei să descopere cu timpul cât de talentată este. Sebastian îi spunea tot timpul că era un geniu, dar ce ştia el? El credea că şi Stanley Matthew era un geniu.

După o lună, Sebastian a picat la trei teste, date cu doar câteva săptămâni înainte de examenele de admitere la BGS. Nici lui Harry, nici Emmei nu le venea să-l pedepsească în timp ce el era atât de distrus de boala bunicii lui. El o însoţea pe Emma în fiecare seară la spital, după ce ea îl lua de la şcoală, se urca în patul bunicii şi îi citea din cărţile sale preferate până ce ea adormea.

Jessica picta câte un tablou nou pentru bunica în fiecare zi şi îl lăsa a doua zi dimineaţa la spital, înainte ca Harry s-o ducă la şcoală. Mai rămăseseră

doar câteva spaţii libere pe zidurile galeriei ei proprii până la sfârşitul trimestrului.

Giles a lipsit la mai multe şedinţe ale Parlamentului, Grace la nenumărate seminare, Harry a pierdut mai mult termene limită, iar Emma nu reuşea uneori să-i răspund scrisorilor săptămânale ale lui Cyrus Feldman. Dar pe Sebastian îl aştepta Elisabeth cu cea mai mare nerăbdare în fiecare zi. Harry nu era sigur cine beneficia mai mult în urma acestei experienţe, fiul său sau soacra lui.

***

Nu a folosit la nimic faptul că Sebastian a trebuit să dea examenul pentru Bristol Grammar School în timp ce bunica lui era pe moarte.

Rezultatul a fost cel prezis de directorul de la St Bede's şi anume, amestecat. Lucrările la latină, franceză, engleză şi matematică erau de nivel de bursă, în timp ce cu greu obţinut nota de trecere la istorie, a obţinut o notă puţin sub cea de trecere la geografie şi a obţinut doar 9 la sută la examenul la ştiinţele naturii.

Dr. Hedley l-a sunat pe Harry la Barrington Hall puţin după afişarea rezultatelor pe tabloul de anunţuri al şcolii.

— Voi discuta în particular cu John Garrett, directorul de la BGS a spus el, şi îi voi aminti că Sebastian a obţinut sută la sută la matematică şi latină şi este bun în mod sigur pentru bursă până ce va veni timpul să meargă la universitate.

— Aţi putea să-i mai amintiţi, i-a zis Harry, că atât unchiul lui, cât şi eu am fost la BGS, iar bunicul lui, sir Walter Barrington, a fost preşedintele guvernatorilor şcolii.

— Nu cred că e nevoie să-i amintesc a spus Hedley. Dar îi voi spune că bunica lui Sebastian era la spital în timp ce el dădea examenele. Tot ceea ce putem spera este să considere că am dreptate.

A făcut-o. Dr. Hedley l-a sunat pe Harry la sfârşitul săptămânii şi i-a spus că directorul de la

BGS va recomanda Consiliului guvernatorilor ca, în ciuda faptului că Sebastian picase la două dintre cele trei examene, să i se ofere un loc în semestrul Michaelmas.

— Mulţumesc, i-a spus Harry. Aceasta este prima veste bună pe care o aud în ultimele săptămâni.

— Dar, a adăugat Hedley, mi-a amintit că aceasta va fi decizia Consiliului.

***

Harry a fost ultima persoană care şi-a vizitat soacra în acea noapte şi era gata să plece când Elisabeth a şoptit:

— Poţi să mai stai câteva minute, dragă? Trebuie să discut ceva cu tine.

— Da, sigur, a zis Harry, aşezându-se înapoi pe marginea patului.

— Mi-am petrecut dimineaţa cu Desmond Siddons, avocatul nostru, a zis Elisabeth, şovăind la fiecare cuvânt, şi voiam să te anunţ că am făcut un testament nou, pentru că nu pot suporta gândul că femeia aceea înfiorătoare, Virginia Fenwick, să pună mâna pe ceva din averea mea.

— Nu cred că mai este o problemă. N-am mai văzut-o şi n-am mai auzit de Virginia de săptămâni în şir, aşa că presupun că totul s-a terminat între ei.

— Motivul pentru care n-aţi mai văzut-o şi nici n-aţi mai auzit de ea de săptămâni, Harry, este că vrea ca eu să cred că totul s-a sfârşit. Nu este o coincidenţă că a dispărut din scenă doar la câteva zile după ce Giles a aflat că nu mai am mult de trăit.

— Sunt sigur că exagerezi, Elisabeth. Cred că nici măcar Virginia nu poate fi atât de nesimţită.

— Dragul meu Harry, tu întotdeauna acorzi tuturor beneficiul îndoielii pentru că eşti foarte generos. A fost o zi norocoasă ziua în care Emma te-a întâlnit pe tine.

— E frumos că spui asta, Elisabeth, dar sunt sigur că, în timp…

— Acesta este singurul lucru pe care nu-l mai am.

— Atunci poate ar trebui s-o rugăm pe Virginia să vină să te viziteze?

— I-am explicat lui Giles de mai multe ori că aş dori s-o întâlnesc, dar, de fiecare dată am fost respinsă cu scuze din ce în ce mai greu de crezut. Acum, ce crezi că se întâmplă? Nu te obosi să răspunzi, Harry, pentru că tu vei fi ultima persoană care să-şi dea seama de ce e în stare Virginia. Şi poţi să fi sigur că nu va face nicio mişcare înainte de funeraliile mele. Licărul unui zâmbet a fluturat pe faţa Elisabethei înainte de adăuga: Dar tot mai am o carte în mânecă, şi n-o voi juca până ce nu voi fi coborâtă în mormânt, iar spiritul meu se va întoarce ca un înger al răzbunării.

Harry n-a întrerupt-o pe Elisabeth când ea s-a lăsat pe spate şi, cu toată energia pe care o mai avea, a scos un plic de sub pernă. Acum ascultă-mă cu atenţie, Harry, a zis ea. L-a prins de mână.

— Dacă Giles îmi va contesta ultimul testament…

— De ce ar face aşa ceva?

— Pentru că este un Barrington şi cei din familia Barrington au fost întotdeauna slabi când e vorba de femei. Deci, dacă îmi va contesta testamentul, a repetat ea, trebuie să dai acest plic judecătorului ales să decidă care membru al familiei îmi va moşteni terenurile.

— Şi dacă nu?

— Atunci trebuie să-l distrugi, a zis Elisabeth, cu respiraţia din ce în ce mai slabă de la o secundă la alta. Nu îl vei deschide tu însuţi şi nici nu-i vei lăsa pe Giles sau pe Emma să afle de existenţa lui. L-a strâns mai tare de mână şi a murmurat aproape inaudibil: Acum trebuie să-mi dai cuvântul, Harry Clifton, pentru că ştiu că Moş Jack te-a învăţat că asta ar trebui să fie suficient întotdeauna.

— Ai cuvântul meu, a zis Harry şi a pus plicul în buzunarul hainei.

Elisabeth i-a dat drumul la mână şi s-a scufundat în pernă, zâmbind mulţumită. N-a mai aflat niciodată dacă Sidney Carton a scăpat de la ghilotină.

***

Harry a deschis scrisoarea în timp ce lua micul dejun.

Bristol Grammar School,
University Road,
Bristol
27 iulie, 1951

Dragă domnule Clifton,

Îmi pare rău să vă anunţ că fiul dumneavoastră, Sebastian, nu a fost…

Harry a sărit de la masă şi s-a dus la telefon. A format numărul aflat la sfârşitul scrisorii.

— Biroul directorului, i-a răspuns cineva.

— Pot să vorbesc cu domnul Garrett?

— Cine îl caută, vă rog?

— Harry Clifton.

— Vă dau legătura, domnule.

— Bună dimineaţa, domnule director. Mă numesc Harry Clifton.

— Bună dimineaţa, domnule Clifton. Aşteptam să mă sunaţi.

— Nu-mi vine să cred cum Consiliul a luat o asemenea decizie greşită.

— Cinstit să fiu, domnule Clifton, nici mie nu mi-a venit să cred, mai ales după ce am pledat atât de vehement cauza fiului dumneavoastră.

— Şi din ce motive l-au respins?

— Au spus că nu trebuie să facă o excepţie pentru fiul unui fost student când acesta nu a obţinut nota de trecere la două subiecte obligatorii.

— Şi acesta a fost singurul lor motiv?

— Nu, a răspuns directorul. Unul dintre guvernatori a pus problema avertismentului primit de la poliţie de fiul dumneavoastră pentru furt din magazin.

— Dar a existat o explicaţie simplă pentru acel incident, a spus Harry, încercând să nu se enerveze.

— Nu mă îndoiesc că există, a spus Garrett, dar noul nostru director n-a putut fi clintit de explicaţii.

— Atunci pe el îl voi suna acum. Cum îl cheamă?

— Maiorul Alex Fisher.

GILES BARRINGTON

1951 – 1954

9

Giles a fost încântat, deşi nu a fost surprins, când a văzut că biserica parohială St Andrew's, unde se căsătorise Elisabeth Harvey şi unde cei trei copii ai ei fuseseră botezaţi şi mai târziu primiseră confirmarea, era plină cu membri ai familiei, prieteni şi admiratori.

Omagiul reverendului Donaldson le-a amintit tuturor cât de multe făcuse Elisabeth Barrington pentru comunitatea locală. Într-adevăr, le-a zis el, fără generozitatea ei, restaurarea turnului bisericii nu ar fi fost posibilă. A spus în continuare congregaţiei cât de mulţi oameni, departe de aceste ziduri, beneficiaseră de înţelepciunea şi previziunea ei în patronarea spitalelor de campanie şi de rolul pe care-l jucase ca şef al familiei după moartea lordului Harvey. Giles a fost uşurat, ca mulţi dintre cei de faţă, că vicarul nu se referise deloc la tatăl lui.

Reverendul Donaldson şi-a terminat panegiricul, spunând:

— Viaţa Elisabethei a fost întreruptă înainte de vreme de moartea ei la doar cincizeci şi unu de ani, dar nu trebuie ca noi să punem la îndoială voinţa Domnului nostru.

După ce s-a întors la altar, Giles şi Sebastian au citit fiecare câte o pildă, „Bunul samaritean" şi „Predica de pe munte", în timp ce Emma şi Grace au recitat versuri din poeţii preferaţi ai mamei lor. Emma l-a ales pe Shelley:

Înger pierdut al unui paradis ruinat!
Nu ştia că al ei este – şi fără pată fiind
A leşinat, ca un nor înecat de ploaie.

În timp ce Grace l-a ales pe Keats:

Dar stai şi te uită! Viaţa o zi este doară;
Fragilă picătură de ploaie ce cade să moară
Din vârful copacului; somnul unui biet metis
În timp ce barca sa grăbeşte spre adâncul abis…

În timp ce congregaţia ieşea din biserică, mai mulţi oameni au întrebat cine este femeia atrăgătoare de la braţul lui sir Giles. Harry nu s-a putut opri să nu se gândească că previziunea Elisabethei era pe punctul de a se îndeplini. Îmbrăcată complet în negru, Virginia se ţinea de braţul drept al lui Giles, în timp ce groparii coborau sicriul Elisabethei în mormânt. Harry şi-a amintit cuvintele soacrei sale: *„Mai am o carte ascunsă în mânecă”.*

După terminarea serviciului funerar, familia şi câţiva prieteni apropiaţi au fost invitaţi să li se alăture lui Giles, Emmei şi lui Grace la Barrington Hall pentru ceea ce irlandezii numeau „veghe”. Virginia se muta delicat de la unul la altul, prezentându-se de parcă era deja stăpâna casei. Giles n-a părut să observe şi, chiar dacă a făcut-o, în mod clar, a aprobat-o.

— Salut, sunt lady Virginia Fenwick, a spus ea când a întâlnit-o prima oară pe mama lui Harry. Dumneavoastră cine sunteţi?

— Sunt doamna Holcombe, a răspuns Maisie. Harry este fiul meu.

— Ah, da, desigur, a spus Virginia. Nu sunteţi chelneriţă sau aşa ceva?

— Sunt managerul de la Grand Hotel din Bristol, a spus Maisie, de parcă ar fi vorbit cu un client cârcotaş.

— Desigur că da. Dar să ştiţi că îmi este greu să mă obişnuiesc cu femeile care lucrează. Ştiţi, doamnele din familia mea n-au muncit niciodată, a spus Virginia, plecând înainte ca Maisie să răspundă.

— Tu cine eşti? a întrebat Sebastian.

— Eu sunt lady Virginia Fenwick şi tu cine eşti, tinere domn?

— Sebastian Clifton.

— Ah, da. A reuşit tatăl tău să găsească până la urmă o şcoală care să te primească?

— Mă voi duce la Beecheroft Abbey în septembrie, a contrat-o Sebastian.

— Nu e o şcoală rea, a spus Virginia, dar, în mod clar, nu este din cele superioare. Cei trei fraţi ai mei au fost educaţi la Harrow, la fel ca ultimele şapte generaţii ale familiei Fenwick.

— Şi tu unde ai fost la şcoală? a întrebat-o Sebastian, în timp ce Jessica venea în fugă spre el.

— Ai văzut tabloul lui Constable, Seb? a întrebat ea.

— Fetiţo, nu mă întrerupe când vorbesc, a zis Virginia. Este foarte grosolan.

— Îmi pare rău, domnişoară, a spus Jessica.

— Nu sunt „domnişoară”, trebuie să mi te adresezi cu lady Virginia.

— Aţi văzut tabloul lui Constable, lady Virginia? a întrebat Jessica.

— Da, într-adevăr şi l-am comparat cu cele trei din colecţia familiei mele. Dar nu este de aceeaşi clasă cu Turner al nostru. Ai auzit de Turner?

— Da, lady Virginia, a spus Jessica. J.M.W. Turner, posibil cel mai mare pictor în acuarelă al epocii sale.

— Sora mea este artistă, a spus Sebastian. Cred că este la fel de bună ca Turner.

Jessica a chicotit.

— Scuzaţi-l, lady Virginia; după cum mama îi aminteşte adesea, are tendinţa să exagereze.

— Este evident, a spus Virginia, lăsându-i şi plecând să-l caute pe Giles, pentru că simţea că este timpul ca oaspeţii să plece.

Giles l-a acompaniat pe vicar la uşa din faţă, ceea ce a fost considerat un semn ca oaspeţii rămaşi să plece. Când a închis uşa pentru ultima oară, el a răsuflat uşurat şi s-a întors la familia sa, în salon.

— Ei, cred că a mers cât de bine se putea în aceste condiţii, a zis el.

— Unul sau doi dintre cei rămaşi au considerat mai mult o aniversare decât o veghe, a spus Virginia.

— Te-ai supăra, bătrâne, a spus Giles, întorcându-se spre Harry, dacă ne-am îmbrăca pentru cină? Virginia are păreri foarte hotărâte în aceste cazuri.

— Nu poţi să te laşi pe tânjală, a zis Virginia.

— Tata nu s-ar fi putut lăsa mai mult, a comentat Grace, ceea ce l-a făcut pe Harry să se abţină cu greu să nu râdă. Dar mi-e teamă că nu trebuie să contaţi pe mine. Trebuie să mă întorc la Cambridge pentru că am un examen de pregătit. Oricum, a adăugat ea, am venit îmbrăcată pentru funeralii, nu pentru un dineu. Nu vă obosiţi să mă conduceţi.

***

Giles aştepta în salon când Harry şi Emma au coborât la masă.

Marsden le-a turnat câte un cherry, apoi a părăsit camera ca să verifice dacă totul se desfăşura conform programului.

— O ocazie tristă, a spus Harry. Hai să bem pentru o mare doamnă.

— Pentru o mare doamnă, au zis Giles şi Emma, ridicându-şi paharele în timp ce Virginia intra în cameră.

— Vorbeaţi despre mine cumva? a întrebat ea, fără să fie ironică.

Giles a râs, în timp ce Emma admira rochia de tafta care anula plânsetele matinale ale Virginiei. Virginia şi-a atins colierul de diamante şi rubine ca să fie sigură că Emma le observase.

— Ce bijuterie frumoasă, a spus Emma, în timp ce Giles îi dădea Virginiei un gin tonic.

— Mulţumesc, a zis Virginia. A fost al străbunicii mele, ducesa de Westmorland, care mi l-a lăsat moştenire prin testament. Marsden, a zis ea, întorcându-se către valet, care tocmai revenise, florile din camera mea au început să se ofilească. Poate reuşeşti să le schimbi înainte de a mă retrage în seara asta.

— Desigur, m'lady. Când sunteţi gata, sir Giles, masa e servită.

— Nu ştiu ce zici tu, dar mie mi-e foame. Mergem?

Fără să aştepte vreun răspuns, l-a luat pe Giles de mână şi i-a condus pe toţi afară din cameră.

În timpul mesei, Virginia i-a regalat cu povestiri despre strămoşii ei, făcându-i să pară coloana vertebrală a Imperiului Britanic. Generali, episcopi, miniştri de cabinet şi, desigur, câteva oi negre, a admis ea – ce familie nu are aşa ceva? De abia îşi trăgea răsuflarea în timp ce farfuriile de desert erau strânse, când Giles a dat drumul la bombă. Şi-a lovit paharul de vin cu o lingură pentru a se asigura că le-a atras atenţia tuturor.

— Am câteva veşti bune pe care trebuie să vi le comunic, a anunţat el. Virginia mi-a făcut marea onoare de a-mi accepta cererea în căsătorie.

A urmat o tăcere neplăcută, până ce Harry a spus:

— Felicitări.

Emma a zâmbit slab. În timp ce Marsden deschidea o sticlă de şampanie, Harry nu s-a putut opri să se gândească la faptul că Elisabeth era în mormânt abia de câteva ore când profeţia ei se îndeplinise.

— Desigur, de îndată ce ne vom căsători, a spus Virginia, atingându-l uşor pe Giles pe obraz, se vor face câteva schimbări pe aici. Dar îmi închipui că aceasta nu vă surprinde, a zis ea, zâmbindu-i călduros Emmei.

Giles părea să fie atât de vrăjit de fiecare cuvânt al ei încât aproba ori de câte ori ea ajungea la sfârşitul un propoziţii.

— Giles şi cu mine, a continuat ea, dorim să ne mutăm la Barrington Hall imediat după nuntă, dar cum urmează alegerile, nunta va fi amânată câteva luni, ceea ce vă va oferi timpul necesar să vă găsiţi altă casă.

Emma şi-a lăsat jos paharul de şampanie şi s-a uitat fix la fratele ei, care a refuzat să-i întoarcă privirea.

— Sunt sigur că înţelegi, Emma, a spus el, că ne vom începe viaţa de cuplu cu Virginia ca stăpână la Barrington Hall.

— Desigur, a zis Emma. Cinstit vorbind, voi fi încântată să mă întorc la Manor House, unde am petrecut atâţia ani fericiţi când eram copil.

Virginia s-a strâmbat la logodnicul ei.

— Ah, a reuşit să spună Giles. Doresc să ofer Manor House Virginiei ca dar de nuntă.

Emma şi Harry s-au privit unul pe celălalt, dar, înainte ca vreunul să poată spune ceva, Virgina a zis:

— Am două mătuşi mai vârstnice, care au rămas văduve. Casa aceea ar fi foarte convenabilă pentru ele.

— Giles, te-ai gândit măcar o dată ce ar fi convenabil pentru Harry şi pentru mine? a întrebat Emma, privindu-şi direct fratele.

— Poate aţi putea să vă mutaţi într-una dintre cabanele de pe proprietate? le-a sugerat Giles.

— Nu cred că ar fi potrivit, dragă, a spus Virginia, luându-l de mână. Nu trebuie să uităm că doresc să am o gospodărie mare, pentru a-mi menţine poziţia de fiică a unui conte.

— Nu am niciun chef să locuiesc într-o cabană, a spus Emma, scuipând cuvintele. Putem să ne permitem să ne cumpărăm casa noastră proprie, mulţumesc foarte mult.

— Sigur că puteţi, draga mea, a zis Virginia. La urma-urmei, Giles mi-a zis că Harry este un scriitor de succes.

Emma i-a ignorat comentariul şi, întorcându-se spre fratele ei i-a zis:

— Cum de poţi să fii sigur că Manor House este al tău şi că poţi să-l dai?

— Pentru că acum câtva timp, mama mi-a citit tot testamentul ei. Aş fi foarte fericit să îi împărtăşesc conţinutul cu tine şi Harry dacă sunteţi de părere că vă va ajuta să vă planificaţi viitorul.

— Nu cred că este cazul să discutăm testamentul mamei în ziua înmormântării ei.

— Nu vreau să par insensibilă, dragă, a spus Virginia, dar, cum mă voi întoarce la Londra dimineaţa şi-mi voi petrece mare parte din timp pregătindu-mă de nuntă, cred că ar fi bine să rezolvăm aceste probleme cât mai suntem toţi împreună.

S-a întors spre Giles, zâmbindu-i dulce.

— Sunt de acord cu Virginia, a spus Giles. Acum e cel mai bine. Şi pot să te asigur, Emma, că mama v-a lăsat destule ţie şi lui Grace. V-a lăsat câte zece mii de lire fiecăreia şi şi-a împărţit bijuteriile în mod egal între voi două. Şi i-a lăsat şi lui Sebastian cinci mii, pe care le va moşteni la majorat.

— Ce copil norocos, a spus Virginia. I-a mai lăsat şi tabloul *Vedere din Cleveland* de Turner Jessicăi, dar acesta va rămâne în familie până ce ea va împlini douăzeci şi unu de ani. Într-o singură propoziţie, Virginia demonstrase că Giles îi comunicase detaliile testamentului mamei sale, înainte de a se obosi să le spună lui Harry şi Emmei. Foarte generoasă, a continuat Virginia, deşi Jessica nu este nici măcar un membru al familiei.

— O considerăm pe Jessica fiica noastră, a spus Harry, supărat, şi o tratăm ca atare.

— Soră vitregă, ar fi mai corect, a spus Virginia. Şi nu trebuie să uităm că este o orfană de la Dr. Barnardo's şi mai este şi evreică. Presupun că, din cauza faptului că provin din Yorkshire, am tendinţa să spun lucrurilor pe nume.

— Şi, din cauză că eu provin din Gloucestershire, a spus Emma, am tendinţa să numesc o căţea intrigantă o căţea intrigantă.

Emma s-a ridicat şi a ieşit din cameră. Pentru prima oară în acea seară, Giles a părut stânjenit. Harry era acum sigur că nici Giles, nici Virginia, nu aflaseră de noul testament. Şi-a ales cuvintele cu grijă.

— Emma este puţin supărată după funeralii. Sunt sigur că-şi va reveni până mâine.

Şi-a îndoit şerveţelul, le-a urat noapte bună şi a ieşit din cameră fără să mai spună altceva. Virginia s-a uitat la logodnicul ei.

— Ai fost magnific, iepuraşule. Dar trebuie să spun că familia ta e cam sensibilă, deşi presupun că era de aşteptat după tot prin ce aţi trecut. Însă mă tem că este o manifestare de rău augur pentru viitor.

10

„Radio BBC Home Service. Acestea sunt ştirile pe care le prezintă Alvar Udell. La ora zece, azi-dimineaţă, prim-ministrul, domnul Attlee, a cerut o audienţă la rege şi permisiunea Maiestăţii Sale să dizolve Parlamentul şi să solicite alegeri anticipate. Domnul Attlee s-a întors la Camera Comunelor şi a anunţat că joi, 25 octombrie, se vor ţine alegerile,"

În următoarea zi, 622 de membri şi-au strâns bagajele, şi-au curăţat vestiarele, le-au urat rămas-bun colegilor şi s-au întors la circumscripţiile lor ca să se pregătească de bătaie. Printre ei a fost şi sir Giles Barrington, candidatul laburist pentru Bristol Docklands.

***

La micul dejun, în timpul celei de-a doua săptămâni a campaniei, Giles le-a spus lui Harry şi Emmei că Virginia nu i se va alătura în pregătirile pentru alegeri. Emma nu a încercat să-şi ascundă uşurarea.

— Virginia crede că m-ar putea face să pierd voturi, a recunoscut Giles. La urma-urmei, niciun membru al familiei ei nu a fost laburist. Unul sau doi s-ar fi putut să-i fi susţinut pe foştii liberali, dar niciodată pe laburişti.

Harry a râs.

— Cel puţin, avem un lucru în comun.

— Dacă laburiştii vor câştiga alegerile, a spus Emma, crezi că domnul Attlee ţi-ar putea cere să intri în Cabinet?

— Dumnezeu ştie. Omul ăsta îşi joacă cărţile aşa de aproape de piept încât nici măcar el nu le poate vedea. Oricum, dacă ne luăm după sondaje, rezultatele sunt foarte apropiate, aşa că nu are rost să visăm la scaune purpurii până ce nu vom afla rezultatul.

— Pariez, a zis Harry, că Churchill va reuşi de data aceasta. Ştiţi, doar britanicii ar putea alunga un prim-ministru după ce tocmai a câştigat un război.

Giles s-a uitat la ceas.

— Nu mai pot sta la vorbă, le-a zis el. Trebuie să apar pe Coronation Road. Vii cu mine, Harry? l-a întrebat el, rânjind.

— Cred că glumeşti. Mă vezi pe mine cerându-le oamenilor să te voteze? Aş goni mai mulţi decât Virginia.

— De ce nu? a zis Emma. Ţi-ai dat ultimul manuscris editorului şi întotdeauna le spui oamenilor că experienţa la prima mână este mai valoroasă decât să stai într-o bibliotecă ca să verifici tot felul de lucruri.

— Dar am o zi plină, a protestat Harry.

— Sigur că ai, a spus Emma. Acum, stai să văd, trebuie s-o duci pe Jessica la şcoală în dimineaţa asta şi, ah, da, s-o aduci acasă după-masă.

— Ei, bine, te însoţesc, a zis Harry. Dar ca simplu observator, trebuie să ştii.

***

— Buna ziua, numele meu este Giles Barrington. Sper că pot conta pe susţinerea dumneavoastră la alegerile generale din douăzeci şi cinci octombrie? a spus el, oprindu-se să discute cu un alegător.

— Sigur că puteţi, domnule Barrington. Eu întotdeauna îi votez pe conservatori.

— Mulţumesc, a spus Giles, trecând repede la următorul alegător.

— Dar eşti candidat laburist, i-a amintit Harry cumnatului său.

— Pe buletinele de vot nu este menţionat partidul, a spus Giles, doar numele candidaţilor. Aşa că de ce să-l deziluzionez? Bună ziua, mă numesc Giles Barrington şi speram…

— Şi poţi continua să speri, pentru că eu nu votez nobilii cu nasul pe sus.

— Dar eu sunt candidatul laburist, a protestat Giles.

— Asta nu te împiedică să fii un nobil îngâmfat. Eşti la fel de rău ca tipul ăla, Frank Pakenham, trădător al propriei tale clase.

Harry a încercat să nu râdă în timp ce omul se îndepărta.

— Bună ziua, doamnă, numele meu este Giles Barrington.

— Oh, cât mă bucur să vă întâlnesc, sir Giles. Am fost o mare admiratoare a dumneavoastră încă de când aţi câştigat medalia la Tobruk. Giles s-a aplecat. Şi, deşi eu votez de obicei cu liberalii, cu această ocazie vă puteţi baza pe mine.

— Mulţumesc doamnă, a spus Giles.

Ea s-a întors spre Harry, care i-a zâmbit şi şi-a ridicat pălăria.

— Şi nu vă mai obosiţi să vă ridicaţi pălăria, domnule Clifton, pentru că ştiu că v-aţi născut pe Still House Lane şi este o ruşine că votaţi pentru conservatori. Sunteţi un trădător al clasei dumneavoastră, a mai spus ea, înainte să plece.

A fost rândul lui Giles să se abţină să nu râdă.

— Nu cred că sunt bun de politică, a zis Harry.

— Bună ziua, doamnă, mă numesc…

— …Giles Barrington. Da, ştiu, a zis tânărul, refuzând mâna întinsă de Giles. Mi-aţi strâns mâna acum o jumătate de oră, domnule Barrington şi am spus că vă voi vota. Dar acum nu mai sunt aşa de sigur.

— Întotdeauna e aşa de rău? a comentat Harry.

— Oh, poate să fie mult mai rău. Dar dacă intri în joc, nu trebuie să fii surprins dacă există oameni care sunt foarte fericiţi să arunce câte o roşie stricată în tine.

— Eu nu voi fi niciodată bun de politician, a spus Harry. Iau întotdeauna lucrurile prea personal.

— Atunci ai fi bun pentru Camera Lorzilor, a zis Giles, oprindu-se lângă o cârciumă. Cred că avem nevoie de jumătate de pintă înainte de a reveni pe câmpul de bătaie.

— Nu cred că am mai fost aici până acum, a spus Harry, uitându-se la un steag cu un *Voluntar* care-i invita să intre.

— Nici eu. Dar când vin alegerile, beau în fiecare local din circumscripţie. Cârciumarii sunt întotdeauna fericiţi să-şi spună părerea.

— Cine ar vrea să fie membru în Parlament?

— Dacă trebuie să întrebi aşa ceva, a spus Giles când intrau în cârciumă, nu vei înţelege niciodată suspansul luptei în alegeri, intrarea în Camera Comunelor şi jucarea unui rol, oricât de mic, în guvernarea ţării. Este ca un război fără gloanţe.

Harry s-a îndreptat spre un colţ liniştit din cârciumă, iar Giles s-a aşezat la bar. Tocmai discuta cu barmanul, când Harry s-a întors lângă el.

— Îmi pare rău, bătrâne, i-a spus Giles. Nu mă pot ascunde într-un colţ. Trebuie să fiu văzut tot timpul, chiar când iau o pauză.

— Dar sunt nişte probleme confidenţiale pe care speram să le discut cu tine, a spus Harry.

— Atunci coboară vocea. Două jumătăţi de pintă de bitter, te rog, a spus Giles.

S-a aşezat mai comod ca să-l asculte pe Harry, fiind tot timpul bătut pe umeri de clienţi şi spunându-i-se de mai mulţi clienţi – nu toţi treji – cum să conducă ţara şi fiind numit cum le venea la gură, de la „sir” la „ticălosule”.

— Deci, cum se descurcă nepotul meu la noua lui şcoală? a întrebat Giles, după ce şi-a golit paharul.

— Nu pare să-i placă la Beecheroft mai mult decât la St Bede’s. Am discutat cu directorul şi mi-a spus că Seb este strălucit şi aproape sigur i se va oferi un loc la Oxford, dar tot nu-şi face prieteni uşor.

— Îmi pare rău, a spus Giles. Poate e doar timid. La urma-urmei, nimeni nu te-a simpatizat nici pe tine când ai venit prima oară la St Bede’s. S-a întors spre barman. Încă două, te rog.

— Imediat, domnule.

— Şi ce face prietena mea preferată? a întrebat Giles.

— Dacă te referi la Jessica, a spus Harry, va trebui să stai la coadă. Toată lumea o iubeşte pe fetiţă, de la Cleopatra la poştaş, dar ea îl iubeşte doar pe tatăl ei.

— Şi când îi vei spune cine este tatăl ei adevărat? a întrebat Giles, coborându-şi vocea.

— Mă tot întreb şi eu. Şi nu e nevoie să-mi spui că amân problema, dar se pare că niciodată nu este momentul potrivit.

— Niciodată nu va fi momentul potrivit, a spus Giles. Dar nu amâna prea mult, pentru că un lucru e sigur, Emma nu-i va spune niciodată şi sunt sigur că Seb şi-a dat seama singur.

— De ce spui asta?

— Nu aici, a spus Giles, în timp ce alt alegător îl lovea pe spate.

Barmanul a mai pus două jumătăţi de pintă pe tejghea.

— Asta face nouă penny, domnule.

Cum Harry plătise primele băuturi, s-a gândit că este rândul lui Giles.

— Îmi pare rău, a zis Giles, dar eu nu am voie să plătesc.

— *Nu ai voie* să plăteşti?

— Nu. Un candidat nu are voie să cumpere băuturi în timpul campaniei de alegeri.

— Aha, a spus Harry, cel puţin am aflat de ce vrei să fi membru în Parlament. Dar de ce, rogu-te?

— S-ar putea crede că-ţi cumpăr votul. Asta e de pe vremea reformei parlamentarilor corupţi.

— Aş vrea să capăt mai mult decât o jumătate amărâtă de pintă înainte să te votez pe tine, a spus Harry.

— Vorbeşte mai încet, i-a cerut Giles. La urma-urmei, dacă nici cumnatul meu nu vrea să mă voteze, presa se va întreba de ce m-ar vota altcineva?

— Cum acesta nu este în mod clar timpul sau locul pentru o conversaţie referitoare la probleme familiale, e vreo şansă să te întâlneşti cu mine şi Emma la prânz, duminică?

— Niciuna. Am trei servicii la care trebuie să asist duminică la biserică şi, nu uita, este ultima duminică

înainte de alegeri.

— Oh, Doamne, a zis Harry, alegerile sunt joia viitoare?

— La naiba, i-a zis Giles. Este o regulă de aur care spune că nu trebuie să-i aminteşti niciodată unui conservator data alegerilor. Acum trebuie să mă bazez pe Dumnezeu să mă susţină şi nu prea sunt sigur cu cine ţine El. Duminică-dimineaţă, la prima slujbă, voi îngenunchea, căutându-i îndrumarea la Vesper şi rugându-mă la fiecare psalm, iar atunci speranţa unui vot favorabil va fi de doi la unu în favoarea mea.

— Chiar trebuie să exagerezi aşa doar ca să mai câştigi câteva voturi?

— Sigur că da, atunci când nu eşti printre primii în cursă. Şi nu uita, slujba la biserică aduce mai multe voturi decât întrunirile electorale.

— Dar credeam că biserica este neutră?

— Aşa ar trebui să fie, dar vicarii îţi vor spune întotdeauna că nu au niciun interes în politică, în timp ce le explică enoriaşilor pentru care partid ar trebui să voteze, adesea chiar din amvon.

— Mai vrei una, dacă tot plătesc eu? a întrebat Harry.

— Nu, nu mai pot pierde timpul vorbind cu tine. Nu numai că nu votezi în această circumscripţie, dar chiar dacă ai vota, nu m-ai susţine pe mine.

A sărit de pe taburet, a dat mâna cu barmanul şi s-a năpustit afară din cârciumă pe trotuar, unde a zâmbit primei persoane pe care a văzut-o.

— Bună ziua, domnule. Mă numesc Giles Barrington şi sper că pot conta pe susţinerea dumneavoastră joia viitoare, la alegerile generale.

— Eu nu locuiesc aici, amice, am venit azi de la Birmingham.

***

În ziua alegerilor, agentul lui Giles, Griff Haskins, i-a spus candidatului său că era sigur că alegătorii din Bristol Docklands îşi vor păstra încrederea în

membrul lor şi-l vor trimite înapoi să-i reprezinte în Camera Comunelor, chiar dacă doar cu o majoritate puţin redusă. Totuşi, nu era convins că Partidul Laburist va rămâne la putere.

Griff s-a dovedit a avea dreptate în ambele presupuneri, pentru că la ora trei, în dimineaţa zilei de 27 octombrie 1951, reprezentantul Camerelor a anunţat că, după trei numărători, sir Giles Barrington a fost ales membru al Parlamentului pentru Bristol Docklands, cu o majoritate de 414 voturi.

De îndată ce s-au afişat toate rezultatele, s-a dovedit că Partidul Conservator a câştigat cu o majoritate de 17 locuri, iar Winston Churchill a ajuns din nou rezident al casei din Downing Street, nr. 10. Era prima alegere pe care o câştigase ca lider conservator.

În lunea următoare, Giles s-a dus la Londra şi şi-a reluat locul în Camera Comunelor. În discuţiile de pe coridoare se afirma că având în vedere că Partidul Conservator avea doar o majoritate de 17 voturi, nu va trece mult până ce se vor ţine alte alegeri.

Giles ştia că, orice s-ar fi întâmplat, cu o majoritate de doar 414 voturi, va trebui să lupte pentru viaţa lui în politică şi, dacă nu va câştiga, ar putea ajunge la sfârşitul carierei sale de membru al Parlamentului.

11

Valetul i-a dat lui sir Giles corespondenţa pe o tavă din argint. Giles a răsfoit-o rapid, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, separând plicurile lungi, subţiri şi maro, pe care le punea deoparte de cele albe şi pătrate pe care le deschidea imediat. Printre plicurile care-i fuseseră trimise în acea dimineaţă, era unul lung şi subţire cu un timbru din Bristol. L-a deschis.

A scos o singură foaie de hârtie adresată *Cui ar putea fi interesat.* De îndată ce a citit-o, s-a uitat în sus şi i-a zâmbit Virginiei, care i se alăturase la un mic dejun întârziat.

— Totul va fi gata pregătit şi şters de praf miercurea viitoare, a anunţat el.

Virginia nu şi-a luat privirea de pe *Daily Express.* Întotdeauna îşi începea ziua cu o ceaşcă de cafea neagră şi cu William Hickey, ca să afle ce mai făceau prietenele ei şi care debutante sperau să fie prezentate la Curte în acel an şi care nu aveau de fapt nicio şansă.

— Ce va fi gata şi şters de praf? a întrebat ea, tot fără să se uite la el.

— Testamentul mamei.

Virginia a uitat imediat de debutantele pline de speranţă, a îndoit ziarul şi i-a zâmbit dulce lui Giles.

— Spune-mi mai mult, dragă.

— Citirea testamentului va avea loc la Bristol miercurea viitoare. Am putea merge în oraş marţi după-masă, să stăm noaptea la Barrington Hall şi să asistăm la citire a doua zi.

— La ce oră va fi citit?

Giles s-a mai uitat o dată pe scrisoare.

— La ora unsprezece, în birourile firmei Marshall, Baker şi Siddons.

— Te-ai supăra rău, iepuraşule, dacă ne ducem miercuri-dimineaţa devreme? Nu cred că mai suport o altă seară cu sora ta nărăvaşă.

Giles era gata să spună ceva, dar s-a răzgândit.

— Desigur, iubito.

— Nu-mi mai spune „iubito”, iepuraşule, e aşa de vulgar.

— Ce ai de făcut azi, dragă?

— Multe, ca de obicei. Parcă nu mă mai pot opri în zilele astea. Altă probă la rochie dimineaţă, prânzul cu domnişoarele de onoare şi după-masă am o întâlnire cu cei care se ocupă de aranjamente, care mă tot bat la cap cu cifrele.

— Care este ultima? a întrebat-o Giles.

— Puţin peste două sute din partea mea şi o sută treizeci din partea ta. Speram să trimit invitaţiile săptămâna viitoare.

— E bine, a spus Giles. Ceea ce-mi aminteşte, a adăugat, că aprodul mi-a aprobat cererea de a utiliza terasa Comunelor pentru recepţie, aşa că ar trebui să-l invităm şi pe el.

— Desigur, iepuraşule. La urma-urmei, este conservator.

— Şi, poate, pe domnul Attlee, a sugerat Giles, temător.

— Nu ştiu dacă *papa* ar fi de acord ca liderul laburiştilor să asiste la nunta singurei sale fiice. Poate aş putea să-l rog să-l invite pe domnul Churchill.

***

În miercurea următoare, Giles şi-a condus Jaguarul prin Cadogan Gardens şi a parcat în faţa apartamentului Virginiei. A sunat clopoţelul de la uşă, gândindu-se că va lua micul dejun împreună cu logodnica lui.

— Lady Virginia nu a coborât încă, domnule, a spus valetul. Dar dacă binevoiţi să aşteptaţi în salon, vă pot aduce cafea şi ziarele de dimineaţă.

— Mulţumesc, Mason, i-a spus Giles valetului, care-i mărturisise odată, în secret, că vota cu laburiştii.

Giles s-a tolănit într-un scaun confortabil şi i-a fost oferit *Express* sau *Telegraph.* A ales *Telegraph* pentru că titlul de pe prima pagină i-a atras atenţia: Eisenhower anunţă că va candida la preşedinţie.

Decizia acestuia nu l-a surprins pe Giles, cu toate că a fost interesat să afle că generalul va candida din partea republicanilor, deoarece până atunci nu ştiuse nimeni ce partid susţinea, după ce atât democraţii, cât şi republicanii îi făcuseră oferte.

Giles se uita la ceas la fiecare câteva minute, dar nu era niciun semn de Virginia. Când ceasul de pe poliţa căminului a bătut jumătatea de oră, el şi-a întors atenţia către un articol din pagina şapte, care sugera că Marea Britanie urma să-şi construiască prima autostradă. Poziţia de pat din Războiul Coreean era acoperită de paginile parlamentare şi discursul lui Giles prin care cerea o săptămână de lucru de patruzeci şi opt de ore pentru toţi muncitorii, fiecare oră în plus fiind considerată timp suplimentar şi plătită ca atare, era citat pe larg, cu un editorial care-i condamna vederile. A zâmbit. La urma-urmei, era *Telegraph.* Giles tocmai citea un anunţ în buletinul Curţii în care se anunţa că prinţesa Elisabeth se va îmbarca pentru o călătorie în Africa în ianuarie, când Virginia a dat buzna în cameră.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, dragul meu, dar nu mă puteam hotărî cu ce să mă îmbrac.

El s-a ridicat şi şi-a sărutat logodnica pe ambii obraji şi încă o dată s-a gândit ce norocos era că această femeie foarte frumoasă binevoise să-i dea atenţie.

— Arăţi fabulos, a zis el, admirând o rochie galbenă pe care n-o mai văzuse şi care-i scotea în evidenţă silueta suplă şi graţioasă.

— E puţin cam *risqué* poate pentru citirea unui testament? a sugerat Virginia, în timp ce se învârtea în cerc.

— Sigur că nu, a spus Giles. De fapt, în momentul în care intri în cameră, nimeni nu se mai poate gândi la altceva.

— Aşa sper şi eu, a zis Virginia, verificându-şi ceasul. Doamne, e aşa de târziu? Ar fi bine să nu mai luăm micul dejun, iepuraşule, dacă vrei să ajungem la timp. Nu pentru că n-am şti deja conţinutul testamentului mamei tale, dar trebuie să pară că nu.

Pe drumul spre Bristol, Virginia l-a pus pe Giles la curent cu ultimele aranjamente nupţiale. El a fost puţin dezamăgit că ea nu l-a întrebat cum fusese primit discursul său rostit de la pupitrul Parlamentului, dar, oricum, William Hickey nu fusese în galeria presei. Abia când au ajuns pe West Road, Virginia a spus ceva care i-a atras atenţia:

— Primul lucru pe care-l avem de făcut de îndată ce testamentul va fi executat, va fi să căutăm un înlocuitor pentru Marsden.

— Dar el e în familie de peste treizeci de ani, a spus Giles. De fapt, nici nu-mi pot aminti când n-a fost acolo.

— Ceea ce este o parte a problemei. Dar nu te îngrijora, dragul meu, cred că am găsit înlocuitorul perfect.

— Dar…

— Şi dacă ţii atât de mult la el, iepuraşule, Marsden se poate duce la Manor House şi să aibă grijă de mătuşile mele.

— Dar…

— Şi dacă tot suntem la acest subiect, a continuat Virginia, este timpul să discutăm serios despre Jackie.

— Secretara mea personală?

— E prea personală, după mine. Nu pot pretinde că nu sunt de acord cu obiceiul modern ca personalul să-şi cheme şefii pe numele de botez. Nu mă îndoiesc că este o parte a noţiunii absurde a Partidului Laburist despre egalitate. Totuşi, mă simt obligată să-i amintesc că eu sunt *lady* Virginia.

— Îmi pare rău, a spus Giles. Ea este politicoasă, de obicei.

— Poate cu tine, dar când am sunat ieri, mi-a cerut să aştept, ceea ce eu nu am obiceiul să fac.

— O să discut cu ea despre asta.

— Nu te obosi, te rog, a zis Virginia, ceea ce a fost o uşurare pentru Giles. Pentru că nu te voi mai suna la birou atâta timp cât ea mai face parte din personal.

— Nu e puţin cam exagerat? La urma-urmei, munceşte foarte bine şi-mi este aproape imposibil s-o

înlocuiesc.

Virginia s-a aplecat şi l-a sărutat.

— Sper, iepuraşule, că eu voi fi singura persoană pe care n-o vei putea înlocui.

***

Domnul Siddons a intrat în cameră şi nu a fost surprins să afle că toţi cei care primiseră adresa lor *Cui ar putea fi interesat* erau prezenţi. S-a aşezat la birou şi a privit feţele pline de nerăbdare.

În primul rând stăteau sir Giles Barrington şi logodnica sa, lady Virginia Fenwick, care arăta şi mai bine decât în fotografia pe care o văzuse în *Country Life* când cuplul îşi anunţase logodna. Domnul Siddons abia aştepta să-i fie prezentat.

În al doilea rând, aşezaţi chiar în spatele lor, erau domnul Harry Clifton şi soţia sa, Emma, care stătea lângă sora ei, Grace. A fost amuzat văzând că domnişoara Barrington purta ciorapi albaştri.

Domnul şi doamna Harrington stăteau în al treilea rând, lângă reverendul Donaldson şi o doamnă îmbrăcată într-o uniformă de asistentă-şefă. Cele două rânduri din spate erau pline cu personalul care servise familia Barrington mulţi ani, iar poziţia lor se vedea după cum îşi aleseseră locul.

Domnul Siddons şi-a cocoţat o pereche de ochelari în formă de semilună pe vârful nasului şi şi-a dres vocea pentru a atrage atenţia tuturor că procedurile urmau să înceapă.

S-a uitat peste ochelari la adunarea mixtă, înainte de a face observaţiile de început. Nu avea nevoie de notiţe pentru că efectua des această operaţie.

— Doamnelor şi domnilor, a început el. Numele meu este Desmond Siddons şi am privilegiul de a fi fost avocatul familiei Barrington în ultimii douăzeci şi trei de ani, deşi va mai dura un timp până ce voi egala recordul tatălui meu, a cărui asociaţie cu familia a acoperit atât cariera lui sir Walter, cât şi a lui sir Hugo Barrington. Totuşi, m-am cam îndepărtat

de subiect. Domnul Siddons s-a gândit că lady Virginia părea să fie de acord cu el.

Sunt în posesia, a continuat el, a ultimului testament al lui Elisabeth Mary Barrington, executat de mine la cererea ei şi semnat în faţa a doi martori independenţi. Prin urmare, acest document, a mai zis el, ridicându-l ca să-l poată vedea toţi, anulează toate testamentele anterioare.

Nu vă voi mai face să vă pierdeţi timpul cu paginile de argou juridic cerute de lege, ci mă voi concentra asupra mai multor moşteniri relevante lăsate de domnia sa. Dacă cineva doreşte să studieze testamentul în detaliu mai târziu, va fi bine-venit s-o facă.

Domnul Siddons a privit în jos, a întors pagina şi şi-a aranjat ochelarii înainte de a continua.

— Mai multe legături de binefacere apropiate de inima decedatei sunt menţionate în testament. Acestea includ biserica parohială St Andrew's, căminele Dr. Barnardo's şi spitalul care a îngrijit-o cu atâta compasiune pe lady Barrington în ultimele sale zile. Fiecare din aceste stabilimente va primi un legat de cinci mii de lire sterline.

Domnul Siddons şi-a aranjat iar ochelarii.

— Acum voi trece la cei care au făcut parte din personalul casnic al moşiei Barrington timp de mai mulţi ani. Fiecare membru al personalului angajat de lady Barrington timp de mai mult de cinci ani va primi în plus salariul pe un an, în timp ce menajera rezidentă şi valetul vor primi câte cinci mii de lire fiecare.

Marsden şi-a aplecat capul şi a murmurat „Mulţumesc, doamnă".

— Voi discuta acum despre doamna Holcombe, fosta doamnă Arthur Clifton. Aceasta primeşte prin testament broşa victoriană pe care lady Barrington a purtat-o în ziua nunţii fiicei sale şi speră, după cum vă citez din testament, că aceasta o va ajuta pe doamna Holcombe să-şi amintească multele ore fericite petrecute împreună.

Maisie a zâmbit, dar s-a întrebat doar unde ar putea purta o asemenea bijuterie magnifică.

Domnul Siddons a întors pagina şi şi-a împins ochelarii în formă de semilună în sus pe nas înainte de a continua.

— Îi las Jessicăi Clifton, născută Piotrovska, acuarela preferată a bunicului meu, *Vedere din Cleveland,* de Turner. Sper că o va inspira, pentru că presupun că are un talent remarcabil căruia trebuie să i se dea ocazia să înflorească.

Giles a încuviinţat, amintindu-şi bine cuvintele cu care mama lui îi explicase de ce dorea ca Jessica să moştenească Turner-ul mult dorit.

— Iar nepotului meu, Sebastian Arthur Clifton, a continuat domnul Siddons, îi las suma de cinci mii de lire sterline, pe care le va primi la majorat, pe 9 martie, 1961.

Giles a încuviinţat iar. Nicio surpriză până acum, s-a gândit el.

— Restul averii mele, inclusiv cele douăzeci şi două de procente de la Barrington Shipping, precum şi Manor House – domnul Siddons n-a rezistat să nu arunce o privire către lady Virginia Fenwick, care stătea pe marginea scaunului – este lăsat iubitelor mele… fiice, Emma şi Grace, pentru a dispune de el aşa cum cred de cuviinţă, cu excepţia pisicii mele siameze, Cleopatra, pe care i-o las lui lady Virginia Fenwick, pentru că au atât de multe în comun. Amândouă sunt animale de pradă frumoase, îngrijite, vanitoase, viclene şi manipulatoare care presupun că tot ce există pe pământ, inclusiv nătăfleţul meu de fiu, căruia îi pot dori doar să rupă vraja pe care ea a aruncat-o asupra lui înainte de a fi prea târziu, există pentru a le servi pe ele.

Îi era clar domnului Siddons, după privirile şocate şi şoaptele izbucnite din toate colţurile camerei că nimeni nu se aşteptase la asta, deşi a observat că domnul Clifton rămăsese deosebit de calm. Calmul nu era însă un cuvânt care s-ar fi putut aplica lui lady Virginia, care şoptea ceva în urechea lui Giles.

— Şi cu aceasta, am terminat citirea testamentului, a spus domnul Siddons. Dacă există întrebări, aş fi fericit să le răspund.

— Una singură, a spus Giles, înainte ca altcineva să aibă şansa să vorbească. Cât timp durează ca să pot contesta testamentul?

— Puteţi depune un recurs la înalta Curte nu mai târziu de douăzeci şi opt de zile, sir Giles, a zis domnul Siddons, care anticipase întrebarea şi pe cel care o pusese.

Dacă au mai fost şi alte întrebări, sir Giles şi lady Virginia nu le-au mai auzit, pentru că au dat buzna afară din cameră fără să mai spună nimic.

12

— Fac orice, draga mea, dar nu rupe logodna, i-a spus el.

— Şi cum te poţi aştepta să dau ochii cu lumea după ce mama ta m-a umilit în faţa familiei tale, a prietenilor tăi şi chiar a servitorilor?

— Înţeleg, a zis Giles, sigur că înţeleg, dar e clar că mama nu era în toate minţile. Nu pot să cred că şi-a dat seama ce făcea.

— Spui că ai face orice? a zis Virginia, jucându-se cu inelul de logodnă.

— Orice, draga mea.

— Atunci primul lucru pe care-l ai de făcut este să-ţi concediezi secretara. Iar eu trebuie să fiu de acord cu înlocuitoarea respectivă.

— Consideră că e ca şi făcut, a spus Giles, umil.

— Iar mâine, vei împuternici o firmă bună de avocaţi să conteste testamentul şi, oricare ar fi consecinţele, te vei lupta cu dinţii şi cu ghearele ca să fii sigur că vom câştiga.

— Am discutat deja cu sir Cuthbert Makings KC[42].

— Cu dinţii şi cu ghearele, a repetat Virginia.

— Cu dinţii şi cu ghearele, a zis Giles. Altceva?

— Da. Când vor fi trimise invitaţiile la nuntă, săptămâna viitoare eu, şi doar eu, voi aproba lista de invitaţi.

— Dar asta ar putea însemna…

— Aşa va fi. Pentru că doresc ca toţi cei care au fost în acea cameră să simtă cum e când eşti respins. Giles şi-a aplecat capul. Ah, înţeleg, a continuat Virginia, scoţându-şi inelul de logodnă. Deci nu spuneai cu adevărat că *vei face orice.*

— Ba da, dragă, sunt de acord, doar tu vei decide cine este invitat la nuntă.

— Şi, în cele din urmă, a spus Virginia, îl vei instrui pe domnul Siddons să emită un ordin al tribunalului de mutare a tuturor membrilor familiei Clifton din Barrington Hall.

— Dar unde vor sta?

— Puţin îmi pasă unde vor sta, a spus Virginia. A venit vremea să te hotărăşti dacă vrei să-ţi petreci restul vieţii cu mine sau cu ei.

— Vreau să-mi petrec restul vieţii cu tine, a zis Giles.

— Atunci s-a aranjat, iepuraşule a spus Virginia, punându-şi inelul de logodnă la loc şi începând să-şi desfacă butonii din faţă ai rochiei.

***

Harry citea *The Times,* iar Emma, *Telegraph* când a sunat telefonul. S-a deschis uşa şi Denby a intrat în salon.

— Este editorul dumneavoastră pe fir, domnul Collins, domnule. Se întreabă dacă ar putea discuta cu dumneavoastră.

— Mă îndoiesc că a zis chiar aşa, a comentat Harry, împăturindu-şi ziarul.

Emma era atât de cufundată în articolul pe care-l citea încât nici măcar nu s-a uitat când soţul ei a ieşit din cameră. Până la întoarcerea lui, ea terminase articolul.

— Lasă-mă să ghicesc, a spus ea.

— Billy a primit telefoane de la toate ziarele naţionale precum şi de la BBC şi a fost întrebat dacă doresc să dau o declaraţie.

— Şi tu ce i-ai spus?

— Fără comentarii. I-am zis că nu este nevoie să adăugăm paie pe acest foc.

— Nu cred că Billy Collins va fi satisfăcut de asta, a zis Emma. El este interesat doar să vândă cărţi.

— De fapt, nu se aştepta la altceva şi nu s-a plâns. Mi-a zis că va pune în vânzare în librărie a treia ediţie necartonată a cărţii la începutul săptămânii viitoare.

— Vrei să auzi ce scrie în *Telegraph?*

— E obligatoriu? a întrebat Harry, aşezându-se la masă să-şi ia micul dejun.

Emma i-a ignorat comentariul şi a început să citească cu voce tare.

— „Nunta lui sir Giles Barrington, MC MP şi a lui lady Virginia Fenwick, singura fiică a celui de-al nouălea conte de Fenwick a avut loc ieri. Mireasa a purtat o rochie a designerului Norman…”

— Măcar de astea scuteşte-mă, a spus Harry.

Emma a sărit câteva paragrafe.

— „Patru sute de oaspeţi au luat parte la ceremonia care s-a ţinut la biserica St Margaret’s din Westminster. Slujba a fost oficiată de înaltul reverend George Hastings, episcop de Ripon. După aceea, recepţia a avut loc pe terasa Camerei Comunelor. Printre oaspeţi s-au numărat Alteţea Sa Regală, prinţesa Margaret, contele Mountbatten al Birmaniei, onorabilul Clement Attlee, liderul opoziţiei şi onorabilul domn Morrison, speaker pentru Camera Comunelor. Lista invitaţilor care au participat la nuntă constituie o lectură interesantă, dar mult mai interesante sunt numele celor care au lipsit, fie pentru că nu au primit o invitaţie, fie pentru că nu au dorit să participe. Pe lista oaspeţilor nu s-a aflat nimeni din familia Barrington, bineînţeles cu excepţia lui sir Giles. Absenţa celor două surori ale sale, doamna Emma Clifton şi domnişoara Grace Barrington, precum şi a cumnatului său, Harry Clifton, popularul scriitor, rămâne un mister, mai ales că acum câteva săptămâni se anunţase că el va fi cavalerul de onoare al lui sir Giles.”

— Deci cine a fost cavalerul de onoare? a întrebat Harry.

— Dr. Algernon Deakins, decanul colegiului Balliol din Oxford.

— Drăguţul de Deakins, a spus Harry. O alegere excelentă. Desigur că a sosit la timp şi nu a fost nicio şansă ca el să piardă inelul. Mai e ceva?

— Mi-e teamă că da. „Ceea ce este şi mai misterios este că acum şase ani, când cazul Barrington versus Clifton a fost adus în faţa Camerei Lorzilor şi s-a votat cine va moşteni titlurile şi domeniile familiei Barrington, sir Giles şi domnul Clifton au părut să fie de acord când lordul cancelar a decis în favoarea lui sir Giles. Fericitul cuplu” – a

continuat Emma – „îşi va petrece luna de miere la vila lui sir Giles din Toscana.”

— Asta-i cam exagerat, a spus Emma, uitându-se la el. Vila mi-a fost lăsată mie şi lui Grace să dispunem de ea după cum vom crede de cuviinţă.

— Poartă-te frumos, Emma, a spus Harry. L-ai lăsat pe Giles să ia vila pentru că el ne-a permis să ne mutăm în Manor House până ce tribunalul va decide asupra validităţii testamentului. Nu-i aşa?

— Nu, partea bună de abia acum urmează. „Totuşi, se pare că familia este divizată de o prăpastie majoră după moartea mamei lui sir Giles, lady Elisabeth Barrington. În testamentul ei, publicat recent, ea a lăsat majoritatea averii celor două fete ale sale, Emma şi Grace, nedându-i nimic singurului său fiu. Sir Giles a iniţiat procedurile de contestare a testamentului şi cazul va fi discutat de înalta Curte luna viitoare.” Asta e. Ce zice în *The Times?*

— E mai sobru. Doar faptele, fără speculaţii. Dar Billy Collins mi-a spus că pe prima pagină din *Mail* şi *Express* a apărut o poză a Cleopatrei, iar titlul din *Mirror* este „Bătălia pisicilor”.

— Cum de s-a ajuns la asta? a spus Emma. Ceea ce nu pot înţelege este cum de i-a permis Giles acelei femei să nu-şi lase familia să participe la nuntă.

— Nici eu nu înţeleg, a zis Harry, dar nici n-am înţeles niciodată cum de a renunţat Prinţul de Wales la tron pentru o femeie divorţată din America. Bănuiesc că mama ta avea dreptate. Giles este pur şi simplu vrăjit de femeia aceea.

— Dacă mama ar fi vrut să renunţ la tine, a spus Emma, aş fi sfidat-o. I-a zâmbit călduros. Aşa că am o oarecare simpatie pentru fratele meu.

***

În următoarele două săptămâni, fotografiile lui sir Giles şi lady Barrington în luna lor de miere petrecută în Toscana au apărut în majoritatea ziarelor naţionale.

Al patrulea roman al lui Harry, *Mai puternic decât spada,* a fost publicat în ziua în care familia Barrington s-a întors din Italia. În următoarea dimineaţă, aceeaşi fotografie a apărut în toate ziarele, cu excepţia lui *The Times.*

Când fericitul cuplu a coborât din tren în gara Waterloo, au fost nevoiţi să treacă prin faţa librăriei W.H. Smith în drum spre maşina lor. Era un singur roman, expus în foarte multe exemplare în vitrină. O săptămână mai târziu, *Mai puternic decât spada* a ajuns pe lista de bestselleruri şi a rămas acolo până în ziua începerii procesului.

Singurul comentariu al lui Harry a fost că nimeni nu ştia să promoveze o carte mai bine decât Billy Collins.

13

Singurul lucru cu care Giles şi Emma au fost de acord a fost că ar fi mai bine ca procesul lor să se desfăşoare cu sala închisă pentru public, doar în faţa judecătorului, decât să rişte să suporte capriciile juriului şi hărţuirea continuă a presei. Onorabilul Justice Cameron a fost ales ca judecător, şi avocaţii celor două părţi şi-au asigurat clienţii că acesta era un om integru, inteligent şi plin de bun-simţ.

Cu toate că presa s-a strâns în număr mare în afara tribunalului nr. 6, singurele comentarii pe care le-au auzit din partea celor două părţi au fost „bună ziua” şi „noapte bună”.

Giles era reprezentat de sir Cuthbert Makins KC, iar Emma şi Grace îl aleseseră pe domnul Simon Todd KC să le reprezinte, cu toate că Grace explicase clar că nu va asista la proces, deoarece avea alte treburi mai importante de făcut.

— Cum ar fi? a întrebat Emma.

— Cum ar fi să învăţ copii deştepţi, nu să ascult argumentele unor adulţi copilăroşi. Dacă aş avea de ales, i-aş lovi cap în cap, a fost comentariul ei final pe acest subiect.

Când ceasul din spatele judecătorului a lovit prima din cele zece bătăi ale primei zile de audieri, domnul Justice Cameron şi-a făcut intrarea. Toţi cei aflaţi în tribunal au urmat exemplul celor doi avocaţi, ridicându-se şi înclinându-se în faţa Excelenţei Sale. După ce a întors complimentul, judecătorul s-a aşezat în fotoliul din piele, cu spătarul înalt, în faţa blazonului regal. Şi-a aranjat peruca, a deschis dosarul mare şi roşu aflat în faţa lui şi a băut puţină apă înainte de a se adresa celor două părţi.

— Doamnelor şi domnilor, a început el. Este datoria mea să ascult argumentele prezentate de consiliul de conducere, să evaluez mărturiile aduse în faţa curţii şi să ţin seama de articolele de legislaţie relevante pentru acest caz. Trebuie să încep prin a întreba avocaţii celor două părţi, atât al

reclamantului, cât şi al reclamatului, dacă s-au întreprins toate eforturile pentru a se stabili o înţelegere amiabilă.

Sir Cuthbert s-a ridicat încet de la locul lui şi s-a tras de reverele robei sale lungi şi negre, înainte de a se adresa tribunalului.

— Vorbesc în numele ambelor părţi când spun că, din păcate, domnul meu, acest lucru nu a fost posibil.

— Atunci să începem, sir Cuthbert, cu declaraţia dumneavoastră.

— Dacă sunteţi de acord, Înălţimea Voastră, în acest caz eu îl reprezint pe reclamant, sir Giles Barrington. Cazul, domnul meu, se referă la validitatea testamentului şi la întrebarea dacă răposata lady Barrington era în deplinătatea facultăţilor mintale pentru a semna un document lung şi complex, cu semnificaţii adânci, doar cu câteva ore înainte de moartea sa. Presupun, domnule, că această doamnă fragilă şi extenuată nu era în stare să emită o judecată care va afecta vieţile atâtor persoane. De asemenea, vă voi demonstra că lady Barrington a mai făcut un testament anterior, cu douăsprezece luni înainte de moartea sa, când era sănătoasă şi avea mai mult timp pentru a lua în considerare urmările acţiunilor ei. Şi pentru aceasta, domnule, doresc să chem primul martor al acuzării, domnul Michael Plym.

Un bărbat înalt şi elegant, cu părul argintiu, a intrat în tribunal. Chiar înainte să i se ceară să treacă în boxa martorilor, el dăduse impresia favorabilă pe care mizase sir Cuthbert. De îndată ce martorul a depus jurământul, sir Cuthbert i-a zâmbit călduros.

— Domnule Pym, vă rog să vă declaraţi numele şi ocupaţia pentru înregistrările tribunalului.

— Mă numesc Michael Pym şi sunt chirurg-şef la Guy’s Hospital din Londra.

— De cât timp deţineţi această poziţie?

— De şaisprezece ani.

— Deci sunteţi un om cu multă experienţă în domeniu.

— Într-adevăr, s-ar putea spune…

— Accept că domnul Pym este un expert, sir Cuthbert. Vă rog să continuaţi, a zis judecătorul.

— Domnule Pym, a spus sir Cuthbert, revenindu-şi rapid, vreţi să spuneţi tribunalului, conform considerabilei experienţe pe care o aveţi, prin ce se poate aştepta să treacă un pacient în ultima săptămână a vieţii sale, când suferă de o astfel de boală dureroasă şi cumplită cum este cancerul?

— Aceste manifestări pot varia, desigur, dar majoritatea pacienţilor îşi petrec lungi perioade de timp într-o stare de semiconştienţă sau inconştienţă. În momentele în care-şi revin, îşi dau seama adesea că viaţa lor se scurge şi, în afară de aceasta, îşi pot pierde complet orice sens al realităţii.

— Credeţi că este posibil ca un pacient aflat în această stare să ia o decizie importantă într-o problemă juridică majoră, cum ar fi semnarea unui testament?

— Nu, nu cred, a replicat Pym. Ori de câte ori cer să fie semnat un consimţământ medical în aceste cazuri, mă asigur că acesta este dat cu un timp înainte ca pacientul să ajungă în această stare.

— Nu mai am întrebări, domnule, a spus sir Cuthbert aşezându-se la loc.

— Domnule Pym, a spus judecătorul, aplecându-se în faţă, vreţi să spuneţi că nu există excepţii de la această regulă?

— Excepţia nu face decât să întărească regula, domnule.

— Exact aşa, a răspuns judecătorul. Întorcându-se spre domnul Todd, l-a întrebat: Aveţi întrebări pentru acest martor?

— Sigur că da, domnule, a spus domnul Todd, ridicându-se de la locul lui. Domnule Pym, v-aţi întâlnit vreodată cu lady Barrington, fie pe plan social, fie profesional?

— Nu, dar…

— Deci n-aţi avut ocazia să-i studiaţi anamneză?

— Sigur că nu. Nu era pacienta mea, deci ar fi fost o încălcare a codului profesional al Consiliului medicilor.

— Deci n-aţi întâlnit-o niciodată pe lady Barrington şi nu sunteţi familiarizat cu cazul ei?

— Nu, domnule.

— Deci ar fi posibil, domnule Pym, ca ea să fie excepţia care întăreşte regula?

— Posibil, dar foarte improbabil.

— Nu mai am întrebări, domnule.

Sir Cuthbert a zâmbit când domnul Todd s-a aşezat.

— Mai chemaţi şi un alt martor expert, sir Cuthbert? s-a interesat judecătorul.

— Nu, domnule, cred că mi-am explicat punctul de vedere. Totuşi, în documentele pe care vi le-am înmânat, am pus trei declaraţii scrise de la alţi membri eminenţi ai profesiei de medic, pe care să le luaţi în consideraţie. Dacă dumneavoastră, domnule, sau domnul Todd simţiţi nevoia ca aceştia să apară în faţa curţii, ei sunt la îndemână şi sunt disponibili.

— Frumos din partea dumneavoastră, sir Cuthbert. Am citit toate cele trei declaraţii şi acestea confirmă părerea domnului Pym. Domnule Todd, doriţi să chemaţi la bară pe vreunul dintre aceşti martori sau chiar pe toţi trei?

— Nu va fi necesar, domnul meu, a spus Todd. Doar dacă desigur, vreunul dintre ei a cunoscut-o personal pe lady Barrington sau este familiar cu cazul ei.

Judecătorul s-a uitat la sir Cuthbert, care a dat din cap.

— Nu mai am alţi martori, domnul meu.

— Atunci puteţi să chemaţi primul dumneavoastră martor, domnule Todd, a spus judecătorul.

— Mulţumesc, domnule. Îl chem pe domnul Kennet Longbourne.

Domnul Longbourne n-ar fi putut fi mai diferit de domnul Pym. Era scurt, şi de la vestă îi lipseau câţiva nasturi, ceea ce sugera fie că se îngrăşase de curând, fie că nu era însurat. Şi, ori cele câteva smocuri de păr pe care le în avea în cap aveau o voinţă proprie, ori el nu poseda un pieptăn.

— Vă rog să vă declaraţi numele şi ocupaţia.

— Mă cheamă Kenneth Longbourne şi sunt chirurg-ş la Bristol Royal Infirmery.

— De cât timp deţineţi această poziţie, domnul Longbourne?

— De nouă ani.

— Şi aţi fost chirurgul care s-a ocupat de cazul lui lady Barrington în timp ce aceasta se afla la Bristol Royal Infirmery?

— Da, eu am fost. Mi-a fost trimisă de dr. Raeburn, medicul ei de familie.

— Am dreptate să spun că după ce aţi efectuat câteva investigaţii aţi confirmat diagnosticul de cancer la sân al doctorului ei de familie şi aţi informat-o că nu mai avea decât câteva săptămâni de trăit?

— Da, este una dintre sarcinile cele mai neplăcute ale unui chirurg să-şi informeze pacienţii de un astfel de diagnostic letal. Este şi mai greu însă atunci când pacientul respectiv este un vechi prieten.

— Şi puteţi să-i spuneţi Înălţimii Sale cum a reacţionat lady Barrington când a auzit ştirea?

— Aş spune că a reacţionat cu stoicism. Şi de îndată ce şi-a acceptat soarta, a arătat o hotărâre care mi-a sugerat că avea ceva important de făcut şi nu avea niciun moment de pierdut.

— Dar, desigur, domnule Longbourne, trebuie să fi fost extenuată de durerile continue pe care le suferea şi ameţită ca rezultat al medicaţiei primite?

— Sigur că dormea mult, dar, când era trează, era perfect capabilă să citească *The Times* şi, dacă primea vizitatori, ei erau cei care plecau extenuaţi.

— Cum explicaţi acest fapt, domnule Longbourne?

— Nu pot. Tot ceea ce vă pot spune este că uneori este uimitor cum o fiinţă umană răspunde la vestea că timpul pe care-l mai are de trăit este limitat.

— Bazându-vă pe cunoaşterea acestui caz, domnule Longbourne, consideraţi că lady Barrington ar fi fost capabilă să înţeleagă un document juridic complex, cum ar fi un testament şi să-l semneze?

— Nu văd de ce nu. În timpul petrecut la spital, a scris numeroase scrisori şi, într-adevăr, mi-a cerut să fiu martor când a semnat testamentul ei în prezenţa avocatului.

— Este o sarcină pe care o îndepliniţi de obicei?

— Doar dacă sunt convins că pacientul ştie ce semnează. În caz contrar, refuz.

— Dar în acest caz, eraţi convins că lady Barrington ştia foarte bine ceea ce face?

— Da, eram.

— Nu mai am alte întrebări, domnule.

— Sir Cuthbert, doriţi să interogaţi acest martor?

— Am o singură întrebare, domnule, a spus sir Cuthbert. Domnule Langbourne, cât timp a mai trăit lady Barrington după ce aţi depus mărturie pe semnătura ei de pe testament?

— A murit mai târziu, în acea noapte.

— Mai târziu, în acea noapte, a repetat sir Cuthbert. Deci, a fost o problemă de câteva ore?

— Da.

— Nu mai am alte întrebări, domnule.

— Puteţi să chemaţi următorul martor, domnule Todd.

— Da, domnule. Îl chem pe domnul Desmond Siddons.

Siddons a intrat în sala de judecată de parcă ar fi fost salonul casei lui şi a rostit jurământul ca un adevărat profesionist.

— Aţi putea să vă declaraţi numele şi ocupaţia?

— Mă numesc Desmond Siddons. Sunt partener senior la Marshall, Baker şi Siddons şi am fost avocatul familiei Barrington în ultimii douăzeci şi trei de ani.

— Vreau să încep prin a vă întreba, domnule Siddons, dacă aţi executat testamentul anterior, pe care sir Giles îl consideră a fi testamentul final al lui lady Barrington?

— Da, domnule.

— Şi cu cât timp înainte s-a întâmplat aceasta?

— Chiar cu un an înainte de moartea lui lady Barrington.

— Şi lady Barrington a luat legătura cu dumneavoastră pentru a vă anunţa că doreşte să scrie alt testament?

— Aşa a fost, domnule. Chiar cu câteva zile înainte de moartea ei.

— Şi cum diferă ultimul testament, cel care este subiectul acestei dispute, de cel întocmit de dumneavoastră cu mai mult de un an înainte?

— Toate legatele lăsate acţiunilor caritabile, personalului de serviciu, nepoţilor şi prietenilor nu s-au schimbat. De fapt, a existat o singură schimbare majoră în tot documentul.

— Şi care a fost aceea, domnule Siddons?

— Majoritatea domeniului Harvey nu mai urma să-i rămână fiului ei, sir Giles, ci celor două fiice, doamna Harry Clifton şi domnişoara Grace Barrington.

— Să ne lămurim asupra acestui lucru, a spus domnul Todd. Cu excepţia unei singure modificări, o schimbare semnificativă, într-adevăr, documentul anterior a rămas intact?

— Aşa este.

— În ce stare de spirit era lady Barrington când v-a cerut să efectuaţi această modificare semnificativă a testamentului său?

— Domnule, obiectez, a spus sir Cuthbert, sărind de la locul lui. Cum ar putea judeca domnul Siddons starea de spirit a lui lady Barrington? Este avocat, nu psihiatru.

— De acord, a zis judecătorul, dar cum domnul Siddons o ştie pe lady Barrington de douăzeci şi trei de ani, aş vrea să-i aud părerea.

— Era foarte obosită, a spus Siddons, şi i-a luat mai mult timp ca de obicei să-şi exprime ideile. Totuşi, am înţeles clar că dorea ca un nou testament să fie pregătit expeditiv.

— Expeditiv – cuvântul dumneavoastră sau al ei? a întrebat judecătorul.

— Al ei, domnule. Ea mă certa adesea că foloseam un paragraf întreg când o singură frază ar fi fost de ajuns.

— Deci aţi pregătit expeditiv noul testament?

— Sigur că da, pentru că ştiam că timpul ne presează.

— Aţi fost de faţă când au semnat martorii?

— Da. Au fost martori domnul Longbourne şi asistenta şefă din acea aripă a spitalului, domnişoara Rumbold.

— Şi sunteţi sigur că lady Barrington ştia exact ce semnase?

— Desigur, a spus domnul Siddons cu fermitate. Altfel nu aş fi continuat procedura.

— Exact. Nu mai am alte întrebări, domnule judecător, a spus domnul Todd.

— Martorul vă aparţine, sir Cuthbert.

— Vă mulţumesc, domnule. Domnule Siddons, aţi spus Curţii că eraţi presat de timp să terminaţi noul testament şi să-l daţi la semnat şi de aceea l-aţi pregătit expeditiv, ca să folosesc chiar cuvântul dumneavoastră.

— Da. Fusesem avertizat de domnul Longbourne că lady Barrington nu mai avea mult de trăit.

— Deci este de înţeles că aţi făcut tot posibilul ca să grăbiţi procedurile.

— Nu prea aveam de ales.

— Nu mă îndoiesc, domnule Siddons. Pot să vă întreb cât timp v-a luat să executaţi primul testament, cel pe care clientul meu îl consideră a fi testamentul autentic al lui lady Barrington?

Siddons a ezitat o clipa înainte de a răspunde.

— Trei, poate patru luni.

— Consultându-vă regulat cu lady Barrington, nu mă îndoiesc?

— Da, era foarte tipicară.

— Sunt sigur că era. Dar nu a avut mult timp pentru detalii la scrierea celui de-al doilea testament. Mai exact, cinci zile.

— Da, dar nu uitaţi…

— Şi, în ultima zi, ea a reuşit doar să semneze testamentul exact la timp. Nu este aşa?

— Da, presupun că puteţi spune şi aşa.

Sir Cuthbert s-a întors către aprodul tribunalului.

— Vreţi să fiţi amabil să înmânaţi domnului Siddons cele două testamente ale lui lady Barrington?

Sir Cuthbert a aşteptat până ce martorul a examinat cele două documente, înainte de a continua interogarea.

— Sunteţi de acord cu mine, domnule Siddons, că semnătura de pe primul testament este mai puternică şi mai sigură decât cea de pe testamentul executat „în ultimul moment”? De fapt, e greu de crezut că au fost semnate de aceeaşi persoană.

— Sir Cuthbert, sugeraţi că lady Barrington nu a semnat chiar ea cel de-al doilea testament? a întrebat judecătorul.

— Sigur că nu, domnule, dar vreau să sugerez că ea habar n-avea ce a semnat.

— Domnule Siddons, a continuat sir Cuthbert, întorcându-se către avocat, care se agăţase cu amândouă mâinile de marginea boxei martorilor, de îndată ce aţi completat în grabă noul testament, l-a verificat clienta dumneavoastră clauză cu clauză?

— Nu, n-a făcut-o. La urma-urmei, era o singură modificare faţă de testamentul anterior.

— Dacă nu i-aţi citit lui lady Barrington testamentul clauză cu clauză, domnule Siddons, trebuie să vă credem pe cuvânt.

— Domnule judecător, aceasta este o sugestie ultragiantă, a spus domnul Todd, sărind în picioare. Domnul Siddons are o carieră lungă şi distinsă în domeniul juridic şi nu merită să fie înfierat astfel.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, domnule Todd, a spus judecătorul. Sir Cuthbert, vă rog să vă retrageţi declaraţia.

— Îmi cer scuze, domnule judecător, a spus sir Cuthbert, înclinându-se, înainte de a se întoarce iar către martor. Domnule Siddons, în testamentul anterior, cine a sugerat ca toate cele treizeci şi şase de pagini să fie semnate cu EB?

— Cred că eu, a spus Siddons, părând puţin agitat.

— Dar nu aţi insistat asupra aceleiaşi proceduri riguroase la al doilea testament, cel pregătit

expeditiv.

— Nu am crezut că este necesar. La urma-urmei, era, după cum am spus, o singură modificare importantă.

— Şi la ce pagină era acea modificare semnificativă domnule Siddons?

Siddons a răsfoit testamentul şi a zâmbit.

— Pagina douăzeci şi nouă, articolul şapte.

— Ah, da, o am în faţa mea, a spus sir Cuthbert. Dar nu văd iniţialele EB, nici la începutul paginii, nici lângă clauza semnificativă. Poate lady Barrington era prea obosită ca să dea două semnături în aceeaşi zi?

Siddons a părut gata să protesteze, dar n-a mai zis nimic.

— Vreau să vă întreb, domnule Siddons, în câte ocazii din lunga şi distinsa dumneavoastră carieră nu aţi sfătuit un client să-şi pună semnătura pe fiecare pagină a testamentului?

Siddons nu a răspuns. Sir Cuthbert s-a uitat mai întâi la domnul Todd, apoi la judecător, după care şi-a întors privirea către boxa martorilor.

— Aştept răspunsul, domnule.

Siddons s-a uitat disperat spre bănci şi a izbucnit:

— Dacă aţi citi scrisoarea pe care v-a adresat-o lady Barrington, domnule judecător, v-aţi putea convinge că ea ştia exact ce făcea.

— Scrisoarea? a întrebat judecătorul, uitându-se mirat. Nu ştiu nimic despre vreo scrisoare. Nu se află în mod sigur printre documentele cazului. Aveţi cunoştinţă despre vreo astfel de scrisoare, sir Cuthbert?

— Este prima oară când aud de ea, domnule judecător. Sunt la fel de nedumerit ca Domnia Voastră.

— Asta pentru că, a mormăit domnul Siddons, mi-a fost înmânată abia azi-dimineaţă. Nu am avut timp încă să-l anunţ pe domnul Todd despre existenţa sa.

— Ce tot vorbeşti acolo, omule? a întrebat judecătorul.

Toţi ochii s-au fixat asupra lui Siddons în timp ce acesta a scos un plic din buzunar şi l-a ridicat de parcă era fierbinte.

— Acesta este plicul care mi-a fost înmânat azi-dimineaţă, domnule judecător.

— De cine, Siddons? a întrebat judecătorul.

— De domnul Harry Clifton. Mi-a spus că i-a fost dat de lady Barrington chiar înainte de moartea sa.

— L-aţi deschis, domnule Siddons?

— Nu, domnule. Vă este adresat dumneavoastră, ca judecător al cazului.

— Înţeleg, a zis judecătorul. Domnule Todd şi sir Cuthbert, vreţi să fiţi aşa de amabili să mă însoţiţi în camera mea?

***

— Aceasta este o problemă spinoasă, a spus judecătorul, punând plicul nedesfăcut pe birou, în faţa celor doi avocaţi pledanţi. Având în vedere împrejurările, mărturisesc că nu ştiu prea bine cum ar trebui să procedăm.

— Am putea ca amândoi, a spus domnul Todd, să demonstrăm că scrisoarea trebuie considerată ca o dovadă inadmisibilă.

— Sunt de acord, a spus sir Cuthbert, dar, cinstit vorbind, suntem blestemaţi dacă facem aşa şi blestemaţi dacă nu. Pentru că, dacă nu îl deschidem acum, că a ajuns la tribunal, oricare dintre părţi care va pierde va avea un motiv să facă recurs.

— Mi-e teamă că aşa se va întâmpla, a zis judecătorul. Dacă sunteţi ambii de acord, poate ar fi bine dacă tu, Simon, l-ai chema pe domnul Clifton să depună mărturie sub jurământ ca să aflăm mai întâi cum a ajuns în posesia scrisorii. Ce crezi, Cuthbert?

— Nu am nicio obiecţie, a spus sir Cuthbert.

— Bine. Totuşi, vreau să vă asigur, a continuat judecătorul, că nu voi deschide plicul până ce nu voi auzi mărturia domnului Clifton şi o voi face doar dacă sunteţi amândoi de acord. Şi dacă o fac, trebuie

să fie în prezenţa cuiva care ar putea fi afectat de rezultatul acestor proceduri.

14

— Chemaţi-l pe domnul Harry Clifton.

Emma a strâns mâna lui Harry înainte ca acesta să se ridice şi să se îndrepte calm către boxa martorilor. După ce a depus jurământul, judecătorul s-a aplecat în faţă şi a spus:

— Domnule Clifton, doresc să vă pun câteva întrebări. După ce voi termina, dacă doriţi să fiţi consiliat juridic cum să răspundeţi la un anumit punct, o puteţi face. Pot confirma pentru înregistrare că sunteţi soţul Emmei Clifton şi cumnatul domnişoarei Grace Barrington, cei doi acuzaţi din acest proces?

— Da, domnule, aşa este, şi sunt, de asemenea, cumnatul lui sir Giles Barrington, cel mai vechi şi apropiat prieten al meu.

— Puteţi să spuneţi Curţii ce legătură aveaţi cu lady Harrington?

— Aveam doisprezece ani când am întâlnit-o prima dată la un ceai, când sărbătoream ziua de naştere a lui Giles, aşa că o cunosc de aproape douăzeci de ani.

— Asta nu răspunde la întrebarea mea, a insistat judecătorul.

— Am considerat-o pe Elisabeth o prietenă bună şi îndrăgită şi deplâng decesul ei la fel ca toţi cei aflaţi în această cameră. A fost o femeie cu adevărat remarcabilă şi, dacă s-ar fi născut cu o generaţie mai târziu, Consiliul liniei maritime Barrington n-ar fi trebuit să caute în afara familiei un preşedinte nou la moartea soţului ei.

— Mulţumesc, a spus judecătorul. Şi acum aş vrea să vă întreb despre această scrisoare, a continuat el, ridicând-o pentru ca s-o vadă toţi, şi cum aţi ajuns în posesia ei.

— Mă duceam în majoritatea serilor s-o vizitez pe Elisabeth la spital. Ultima mea vizită a avut loc în ultima zi din viaţa ei.

— Eraţi singur cu ea?

— Da, domnule. Fiica ei, Grace, tocmai plecase.

— Vă rog să spuneţi Curţii ce s-a întâmplat.

— Elisabeth îmi spusese mai înainte în acea zi că primise o vizită de la avocatul ei, domnul Siddons, şi că semnase un testament nou.

— Vorbim despre seara zilei de joi, douăzeci şi şase?

— Da, domnule. Cu câteva ore înainte de moartea Elisabethei.

— Puteţi spune Curţii ce s-a mai întâmplat în decursul acelei vizite?

— M-a surprins când a scos un plic sigilat de sub pernă şi mi l-a dat în grijă.

— V-a explicat de ce vi l-a dat dumneavoastră?

— Mi-a spus doar că, în cazul în care Giles va contesta noul testament, trebuia să dau acel plic judecătorului ales să conducă procesul.

— V-a dat şi alte instrucţiuni?

— A spus că nu trebuia să deschid plicul sau să-i las pe Giles şi pe soţia mea să afle de existenţa lui.

— Şi în cazul în care sir Giles n-ar fi contestat testamentul?

— Trebuia să distrug scrisoarea, cu aceleaşi instrucţiuni, şi anume să nu dezvălui nimănui că a existat vreodată.

— Deci nu ştiţi ce se află în acest plic, domnule Clifton? a spus judecătorul, ridicându-l.

— Absolut nimic.

— Şi se aşteaptă ca noi să-l credem, a spus Virginia, suficient de tare ca să audă toată lumea.

— Din ce în ce mai curios, a spus judecătorul, ignorând întreruperea. Nu mai am întrebări pentru dumneavoastră, domnule Clifton. Domnule Todd?

— Mulţumesc, domnule judecător, a spus Todd, ridicându-se. I-aţi spus Domniei Sale, domnule Clifton, că lady Barrington a spus că scrisese un testament nou. V-a explicat de ce?

— Nu mă îndoiesc că Elisabeth îşi iubea fiul, dar mi-a spus că se temea că, dacă se va însura cu femeia aceea înfiorătoare, lady Virginia…

— Domnule judecător, a spus sir Cuthbert, sărind de pe scaun. Acestea sunt bârfe şi nu sunt admisibile.

— De acord. Vor fi şterse din înregistrări.

— Dar, domnule judecător, a intervenit domnul Todd, faptul că lady Barrington şi-a lăsat pisica siameză, Cleopatra, lui lady Virginia, sugerează mai degrabă…

— V-am înţeles punctul de vedere, domnule Todd, a spus judecătorul. Sir Cuthbert, aveţi întrebări pentru acest martor?

— Doar una, domnule.

Uitându-se direct la Harry, sir Cuthbert a întrebat:

— Eraţi beneficiar al testamentului anterior?

— Nu, domnule, nu eram.

— Nu mai am întrebări pentru domnul Clifton, domnule judecător. Dar aş solicita indulgenţa tribunalului şi v-aş cere ca, înainte de a decide dacă scrisoarea trebuie sau nu deschisă, să-mi fie permis să mai chem un martor.

— Pe cine doriţi să chemaţi, sir Cuthbert? s-a interesat judecătorul.

— Persoana care va pierde cel mai mult dacă veţi decide împotriva lui, adică pe sir Giles Barrington.

— Nu am nicio obiecţie, dacă şi domnul Todd este de acord.

— Mă bucur, a spus Todd, dându-şi seama că nu va câştiga nimic obiectând.

Giles s-a îndreptat încet către boxa martorilor şi a depus jurământul de parcă se adresa Camerei Comunelor. Sir Cuthbert l-a întâmpinat cu un zâmbet călduros.

— Pentru înregistrare, vă rog să vă declaraţi numele şi ocupaţia.

— Sir Giles Barrington, membru al Parlamentului pentru Bristol Docklands.

— Şi când v-aţi văzut ultima oară mama? a întrebat sir Cuthbert.

Judecătorul a zâmbit.

— Am vizitat-o în dimineaţa zilei în care a decedat.

— A menţionat cumva faptul că şi-a modificat testamentul?

— Absolut nimic.

— Deci când aţi plecat de la ea, eraţi de părere că există un singur testament, cel pe care l-aţi discutat cu ea în detaliu cu un an în urmă?

— Cinstit vorbind, sir Cuthbert, testamentul mamei mele era ultimul lucru la care mă gândeam atunci.

— Corect. Dar trebuie să vă întreb în ce stare aţi găsit-o pe mama dumneavoastră în acea dimineaţă?

— Era foarte slăbită. Abia am reuşit să schimb o vorbă cu ea în ora în care am stat acolo.

— Deci cred că v-a surprins să aflaţi că, puţin după ce aţi plecat, ea a semnat un document complex de treizeci şi şase de pagini?

— Mi s-a părut de neimaginat, a zis Giles, şi încă tot aşa mi se pare.

— V-aţi iubit mama, sir Giles?

— Am adorat-o. Ea a fost stânca pe care se baza familia. Aş dori doar să fie încă împreună cu noi, astfel încât toată această problemă să nu fi apărut.

— Mulţumesc, sir Giles. Vă rog să rămâneţi aici, pentru că şi domnul Todd ar putea dori să vă chestioneze.

— Mi-e teamă că trebuie să risc, i-a şoptit Todd lui Siddons înainte de a se ridica şi a se adresa martorului.

— Sir Giles, aş vrea să vă întreb mai întâi dacă aveţi vreo obiecţie ca Domnia Sa să deschidă scrisoarea care îi este adresată?

— Bineînţeles că are! a spus Virginia.

— Nu am nicio obiecţie ca scrisoarea să fie deschisă, a spus Giles, ignorându-şi soţia. Dacă a fost scrisă în ziua morţii mamei mele, ne va arăta cu siguranţă că era incapabilă să semneze un document atât de important, cum ar fi un testament. Şi dacă a fost scrisă înainte de douăzeci şi şase iulie, este improbabil să aibă vreo semnificaţie.

— Aceasta înseamnă că acceptaţi povestirea domnului Clifton despre cele petrecute după ce v-aţi

văzut mama pentru ultima oară?

— Nu, sigur că nu, a intervenit Virginia.

— Doamnă, vă rog să încetaţi cu aceste întreruperi, a spus judecătorul, privind-o urât. Dacă vă mai exprimaţi şi alte păreri, în afara celor oferite din boxa martorilor, nu voi avea de ales decât să vă dau afară din tribunal. M-aţi înţeles?

Virginia şi-a aplecat capul, iar domnul Justice Cameron a considerat că nu putea obţine nimic de la această doamnă.

— Domnule Todd, puteţi să repetaţi întrebarea.

— Nu este nevoie, domnule judecător, a spus Giles. Dacă Harry spune că mama i-a dat scrisoarea în acea noapte, atunci aşa s-a întâmplat.

— Mulţumesc, sir Giles. Nu mai am alte întrebări. Judecătorul le-a cerut celor doi avocaţi să se ridice.

— Conform dovezii prezentate de sir Giles Barrington, dacă nu mai există alte obiecţii, intenţionez să deschid plicul.

Ambii avocaţi au încuviinţat, conştienţi că, dacă ar fi obiectat, aceasta ar duce doar la un recurs. Oricum, niciunul dintre ei nu credea că ar fi existat în ţară un judecător care să obiecteze la deschiderea unui plic.

Domnul Justice Cameron a ridicat plicul, ca să-l vadă clar toţi cei din tribunal. L-a desfăcut şi a scos o singură foaie de hârtie pe care a pus-o pe birou în faţa sa. A citit-o de trei ori, înainte de a vorbi.

— Domnule Siddons, a spus el, în cele din urmă.

Avocatul familiei Barrington s-a ridicat nervos de la locul său.

— Puteţi să-mi spuneţi exact data şi ora morţii lui lady Barrington?

Siddons a scotocit prin hârtii înainte de a găsi documentul pe care-l căuta. S-a uitat la judecător şi a spus:

— Pot să confirm, domnule, că certificatul de deces a fost semnat la ora zece douăzeci şi şase p.m., joi, pe douăzeci şi şase iulie, 1951.

— Vă mulţumesc, domnule Siddons. Mă voi retrage acum în camerele mele pentru a studia

semnificaţia acestei hârtii. Curtea se retrage pentru jumătate de oră.

***

— Mie nu mi s-a părut a fi o scrisoare, a zis Emma când micul lor grup, cu capetele aplecate, s-a strâns laolaltă. Părea mai mult un document oficial. A mai semnat altceva în acea zi, domnule Siddons?

Siddons a dat din cap.

— Nu în prezenţa mea. Aveţi vreo idee, domnule Todd?

— Era foarte subţire. Poate era ceva decupat din ziar, dar, de la distanţă, n-am văzut bine.

— De ce i-ai permis judecătorului să deschidă scrisoarea, Giles? a şuierat Virginia din cealaltă parte a sălii de judecată.

— Având în vedere împrejurările, Virginia, soţul tău nu prea avea de ales, a spus sir Cuthbert. Cu toate că bănuiesc că aveam cazul în buzunar până la această ultimă intervenţie.

— Şi ce poate să facă judecătorul? a întrebat Emma, incapabilă să-şi ascundă nervozitatea.

Harry şi-a luat soţia de mână.

— De acum, nu mai durează mult, dragă.

— Dacă hotărârea Curţii e împotriva noastră, a spus Virginia, mai putem pretinde că ceea ce se află în plic este inadmisibil?

— Nu pot răspunde acestei întrebări, a spus sir Cuthbert, până ce nu studiem hârtia. Conţinutul scrisorii ar putea dovedi că soţul dumneavoastră a avut dreptate să sugereze că mama lui nu era în stare să semneze un document juridic important în ultimele ore ale vieţii ei, în care caz cealaltă parte va avea de ales dacă să facă sau nu recurs.

Ambele părţi stăteau tot cu capetele aplecate, şuşotind în colţurile lor, ca nişte boxeri care aşteaptă gongul care-i va trimite în ultima rundă, când uşa din spatele judecătorului s-a deschis şi acesta a reapărut.

Toţi cei aflaţi în tribunal s-au ridicat şi s-au aplecat înainte ca domnul Justice Cameron să-şi reia locul.

El s-a uitat fix la duzina de figuri aflate în expectativă.

— Am avut acum ocazia să studiez conţinutul plicului. Toţi ochii au rămas fixaţi asupra lui. Am fost fascinat aflând că lady Barrington şi cu mine avem o pasiune comună, deşi mărturisesc că ea se pricepea mult mai bine decât mine, deoarece în ziua de joi, douăzeci şi şase iulie ea a completat cuvintele încrucişate din *The Times,* lăsând doar un loc liber, asta în mod sigur pentru a-şi dovedi punctul de vedere. Motivul pentru care a fost necesar să vă părăsesc a fost că trebuia să merg la bibliotecă pentru a obţine un exemplar al ziarului din ziua următoare, vineri, douăzeci şi şapte iulie – ziua ulterioară morţii lui lady Barrington. Am vrut să verific dacă făcuse vreo greşeală în jocul de cuvinte încrucişate din ziua anterioară, şi nu făcuse, apoi să confirm rezultatul căsuţei libere. După aceasta, nu mai am nicio îndoială că lady Barrington nu numai că a fost perfect capabilă să semneze testamentul, ci a şi înţeles foarte bine conţinutul său, aşa că, prin urmare, sunt gata să dau sentinţa în acest caz.

Sir Cuthbert s-a ridicat repede în picioare.

— Domnule judecător, aş vrea foarte mult să ştiu cum v-a ajutat caseta goală să daţi sentinţa?

Domnul Justice Cameron s-a uitat la cuvintele încrucişate.

— Doisprezece pe verticală, şase cu şase, *dăunători comuni pe care-i confund când sunt în toate minţile.*

Sir Cuthbert s-a aplecat, iar Harry a zâmbit.

— Prin urmare, sentinţa în cazul Barrington versus Clifton, se dă în favoarea doamnei Harold Clifton şi Grace Barrington.

— Facem recurs, a spus Virginia, în timp ce sir Cuthbert şi domnul Todd făceau o reverenţă.

— Eu nu fac recurs, a zis Giles. Chiar şi latina mea amărâtă mă ajută să înţeleg definiţia asta.

***

— Ai fost patetic, a spus Virginia în timp ce se năpustea afară din tribunal.

— Dar Harry este cel mai vechi prieten al meu, a spus Giles, fugind după ea.

— Iar eu sunt soţia ta, în cazul în care ai uitat. Virginia s-a împins printre uşile batante şi a ieşit repede în Strand.

— Şi ce aş fi putut face, având în vedere împrejurările? a întrebat-o, după ce a prins-o din urmă.

— Ai fi putut să te lupţi cu ghearele şi cu dinţii pentru ceea ce ne aparţinea de drept, i-a amintit ea, înainte de a chema un taxi.

— Dar nu se poate ca judecătorul să fi avut dreptate când a spus că mama ştia exact ce făcea?

— Dacă poţi crede asta, Giles, a zis Virginia, întorcându-se spre el, este evident că ai aceeaşi părere proastă despre mine ca şi ea.

Giles rămăsese fără cuvinte când a apărut taxiul. Virginia a deschis portiera, s-a urcat şi a dat jos geamul.

— Voi sta cu mama câteva zile. Dacă nu ai depus un recurs până mă întorc, îţi sugerez să ceri sfatul unui avocat specializat în divorţuri.

15

Cineva a bătut tare la uşa din faţă. Giles s-a uitat la ceas: 7:20 p.m. Cine putea să fie? Nu invitase pe nimeni la cină şi nu era aşteptat la Parlament până la ora nouă, pentru discursurile de încheiere. La a doua bătaie, la fel de puternică, şi-a amintit că era seara liberă a menajerei. A pus exemplarul din ziua trecută din *Hansard* pe măsuţă şi tocmai se îndrepta spre uşă când a auzit a treia bătaie.

— Hei, ai răbdare, a spus Giles. A deschis uşa şi a văzut ultima persoană pe care se aştepta s-o întâlnească stând pe scara lui din Smith Square.

— Grace? a zis, fără să-şi ascundă surpriza.

— E o minune că îţi mai aminteşti cum mă cheamă, a spus sora lui, intrând în casă.

Giles s-a gândit să-i răspundă la fel de sarcastic, dar cum nu-şi mai văzuse sora din ziua funeraliilor mamei sale, a trebuit să recunoască faptul că observaţia ei acidă era justificată. De fapt, nu mai luase legătura cu niciun membru al familiei sale de când Virginia se năpustise afară din sala de tribunal şi-l lăsase, pe trotuar.

— Ce te aduce la Londra, Grace? a întrebat-o el slab, conducând-o prin coridor în salon.

— Tu, a replicat ea. Dacă Mohamed nu vine la munte, etcetera.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut? a întrebat-o el, gândindu-se ce voia, doar dacă…

— Mulţumesc, un cherry ar merge bine după călătoria asta oribilă cu trenul.

Giles s-a dus la dulăpior şi i-a turnat un cherry iar el şi-a pus o jumătate de pahar de whisky, în timp ce se gândea disperat ce ar putea să spună.

— Am un vot la ora zece, i-a spus el, până la urmă, dându-i băutura. Sora lui mai mică îl făcuse întotdeauna să se simtă ca un şcolar pus pe rele, care fusese prins de director fumând.

— Ne ajunge timpul pentru ce am să-ţi spun.

— Ai venit să-ţi pretinzi dreptul din naştere şi să mă arunci afară din casă?

— Nu, maimuţoiule, am venit să încerc să-ţi vâr puţin bun-simţ în capul ăla tare al tău.

Giles s-a trântit în scaun şi a luat o înghiţitură de whisky.

— Sunt numai urechi.

— Săptămâna viitoare împlinesc treizeci de ani, nu că ai avea tu habar.

— Şi ai venit până aici să-mi spui ce cadou doreşti? a spus Giles, încercând să înveselească atmosfera.

— Exact, a spus Grace, surprinzându-l pentru a doua oară.

— Şi la ce te gândeşti?

Lui Giles i se părea că încă mai calcă cu stângul.

— Vreau să vii la aniversarea mea.

— Dar Parlamentul e în sesiune şi, de când am fost promovat, sunt aşteptat…

— Harry şi Emma vor veni, a spus Grace, ignorându-i scuzele, aşa că va fi ca pe timpuri.

Giles a mai băut puţin whisky.

— Niciodată nu va mai fi ca pe vremuri.

— Ba sigur că da, nătărăule, pentru că tu eşti singurul care se opune.

— Vor să mă vadă?

— De ce n-ar vrea? a spus Grace. Cearta asta prostească ţine de destul timp şi de aceea doresc să vă dau cap în cap pe toţi până ce nu e prea târziu.

— Şi cine va mai fi acolo?

— Sebastian şi Jessica, câţiva prieteni, mai mult de la facultate, dar nu eşti obligat să vorbeşti cu ei, poate doar cu vechiul tău prieten, Deakins. Totuşi, a adăugat ea, e o persoană pe care n-o s-o invit. Apropo, unde este căţeaua?

Giles fusese sigur că orice ar fi spus sora lui nu l-ar putea şoca. Se înşelase.

— Habar n-am, a răspuns el până la urmă. N-a mai luat legătura cu mine de mai mult de un an. Dar, dacă ar fi să crezi *Daily Express,* se află în St Tropez la braţul unui conte italian.

— Sunt sigură că formează un cuplu atrăgător. Şi, mai important, ai motiv să divorţezi.

— N-aş putea să divorţez niciodată de Virginia, chiar dacă aş vrea. Nu uita prin ce a trecut mama. Nu e o experienţă pe care să vreau s-o repet.

— Ah, înţeleg, a spus Grace. Virginia are voie să se fâţâie prin sudul Franţei cu amantul ei italian, dar soţul ei nu are voie să divorţeze?

— Poţi să-ţi baţi joc, a spus Giles, dar nu aşa se comportă un gentleman.

— Mă faci să râd. Nu prea a fost comportarea unui gentleman să mă târască prin tribunale cu testamentul mamei.

— Asta e o lovitură sub centură, a zis Giles, luând o înghiţitură mare de whisky. Dar presupun că am meritat-o, a adăugat el, şi este ceva ce voi regreta tot restul vieţii mele. Mă vei ierta vreodată?

— Te voi ierta dacă vii la petrecere şi îi ceri scuze surorii tale şi celui mai bun prieten al tău că te-ai purtat ca un maimuţoi.

— Nu sunt sigur că pot să stau faţă în faţă cu ei.

— Ai stat faţă în faţă cu un regiment de soldaţi germani, având doar câteva grenade şi un pistol care să te apere.

— Şi aş face-o din nou dacă aş crede că îi voi convinge pe Emma şi pe Harry să mă ierte.

Grace s-a ridicat, a traversat camera şi a îngenuncheat lângă fratele ei.

— Bineînţeles că te vor ierta, prostule.

Giles şi-a aplecat capul când sora lui l-a îmbrăţişat.

— Ştii foarte bine că mama nu ar fi vrut să ne despărţim din cauza acelei femei.

***

Când Giles a trecut de indicatorul care arăta drumul spre Cambridge, tot nu credea că e prea târziu să se întoarcă, cu toate că-şi dădea seamă că, dacă ar fi făcut-o, s-ar fi putut să nu aibă o a doua şansă.

Intrând în oraşul universitar, putea simţi atmosfera de colegiu din jur. Tineri şi tinere în robe academice

de diverse lungimi se grăbeau în toate direcţiile. Îi amintea de timpul său petrecut la Oxford, întrerupt rapid de Herr Hitler.

Când se întorsese în Anglia, după cinci ani, scăpând dintr-un lagăr de prizonieri, directorul de la Brasenose îi oferise şansa să revină la vechiul său colegiu şi să-şi termine studiile. Dar, pe atunci, era un veteran plin de cicatrice, în vârstă de 25 de ani şi îşi dăduse seama că acel moment trecuse, la fel ca pentru mulţi alţi tineri din generaţia sa, inclusiv Harry. Oricum, apăruse ocazia de a purta o altă bătălie şi nu reuşise să reziste tentaţiei de a se lupta pentru a obţine un loc pe băncile verzi ale Camerei Comunelor. Fără regrete, s-a gândit Giles. Ei, întotdeauna existau câteva regrete.

A condus pe Grange Road, a cotit la dreapta şi şi-a parcat maşina pe Sidgwick Avenue. A trecut pe sub un arc care ducea la Newnham College, fondat în 1871, înainte ca femeile să poată fi admise acolo, de un vizionar cu vederi largi care credea că acest lucru se va întâmpla în timpul vieţii sale. Nu se întâmplase.

Giles s-a oprit la cabina portarului şi era gata să întrebe cum să ajungă la petrecerea domnişoarei Barrington, când portarul i-a spus:

— Bună seara, sir Giles, cred că doriţi să ajungeţi în camera Sidgwick.

Recunoscut. Nu se mai putea întoarce.

— Dacă mergeţi pe coridor, camera este în vârful scărilor, a treia uşă pe stânga. Nu puteţi să nu daţi de ea.

Giles i-a urmat îndrumările, trecând de o duzină sau cam aşa ceva de studente, îmbrăcate în fuste negre, lungi, bluze albe şi robe de colegiu. Ele nu s-au uitat a doua oară la el, dar de ce ar fi făcut-o? Avea treizeci şi trei de ani, aproape dublul vârstei lor.

A urcat scările şi, când a ajuns pe ultima treaptă, n-a mai avut nevoie de alte îndrumări pentru că a auzit vocile exuberante şi râsetele cu mult înainte de a ajunge la a treia uşă pe stânga. A respirat adânc şi a încercat să intre discret.

Jessica a fost prima care l-a văzut şi a alergat imediat spre el, strigând:

— Unchiule Giles, unchiule Giles, unde ai fost?

Unde, într-adevăr, s-a gândit Giles, privind-o pe fetiţa pe care o adora şi care nu era încă o lebădă, dar nici răţuşca cea urâtă nu mai era. Ea a sărit şi l-a îmbrăţişat. S-a uitat peste umăr şi le-a zărit pe Emma şi pe Grace îndreptându-se spre el. Toate trei au încercat să-l îmbrăţişeze în acelaşi timp. Ceilalţi invitaţi s-au uitat la ei, întrebându-se ce se întâmpla.

— Îmi pare aşa de rău, a spus Giles, după ce a dat mâna cu Harry. N-ar fi trebuit să te pun să treci prin toate astea.

— Las-o baltă, a zis Harry. Şi, cinstit vorbind, amândoi am trecut prin lucruri mult mai rele.

Giles a fost surprins să-şi dea seama cât de relaxat era în prezenţa vechiului său prieten. Tocmai discutau despre Peter May, ca pe vremuri, când a văzut-o prima oară. După aceea, nu şi-a mai putut lua ochii de la ea.

— Cea mai bună placare pe care am văzut-o, a spus Harry, ducându-şi piciorul drept înainte şi încercând să demonstreze mişcarea fără o bâtă. Nu observase cât de neatent era Giles.

— Da, era la Headingley, atunci când a marcat suta împotriva Africii de Sud în primul său meci.

— Am văzut şi eu loviturile, a spus un profesor mai bătrâior, care li se alăturase. O bătaie absolut magnifică.

Giles s-a strecurat de lângă ei, prin camera aglomerată, oprindu-se doar să discute cu Sebastian despre şcoală. Tânărul părea mult mai relaxat şi încrezător decât îl ştia el.

Giles începuse să se teamă că ea ar putea pleca înainte de a reuşi s-o întâlnească şi, când Sebastian şi-a îndreptat atenţia spre un rulou cu cârnaţi, a luat-o înainte până ce s-a apropiat. Tânăra discuta cu o femeie mai în vârstă şi nu a părut să-i dea atenţie. El a rămas acolo, cu limba legată, întrebându-se de ce englezilor le era atât de greu să se prezinte femeilor, mai ales celor frumoase. Cât de multă dreptate

avusese Betjeman, iar aici nici măcar nu erau pe o insulă pustie.

— Nu cred că Schwartzkopf are registrul vocal necesar pentru rol, spunea cealaltă femeie.

— Poate că ai dreptate, dar tot mi-aş da jumătate din bursa anuală doar ca s-o aud cântând.

Doamna mai în vârstă s-a uitat la Giles şi s-a întors să discute cu altcineva, de parcă ar fi ştiut. Giles s-a prezentat, sperând că nu li se va mai alătura nimeni. Şi-au dat mâna. Doar s-o atingă…

— Salut, sunt Giles Barrington.

— Trebuie să fii fratele lui Grace, membrul Parlamentului despre care tot citesc şi care e plin de idei radicale. Eu sunt Gwyneth, a spus ea, dezvăluindu-şi originile.

— Eşti studentă?

— Mă flatezi, a spus ea, zâmbindu-i. Nu. Îmi termin doar doctoratul. Sora ta este conducătorul meu de doctorat.

— Ce teză ai?

— Legătura dintre matematică şi filosofie în Grecia Antică.

— De abia aştept s-o citesc.

— O să am grijă să primeşti un exemplar mai devreme.

— Cu cine vorbeşte Giles? şi-a întrebat Emma sora.

Grace s-a întors şi s-a uitat la cei doi.

— Gwyneth Hughes, unul dintre cei mai buni doctoranzi ai mei. Cred că îşi va da seama că e un contrast mare între ea şi lady Virginia. Este fiica unui miner galez, din vale, după cum îi place să le amintească tuturor şi în mod sigur ştie ce înseamnă *compos mentis.*

— E foarte atrăgătoare, a spus Emma. Nu crezi că…

— Doamne, nu, ce ar avea în comun?

Emma a zâmbit, înainte de a spune:

— I-ai dat unsprezece la sută din companie lui Giles?

— Da, a spus Grace, împreună cu drepturile la casa bunicului din Smith Square, aşa cum convenisem cu mama, după ce m-am convins că prostuţul a scăpat în sfârşit de Virginia.

Emma a tăcut o vreme.

— Deci ai ştiut de mult conţinutul noului testament al mamei?

— Şi ceea ce se afla în plic, a spus Grace, calmă, de aceea n-am putut participa la proces.

— Cât de bine te cunoştea mama.

— Cât de bine ne cunoştea pe toţi trei, a zis Grace, uitându-se la fratele ei.

16

— Poţi să aranjezi totul? l-a întrebat Giles.

— Da, domnule, lăsaţi pe mine.

— Aş vrea să termin cât mai repede posibil.

— Desigur, domnule.

— Ce afacere oribilă. Aş vrea să existe un mod mai civilizat de a rezolva problema.

— Legea e cea care trebuie schimbată, sir Giles şi, cinstit vorbind, asta ţine mai mult de departamentul dumneavoastră decât de al meu.

Giles ştia că omul avea dreptate şi, fără îndoială legea se va schimba în timp, dar Virginia îi explicase clar că nu mai putea aştepta. După luni întregi în care nu luase legătura cu el, îl sunase din senin ca să-i spună că doreşte să divorţeze. Nu avea nevoie să-i explice la ce se aştepta din partea lui.

— Mulţumesc, iepuraşule, ştiam că mă pot baza pe tine, îi spusese înainte să lase receptorul jos.

— Când voi afla veşti de la tine? întrebase Giles.

— La sfârşitul săptămânii, răspunsese omul, înainte de a-şi bea jumătatea de pintă. S-a ridicat apoi, s-a înclinat uşor şi a plecat, şchiopătând.

***

Giles purta o garoafă mare, roşie, la butonieră, astfel încât ea să-l observe. Se uita la fiecare femeie cu vârsta sub treizeci de ani care venea spre el. Niciuna nu l-a privit, până ce o femeie la prima tinereţe s-a oprit lângă el.

— Domnul Brown? l-a întrebat ea.

— Da, i-a răspuns Giles.

— Numele meu este domnişoara Holt. Sunt de la agenţie.

Fără să mai spună nimic, l-a luat de braţ şi l-a condus pe peron ca un câine de pază până ce au ajuns la vagonul de clasa întâi. De îndată ce s-au aşezat unul în faţa celuilalt, Giles n-a mai fost sigur ce ar trebui să facă în continuare. Cum era vineri-seara,

toate celelalte locuri s-au ocupat mult înainte ca trenul să plece din gară. Domnişoara Holt n-a spus nimic tot drumul.

Când trenul a ajuns la Brighton, au fost printre primii care au coborât. Giles a dat cele două bilete controlorului de la barieră şi a urmat-o la şirul de taxiuri. Lui Giles îi era clar că domnişoara Holt mai făcuse acest lucru de multe ori înainte. Abia când s-au aşezat pe bancheta din spate a taxiului, ea a vorbit din nou, dar nu cu el.

— Grand Hotel.

Când au ajuns la hotel, Giles i-a înregistrat ca domnul şi doamna Brown.

— Camera treizeci şi unu, domnule, a spus recepţionerul.

Părea că doreşte să le facă cu ochiul, dar s-a mulţumit să zâmbească şi să le spună:

— Vă urez o noapte bună, domnule.

Un băiat le-a dus bagajele la etajul al treilea. Abia după ce şi-a luat bacşişul şi a plecat, ea a vorbit din nou:

— Mă cheamă Angela Holt, a zis ea, aşezându-se în capul patului.

Giles a rămas în picioare şi s-a uitat la femeia cu care n-ar fi dorit să petreacă un weekend indecent în Brighton.

— Poţi să-mi explici procedura? a întrebat-o.

— Desigur, sir Giles, a spus domnişoara Holt de parcă i-ar fi cerut să scrie după dictare. La ora opt, vom coborî şi vom cina. Am rezervat o masă în mijlocul sălii, sperând că te va recunoaşte cineva. După aceea, ne vom întoarce în dormitor. Eu voi rămâne tot timpul complet îmbrăcată, dar tu te poţi dezbrăca în baie, unde-ţi poţi pune pijamaua şi halatul. La ora zece, eu mă voi duce în pat, să mă culc, iar tu vei dormi pe canapea. La două dimineaţa, vei suna la recepţie şi vei comanda o sticlă de şampanie scumpă, jumătate de halbă de Guinness şi un platou cu sendvişuri cu şuncă. Atunci când ţi se va aduce comanda, vei spune că ai comandat Marmite şi sendvişuri cu roşii şi-i vei cere să corecteze comanda.

Când se va întoarce, îi vei mulţumi şi îi vei da cinci lire.

— De ce un bacşiş atât de mare? a întrebat-o Giles.

— Pentru că, dacă ajunge la tribunal, curierul de noapte va fi neapărat chemat să-şi depună mărturia şi trebuie să ne asigurăm că nu te-a uitat.

— Da, înţeleg.

— Dimineaţa vom lua micul dejun împreună şi, când plăteşti de plecare, trebuie să le dai un cec, astfel încât să poată fi urmărit uşor. Când vom părăsi hotelul, mă vei îmbrăţişa şi mă vei săruta de mai multe ori. Apoi te vei urca într-un taxi şi-mi vei face cu mâna.

— De ce de mai multe ori?

— Pentru că trebuie să ne asigurăm că detectivul particular al soţiei tale va obţine o fotografie clară cu noi amândoi. Mai ai şi alte întrebări, sir Giles, înainte de a merge la masă?

— Da, domnişoară Holt. Pot să te întreb cât de des faci chestia asta?

— Eşti al treilea domn din această săptămână, iar agenţia mi-a oferit deja încă două întâlniri săptămâna viitoare.

— E o nebunie. Legile noastre de divorţ sunt de-a dreptul barbare. Guvernul ar trebui să scoată o legislaţie nouă cât mai curând posibil.

— Sper că nu, a zis domnişoara Holt, pentru că atunci, sir Giles, voi rămâne fără slujbă.

ALEX FISHER

1954 – 1955

17

— Pur şi simplu vreau să-l distrug, a spus ea. Nimic altceva nu m-ar satisface.

— Vă asigur, lady Virginia, că voi face tot ce pot ca să vă ajut.

— E bine de ştiut, domnule maior, pentru că, dacă vom lucra împreună, trebuie să avem încredere unul în celălalt. Fără secrete. Totuşi, trebuie să mă conving că sunteţi omul potrivit pentru aşa ceva. Spuneţi-mi, de ce credeţi că sunteţi atât de bine calificat?

— Doamnă, cred că veţi descoperi că sunt supra-calificat, a spus Fisher. Barrington şi cu mine ne cunoaştem de mult timp.

— Atunci, luaţi-o de la început şi povestiţi-mi totul, cu toate detaliile, oricât de nesemnificative vi s-ar părea.

— Totul a început când toţi trei eram elevi la şcoala primară St Bede's şi Barrington s-a împrietenit cu fiul docherului.

— Harry Clifton, a spus Virginia, scuipând cuvintele.

— Barrington ar fi trebuit să fie exmatriculat de la St Bede's.

— De ce? a întrebat Virginia.

— A fost prins furând de la magazinul şcolii, dar a reuşit să scape.

— Cum a reuşit?

— Tatăl lui, Hugo Barrington, alt criminal, a scris un cec pentru o mie de lire, ceea ce a permis şcolii să construiască un pavilion nou de crichet. Aşa că directorul s-a făcut că a uitat, ceea ce i-a permis lui Barrington să meargă la Oxford,

— Şi dumneavoastră aţi fost la Oxford?

— Nu, eu m-am înrolat în armată. Dar drumurile noastre s-au încrucişat iar în Tobruk, pe când luptam în acelaşi regiment.

— Unde a devenit celebru, câştigând Crucea Militară şi evadând apoi dintr-un lagăr de prizonieri?

— Ar fi trebuit să fiu eu medaliat, a spus Fisher, îngustându-şi ochii. Eu eram comandantul lui atunci şi am răspuns de conducerea atacului asupra bateriei inamice. După ce i-am gonit pe nemţi, colonelul m-a nominalizat pentru medalie, dar caporalul Bates, un prieten al lui Barrington, a refuzat să mă susţină, aşa că am fost citat printre alţii, iar Barrington a primit medalia mea.

Giles povestise altfel cele ce se petrecuseră în acea zi, dar Virginia ştia pe cine voia să creadă.

— V-aţi mai întâlnit de atunci?

— Nu, eu am rămas în armată dar, când mi-am dat seama că îmi pierdusem şansa de a mai fi promovat, m-am retras.

— Deci, cu ce vă ocupaţi acum, domnule maior?

— Sunt broker şi fac parte din Consiliul de la Bristol Grammar School. Mai fac parte şi din Asociaţia conservatorilor locali. Am intrat în partid să mă asigur că Barrington nu va câştiga alegerile viitoare.

— Ei bine, sunt sigură că veţi juca un rol important, a spus Virginia, pentru că lui îi pasă cel mai mult să se agaţe de locul lui din Camera Comunelor. Este convins că, dacă laburiştii vor câştiga alegerile viitoare, Attlee îi va oferi un loc în Cabinet.

— Peste cadavrul meu.

— Nu cred că trebuie să mergem aşa departe. La urma-urmei, dacă şi-ar pierde locul la alegerile viitoare, nu prea mai are vreo şansă să fie reprimit, ceea ce înseamnă probabil sfârşitul carierei sale politice.

— Amin, a zis Fisher. Dar trebuie să subliniez că, deşi nu are o majoritate confortabilă, este încă foarte popular printre alegători.

— Mă întreb cât de popular va fi după ce-l voi da în judecată pentru adulter.

— Şi-a pregătit deja terenul pentru asta, spunându-le tuturor că a trebuit să joace un soi de şaradă în Brighton pentru a vă proteja reputaţia. Ţine chiar o

campanie pentru schimbarea legislaţiei în domeniul divorţului.

— Dar cum vor reacţiona alegătorii când vor descoperi că în ultimul an a avut o legătură cu o studentă de la Cambridge?

— De îndată ce se trece de divorţ, nimeni nu va mai da o ceapă degerată.

— Dar dacă nu se termină şi eu dau de înţeles că încerc cu disperare să mă împac…

— Asta ar schimba complet situaţia, a spus Fisher. Şi vă puteţi baza pe mine că ştirile despre situaţia dumneavoastră tristă vor ajunge unde trebuie.

— Bine. Acum, ne-ar ajuta mult scopurile pe termen lung dacă aţi deveni preşedintele Asociaţiei conservatorilor din Bristol Docklands.

— Mi-ar plăcea grozav. Singura problemă este că nu-mi pot permite să petrec atât de mult timp ocupându-mă numai de politică în timp ce trebuie să-mi câştig şi traiul.

Fisher încerca să nu pară stânjenit.

— Nu va trebui să mai aveţi această grijă când veţi ajunge în Consiliul grupului Liniei Maritime Barrington.

— Nu prea sper că se va întâmpla aşa ceva. Barrington se va opune imediat ce numele meu va fi rostit.

— Nu se poate opune atâta timp cât eu posed şapte şi jumătate la sută din acţiunile companiei.

— Nu sunt sigur că înţeleg.

— Atunci lăsaţi-mă să vă explic, domnule maior. În ultimele şase luni, am cumpărat acţiuni ale companiei Barrington printr-un trust-fantomă şi acum posed şapte şi jumătate la sută din companie. Dacă veţi studia legislaţia lor corporatistă, veţi observa că acest lucru îmi permite să numesc un membru în Consiliu şi nu mă pot gândi la cineva mai bine calificat să mă reprezinte decât la dumneavoastră, domnule maior.

— Cum aş putea să vă mulţumesc?

— E foarte simplu. În scurt timp vă veţi ocupa doar să deveniţi preşedinte al Asociaţiei

conservatorilor locali. De îndată ce veţi rezolva această problemă, singurul dumneavoastră scop va fi să vă asiguraţi că electoratul din Bristol Docklands îşi va înlătura membrul din Parlament la următoarele alegeri.

— Şi pe termen lung?

— Am o idee care ar putea să vă aţâţe fantezia. Dar nu ne putem ocupa de asta până ce nu deveniţi preşedintele Asociaţiei.

— Atunci mai bine m-aş întoarce la Bristol să-mi încep imediat treaba dar, înainte de aceasta, e ceva ce aş dori să vă întreb.

— Desigur, a spus Virginia, întrebaţi-mă orice. La urma-urmei, acum suntem parteneri.

— De ce m-aţi ales pe mine pentru treaba asta?

— Ah, dar e simplu, domnule maior. Giles mi-a spus odată că sunteţi singurul om pe care l-a detestat vreodată.

***

— Domnilor, a spus Bill Hawkins, preşedintele Asociaţiei conservatorilor, bătând cu ciocănelul în masă, vă rog să faceţi linişte. Poate aş putea începe prin a-i cere onoratului nostru secretar, maiorul Fisher, să citească minutele ultimei întruniri.

— Mulţumesc, domnule preşedinte. La ultima întrunire, ţinută pe paisprezece iunie 1954, comitetul m-a instruit să scriu Biroului Central din Londra şi să cer lista candidaţilor care ar putea reprezenta partidul şi electoratul nostru la următoarele alegeri generale. Lista oficială a candidaţilor a sosit după câteva zile şi am trimis câte o copie membrilor, astfel încât aceştia să îi aibă în vedere pe candidaţii la această întrunire.

S-a căzut de acord ca vacanţa de vară să se ţină la Castle Combe în anul acesta, cu amabila permisiune a onorabilei doamne Hartley-Booth, JP[3]. A urmat o discuţie despre preţul biletelor de loterie, după care s-a votat, şi s-a căzut de acord că un bilet va costa şase penny unul sau şase bilete pentru o jumătate de coroană. Trezorierul, domnul Maynard a raportat că

în contul din bancă al asociaţiei există un credit de patruzeci şi şapte de lire şi doisprezece şilingi. A spus că a trimis o scrisoare de debit tuturor membrilor care nu şi-au plătit cota anuală. Nemaifiind alte probleme, şedinţa s-a încheiat la zece şi douăsprezece minute.

— Mulţumesc, domnule maior, a spus preşedintele. Şi acum, să trecem la articolul doi, adică lista candidaţilor recomandaţi de Biroul Central. Aţi avut toţi mai multe zile în care să analizaţi numele, deci voi începe întrunirea cu scurtarea listei şi discutarea candidaţilor care credeţi că ar trebui să fie chemaţi pentru un interviu.

Fisher îi arătase deja lista candidaţilor lui lady Virginia şi căzuseră de acord asupra persoanei preferate. Fisher s-a lăsat pe spate şi a ascultat cu atenţie părerile membrilor Comitetului despre meritele şi defectele fiecăruia dintre ei. S-a lămurit repede că cel preferat de ei nu era printre primii, dar, cel puţin, nu i se opunea nimeni.

— Doriţi să vă exprimaţi părerea, domnule maior, înainte de vot? a întrebat Hawkins.

— Mulţumesc, domnule preşedinte. Sunt de acord cu acei membri care consideră că domnul Simpson, care a luptat cu atâta vitejie la ultimele alegeri la Ebbw Vale, merită să fie intervievat, dar aş crede că trebuie să-l luăm în considerare şi pe domnul Dunnett. La urma-urmei, soţia sa este localnică, ceea ce este un avantaj considerabil, mai ales având în vedere starea actuală a căsătoriei domnul Barrington.

Mai multe comentarii de:

— Atenţie, atenţie, s-au făcut auzite în jurul mesei.

După patruzeci de minute, Gregory Dunnett a fost ales pentru interviu, împreună cu domnul Simpson, fostul candidat pentru Ebbw Vale, plus un consilier local, fără prea multe speranţe, un burlac peste patruzeci de ani şi doamna obligatorie, la fel de lipsită de speranţă. Tot ce mai trebuia să facă acum Fisher era să găsească un motiv ca să nu fie ales domnul Simpson.

Cum întrunirea se apropia de sfârşit, preşedintele a întrebat dacă mai există şi alte probleme.

— Doresc să raportez ceva Comitetului, a spus Fisher, închizându-şi stiloul, dar cred că ar fi mai bine dacă nu s-ar înregistra în minută.

— Sunt sigur că dumneavoastră ştiţi cel mai bine domnule maior, a spus preşedintele, uitându-se în jurul mesei pentru a vedea dacă toţi cei prezenţi erau de acord cu el.

— Când stăteam în clubul din Londra, săptămâna trecută, a spus Fisher, am cules nişte informaţii dintr-o sursă de încredere, referitoare la sir Giles Barrington. Tot Comitetul era acum atent la ce spunea. După cum vă veţi da seama, sir Giles este acum în procedură de divorţ în urma întreruperii nefericite a căsătoriei sale. Mulţi dintre noi am simţit o oarecare simpatie pentru el când s-a decis să ia „drumul Brightonului", mai ales după ce a lăsat să se înţeleagă, cam nepoliticos, după mine, că a făcut-o pentru a proteja reputaţia soţiei sale. Toţi suntem adulţi, domnilor şi suntem conştienţi că legislaţia în domeniul divorţului trebuie neapărat să fie modificată. Totuşi, am descoperit de atunci că nu auzisem decât jumătate din poveste. Sir Giles, se pare, are o legătură cu o tânără studentă de la Universitatea Cambridge, în ciuda faptului că nevasta lui încearcă din greu o reconciliere.

— Doamne Dumnezeule, omul ăsta este un mitocan, a spus Bill Hawkins. Ar trebui determinat să-şi dea demisia.

— Sunt de acord domnule preşedinte. Într-adevăr, nici n-ar fi avut de ales dacă ar fost candidatul conservatorilor.

În jurul mesei s-au auzit murmure.

— Sper, a continuat Fisher, după ce preşedintele a lovit masa cu ciocănelul de câteva ori, că mă pot baza pe acest Comitet ca informaţia să nu părăsească această cameră.

— Desigur, desigur, a spus preşedintele. E de la sine înţeles.

Fisher s-a lăsat pe spate, încrezător că, în câteva ore, povestea va ajunge la câţiva membri bine plasaţi ai sucursalei locale a Partidului Laburist, ceea ce va garanta că cel puţin jumătate din electorat va auzi de ea până la sfârşitul săptămânii.

După ce preşedintele a închis şedinţa şi membrii au ieşit afară, ducându-se la cârciuma locală, Peter Maynard, trezorierul, s-a dus la Alex şi a întrebat dacă ar putea discuta ceva cu el.

— Desigur, bătrâne, a spus Alex. Cum te pot ajuta?

— După cum ştii, preşedintele a explicat clar de mai multe ori că intenţionează să se retragă înainte de alegerile generale.

— Am auzit.

— Mai mulţi dintre noi cred că aceasta ar fi o funcţie potrivită pentru un om mai tânăr şi am fost rugat să tatonez terenul şi să văd dacă ai fi de acord să participi la alegeri.

— Ce amabil eşti, Peter. Dacă majoritatea colegilor mei cred că eu sunt persoana potrivită, desigur că voi accepta această funcţie obositoare dar, înţelegi, nu în cazul în care un alt membru al comitetului ar simţi că s-ar descurca mai bine.

***

După ce primul cec de la Barrington Shipping Co. pentru serviciile aduse ca membru al Consiliului a fost încasat, Alex şi-a închis contul la Midland Bank şi s-a mutat vizavi, la Barclays. Aceasta mai administrase conturile companiei Barrington, precum şi pe cele ale Asociaţiei conservatorilor. Şi, spre deosebire de Midland, managerul i-a permis extrageri pe credit.

În ziua următoare, s-a dus la Londra şi şi-a deschis un cont la Gieves & Hawkes, unde i s-a luat măsura pentru trei costume noi, un sacou şi un palton, toate negre. După ce a cinat la Army & Navy, s-a dus la Hilditch & Key şi a ales o jumătate de duzină de cămăşi, două pijamale şi câteva cravate din mătase.

După ce a semnat factura, s-a dus la John Lobb şi şi-a petrecut timpul comandându-şi două perechi de pantofi, ambele elegante: una neagră şi un maro.

— Vor fi gata cam în trei luni, domnule maior, i s-a spus.

În următoarele patru săptămâni, a invitat pe fiecare membru al Comitetului la prânz sau la cină, pe cheltuiala Virginiei, după care spera că majoritatea lor îl va susţine pe Gregory Dunnett ca a doua alegere în chip de candidat al partidului la alegerile generale, iar unul sau doi îl vor pune pe primul loc.

După un coniac băut după-masă cu Peter Maynard, Fisher a descoperit că trezorierul partidului avea unele dificultăţi financiare temporare. S-a dus la Londra în ziua următoare şi, după un cuvânt discret spus Virginiei, dificultăţile financiare în cauză au dispărut. Un membru al Comitetului îi era acum dator.

18

Alex era în Consiliul de la Barrington Shipping de câteva luni când a descoperit o ocazie despre care s-a gândit că ar putea s-o atragă pe Virginia.

În acest timp, participase conştiincios la fiecare întrunire a Consiliului, citise fiecare raport şi votase întotdeauna cu majoritatea, astfel încât să nu apară suspiciuni legate de rolul său adevărat.

Virginia fusese sigură că Giles va bănui ceva când Alex fusese numit în Consiliu. Se întrebase chiar dacă nu va încerca să descopere cine deţinea cele 7,5 la sută acţiuni din stocul companiei pe care le reprezenta Fisher. Dacă ar fi făcut-o, tot ce ar fi aflat, ar fi fost că acestea erau deţinute de un trust-fantomă. Dar Giles nu era nici orb, nici prost, aşa că nu ar fi avut nevoie să adune doi cu doi ca să obţină 7,5 la sută.

Deşi preşedintele l-a asigurat că maiorul părea un tip destul de decent, deschidea rar gura la întruniri şi, în mod sigur nu cauza probleme, Giles nu era convins. Nu credea că Fisher era în stare să-şi schimbe caracterul. Dar cu alegerile iminente care se apropiau, la care se bănuia creşterea majorităţii conservatorilor precum şi faptul că Virginia tot nu semnase hotărârea, cu toate că-l implorase să-i dea motive de divorţ, Fisher era cea mai mică dintre problemele sale.

***

— Domnilor, a zis directorul de la Barrington Shipping, nu cred că ar fi exagerat să sugerez faptul că propunerea pe care o voi face azi se va dovedi un punct de cotitură în istoria companiei. Această acţiune, propusă de domnul Compton, directorul nostru executiv, are întregul meu sprijin şi invit Consiliul să susţină un plan după care compania şi-a construit prima linie de pasageri după război, în încercarea de a menţine pacea cu marii noştri rivali,

Cunard şi P & O. Aş vrea să cred că fondatorul nostru, sir Joshua Barrington, ar fi aplaudat o astfel de iniţiativă.

Alex asculta cu atenţie. Ajunsese să-l respecte pe sir William Travers, care-l înlocuise pe Hugo Barrington – nu că ar fi vorbit cineva vreodată de fostul preşedinte – ca pe un operator viclean şi inteligent, privit atât de industrie, cât şi de oraş ca o persoană sigură.

— Consumul de capital ne va restrânge considerabil rezervele, a continuat sir William, dar bancherii noştri sunt gata să ne susţină, pentru că datele noastre arată că şi în cazul în care am vinde doar 40 la sută din spaţiul locuibil al noului vas, ne vom recupera investiţia în cinci ani. Sunt gata acum să răspund la întrebările Consiliului.

— Credeţi că publicul mai are soarta Titanicului fixată în subconştient, făcându-l să se teamă de o nouă croazieră cu un vas de lux? a întrebat Fisher.

— E o întrebare bună, domnule maior, a replicat sir William, dar decizia recentă a firmei Cunard de a adăuga un alt vas flotei lor va sugera mai degrabă că noua generaţie de pasageri a observat că n-a mai fost niciun accident naval major care să implice un cargobot de lux de la tragicul dezastru din 1912.

— Cât va dura ca să construim acest vas?

— Dacă acest Consiliu ne permite, putem da drumul imediat la contractul de licitaţie şi sperăm să găsim specialişti în arhitectura navală până la sfârşitul anului, ceea ce înseamnă că vasul va fi lansat cam peste trei ani.

Alex a aşteptat ca alt membru al Consiliului să pună o întrebare pe care nu dorea s-o pună chiar el.

— Care este costul estimat?

— Este greu să prezint o cifră exactă, a admis sir William, dar am alocat cam trei milioane de lire din bugetul nostru. Totuşi, consider că această cifră este supraestimată.

— Să sperăm, a spus un alt membru al Consiliului. Şi va trebui să ne informăm acţionarii ce avem de gând.

— Sunt de acord, a spus sir William. Voi proceda astfel la întrunirea Generală Anuală de luna viitoare, la care voi arăta, de asemenea, că prevederile referitoare la profit sunt încurajatoare şi nu văd de ce n-am plăti acţionarilor aceleaşi dividende ca anul trecut. Chiar şi aşa, Consiliul ar putea să ştie că există posibilitatea ca unii dintre acţionarii noştri să nu se încreadă în această schimbare a direcţiei, ca să nu mai zic nimic de capitalul mare care va trebui depus. Acest lucru ar putea duce la o scădere a preţului acţiunilor. Totuşi, atunci când oraşul îşi va da seama că avem posibilitatea să acoperim toate dificultăţile pe termen scurt, va fi doar o problemă de timp până ce acţiunile noastre îşi vor reveni. Alte întrebări?

— Am stabilit un nume pentru noul departament de pasageri al companiei şi pentru primul său vas? a întrebat Fisher.

— Ne gândim să numim noul departament Palace Line şi primul vas de linie *Buckingham,* semnalând astfel devotamentul companiei noastre faţă de noua epocă elisabetană.

Toţi membrii Consiliului au fost de acord cu această propunere.

***

— Mai explică-mi o dată, a spus Virginia.

— Sir William va anunţa joia viitoare, la următoarea întrunire a acţionarilor, că Barrington va construi o navă de lux de pasageri care va rivaliza cu toate vasele pe care le au acum Cunard şi P&O lansate, cu un cost estimat de trei milioane de lire.

— Mie mi se pare ceva prea îndrăzneţ şi prea plin de imaginaţie.

— Iar altora li se pare riscant, pentru că majoritatea investitorilor pe piaţa de acţiuni nu sunt nici îndrăzneţi, nici nu au imaginaţie şi se vor teme de costurile de construcţie şi de dificultatea vinderii de spaţiu de cabină suficient ca să acopere cheltuielile. Dar, dacă vor verifica conturile cu grijă, vor vedea că Barrington’s are mai mulţi bani lichizi

decât este necesar pentru a acoperi toate pierderile pe termen scurt.

— Atunci de ce îmi recomandaţi să-mi vând acţiunile?

— Pentru că, după ce le veţi cumpăra înapoi la trei săptămâni după ce le-aţi vândut, veţi obţine un profit mare.

— Asta e partea pe care n-o înţeleg, a zis Virginia.

— Lăsaţi-mă să vă explic, a spus Alex. Când cumpăraţi o acţiune, nu trebuie să vă reglaţi contul douăzeci şi una de zile. La fel, când vindeţi o acţiune, nu veţi fi plătită trei săptămâni. Timp de douăzeci şi una de zile, puteţi face tranzacţii fără să plătiţi nimic şi, pentru că aveţi cunoştinţe din interior, puteţi profita de situaţie.

— Deci, ce îmi sugeraţi?

— Întrunirea de la Barrington's va începe la ora zece, în joia următoare, cu raportul anual al preşedintelui. În câteva ore, eu prevăd că preţul acţiunilor va scădea de la nivelul actual de aproape patru lire până la trei lire şi zece şilingi. Dacă veţi vinde cele şapte şi jumătate la sută din acţiuni la deschiderea bursei, în acea zi, preţul acţiunilor va scădea şi mai mult, posibil sub trei lire. Apoi aşteptaţi până ce preţul a ajuns la nivelul cel mai coborât înainte de a face următoarea mişcare şi veţi cumpăra din nou tot stocul disponibil, la cel mai mic preţ, până ce veţi înlocui cele şapte şi jumătate la sută din acţiuni.

— Dar brokerii nu vor bănui ceva şi nu vor spune Consiliului cu ce ne ocupăm?

— Nu vor spune nimic atâta timp cât primesc un comision din vânzarea stocului şi altul când îl cumpăraţi înapoi. Nu pierd absolut nimic.

— Dar noi?

— Doar dacă preţul acţiunilor creşte după raportul anual al preşedintelui pentru că atunci va trebui să plătiţi mai mult ca să recuperaţi stocul. Dar cinstit vorbind, este improbabil să se întâmple asta după ce compania va anunţa că riscă trei milioane de lire din rezerve.

— Şi acum ce fac?

— Dacă mă împuterniciţi să acţionez pentru dumneavoastră, voi rezolva problema printr-un broker pe care-l cunosc din Hong Kong, astfel încât să nu poată fi urmărită până la noi.

— Giles îşi va da seama ce punem la cale. Nu este prost.

— Nu, dacă după trei săptămâni înregistrările vor demonstra că dumneavoastră deţineţi tot şapte şi jumătate la sută din acţiuni. Oricum, acum are probleme mai presante pe cap.

— Cum ar fi?

— Mi s-a spus că se află în faţa unui vot de încredere din partea Comitetului executiv local al Partidului Laburist, după ce s-a aflat de relaţia lui cu domnişoara Gwyneth Hughes. Asta presupunând că nu aţi semnat încă actele de divorţ.

***

— Mă puteţi asigura, domnule maior Fisher, că această anchetă nu are nicio legătură cu sir Giles Barrington sau cu doamna Harry Clifton, pentru că i-am reprezentat pe amândoi în trecut şi aceasta ar duce la un inevitabil conflict de interese?

— Cercetările mele nu au nicio legătură cu familia Barrington, a spus Fisher. Pur şi simplu, Asociaţia locală a conservatorilor a nominalizat doi reprezentanţi pentru a candida din partea Bristol Docklands. Ca secretar al asociaţiei, vreau să fiu absolut sigur că nu există nimic în trecutul lor care ar putea stânjeni partidul în viitor.

— Căutaţi ceva în mod special, domnule maior?

— Având în vedere contactele dumneavoastră din poliţie, aş vrea să aflu dacă vreunul dintre aceste nume apare în dosarele acesteia?

— Asta include şi amenzi de parcare sau alte delicte minore?

— Orice ar putea utiliza Partidul Laburist în campania de alegeri.

— Am înţeles, a zis Mitchell. Cât timp am?

— Procesul de alegere va dura cam două luni, poate trei, dar trebuie să ştiu dacă reuşiţi să găsiţi ceva până atunci, a spus Fisher, dându-i o hârtie cu două nume pe ea.

Mitchell s-a uitat la cele două nume înainte de a-şi băga hârtia în buzunar. A plecat fără să mai spună nimic.

***

Fisher a telefonat la un număr particular din Hong Kong la ora nouă dimineaţa, în ziua întrunirii generale a acţionarilor de la Barrington's. Când a auzit o voce familiară în receptor, a spus:

— Benny, sunt maiorul.

— Ce mai faci, domnule maior? Nu ne-am mai auzit de mult.

— Există un motiv, a zis Fisher, şi îţi voi explica totul când vei veni în Londra, dar acum vreau să efectuezi un ordin de vânzare pentru mine.

— Am şi pus creionul pe hârtie, a spus Benny.

— Vreau să vând două sute de mii de acţiuni de la Barrington Shipping la un preţ scăzut, imediat ce se deschide Bursa de acţiuni din Londra.

Benny a fluierat.

— E ca şi făcut, a spus el.

— Şi, după aceea, vreau să cumperi acelaşi număr de acţiuni în următoarele douăzeci şi una de zile, dar nu până ce nu crezi că au atins cea mai mică valoare.

— Am înţeles. Doar o întrebare, domnule maior. Ar trebui Benny să facă şi el o mică tranzacţie bazându-se pe acest pont?

— Depinde de tine, dar nu te lacomi, pentru că mai e mult de luat de acolo.

Maiorul a pus receptorul în furcă, a ieşit din clubul său din Pall Mall şi a luat un taxi către Savoy. S-a alăturat colegilor săi directori la conferinţa din sala hotelului cu doar câteva minute înainte ca preşedintele să se ridice şi să îşi ţină discursul său anual adresat acţionarilor de la Barrington Shipping Line.

19

Sala constituţională din David Street era plină. Mai mulţi membri de partid au fost obligaţi să stea între scaune sau în spatele camerei. Unul sau doi chiar se căţăraseră pe pervazurile ferestrelor, sperând că vor vedea mai bine.

Ambii candidaţi nominalizaţi, Neville Simpson şi Gregory Dunnett, ţinuseră discursuri spectaculoase, dar lui Fisher i se părea că, în acel moment, Simpson se afla deasupra contracandidatului său. Simpson, un avocat pledant din Londra, era cu câţiva ani mai mare decât Dunnett, avea un record impresionant în război şi candidase deja împotriva lui Aneurin Bevan din Ebbw Vale unde crescuse cota conservatorilor la vot. Dar Mitchell fusese în stare să-i ofere lui Fisher destule informaţii pentru a-l stânjeni.

Simpson şi Dunnett stăteau pe estradă, de o parte şi de cealaltă a preşedintelui, în timp ce comitetul stătea în primul rând. Veştile că sir Giles Barrington scăpase de votul de neîncredere la o întâlnire închisă a sucursalei locale a Partidului Laburist în acea săptămână îi plăcuseră lui Fisher, cu toate că n-ar fi recunoscut asta, dar nu şi Virginiei. El plănuia să-l umilească pe Barrington în public, în lumina campaniei pentru alegerile generale şi nu în camera prost luminată a comitetului Partidului Laburist. Dar acest plan nu putea fi pus în aplicare decât dacă Dunnett devenea candidatul conservatorilor şi aceasta nu se decisese încă.

Preşedintele s-a ridicat şi a zâmbit binevoitor către adunarea generală. A tuşit ostentativ înainte de a se adresa participanţilor.

— Înainte de a vă solicita întrebări, aş dori să ştiţi că aceasta este ultima întrunire la care particip ca preşedinte. Simt că asociaţia ar trebui să participe la alegerile generale atât cu un candidat nou, cât şi cu un preşedinte nou, de preferinţă cineva mult mai tânăr decât mine.

A făcut o scurtă pauză, pentru a vedea dacă cineva avea de gând să-l contrazică, dar cum nimeni n-a făcut-o, a continuat.

— Acum intrăm în ultima etapă a şedinţei înainte de a alege omul care va lupta pentru cauza noastră la următoarele alegeri. Membrii vor avea ocazia să pună întrebări direct celor doi candidaţi.

Un bărbat înalt s-a ridicat din spatele sălii şi a început să vorbească chiar înainte ca Bill Hawkins să numească pe cineva.

— Domnule preşedinte, îi pot întreba pe ambii candidaţi dacă vor rămâne în mijlocul electoratului dacă vor câştiga?

Simpson a fost primul care a răspuns.

— Bineînţeles că îmi voi cumpăra o casă pe teritoriul electoratului, a spus el, dar mă aştept să locuiesc în Camera Comunelor.

Acest comentariu a fost întâmpinat cu râsete şi aplauze.

— Mi-am luat libertatea să vizitez un agent imobiliar săptămâna trecută, l-a contrat Dunnett, nu anticipând, ci sperând că mă veţi alege.

Aplauzele i-au sugerat lui Fisher că adunarea era aproape egal împărţită între cei doi.

Preşedintele a arătat spre o doamnă din al treilea rând, care nu pierdea ocazia să întrebe câte ceva la fiecare şedinţă a asociaţiei, aşa că s-a gândit să scape repede de ea.

— Cum unul dintre dumneavoastră este un avocat de succes şi celălalt un broker de asigurări, veţi avea timp să vă dedicaţi activităţilor din timpul alegerilor?

— Dacă sunt ales, nu mă voi întoarce în seara aceasta la Londra, a spus Dunnett. Îmi voi dedica fiecare oră în care sunt treaz câştigării locului şi asigurându-mă că scăpăm de Giles Barrington o dată pentru totdeauna.

De data aceasta, aplauzele au durat mai mult şi Fisher s-a relaxat pentru prima oară.

— Nu contează câte ore consumi, a spus Simpson, ci cum le foloseşti. Am luptat deja în alegerile generale împotriva unui oponent puternic, deci ştiu la

ce să mă aştept. Este important să alegeţi pe cineva care poate învăţa repede şi apoi îşi poate folosi cunoştinţele pentru a-l învinge pe Giles Barrington şi să câştige locul pentru Partidul Conservator.

Fisher începea să simtă că Dunnett ar putea avea nevoie de o mână de ajutor ca să-l înlăture pe Simpson. Preşedintele i-a făcut semn unui afacerist local cunoscut.

— Care consideraţi că ar fi persoana cea mai potrivită pentru a-l urma pe Winston Churchill ca lider al partidului nostru?

— Nu mi-am dat seama că locul este liber, a spus Simpson, fiind întâmpinat cu râsete şi aplauze, înainte de a adăuga pe un ton mai serios: Am fi nişte proşti dacă ne-am gândi să-l înlocuim pe cel mai mare prim-ministru al acestui secol fără un motiv al naibii de solid.

Aplauzele care au urmat au fost asurzitoare şi a durat mai mult timp până ce Dunnett s-a făcut din nou auzit:

— Cred că domnul Churchill a explicat clar că, atunci când va veni vremea, alegerea lui preferată va fi sir Anthony Eden, distinsul şi mult admiratul nostru secretar al afacerilor externe. Dacă este suficient de bun pentru domnul Churchill, atunci este suficient de bun şi pentru mine.

De data aceasta, aplauzele nu au fost chiar atât de asurzitoare.

În următoarele treizeci de minute, în timp ce întrebările continuau într-un ritm rapid, Fisher simţea că Simpson îşi consolida poziţia de favorit. Totuşi, Fisher era încrezător că la ultimele trei întrebări îşi va ajuta candidatul şi a aranjat cu preşedintele să pună chiar el ultima întrebare.

Bill Hawkins s-a uitat la ceas.

— Cred că mai avem suficient timp pentru încă trei întrebări.

A arătat spre un bărbat aflat mai în spate, care încercase tot timpul să-i atragă atenţia. Fisher a zâmbit.

— Ar putea cei doi candidaţi să-şi explice părerile referitoare la nou-propusa legislaţie a divorţului?

S-a auzit un oftat colectiv, urmat de tăcerea oamenilor aflaţi în expectativă, deoarece foarte puţini dintre membrii din cameră se îndoiau că această întrebare se referea mai curând la sir Giles Barrington decât la cei doi candidaţi aflaţi pe estradă.

— Îmi displace mult legislaţia noastră antică pentru divorţ care, în mod clar, trebuie reformulată, a spus avocatul. Sper doar că acest subiect nu va domina campania electorală în cadrul acestei circumscripţii, pentru că aş prefera să-l înving pe Barrington pe merit, nu să mă bazez pe zvonuri şi subînţelesuri.

Lui Fisher nu i s-a părut dificil să înţeleagă motivul pentru care Biroul Central îl considera pe Simpson un viitor candidat pentru cabinetul de miniştri, dar mai ştia şi că nu acesta era răspunsul pe care doreau să-l audă membrii locali ai partidului.

Dunnett a judecat rapid reacţia audienţei şi a spus:

— Cu toate că sunt de acord cu multe dintre cele spuse de domnul Simpson, am impresia că votanţii din Bristol Docklands au dreptul să cunoască adevărul despre aranjamentele casnice ale lui Barrington înainte de a vota, nu după aceea.

Prima rundă de aplauze a fost clar în favoarea lui Dunnett.

Preşedintele a arătat înspre Peter Maynard, care stătea în mijlocul primului rând.

— Noi, cei care facem parte din această circumscripţie, căutăm ceva mai mult decât un membru al Parlamentului, a spus Maynard, citind nişte notiţe pregătite dinainte. Noi căutăm mai degrabă un parteneriat, o echipă. Pot ambii candidaţi să ne asigure că-şi vor vizita regulat soţiile din circumscripţie în timpul pregătirilor alegerilor generale, pentru că, în acest timp, n-am văzut-o niciodată pe lady Barrington.

Această întrebare a fost întâmpinată cu aplauze.

— Soţia mea este deja alături de mine, a spus Dunnett, arătând către tânăra atrăgătoare aflată în al

doilea rând, şi aşa va fi în tot timpul campaniei. De fapt, dacă voi deveni membrul dumneavoastră în Parlament, o veţi vedea mai mult pe Connie decât pe mine.

Fisher a zâmbit. Ştia că întrebarea i se potrivea lui Dunnett şi, mai important, arăta slăbiciunea lui Simpson. Cu toate că trimisese scrisori invitându-le să participe la adunare, adresase un plic domnului şi doamnei Dunnett, iar pe celălalt, doar lui N. Simpson Esq.

— Soţia mea este conferenţiar la Şcoala Londoneză de Economie, a spus Simpson, dar va fi liberă să viziteze circumscripţia în majoritatea weekendurilor şi în timpul vacanţelor universitare. Fisher simţea cum voturile fug de la acest candidat. Şi sunt sigur că vă daţi seama că nu există sarcină mai nobilă decât educarea tinerei generaţii.

Aplauzele care au urmat au sugerat că unul sau doi oameni nu erau de acord că LSE[141] era cel mai bun mijloc de a obţine acest lucru.

— Şi, în cele din urmă, a spus preşedintele, ştiu că secretarul nostru, maiorul Fisher, are o întrebare pentru ambii candidaţi.

— Am citit *Daily Mail* în această dimineaţă, a spus Fisher, aşa că s-ar putea să nu fie adevărat – ambii candidaţi au râs conştiincios – că electoratul londonez din Fulham Central şi-a ales, de asemenea nominalizaţii, şi îi va intervieva luni. Mă întreb dacă vreţi, dacă aţi dori să vă retrageţi înainte de votul nostru din această seară?

— Eu nu am candidat pentru Fulham Central, a spus Dunnett, pentru că întotdeauna am dorit să reprezint zona de vest în care s-a născut şi a crescut soţia mea şi unde sperăm să creştem o familie.

Fisher a încuviinţat. Simpson a trebuit să aştepte încetarea aplauzelor.

— Eu sunt nominalizat pentru Fulham Central, domnule maior Fisher, a început el, şi aş considera că ar fi nepoliticos din partea mea să-mi retrag numele atât de repede şi fără niciun motiv valabil. Totuşi,

dacă voi avea norocul să fiu ales în această noapte, aş avea un motiv valid să mă retrag.

Bună revenire, s-a gândit Fisher, ascultând aplauzele care au urmat. Dar era oare suficientă?

Preşedintele s-a ridicat de la locul lui.

— Sunt sigur că toţi veţi fi alături de mine şi le veţi mulţumi ambilor candidaţi nu numai pentru că şi-au risipit din timpul lor preţios pentru a fi împreună cu noi în această seară, dar şi pentru contribuţiile lor splendide. Nu mă îndoiesc că amândoi vor deveni membri în Parlament, dar, din păcate, noi nu putem alege decât unul. Au urmat alte aplauze. Aşa că acum ajungem la vot. Să vă explic cum doresc să procedez. Dacă membrii asociaţiei vor fi atât de amabili încât să se îndrepte spre partea din faţă a sălii, secretarul asociaţiei noastre, maiorul Fisher, vă va înmâna buletinele de vot. După ce aţi pus o cruce în dreptul numelui candidatului ales, vă rog să puneţi buletinul de vot în urnă. După terminarea numărătorii şi după ce secretarul şi cu mine am verificat documentele, cea ce n-ar trebui să dureze mult, eu voi anunţa candidatul care a fost ales să reprezinte Partidul Conservator din Bristol Docklands la următoarele alegeri generale.

Membrii au format o coadă ordonată, în timp ce Fisher le-a dat cele peste 300 de buletine de vot. După ce ultimul vot a fost dat, preşedintele i-a cerut unui supraveghetor să scoată afară urna şi s-o ducă într-o cameră din spatele estradei.

Când preşedintele şi secretarul au intrat în cameră după câteva minute, au găsit urna pe o tablă din mijlocul camerei, păzită de supraveghetor. S-au aşezat pe două scaune din lemn, faţă în faţă. Supraveghetorul a descuiat urna înainte de a ieşi din cameră, închizând uşa în urma lui.

Odată ce a auzit uşa închizându-se, preşedintele s-a ridicat, a deschis urna şi a trântit buletinele de vot pe masă. În timp ce se aşeza, l-a întrebat pe Fisher:

— Cum vrei să procedăm?

— Vă sugerez ca dumneavoastră să număraţi voturile lui Simpson, iar eu pe ale lui Dunnett.

Preşedintele a încuviinţat şi au început să trieze voturile. Fisher s-a lămurit repede că Simpson urma să câştige cu douăzeci sau treizeci de voturi. Şi-a dat seama că va trebui să aibă răbdare şi să aştepte momentul potrivit. Acest moment s-a ivit când preşedintele a pus urna pe jos şi s-a aplecat pentru a verifica interiorul ca să nu mai fie buletine rămase acolo. I-a luat doar câteva secunde, dar Fisher a avut suficient timp să bage mâna în buzunarul sacoului şi să scoată discret o mână de voturi pe care le însemnase mai devreme în acea după-amiază în favoarea lui Dunnett, acţiune pe care o repetase de mai multe ori în faţa oglinzii. A strecurat cu îndemânare voturile în propriul său teanc, fără să fie sigur dacă ajungeau.

— Deci, a spus Fisher, uitându-se în sus, câte voturi sunt pentru Simpson?

— O sută şaizeci şi opt, a răspuns preşedintele. Şi câte sunt pentru Dunnett?

— O sută şaptezeci şi trei.

Preşedintele a părut surprins.

— Cum rezultatul este aşa de strâns, domnule preşedinte, poate ar fi bine să le mai verificăm o dată ca să nu fie certuri mai târziu.

— De acord, a spus preşedintele. Schimbăm locurile?

Aşa au făcut şi au început să numere pentru a doua oară. După câteva minute, preşedintele a zis:

— Corect, Fisher. O sută şaptezeci şi trei pentru Dunnett.

— Şi eu am ajuns la aceeaşi cifră, domnule preşedinte. O sută şaizeci şi opt pentru Simpson.

— Ştii, nu credeam că sunt aşa de mulţi oameni în sală.

— Foarte mulţi stăteau în spate, a spus Fisher. Şi câţiva pe margini, între rânduri.

— Atunci, aşa se explică, a zis preşedintele. Dar să nu te superi că-ţi spun, bătrâne, eu am votat pentru Simpson.

— Şi eu la fel, a spus Fisher. Dar asta-i democraţia.

Preşedintele a râs.

— Ei, mai bine ne-am întoarce să le comunicăm rezultatele înainte ca băştinaşii să devină nerăbdători.

— Poate ar fi bine, domnule preşedinte, să anunţăm doar câştigătorul şi să nu le spunem cât de strâns a fost votul? La urma-urmei, acum trebuie să-l susţinem toţi pe candidatul ales de asociaţie. Desigur, voi înregistra cifrele exacte când voi scrie minutele.

— O idee bună, Fisher.

***

— Îmi pare rău că vă sun atât de târziu duminică noaptea, lady Virginia, dar a apărut ceva şi, dacă vrem să profităm de acest fapt, trebuie să am autorizarea de a acţiona imediat.

— Ar fi bine să fie ceva interesant, i-a răspuns o voce somnoroasă.

— Tocmai am auzit că sir William Travers, preşedintele de la Barrington's…

— Ştiu cine este William Travers.

— …a murit de un atac de inimă acum două ore.

— Asta e o ştire bună sau una rea? a întrebat vocea, care părea brusc trează.

— Desigur că este bună, pentru că preţul acţiunilor va cădea în mod sigur când va afla presa şi de aceea am sunat, pentru că nu avem decât câteva ore ca să începem.

— Presupun că iar vrei să-mi vinzi acţiunile?

— Da, vreau. Sunt sigur că nu trebuie să vă reamintesc că aţi avut un profit bunicel cu ultima ocazie şi aţi distrus şi reputaţia companiei.

— Dar dacă le vând din nou, este vreo şansă ca acţiunile să crească la loc?

— Acţiunile se îndreaptă într-o singură direcţie la moartea preşedintelui unei companii publice, lady Virginia, mai ales când este vorba de un atac de inimă.

— Atunci dă-i drumul, vinde.

20

Giles îi promisese surorii sale că va veni la timp la întrunire. S-a oprit brusc în faţa clădirii principale şi şi-a parcat Jaguarul lângă Morris Travellerul Emmei. A fost mulţumit să vadă că ea venise deja, deoarece, cu toate că ambii deţineau 11 la sută din companie, Emma părea mai interesată de afacerile Barrington Shipping decât el, mai ales de când studia cursul de la Stanford cu acel dublu laureat al premiului Pulitzer, al cărui nume nu şi-l putea aminti niciodată.

— L-ai ţine minte numele lui Cyrus Feldman dacă ar fi avut un vot în circumscripţia ta, a râs Emma de el.

El nu încercase să nege.

Giles a zâmbit, sărind din maşină şi zărind un copil ieşind din vechiul vagon al lui Moş Jack. Neglijat rău pe vremea tatălui său, fusese restaurat de curând şi devenise un muzeu în memoria acelui mare om. Grupuri de şcolari vizitau în mod regulat vagonul ca să vadă fosta reşedinţă a lui Moş Jack şi li se ţinea o scurtă lecţie de istorie despre Războiul cu burii. Cât va mai dura, s-a întrebat el, înainte de a li se ţine lecţii despre al Doilea Război Mondial?

În timp ce alerga spre clădire, s-a întrebat de ce Emma simţise că e atât de important să-l întâlnească în acea seară pe noul preşedinte, când alegerile se apropiau cu paşi repezi.

Giles nu ştia prea multe despre Ross Buchanan, doar ce citise în *Financial Times.* După Fettes, acesta studiase economia la Universitatea Edinburgh şi apoi s-a alăturat P&O ca trezorier. A avansat de la bază până a ajuns în consiliu, după care a fost numit preşedinte-adjunct. A fost nominalizat ca preşedinte, dar nu a primit postul când un membru al familiei s-a decis că dorea acea poziţie.

Când Buchanan a acceptat invitaţia Consiliului de la Barrington de a-i urma lui sir William Travers, acţiunile companiei au crescut cu cinci şilingi dar,

după câteva luni, au revenit la nivelul dinaintea morţii lui sir William.

Giles s-a uitat la ceas, nu doar pentru că întârziase câteva minute, ci pentru că mai avea încă alte trei întruniri în acea seară, inclusiv cea de la sindicatul docherilor, care nu accepta să fie lăsat să aştepte. În ciuda campaniei sale prin care cerea o săptămână de patruzeci şi opt de ore lucrătoare şi două săptămâni concediu cu plată pentru toţi membrii sindicatului, aceştia încă îl priveau cu bănuială pe reprezentantul lor în Parlament şi asocierea sa cu acea companie de navigaţie care-i purta numele, deşi acum era prima oară când intra în clădire în ultimul an.

A observat că exteriorul clădirii fusese renovat, nu numai cu un strat de vopsea şi, când a împins uşa, a călcat pe un covor albastru şi auriu, gros, cu noul blazon al Palace Line. A intrat în lift şi a apăsat butonul pentru ultimul etaj şi, de data aceasta, nu s-a mai simţit ca un sclav pe o galeră, târât de colo-colo. Când a ieşit, s-a gândit mai întâi la bunicul lui, un preşedinte respectat care adusese compania în secolul al XX-lea, înainte de a o scoate la bursă. Apoi, s-a gândit, în mod inevitabil, la tatăl lui, care aproape distrusese compania în jumătate din acest timp. Dar cea mai neplăcută amintire a sa, şi unul dintre principalele motive pentru care evita această clădire, era că acesta era locul în care tatăl lui fusese ucis. Singurul lucru bun provenit din acest eveniment fusese Jessica, o adevărată Berthe Morissot în devenire.

Giles a fost primul din familia Barrington care nu a devenit preşedinte al Consiliului, dar el dorise să intre în politică încă de când îl întâlnise pe Winston Churchill, atunci când acesta acordase premiile la Bristol Grammar School, iar Giles fusese căpitanul şcolii. Dar prietenul lui, caporalul Bates, ucis în timp ce încerca să scape de nemţi, fusese cel care-l întorsese definitiv de la albastru la roşu.

S-a năpustit în biroul preşedintelui şi şi-a îmbrăţişat sora înainte de a da mâna cu Ray

Compton, care fusese directorul executiv al companiei de când îşi amintea el.

Primul lucru care l-a mirat când a dat mâna cu Ross Buchanan a fost că acesta părea mai tânăr decât cei cincizeci şi doi de ani pe care-i avea. Dar apoi şi-a amintit că în *Financial Times* se spusese că acesta nici nu fuma, nici nu bea, juca squash de trei ori pe săptămână, se culca la 10:30 p.m. şi se trezea la şase fix în fiecare dimineaţă. Nu era un regim potrivit unui politician.

— Mă bucur că ne cunoaştem în sfârşit, sir Giles, a spus Buchanan.

— Docherii îmi spun Giles, aşa că ar fi mai bine ca direcţia să-mi spună la fel.

Au izbucnit râsete care au întrerupt tensiunea percepută de antenele politice ale lui Giles. Se gândise că era o întrunire obişnuită, astfel încât el să-l cunoască în cele din urmă pe Buchanan, dar, din privirile celor prezenţi, pe agendă era înscris ceva mai serios.

— Nu arată bine, a spus Giles, trântindu-se pe un scaun lângă Emma.

— Mi-e teamă că nu, a spus Buchanan, şi nu v-aş fi deranjat atât de aproape de alegeri dacă n-aş fi crezut că trebuie să fiţi informat imediat. Voi trece direct la subiect. Poate aţi remarcat că preţul acţiunilor companiei a scăzut destul de dramatic după moartea predecesorului meu.

— Da, am văzut, a zis Giles. Dar m-am gândit că nu era nimic neobişnuit.

— În mod normal, aţi avea dreptate, dar ceea ce este neobişnuit este cât de repede au scăzut acţiunile şi cât de mult.

— Dar par să-şi fi revenit după ce aţi preluat dumneavoastră conducerea.

— Aşa este, a spus preşedintele, dar nu cred că eu am fost singurul motiv. Şi mă întreb dacă n-ar putea exista o altă explicaţie pentru scăderea preţului acţiunilor după moartea lui sir William, mai ales după ce Ray mi-a atras atenţia, că asta nu se întâmpla prima oară.

— Aşa este, domnule preşedinte, a spus Compton. Acţiunile au scăzut la fel de brusc atunci când am anunţat decizia noastră de a ne ocupa de transportul pasagerilor.

— Dar dacă-mi amintesc corect, a intervenit Emma, ele au revenit la preţul de dinainte.

— Da, într-adevăr, a răspuns Buchanan. Dar a durat câteva luni până ce şi-au revenit complet şi asta nu a făcut reputaţiei companiei niciun bine. Deşi putem accepta o astfel de anomalie o dată, când se întâmplă a doua oară, am putea să ne întrebăm dacă nu există un model. Nu am timp să mă uit continuu peste umăr, întrebându-mă când se va întâmpla din nou. Buchanan şi-a trecut o mână prin părul lui des şi blond. Conduc o companie publică, nu un cazinou.

— Vrei să-mi spui că ambele incidente au avut loc după ce Alex Fisher s-a alăturat Consiliului de administraţie.

— Îl cunoşti pe Alex Fisher?

— E o poveste prea complicată ca să te plictisesc cu ea acum, Ross. Adică, asta dacă am intenţia să ajung la întrunirea docherilor înainte de miezul-nopţii.

— Toate semnele par să indice în direcţia lui Fisher, a spus Buchanan. În ambele ocazii, au fost vândute două sute de mii de acţiuni, ceea ce pare să fie exact cei şapte şi jumătate la sută din companie care-i aparţin. Prima cădere s-a petrecut cu câteva ore înainte de Adunarea generală a acţionarilor la care am anunţat schimbarea noastră de politică, iar a doua, imediat după moartea prematură a lui sir William.

— E o coincidenţă prea mare, a spus Emma.

— E şi mai rău, a continuat Buchanan. De fiecare dată, în timpul ferestrei de trei săptămâni, după ce preţul acţiunilor a scăzut aşa de brusc, brokerul care le-a vândut le-a cumpărat iar, exact cu aceeaşi sumă, şi astfel clientul lui a obţinut un profit frumuşel.

— Şi crezi că Fisher era clientul? a întrebat Emma.

— Nu, pare o sumă prea mare pentru el, a zis Giles.

— Sunt sigur că aveţi dreptate, a spus Buchanan. Cred că acţionează în contul altcuiva.

— Bănuiesc că în contul lui lady Virginia, a spus Giles.

— Da, m-am gândit şi eu la asta, a admis Buchanan, dar pot dovedi că Fisher e în spatele acţiunii.

— Cum?

— Am înregistrările bursei de acţiuni pentru ambele perioade de trei săptămâni verificate, a spus Compton, şi ambele vânzări s-au făcut din Hong Kong, printr-un dealer numit Benny Driscoll. Nu a trebuit să cercetez prea mult ca să descopăr că, nu cu mult timp în urmă, Driscoll a plecat din Dublin cu câteva ore înainte de Garda şi, în mod sigur, nu se va întoarce în Insula de Smarald în viitorul apropiat.

— Mulţumită surorii tale am fost în stare să ajungem la fundul poveştii ăsteia, a spus Buchanan. Giles s-a uitat surprins la Emma. Ea mi-a recomandat să-l angajez pe un domn Derek Mitchell, care a mai ajutat-o în trecut. Domnul Mitchell a zburat la Hong Kong la cererea noastră şi, de îndată ce a localizat barul de pe insulă care serveşte Guinness, i-a luat o săptămână şi câteva lăzi de bere ca să afle că Benny Driscoll este cel mai bun client.

— Deci îl putem înlătura cel puţin pe Fisher, a spus Giles.

— Aş dori să fie aşa de uşor, a zis Buchanan. El are dreptul la un loc în Consiliu, atâta timp cât deţine şapte şi jumătate din stocul companiei. Şi singura dovadă de duplicitate pe care o avem este un broker de acţiuni care locuieşte în Hong Kong.

— Asta înseamnă că nu putem face nimic?

— Nici gând, a zis Buchanan. De aceea trebuia să vă văd urgent pe dumneavoastră şi pe doamna Clifton. Cred că a venit timpul să-l batem pe maiorul Fisher la propriul lui joc.

— Puteţi conta pe mine.

— Aş vrea să ştiu la ce vă gândiţi înainte să mă hotărăsc, a spus Emma.

— Desigur. Buchanan a deschis un dosar în faţa lor. Amândoi deţineţi douăzeci şi doi la sută din stocul companiei. Din această cauză sunteţi acţionarii principali, iar eu nu m-aş apuca să pun în aplicare vreun plan fără binecuvântarea voastră.

— Nu avem nicio îndoială, a spus Ray Compton, că scopul pe termen lung al lui lady Virginia este să distrugă compania, făcând raiduri periodice asupra stocurilor noastre până ce ne vom pierde credibilitatea.

— Şi crezi că o face doar ca să se răzbune pe mine? a spus Giles.

— Atâta timp cât are pe cineva în interior, ştie exact când să lovească, a zis Buchanan, evitând întrebarea lui Giles.

— Dar nu riscă să piardă foarte mulţi bani cu această tactică? a întrebat Emma.

— Virginiei puţin îi pasă de asta, a comentat Giles. Dacă poate distruge compania şi pe mine odată cu ea, va fi mai mult decât satisfăcută, după cum şi-a dat seama mama mult înaintea mea.

— Ceea ce este şi mai rău, a zis preşedintele, este că estimăm că raidurile ei anterioare asupra acţiunilor noastre i-au adus un profit mai mare de şaptezeci de mii de lire. De aceea trebuie să acţionăm acum, înainte de a ne lovi din nou.

— La ce vă gândiţi? l-a întrebat Emma.

— Să presupunem, a zis Compton, că Fisher aşteaptă alte ştiri proaste ca să poată repeta exerciţiul din nou.

— Şi dacă i le-am da… a spus Buchanan.

— Dar cum ne-ar ajuta pe noi? a spus Emma.

— Pentru că, de data aceasta, va fi rândul nostru să dăm un raid în interior, a zis Compton.

— Când Driscoll va pune cele şapte şi jumătate la sută din acţiuni pe piaţă, le cumpărăm noi imediat şi preţul lor va creşte, nu va scădea.

— Dar ne va costa o avere, a comentat Emma.

— Nu şi dacă îi dăm lui Fisher o informaţie greşită, a spus Buchanan. Cu binecuvântarea voastră, voi încerca să-l conving că, compania noastră se află

într-o criză financiară care i-ar putea ameninţa traiul. Îi voi spune că anul acesta nu vom declara niciun profit din cauza construirii lui *Buckingham,* care a depăşit deja cu douăzeci la sută bugetul, deci nu le vom putea oferi dividende acţionarilor.

— Dacă faceţi aşa ceva, a spus Emma, înseamnă că presupuneţi că o va sfătui pe Virginia să-şi vândă stocul, cu intenţia de a-l cumpăra din nou la un preţ mai mic în perioada de tranzacţii de trei săptămâni.

— Exact. Dar dacă preţul acţiunilor va creşte în timpul acestor trei săptămâni, a continuat Ray, lady Virginia s-ar putea să nu mai vrea să-şi cumpere cele şapte şi jumătate la sută din acţiuni, în care caz Fisher îşi va pierde locul în Consiliu şi vom scăpa de amândoi.

— De cât ai nevoie ca să faci să se întâmple asta? a întrebat Giles.

— Cred, a spus Buchanan, că, dacă aş avea în cufăr o jumătate de milion de lire, aş reuşi să-i înlătur.

— Şi de cât timp?

— Voi anunţa ştirile acestea rele la următoarea întrunire a Consiliului, subliniind că acţionarii vor fi informaţi la AGM[15].

— Şi asta când e?

— Acum am nevoie de sfatul tău, sir Giles. Ai idee când se vor ţine alegerile generale?

— Se zice că pe 26 mai şi eu mă bazez pe asta.

— Când vom şti sigur? a întrebat Buchanan.

— Se dă în general un avertisment de o lună înainte de dizolvarea Parlamentului.

— Bine, atunci voi întruni Consiliul pe data de… – a întors câteva pagini din agendă – 18 aprilie şi vom programa AGM pe 5 mai.

— De ce vreţi să ţineţi această întrunire în mijlocul campaniei electorale? a întrebat Emma.

— Pentru că este singurul moment în care pot garanta că preşedintele ales nu va putea participa.

— Preşedinte? s-a interesat Giles, arătând mai mult interes.

— Cred că n-ai citit ziarul de seară, a spus Ray Compton, dându-i un exemplar din *Bristol Evening Post.* Giles a citit titlul: *Fostul erou de la Tobruk devine preşedintele conservatorilor din Bristol Docklands. Maiorul Alex Fisher a fost ales…*

— Ce pune la cale omul ăsta? a zis el.

— Presupune că veţi pierde alegerile şi vrea să fie preşedinte când…

— Dacă ar fi adevărat, l-ar fi susţinut pe Neville Simpson şi nu pe Greg Dunnett să fie candidat al conservatorilor, pentru că Simpson s-ar fi dovedit un oponent mult mal formidabil. Pune altceva la cale.

— Şi ce aţi vrea să facem, domnule Buchanan? a întrebat Emma, amintindu-şi de ce preşedintele dorise de la început să o vadă pe ea şi pe Giles.

— Am nevoie de autorizarea voastră ca să cumpăr toate acţiunile care apar pe piaţă pe 5 mai şi să cumpăr în continuare în celelalte trei săptămâni.

— Cât de mult putem pierde?

— Mi-e teamă că douăzeci, treizeci de mii de lire. Dar, cel puţin de data aceasta, am ales noi data bătăliei, deci, în cel mai rău caz puteţi să nu pierdeţi nimic sau s-ar putea chiar să câştigaţi câte ceva.

— Dacă asta înseamnă să-l înlăturăm pe Fisher ca membru al Consiliului…

— Eu nu voi avea timp, a spus Giles, chiar dacă-mi voi pierde locul la alegeri.

— Nu mă gândeam la dumneavoastră, sir Giles. Speram mai curând ca doamna Clifton să fie de acord să devină membru în Consiliu.

***

Prim-ministrul, sir Anthony Eden, a *vizitat Palatul Buckingham la ora patru, azi după-amiază, pentru o audienţă la Maiestatea Sa, regina. Sir Anthony i-a cerut Maiestăţii Sale permisiunea de a dizolva Parlamentul pentru ca alegerile generale să se ţină pe 26 mai. Maiestatea Sa şi-a dat, cu graţie acordul.*

— Exact cum ai prezis, a spus Virginia, închizând radioul. Când vrei să-i spui nefericitului Dunnett ce

ai de gând cu el?

— Cronometrarea este totul, a spus Fisher. Mă gândeam să aştept până duminică după-masă înainte să-l rog să vină să mă vadă.

— De ce duminică după-masă?

— Nu vreau ca şi alţi membri ai comitetului să fie de faţă.

— Machiavelli ar fi fost mândru să-i fi fost preşedinte de comitet, a spus Virginia.

— Machiavelli nu credea în comitete.

Virginia a râs.

— Şi când ai de gând să-l suni pe prietenul nostru din Hong Kong?

— Îl voi suna pe Benny cu o noapte înainte de întrunirea Anuală Generală a Acţionarilor. Este important să dea ordinul de vânzare în momentul în care Buchanan se ridică să se adreseze întrunirii.

Virginia a scos un *Nor Trecător* din cutia de ţigări, s-a aşezat la loc, şi a aşteptat ca maiorul să aprindă un chibrit. A inhalat de câteva ori înainte de a spune:

— Nu crezi că e o coincidenţă cam mare, domnule maior, ca totul să se potrivească atât de bine în aceeaşi zi?

21

— Dunnett, ce amabil ai fost că ai venit atât de repede, mai ales într-o duminică după-masă.

— Cu plăcere, domnule preşedinte. Ştiu că veţi fi încântat să aflaţi cât de bine merge propaganda noastră. Rezultatele preliminare arată că vom câştiga locul cu peste o mie de voturi.

— Să sperăm că ai dreptate, Dunnett, pentru binele partidului, pentru că mi-e teamă că veştile mele nu sunt la fel de bune. Mai bine ai lua loc.

Zâmbetul vesel de pe faţa candidatului a fost înlocuit de o privire uimită.

— Care este problema, domnule preşedinte? a întrebat el, aşezându-se vizavi de Fisher.

— Cred că ştii foarte bine care este problema.

Dunnett a început să-şi muşte buza de jos, uitându-se la preşedinte.

— Când ai solicitat acest loc şi ai oferit comitetului CV-ul tău, a continuat Fisher, se pare că nu ai fost chiar cinstit cu noi. Fisher mai văzuse un om devenind aşa de alb la faţă doar pe câmpul de luptă. Îţi aminteşti că ţi s-a cerut să declari ce rol ai avut în timpul războiului. Fisher a scos CV-ul din sertar şi a citit cu voce tare: „Din cauza unei răni suferite la rugby, n-am putut să mă înrolez decât la sanitari.”

Dunnett s-a prăbuşit în scaun, ca o marionetă cu sforile tăiate.

— Am aflat de curând că această declaraţie era falsă, sau chiar duplicitară. Dunnett şi-a închis ochii. Adevărul este că fuseseşi condamnat pentru abuz de încredere şi ţi-ai petrecut şase luni la închisoare. Abia după ce ai fost eliberat, te-ai alăturat serviciului de ambulanţă.

— Dar asta a fost cu mai mult de zece ani înainte, a spus Dunnett, disperat. Nu era posibil să afle cineva.

— Aş fi vrut să fi fost aşa, Dunnett, dar, din păcate, am primit o scrisoare de la cineva care a fost

deţinut în acelaşi timp cu tine la Parkhurst, a spus Fisher, ridicând un plic care conţinea factura de la gaze. Dacă aş continua cu această înşelătorie, Dunnett, ar însemna că îţi aprob minciuna. Şi, dacă adevărul ar ieşi la iveală în timpul campaniei sau, şi mai rău, când vei fi membru în Parlament, ar trebui să recunosc în faţa colegilor mei că ştiam această problemă, iar ei vor cere pe drept demisia mea.

— Dar mai pot câştiga aceste alegeri, dacă mă susţineţi.

— Şi Barrington va câştiga ca vântul dacă Partidul Laburist află de asta. Nu uita că nu a câştigat doar o medalie, ci a şi evadat dintr-un lagăr german.

Dunnett şi-a aplecat capul şi a început să plângă.

— Adună-te, Dunnett şi poartă-te ca un gentleman. Mai există o cale onorabilă de scăpare din asta.

Dunnett s-a uitat în sus şi o expresie de speranţă i-a licărit pe figură. Fisher a împins o hârtie albă din agenda electorală şi şi-a deschis stiloul.

— De ce n-am rezolva asta împreună? a zis el, dându-i stiloul.

— „Dragă domnule preşedinte”, i-a dictat Fisher în timp ce Dunnett a început să scrie. „Cu mare regret vă informez că mă simt obligat să vă înmânez demisia mea în calitate de candidat la alegerile generale…” – Fisher a făcut o pauză, înainte de a adăuga – „din motive de sănătate.”

Dunnett s-a uitat la el.

— Soţia ta ştie că ai fost condamnat pentru abuz de încredere?

Dunnett a dat din cap.

— Atunci s-o lăsăm aşa. Fisher i-a zâmbit înţelegător înainte de a continua. „Aş dori să vă spun cât de rău îmi pare pentru neplăcerile cauzate comitetului atât de aproape de alegeri –”. Fisher s-a oprit din nou şi a aşteptat ca Dunnett, cu mâna tremurând, să termine ce îi dictase până atunci – „şi îi doresc celui care este suficient de norocos încât să-mi ia locul, succes. Al dumneavoastră sincer…”

N-a mai spus nimic până ce Dunnett nu a semnat în josul paginii.

Fisher a luat scrisoarea şi a verificat textul cu atenţie. Mulţumit, a pus-o într-un plic şi a lăsat-o pe masă.

— Adreseaz-o „Domnului preşedinte, privat şi personal”.

Dunnett l-a ascultat, acceptându-şi soarta.

— Îmi pare rău, Dunnett, a spus Fisher, înşurubând la loc capacul stiloului. Chiar îmi placi. A pus plicul în sertarul de sus al biroului şi apoi l-a încuiat. Dar capul sus, bătrâne. S-a ridicat de pe scaun şi l-a luat pe Dunnett de cot. Sunt sigur că ţi-ai dat seama că întotdeauna ţi-am dorit binele, a mai spus el, conducându-l încet spre uşă. Ar fi bine dacă ai părăsi circumscripţia cât mai repede posibil. Doar nu vrem ca un ziarist băgăcios să afle povestea asta, nu?

Dunnett a părut înspăimântat.

— Şi, înainte de a întreba, Greg, te poţi baza pe discreţia mea.

— Mulţumesc, domnule preşedinte, a spus Dunnett în timp ce se închidea uşa.

Fisher s-a întors în biroul său, a luat telefonul şi a format un număr scris pe agenda din faţa lui.

— Peter, sunt Alex Fisher. Scuză-mă că te deranjez duminică după-masa, dar s-a ivit o problemă pe care trebuie s-o discutăm urgent. Mă întreb dacă ai putea să cinăm împreună?

***

— Domnilor, cu mare regret trebuie să vă informez că ieri după-masă m-a vizitat Gregory Dunnett care, din păcate a trebuit să demisioneze din funcţia de candidat parlamentar al sucursalei noastre, de aceea ne-am întrunit urgent.

Aproape toţi membrii Comitetului executiv au început să vorbească în acelaşi timp. Cuvintele care se repetau cel mai des era „de ce?”

Fisher a aşteptat cu răbdare să se reinstaleze ordinea înainte de a răspunde.

— Dunnett mi-a mărturisit că a înşelat comitetul când a sugerat că a servit la Serviciul de ambulanţă în

timpul războiului, când, în realitate, el a fost condamnat pentru abuz de încredere şi a fost închis şase luni. A aflat că unul dintre ceilalţi deţinuţi a fost abordat de presă, şi atunci nu a avut de ales decât să demisioneze.

A doua izbucnire de păreri şi întrebări a fost şi mai puternică, dar, din nou, Fisher a aşteptat să se facă linişte. Îşi putea permite să piardă timpul. Scrisese scenariul şi ştia ce era pe pagina următoare.

— Am simţit că nu am de ales decât să-i accept demisia din partea dumneavoastră şi ne-am înţeles să părăsească circumscripţia cât mai repede posibil. Sper că nu veţi crede că am fost prea milos cu acest tânăr.

— Şi cum putea găsi un alt candidat aşa de repede? a întrebat Peter Maynard atingând punctul esenţial.

— Asta a fost şi prima mea reacţie, a spus Fisher, aşa că am sunat imediat la Biroul Central să le cer îndrumări, dar nu era prea multă lume pe acolo duminică după-masă. Totuşi, am descoperit ceva când am discutat cu cei de la departamentul juridic, şi acest lucru mi se pare semnificativ. Dacă nu vom găsi un candidat înainte de 12 mai, adică joia viitoare, conform legii electorale vom fi descalificaţi şi nu ni se va permite să luăm parte la alegeri, ceea ce-i va garanta lui Barrington o victorie sigură, pentru că singurul său oponent va fi candidatul liberal.

Zgomotul din jurul mesei a atins punctul culminant, după cum fusese sigur Fisher că se va întâmpla. Imediat ce s-a făcut oarecum ordine, a continuat:

— De aceea, l-aş propune pe Neville Simpson.

Câteva zâmbete pline de speranţă s-au ivit printre membrii comitetului.

— Dar, din păcate el a fost răpit de Fulham Central şi a semnat deja hârtiile de admitere. Apoi m-am uitat pe lista originală pe care ne-a trimis-o Biroul Central şi am aflat că cei mai buni candidaţi îşi asiguraseră deja un loc, iar cei care mai erau disponibili vor fi,

cinstit vorbind, mâncaţi de vii de Barrington. Aşa că sunt la mâna dumneavoastră, domnilor.

Mai multe mâini s-au ridicat, iar Fisher l-a ales pe Peter Maynard, de parcă ar fi fost prima persoană care-i atrăsese privirea.

— Este o zi tristă pentru partidul nostru, domnule preşedinte, dar nu cred că altcineva s-ar fi descurcat mai bine decât dumneavoastră.

În jurul mesei s-a auzit un murmur de aprobare.

— Eşti amabil, Peter. Am procedat cum am crezut că este mai bine pentru asociaţie.

— Eu vorbesc doar în numele meu, domnule preşedinte, a continuat Maynard, când spun că, dată fiind dificultatea în care ne aflăm, nu s-ar putea să fiţi ales dumneavoastră ca să ne reprezentaţi sucursala?

— Nu, nu, a spus Fisher, fluturându-şi o mână, gen Cassius. Sunt sigur că veţi fi capabili să găsiţi pe cineva mai bine calificat decât mine ca să ne reprezinte.

— Dar nimeni nu cunoaşte electoratul, nici pe oponentul nostru fiindcă a venit vorba, mai bine decât dumneavoastră, domnule preşedinte.

Fisher a permis să fie exprimate mai multe sentimente similare, înainte ca secretarul partidului să spună:

— Sunt de acord cu Peter. Pur şi simplu nu ne mai permitem să pierdem timpul. Cu cât tergiversăm mai mult, cu atât mai fericit va fi Barrington.

După ce Fisher s-a asigurat că această părere era acceptată de majoritatea comitetului, şi-a aplecat capul, semn ca Maynard să se ridice şi să spună:

— Propun ca maiorul Alex Fisher să fie invitat să devină candidatul parlamentar al sucursalei conservatorilor pentru circumscripţia Bristol Docklans.

Fisher a ridicat privirea ca să vadă dacă altcineva va susţine propunerea. Secretarul i-a făcut pe plac.

— Cei care sunt de acord, a spus Maynard. Mai multe mâini s-au ridicat în aer.

Maynard a aşteptat până ce ultima mână s-a alăturat şovăitor majorităţii, înainte de a spune:

— Declar moţiunea aprobată în unanimitate.

Anunţul a fost urmat de aplauze puternice.

— Sunt copleşit, domnilor, a spus Fisher, şi accept încrederea pe care mi-aţi arătat-o cu umilinţă, pentru că, după cum ştiţi, eu întotdeauna am pus partidul pe primul loc, şi la acest lucru chiar nu m-am aşteptat. Totuşi, puteţi să fiţi siguri, a continuat el, că voi face tot ce pot ca să-l înving pe Barrington la alegeri şi să readuc în Camera Comunelor Partidul Conservator pentru a reprezenta Bristol Docklands – un discurs pe care-l repetase de mai multe ori, pentru că ştia că nu va putea să-şi citească notiţele.

Comitetul s-a ridicat în picioare şi a început să aplaude tare. Fisher s-a aplecat şi a zâmbit. O va suna pe Virginia de îndată ce va ajunge acasă şi-i va spune că mica plată pe care o autorizase pentru Mitchell ca să descopere dacă vreunul dintre candidaţi avea ceva de ascuns şi care ar putea stânjeni partidul, se dovedise o investiţie valoroasă. Fisher era aproape sigur acum că-l putea umili pe Barrington şi, de data aceasta, pe câmpul de luptă.

***

— Benny, sunt maiorul Fisher.

— Mă bucur întotdeauna să vă aud, domnule maior, mai ales că o păsărică mi-a şoptit că puteţi fi felicitat.

— Mulţumesc, a spus Fisher dar nu de aceea te-am sunat.

— Stiloul meu e pregătit, domnule maior.

— Vreau să desfăşori aceeaşi operaţie ca mai înainte, dar de data aceasta, nu există niciun motiv să nu ciupeşti şi tu ceva.

— Cred că sunteţi foarte sigur pe dumneavoastră, domnule maior, a spus Benny. Când acesta nu i-a răspuns, a adăugat: Deci un ordin de vânzare pentru două sute de mii de acţiuni Barrington.

— Confirmat, a spus Fisher. Dar, şi de data aceasta, cronometrarea este esenţială.

— Spuneţi-mi doar când să dau ordinul, domnule maior.

— Pe 5 mai, ziua întrunirii acţionarilor de la Barrington’s. Dar este important ca tranzacţia să fie încheiată înainte de ora zece în acea dimineaţă.

— Consideraţi că s-a şi făcut. După o pauză, Benny a mai spus: Deci tranzacţia va fi efectuată în ziua alegerilor?

— Aşa este.

— Ce zi ideală ca să loveşti două păsări cu aceeaşi piatră.

GILES BARRINGTON

1955

22

Telefonul a sunat chiar după miezul nopţii. Giles ştia că doar o singură persoană ar fi îndrăznit să-l sune la acea oră.

— Tu nu te culci niciodată, Griff?

— Nu atunci când candidatul conservator îşi dă demisia în mijlocul campaniei electorale, i-a răspuns agentul lui.

— Ce tot spui acolo? a spus Giles, trezindu-se brusc.

— Greg Dunnett a demisionat din motive de sănătate. Dar cred că e mai mult de atât, pentru că Fisher i-a luat locul. Încearcă să dormi niţel, pentru că vreau să fii în birou până la ora şapte ca să hotărâm ce facem. Cinstit vorbind, cum ar spune americanii, asta-i altă mâncare de peşte.

Dar Giles n-a mai adormit. Se gândise o vreme că Fisher punea ceva la cale şi acum aflase ce. Probabil că plănuise de la început să fie candidat. Dunnett nu fusese decât mielul sacrificat.

Giles acceptase deja că, deoarece avea doar o majoritate de 414 şi sondajele indicau că Partidul Conservator îşi va creşte numărul de locuri, avea o luptă grea de dus. Iar acum aflase că se găsea în faţa cuiva despre care ştia că e gata să trimită oamenii la moarte dacă i se părea că aşa va supravieţui el. Gregory Dunnett fusese ultima victimă.

***

Harry şi Emma au apărut la Barrington Hall în dimineaţa următoare. L-au găsit pe Giles la micul dejun.

— Nimeni nu mai mănâncă în următoarele trei săptămâni, le-a explicat el, ungându-şi altă felie de pâine. Tropăim cu pantofii din piele pe trotuarele tari şi strângem mâinile numeroşilor votanţi. Şi mă asigur că voi doi nu-mi staţi în drum. Nu am nevoie să-mi

amintească cineva că sora şi cumnatul meu votează cu Partidul Conservator.

— Şi noi vom fi acolo, muncind pentru o cauză în care credem, i-a spus Emma.

— Asta-mi mai lipsea.

— De îndată ce am auzit că Fisher este candidatul conservator, ne-am hotărât să devenim membri ai Partidului Laburist, a spus Harry. Am trimis chiar şi o donaţie pentru fondul tău electoral.

Giles s-a oprit din mâncat.

— Şi, în următoarele trei săptămâni, avem intenţia să muncim zi şi noapte pentru tine până ce se închid sondajele dacă asta ne va asigura că Fisher nu câştigă.

— Dar, a zis Emma, avem una sau două condiţii înainte de a fi de acord să ne aruncăm principiile la gunoi şi să te susţinem pe tine.

— Ştiam eu că mai e ceva, a spus Giles, turnându-şi o cană mare de cafea.

— Vei veni să stai cu noi la Manor House pentru tot restul campaniei. Altfel, doar cu Griff Haskins să te îngrijească, vei ajunge să mănânci doar peşte şi cartofi prăjiţi, să bei prea multă bere şi să aluneci pe podeaua biroului circumscripţiei.

— Cred că ai dreptate. Dar vă avertizez, nu voi ajunge niciodată acasă înainte de miezul-nopţii.

— Nu-i nimic. Ai doar grijă să n-o trezeşti pe Jessica.

— De acord. Giles s-a ridicat, cu o felie de pâine într-o mână şi cu un ziar în cealaltă. Ne vedem diseară.

— Nu pleca de la masă până ce n-ai terminat, a spus Emma, vorbind exact ca mama lor.

Giles a râs.

— Mama n-a luptat niciodată într-o campanie electorală, i-a amintit el surorii lui.

— Dar ar fi fost un membru grozav în Parlament, a comentat Harry.

— Cu asta suntem toţi de acord, a spus Giles, ţâşnind afară din cameră, cu pâinea tot în mână.

A vorbit pe scurt cu Denby înainte să fugă afară din casă, unde i-a găsit pe Harry şi pe Emma stând pe bancheta Jaguarului său.

— Ce căutaţi aici? i-a întrebat, în timp ce se urca la volan şi pornea maşina.

— Mergem la muncă, a spus Emma. Avem nevoie de transport dacă dorim să semnăm ca voluntari.

— Vă daţi seama, cred, a spus Giles, ieşind pe drumul principal, că e o zi lucrătoare de optsprezece ore şi că nu veţi fi plătiţi.

Când au intrat cu Giles în sediul central al circumscripţiei după douăzeci de minute, Emma şi Harry au fost impresionaţi de cât de mulţi voluntari, de toate vârstele, formele şi dimensiunile se agitau în toate părţile. Giles i-a dus repede în biroul agentului său şi i-a prezentat lui Griff Haskins.

— Încă doi voluntari, i-a zis el.

— Foarte mulţi oameni ciudaţi ni s-au alăturat de când Fisher a devenit candidatul conservator. Bine aţi venit, domnule şi doamnă Clifton. Acum, s-a mai ocupat vreunul de aşa ceva?

— Nu, niciodată, a recunoscut Harry. Nici măcar pentru conservatori.

— Atunci urmaţi-mă, le-a spus Griff, conducându-i în camera principală. S-a oprit în faţa unei mese improvizate, plină cu clipboarduri. Fiecare dintre acestea, a explicat el, înmânându-le câte un clipboard şi un set de creioane colorate în roşu, verde şi albastru, reprezintă o stradă sau un drum din circumscripţie.

— E ziua voastră norocoasă, a continuat Griff. Aveţi domeniul Woodbine, care este unul dintre zonele noastre principale. Lăsaţi-mă să vă explic regulile generale. Când bateţi la o uşă la ora asta, probabil vă va răspunde o femeie, pentru că soţul este la muncă. Dacă vă deschide un bărbat uşa, s-ar putea să fie şomer şi, prin urmare, este mai probabil să voteze cu laburiştii. Dar, oricine ar răspunde, voi veţi zice: „Bună dimineaţa. Am venit la dumneavoastră din partea lui Giles Barrington” – niciodată să nu spuneţi sir Giles – „candidatul laburist pentru

alegerile din 26 mai” – accentuaţi întotdeauna data – „şi sper că-l veţi susţine”. Acum urmează partea în care trebuie să vă utilizaţi bunul-simţ. Dacă aceştia declară: „Am fost suporter laburist toată viaţa, vă puteţi baza pe mine”, le notaţi numele cu un creion roşu. Dacă sunt mai în vârstă, îi întrebaţi dacă au nevoie să fie duşi la centrul de votare în ziua respectivă. Dacă spun da, scrieţi „maşină” lângă numele lor. Dacă spun: „Am susţinut Partidul Laburist în trecut, dar acum nu sunt sigur”, le însemnaţi numele cu verde, adică nehotărâţi, iar consilierul local va trece pe la ei în următoarele zile. Dacă spun că nu-i interesează politica, sau că trebuie să se mai gândească, sau nu s-au decis, sau alte variante pe aceeaşi temă, înseamnă că sunt conservatori, deci îi notaţi cu albastru şi nu mai pierdeţi timpul cu ei. Aţi înţeles?

Amândoi au încuviinţat.

— Aceste sondaje sunt vitale, a continuat Griff, pentru că în ziua alegerilor îi vom revizita pe toţi cei notaţi cu roşu, să ne asigurăm că au votat. Dacă nu au votat, îi batem iar la cap ca să le amintim să meargă la secţia de votare. Dacă aveţi vreo îndoială despre intenţiile cuiva, îl notaţi cu verde, la nehotărâţi, pentru că ultimul lucru pe care-l dorim este să le amintim să voteze sau, şi mai rău, să-i ducem cu maşina la secţia de votare, iar ei să voteze cu ceilalţi.

Un voluntar tânăr a venit în fugă şi i-a dat lui Griff o bucată de hârtie.

— Ce fac cu ăsta? l-a întrebat el.

Griff a citit mesajul şi a zis:

— Spune-i să se care. Este un conservator bine-cunoscut care încearcă doar să ne facă să pierdem timpul. Apropo, a spus el, întorcându-se spre Harry şi Emma, dacă cineva vă ţine la uşă mai mult de şaizeci de secunde, spunând că trebuie să fie convins, sau vrea să discute în detaliu politica partidului laburist sau vrea să ştie mai multe despre candidat, înseamnă că e tot un conservator care încearcă să vă facă să pierdeţi timpul. Spuneţi la revedere şi plecaţi. Noroc, întoarceţi-vă la mine când aveţi foile completate.

***

— Bună dimineaţa, numele meu este Ross Buchanan şi sunt preşedintele Barrington Shipping Group. Aş vrea să urez tuturor bun venit la AGM. Veţi găsi pe scaun o copie a raportului anual al companiei. Aş dori să vă atrag atenţia asupra câtorva probleme. În acest an, profiturile au crescut de la 108.000 de lire până la 122.000 de lire, adică cu doisprezece la sută. Am angajat arhitecţii care vor proiecta primul nostru vas de croazieră şi mă aştept să ne prezinte recomandările în următoarele şase luni.

Lăsaţi-mă să-i asigur pe acţionari că nu vom continua acest proiect decât dacă suntem convinşi că este o propunere viabilă. Ţinând seama de acestea, sunt fericit să vă anunţ că vom creşte dividendele acţionarilor cu cinci la sută în acest an. Nu am motive să cred că dezvoltarea companiei nu va continua în acelaşi ritm, sau chiar mai rapid, în anul viitor.

Un ropot de aplauze i-a permis lui Buchanan să întoarcă o pagină din discurs şi să verifice ce urma să spună în continuare. Când s-a uitat în sus, a observat câţiva ziarişti financiari grăbindu-se afară din cameră pentru a fi siguri că vor prinde primele ediţii ale ziarelor de seară, dându-şi seama că preşedintele prezentase deja punctele principale, iar acum le va explica acţionarilor detaliile.

După ce Buchanan a terminat discursul, el şi Ray Compton au răspuns patruzeci de minute la întrebări. Când întrunirea s-a terminat în sfârşit, preşedintele a observat satisfăcut că majoritatea acţionarilor plecau, zâmbind mulţumiţi.

Când Buchanan a părăsit estrada din sala de conferinţe a hotelului, secretarul a venit în fugă la el şi i-a spus:

— Sunteţi chemat de urgenţă din Hong Kong, iar operatorul hotelului vă va da legătura în camera dumneavoastră.

***

Când Harry şi Emma s-au întors la cartierul general al Partidului Laburist, după ce-şi completaseră primele foi cu însemnări, erau extenuaţi.

— Cum a mers? i-a întrebat Griff, uitându-se cu un ochi de profesionist la clipboardurile lor.

— N-a fost rău, a zis Harry. Dacă zona Woodbine este reprezentativă, ne va merge bine.

— Aş vrea eu, a spus Griff. Această zonă ar trebui să fie majoritar laburistă, dar mâine vă slobozesc pe Arcadia Avenue, şi acolo veţi vedea cu ce vă veţi înfrunta de fapt. Înainte de a merge acasă, puneţi cel mai bun răspuns primit azi sus, pe panoul de notiţe. Câştigătorul primeşte o cutie de Cadbury's Milktray.

Emma a zâmbit.

— O femeie mi-a spus: „Soţul meu votează cu conservatorii, dar eu întotdeauna l-am susţinut pe sir Giles. Orice aţi face, vă rog să nu-i spuneţi."

Griff a zâmbit şi el.

— Nu e ceva neobişnuit, a zis el. Şi, Emma, nu uita cea mai importantă sarcină a ta este să te asiguri că cel care candidează pentru noi este hrănit şi doarme bine la noapte.

— Şi eu? a întrebat Harry, când Giles a intrat în cameră.

— Tu nu mă interesezi, a replicat Griff. Nu numele tău este pe buletinul de vot.

— Câte întruniri am în seara asta? a fost prima întrebare a lui Giles.

— Trei, a spus Griff, fără să se uite pe vreo agendă. Hammond Street YMCA, la ora şapte, clubul de snooker de pe Cannon Road la opt şi Clubul Tinerilor Lucrători la nouă. Asigură-te că nu întârzii la niciuna şi că ajungi în pat până la miezul-nopţii.

— Mă întreb dacă Griff se culcă, a zis Emma, după ce acesta a plecat să rezolve ultima criză.

— Nu, a şoptit Giles. E vampir.

***

Când Ross Buchanan a intrat în camera lui de hotel, telefonul suna. S-a dus şi a ridicat receptorul.

— Apelul dumneavoastră din Hong Kong e pe linie, domnule.

— Bună seara, domnule Buchanan, s-a auzit o voce cu accent scoţian pe linia plină de paraziţi. Sunt Sandy McBride. Am zis că e mai bine să vă sun ca să vă zic că totul s-a petrecut exact cum aţi prezis, de fapt aproape minut cu minut.

— Şi numele brokerului?

— Benny Driscoll.

— Nu mă miră, a zis Buchanan. Dă-mi detaliile.

— La câteva minute de la deschiderea bursei londoneze, a apărut un ordin de vânzare pentru două sute de mii de acţiuni Barrington. Conform instrucţiunilor, le-am cumpărat imediat pe toate.

— La ce preţ?

— Patru lire şi trei şilingi.

— Şi de atunci au mai apărut alte acţiuni pe piaţă?

— Nu prea multe, cinstit vorbind, au fost mai multe ordine de cumpărare decât de vânzare după rezultatele excelente anunţate la AGM.

— Şi care este acum preţul unei acţiuni?

Buchanan putea auzi zgomotul telegrafului pe fundal.

— Patru lire şi şase şilingi, a spus McBride. Par să se fi stabilit la valoarea aceasta.

— Bine, a zis Buchanan. Nu mai cumpăra altele decât dacă vor cădea sub patru lire şi trei şilingi.

— Am înţeles, domnule.

— Asta ar trebui să-l ţină pe maior treaz noaptea în următoarele trei săptămâni.

— Pe maior? a întrebat brokerul, dar Buchanan deja închisese telefonul.

***

Arcadia Avenue era, după cum îi avertizase Griff, o fortăreaţă conservatoare, dar Harry şi Emma nu s-au întors la cartierul general cu mâna goală.

După ce Griff le-a verificat clipboardurile, s-a uitat nedumerit la ei.

— Am ascultat cu rigurozitate ordinele, a spus Harry. Când am avut vreo îndoială, am marcat cu verde, adică nehotărâţi.

— Dacă ai dreptate, locul din Parlament este mai aproape de noi decât în previziunile din sondaje, a zis Griff, când Giles, respirând greu, a dat buzna în cameră cu un exemplar din *Bristol Evening Post în* mână.

— Ai văzut prima pagină, Griff? a zis el, dându-i agentului prima ediţie a ziarului.

Griff a citit titlul de pe prima pagină, i-a dat ziarul înapoi lui Giles şi a spus:

— Fă-te că nu vezi. Nu spune nimic, nu face nimic. Ăsta e sfatul meu.

Emma s-a uitat peste umărul lui Giles ca să vadă titlul. *Fisher îl provoacă pe Barrington la o dezbatere.*

— Sună interesant, a spus ea.

— Ar fi interesant, dacă Giles ar fi suficient de prost încât să accepte.

— Şi de ce n-ar fi? a întrebat Harry. La urma-urmei, se pricepe mult mai bine la dezbateri decât Fisher şi are o experienţă mai mare în politică.

— S-ar putea, a zis Griff, dar nu trebuie să-i oferi niciodată contracandidatului o platformă. Dacă Giles este membru în Parlament, poate să dicteze el condiţiile.

— Da, dar ai citit ce vrea să spună ticălosul? a spus Giles.

— De ce mi-aş pierde timpul cu Fisher, a spus Griff, când acest lucru nu se va întâmpla?

Giles a ignorat comentariul şi a început să citească cu voce tare prima pagină. „Barrington trebuie să răspundă la multe întrebări dacă încă doreşte să rămână membru în Parlament pentru Docklands pe 26 mai. Cunoscându-l, aşa cum îl cunosc eu, sunt sigur că eroul de la Tobruk nu va renunţa la provocare. Voi fi la Colston Hall joia viitoare, pe 19 mai, şi voi fi fericit să răspund tuturor întrebărilor

puse de public. Pe estradă vor fi trei scaune şi, în cazul în care sir Giles nu apare, sunt sigur că electoratul va trage propriile concluzii".

— Trei scaune? s-a interesat Emma.

— Fisher ştie că vor apărea şi liberalii, pentru că nu au nimic de pierdut, a spus Griff. Dar sfatul meu rămâne acelaşi. Ignoră-l pe ticălos. Mâine va apărea alt titlu şi, până atunci, a zis el, arătând spre ziar, ăsta va fi bun doar la împachetat peştele şi cartofii prăjiţi.

***

Ross Buchanan stătea la biroul său de la Barrington, verificând ultimul raport de la Harland şi Wolff, când a intrat secretara.

— Sandy McBride din Hong Kong e la telefon. Vreţi să preluaţi apelul?

— Fă-mi legătura.

— Bună dimineaţa, domnule. M-am gândit că aţi dori să ştiţi că Benny Driscoll telefonează la fiecare câteva ore vrând să ştie dacă am ceva acţiuni Barrington de vânzare. Eu mai am cele două sute de mii şi, cum preţul continuă să crească, am sunat să vă întreb dacă vreţi să vând câteva?

— Nu până la sfârşitul perioadei de trei săptămâni şi până ce nu se deschide un nou cont. Până atunci, suntem cumpărători, nu vânzători.

***

Când Giles a văzut, titlul din *Evening Post* din următoarea zi, şi-a dat seama că nu mai putea evita confruntarea directă cu Fisher. **Episcopul de Bristol la masa dezbaterii electorale.** De data aceasta, Griff a citit prima pagină mai atent.

Episcopul de Bristol, Preafericitul Reverend Frederick Cockin, a fost de acord să fie moderator la o dezbatere electorală care se va tine la Colston Hall joia viitoare, 19 mai, la ora 7:30 p.m. Maiorul Alex Fisher, candidatul conservator şi domnul Reginald

Ellsworthy, candidatul liberal, au fost amândoi de acord să participe la această dezbatere. Sir Giles Barrington, candidatul laburist, nu a răspuns încă invitaţiei noastre.

— Tot cred că trebuie să-l ignori, a spus Griff.

— Dar uită-te la poza de pe prima pagină, a zis Giles, aruncând pagina în mâinile agentului său.

Griff s-a uitat la fotografie, care arăta un scaun gol în mijlocul scenei de la Colston Hall, cu un spot de lumină îndreptat asupra lui, deasupra comentariului: *Va apărea sir Giles?*

— Desigur că-ţi dai seama, a spus Giles, că, dacă nu apar, se vor bucura peste măsură.

— Şi dacă apari, se vor bucura şi mai mult. Griff a făcut o pauză. Dar este alegerea ta şi, dacă eşti încă hotărât să fii acolo, trebuie să întoarcem situaţia în avantajul nostru.

— Şi cum vom reuşi?

— Vei da un comunicat de presă la ora şapte, mâine dimineaţă, astfel încât titlul să fie, de data aceasta, al nostru.

— Şi cei voi declara?

— Vei declara că accepţi cu încântare provocarea pentru că îţi va oferi oportunitatea de a arăta cât valorează în realitate politica conservatorilor şi, în acelaşi timp, va permite populaţiei din Bristol să decidă cine poate fi cel mai bun reprezentant al lor în Parlament.

— De ce te-ai răzgândit? a întrebat Giles.

— M-am uitat la ultimele sondaje şi acestea arată că vei pierde peste o mie de voturi, aşa că acum nu mai eşti favoritul, ci oponentul.

— Şi ce ar mai putea merge prost?

— Soţia ta ar putea să-şi facă apariţia, să se aşeze în primul rând şi să pună prima întrebare. Apoi amanta ta ar putea apărea şi-i va trage o palmă, în care caz nu va fi nevoie să fii îngrijorat pentru *Bristol Evening Post,* pentru că vei apărea pe prima pagină a fiecărui ziar din ţară.

23

Giles s-a aşezat înapoi pe scaunul de pe scenă, fiind întâmpinat de aplauze prelungite. Discursul său către sala plină de oameni cu greu ar fi putut merge mai bine şi, vorbind ultimul, avusese un avantaj.

Cei trei candidaţi sosiseră cu toţii cu jumătate de oră mai devreme şi apoi valsaseră unul în jurul altuia ca nişte elevi la prima lor oră de dans. Episcopul, care era moderator, îi adusese în cele din urmă la un loc şi le explicase cum intenţiona să conducă evenimentul.

— Îl voi invita pe fiecare să ţină discursul de deschidere, ceea ce nu va dura mai mult de opt minute. După şapte minute, voi suna un clopoţel. Le-a arătat cum. Voi suna a doua oară după opt minute, pentru a arăta că trebuie să începeţi. De îndată ce veţi ţine discursurile, voi deschide întrunirea, cerând să se pună întrebări din public.

— Cum se va decide ordinea? a întrebat Fisher.

— Vom trage la sorţi.

Episcopul a scos trei paie în pumnul închis şi a invitat fiecare candidat să aleagă unul.

Fisher a tras paiul scurt.

— Deci dumneavoastră veţi începe, domnule maior Fisher, a spus episcopul. Domnule Ellsworthy, dumneavoastră urmaţi şi dumneavoastră, sir Giles, veţi fi ultimul.

Giles i-a zâmbit lui Fisher şi i-a spus:

— Ghinion, bătrâne.

— Nu, am vrut să fiu primul, a protestat Fisher, făcându-l până şi pe episcop să ridice o sprânceană.

Când episcopul i-a condus pe cei trei pe scenă, la ora 7:25 p.m., a fost singura dată în acea seară în care toată lumea a aplaudat. Giles s-a aşezat şi s-a uitat în jos la spectatorii înghesuiţi. A presupus că mai mult de o mie de oameni veniseră să asiste la turnir.

Giles ştia că fiecare dintre cele trei partide oferiseră 250 de bilete pentru susţinători, deci mai rămăseseră 400 de nehotărâţi care trebuiau convinşi;

aproximativ majoritatea cu care câştigase ultimele alegeri.

La 7:30 p.m., episcopul a început procedurile. I-a prezentat pe cei trei candidaţi, apoi l-a invitat pe maiorul Fisher să-şi prezinte discursul de deschidere.

Fisher a înaintat încet spre marginea scenei, şi-a pus discursul pregătit pe pupitru şi a lovit microfonul. A vorbit cu nervozitate, ţinându-şi capul aplecat, evident speriat să nu-şi piardă locul.

Când episcopul a sunat clopoţelul pentru a-i indica că mai avea doar un minut, Fisher a început să se grăbească, ceea ce l-a făcut să se bâlbâie. Giles i-ar fi putut explica că regula de aur era că, dacă aveai alocate opt minute, trebuia să pregăteşti un discurs de şapte minute. Este mai bine să termini puţin mai devreme decât să fii oprit în mijlocul peroraţiei. Cu toate acestea, când Fisher s-a întors pe scaun, a fost răsplătit cu aplauze prelungite de la suporterii săi.

Giles a fost surprins când Reg Ellsworthy s-a ridicat să prezinte cauza liberalilor. Nu avea un discurs pregătit dinainte, nici măcar o listă cu puncte principale care să-i amintească subiectele asupra cărora trebuia să se concentreze. În loc de aceasta, a discutat despre problemele locale şi, când a sunat prima oară clopoţelul, s-a oprit în mijlocul unei propoziţii şi s-a întors pe scaun. Ellsworthy reuşise ceva ce i se păruse imposibil lui Giles: îl făcuse pe Fisher să arate bine. Cu toate acestea, o cincime din cei aflaţi în sală şi-a aplaudat campionul.

Giles s-a ridicat, fiind întâmpinat călduros de cei două sute de susţinători ai săi, cu toate că foarte mulţi oameni din sală nu au zis nimic. Un lucru cu care se obişnuise de pe timpul când stătea pe banca din Parlament. S-a aşezat lângă pupitru, uitându-se doar din când în când la notiţe.

A început prin a descrie erorile conservatorilor şi a sublinia că politica Partidului Laburist ar trebui să fie baza noului guvern. A atins apoi problemele locale şi a reuşit chiar să arunce problemele pavării drumurilor pe seama liberalilor, ceea ce a stârnit râsete în sală. Când a ajuns la sfârşitul discursului,

cel puţin jumătate din spectatori l-a aplaudat. Dacă întrunirea s-ar fi sfârşit atunci, ar fi fost clar un singur câştigător.

— Candidaţii vor răspunde acum întrebărilor publicului, a anunţat episcopul, şi sper că această acţiune se va desfăşura în mod ordonat şi respectuos.

Treizeci dintre suporterii lui Giles au sărit, ridicându-şi mâinile în sus, toţi pregătiţi cu întrebări care urmau să-şi ajute candidatul şi să-i submineze pe ceilalţi doi. Singura problemă era că şaizeci de alte mâini hotărâte se ridicaseră în acelaşi timp.

Episcopul era suficient de isteţ ca să identifice unde stăteau cele trei blocuri diferite de suporteri şi, în mod inteligent, a ales membrii indecişi din public care doreau să afle care era părerea candidaţilor referitoare la introducerea ceasurilor de parcare în Bristol, ceea ce i-a oferit ocazia candidatului laburist să strălucească; la sfârşitul raţionalizărilor, pe care le aprobau toţi; şi la propunerea de electrificare a căilor ferate, care nu era susţinută de niciunul.

Dar Giles ştia că, totuşi, se va trage o săgeată în direcţia lui şi trebuia să se asigure că aceasta nu îşi va atinge ţinta. Până la urmă, a auzit zgomotul arcului.

— Ar putea sir Giles să ne explice pentru ce a vizitat Cambridge de mai multe ori în timpul ultimului guvern decât şi-a vizitat propria circumscripţie? a întrebat un bărbat înalt, subţire, de vârstă mijlocie, care i s-a părut cunoscut lui Giles.

Giles a stat o clipă să-şi adune gândurile. Era aproape gata să se ridice când Fisher a sărit în sus, evident fără să fie surprins de întrebare, presupunând că toţi cei de faţă ştiau exact la ce se referea cel care întrebase.

— Permiteţi-mi să îi asigur pe toţi cei din această sală, a zis el, că eu îmi voi petrece mai mult timp în Bristol decât în oricare alt oraş, indiferent de distracţii.

Giles s-a uitat în jos şi a văzut figurile lipsite de expresie. Se părea că habar n-aveau despre ce vorbea Fisher.

Apoi s-a ridicat candidatul liberal. Era evident că nu ştia nici el despre ce era vorba pentru că a spus doar:

— Fiind din Oxford, nu voi vizita alte locuri decât dacă n-am încotro.

Câţiva au râs.

Cei doi oponenţi ai lui Giles îi oferiseră muniţia cu care să lupte. S-a ridicat şi s-a întors către Fisher.

— Mă simt obligat să-l întreb pe maiorul Fisher, dacă a zis că îşi va petrece mai mult timp în Bristol decât în oricare alt oraş, asta înseamnă că, dacă va câştiga alegerile joia viitoare, nu se va duce la Londra să-şi ia locul în Camera Comunelor?

Giles s-a oprit să aştepte ca râsetele şi aplauzele să se termine înainte de a adăuga:

— Sunt sigur că nu trebuie să îi amintesc candidatului conservator cuvintele lui Edmund Burke. „Am fost ales să reprezint populaţia din Bristol la Westminster, nu populaţia din Westminster în Bristol.” Acesta este un conservator cu care sunt complet de acord.

Giles s-a aşezat la loc, fiind aplaudat îndelung. Cu toate că ştia că nu răspunsese cu adevărat la întrebare, simţea că va scăpa şi aşa.

— Cred că mai este timp pentru o singură întrebare, a spus episcopul, arătând spre o femeie aşezată în mijlocul sălii, care părea a fi neutră.

— Poate să ne spună fiecare dintre cei trei candidaţi unde le sunt nevestele în această seară?

Fisher s-a aşezat şi şi-a încrucişat braţele, în timp ce Ellsworthy se uita nedumerit. În cele din urmă, episcopul s-a întors spre Giles şi a zis:

— Cred că este rândul dumneavoastră să răspundeţi primul.

Giles s-a ridicat şi s-a uitat direct la femeie.

— Soţia mea şi cu mine, a început el, suntem în prezent în procedură de divorţ, care sper că se va termina în curând.

S-a aşezat la loc într-o tăcere neplăcută. Ellsworthy a sărit în sus şi a spus:

— Trebuie să recunosc că, de când am devenit candidat liberal, n-am reuşit să găsesc pe nimeni care să dorească să iasă cu mine, cu atât mai puţin să se mărite cu mine.

Această replică a fost întâmpinată cu râsete şi aplauze călduroase. Giles s-a gândit un moment că Ellsworthy ar fi putut ajuta la scăderea tensiunii din sală.

Fisher s-a ridicat încet în picioare.

— Iubita mea, a spus el, surprinzându-l pe Giles, care m-a însoţit în această seară şi stă în primul rând, va fi alături de mine pe toată durata campaniei. Jenny, de ce nu te ridici şi nu saluţi oamenii?

O tânără atrăgătoare s-a ridicat, s-a întors cu faţa la audienţă şi le-a făcut cu mâna. A fost întâmpinată cu un ropot de aplauze.

— Unde am mai văzut-o pe femeia asta? a şoptit Emma

Dar Harry se concentra asupra lui Fisher, care nu se întorsese la locul său şi era clar că mai avea ceva de zis.

— M-am gândit că v-ar interesa să aflaţi că, în această dimineaţă, am primit o scrisoare de la lady Barrington.

Asupra sălii s-a lăsat o tăcere pe care nu reuşise s-o obţină niciunul dintre candidaţi până atunci. Giles stătea pe marginea scaunului când Fisher a scos o scrisoare din buzunar. A deschis-o încet şi a început să citească.

„Stimate domn maior Fisher, vă scriu pentru a-mi exprima admiraţia pentru campania elegantă pe care o conduceţi din partea Partidului Conservator. Aş vrea să ştiţi că, dacă aş fi un cetăţean al oraşului Bristol, nu aş ezita să votez pentru dumneavoastră, deoarece sunt sigură că sunteţi cel mai bun candidat. De abia aştept să vă văd luându-vă locul în Camera Comunelor. A dumneavoastră, cu sinceritate, Virginia Barrington.”

În sală s-a dezlănţuit haosul, iar Giles şi-a dat seama că tot ce obţinuse în ultima oră se evaporase într-un singur minut. Fisher a împăturit hârtia, a

strecurat-o înapoi în buzunar şi s-a întors la locul lui. Episcopul a încercat, curajos, să readucă ordinea în cadrul întrunirii, în timp ce susţinătorii lui Fisher continuau să ovaţioneze la nesfârşit, iar suporterii lui Giles se uitau disperaţi.

Griff avusese dreptate. Niciodată să nu-i oferi contracandidatului o platformă.

***

— Ai reuşit să cumperi înapoi acţiunile alea?

— Nu încă, a zis Benny, Barrington este încă bine cotat pentru profiturile sale anuale şi se aşteaptă ca Partidul Conservator să-şi crească majoritatea la alegeri.

— Şi care este acum preţul acţiunilor?

— Cam patru lire şi şapte şilingi şi nu cred că vor scădea în curând.

— Cât vom pierde noi? a întrebat Fisher.

— Noi? Nu noi, a spus Benny, doar dumneavoastră. Lady Virginia nu va pierde nimic. Şi-a vândut toate acţiunile la un preţ mult mai mare decât cel cu care le-a cumpărat iniţial.

— Dar dacă nu le cumpără înapoi, îmi voi pierde locul în Consiliu.

— Şi dacă le cumpără înapoi, va avea de plătit un bonus prea mare şi nu cred că ar fi prea fericită. Benny a mai tăcut câteva minute, după care a adăugat: Încercaţi să priviţi partea bună a lucrurilor, domnule maior. Pe vremea aceasta, săptămâna viitoare, veţi fi membru în Parlament.

***

În ziua următoare, cele două ziare locale nu au fost plăcut de citit pentru membrul actual al Parlamentului. Se menţiona pe scurt discursul lui Giles, însă era o fotografie mare a Virginiei pe prima pagină, arătând strălucitoare, cu o copie a scrisorii adresate lui Fisher dedesubt.

— Nu întoarce pagina, a zis Griff.

Giles a întors imediat pagina şi a găsit ultimul sondaj, care prevedea că Partidul Conservator îşi va creşte majoritatea cu două-trei locuri. Bristol Docklands era al optulea pe lista laburiştilor marginali, cel mai probabil să îşi piardă locul în favoarea conservatorilor.

— Un membru al Parlamentului nu poate face nimic când tendinţa naţională se întoarce împotriva partidului său, a spus Griff, de îndată ce Giles a terminat de citit articolul.

— Cred că un membru bun valorează cât o mie de voturi în plus, iar un contracandidat amărât poate pierde o mie, dar, cinstit vorbind, nu sunt sigur că nici două mii de voturi n-ar fi de ajuns. Dar asta nu ne va împiedica să luptăm pentru fiecare vot până la ora nouă, joi-seara. Aşa că nu lăsa garda jos. Vreau să te văd pe străzi strângând mâna tuturor cetăţenilor. Cu excepţia lui Alex Fisher. Dacă dai peste el, ai permisiunea mea să-l strângi de gât.

***

— Ai reuşit să cumperi înapoi acţiuni Barrington?

— Mi-e teamă că nu, domnule maior. N-au căzut deloc sub patru lire şi trei şilingi.

— Asta înseamnă că mi-am pierdut locul în Consiliu.

— Cred că veţi afla că asta a făcut parte din planul celor de la Barrington, a zis Benny.

— Ce vrei să spui?

— Sandy McBride a cumpărat acţiunile când au apărut pe piaţă şi el a fost cumpărătorul principal în ultimele douăzeci şi una de zile. Toată lumea ştie că este brokerul de la Barrington.

— Ticălosul.

— Au observat desigur ce faceţi, domnule maior. Dar astea nu sunt veşti complet rele, pentru că lady Virginia a obţinut un profit mai mare de şaptezeci de mii de lire la investiţia iniţială, aşa că bănuiesc că vă este datoare.

***

Giles n-ar fi putut munci mai mult în ultima zi a campaniei, chiar dacă uneori se simţea ca Sisif împingându-şi bolovanul în susul dealului.

Când s-a întors la sediul campaniei în ajunul alegerilor, l-a văzut pentru prima oară pe Griff deprimat.

— Zece mii din astea au fost aruncate în cutiile de scrisori din toată circumscripţia noaptea trecută, în caz că cineva n-ar fi aflat.

Giles s-a uitat la reproducerea primei pagini din *Bristol Evening Post* cu fotografia Virginiei deasupra scrisorii ei către Fisher. Dedesubt erau cuvintele: *Dacă doriţi să fiţi reprezentat în parlament de un om cinstit şi decent, votaţi cu Fisher.*

— Omul ăsta e un rahat, a spus Griff. Şi ne-a fost aruncat pe cap de la o înălţime mare, a mai zis el, când unul dintre voluntari intra cu ziarele de dimineaţă.

Giles s-a trântit la loc în scaun şi a închis ochii. Dar, după o clipă, ar fi putut jura că l-a auzit pe Griff râzând. Chiar râdea. A deschis ochii şi Griff i-a dat un exemplar din *Daily Mail.*

— O să fie o cursă strânsă, băiete, dar cel puţin am revenit în joc.

Giles n-a recunoscut imediat fata drăguţă de pe prima pagină, care fusese aleasă să joace în *The Benny Hill Show.* Jenny îi spusese corespondentului ziarului despre slujba pe care o avusese înainte de a obţine rolul.

— Mi s-au plătit zece lire pe zi ca să escortez un candidat conservator prin circumscripţie şi să le spun tuturor că eram iubita lui.

Lui Giles i s-a părut că fotografia lui Fisher nu era prea reuşită.

***

Fisher a înjurat tare când a văzut prima pagină din *Daily Mail.*

Şi-a băut a treia cană de cafea neagră şi s-a ridicat să plece spre sediul campaniei, tocmai când a auzit poşta de dimineaţă aruncată aterizând pe covoraş. Scrisorile vor trebui să aştepte până seara şi le-ar fi ignorat de tot dacă n-ar fi zărit una cu logo-ul companiei Barrington pe ea. A deschis-o şi a scos două cecuri, unul pe numele lui, pentru 1.000 de lire, plata trimestrială ca director la Barrington, a doua pentru 7.341 de lire, dividendele anuale ale lui lady Virginia, emis tot pe numele maiorului Alexander Fisher, astfel încât nimeni să nu ştie că cele 7,5 la sută acţiuni ale ei făcuseră posibil ca el să fie în Consiliu. Nu mai era.

Când se va întoarce acasă în această seară, va scrie un cec pentru aceeaşi sumă şi-l va trimite lui lady Virginia întrebându-se dacă era prea devreme să-i dea telefon, şi-a verificat ceasul. Era opt şi câteva minute şi trebuia să ajungă în faţa votanţilor, la Temple Meads, atunci când aceştia ieşeau din schimb. Desigur că era deja trează. A luat telefonul şi a format un număr din Kensington.

A sunat de câteva ori înainte ca o voce somnoroasă să-i răspundă. Era gata să lase receptorul jos.

— Cine este? a întrebat Virginia.

— Sunt Alex Fisher. M-am gândit să vă sun să ştiţi e că am vândut tot stocul dumneavoastră de la Barrington şi aţi obţinut un profit de peste şaptezeci de mii. A aşteptat să i se mulţumească, dar nu a auzit nimic. Mă întrebam dacă doriţi să vă recuperaţi acţiunile? a mai întrebat el. La urma-urmei aţi obţinut un profit frumuşel de când fac parte din Consiliu.

— La fel şi dumneavoastră, domnule maior, după cum sunt sigură că vă amintiţi. Dar planurile mele pentru viitor s-au schimbat oarecum şi nu mai includ Barrington.

— Dar dacă nu cumpăraţi înapoi cele 7,5 la sută, îmi voi pierde locul în Consiliu.

— Nu mi-aş pierde somnul din cauza aceasta, domnule maior.

— Dar mă întrebam, având în vedere împrejurările…

— Ce împrejurări?

— Dacă vi s-ar părea că un mic bonus ar fi potrivit, a zis el, uitându-se la cecul de 7.341 de lire.

— Cât de mic?

— Mă gândeam că poate cinci mii de lire?

— Mă voi gândi.

Convorbirea s-a întrerupt şi Alex s-a întrebat dacă ea închisese telefonul. În cele din urmă, Virginia a zis:

— M-am gândit şi m-am decis că nu e cazul.

— Atunci, poate un împrumut… a spus el, încercând să nu pară disperat.

— Nu ţi-a spus dădaca ta, nici să nu împrumuţi, nici să nu iei cu împrumut? Nu, desigur, pentru că n-ai avut dădacă.

Virginia s-a întors şi a bătut tare de trei ori pe marginea din lemn a patului.

— Ah, femeia a adus tocmai micul meu dejun, domnule maior, aşa că adio. Şi când spun adio, înseamnă chiar adio.

Fisher a auzit telefonul închizându-se. S-a uitat fix la cecul pentru 7.341 de lire, pe numele lui şi şi-a amintit vorbele lui Benny: *Îţi este datoare.*

24

Giles s-a trezit la cinci dimineaţa în ziua alegerilor şi nu din cauză că nu putuse dormi.

Când cobora scările, Denby i-a deschis uşa către camera unde lua micul dejun şi a spus:

— Bună dimineaţa, sir Giles, de parcă în fiecare zi ar fost alegeri.

Giles a intrat în salon, a luat un vas de pe dulap şi l-a umplut cu fulgi de porumb şi fructe. Tocmai îşi revedea programul pentru acea zi, când s-a deschis uşa şi a intrat Sebastian, îmbrăcat cu un blazer albastru, elegant, şi cu pantaloni gri, din flanelă.

— Seb. Când te-ai întors?

— Astă-noapte, târziu, unchiule Giles. Majoritatea şcolilor au dat zi liberă pentru că sunt folosite ca centre de alegeri, aşa că am întrebat dacă pot să vin acasă să te ajut.

— Şi ce-ai vrea să faci? a întrebat Giles când Denby i-a pus o farfurie cu ouă şi şuncă în faţă.

— Orice, ca să te ajut să câştigi.

— Dacă asta vrei să faci, fii atent. În ziua alegerilor, partidul are opt sedii ale comitetelor pe tot teritoriul circumscripţiei. Toate sunt utilizate de voluntari, dintre care unii au experienţă de la vreo douăzeci de alegeri anterioare. Au sondajele completate la zi pentru fiecare district de care se ocupă. Fiecare stradă, alee, bulevard şi înfundătură vor fi marcate ca să se vadă unde locuiesc susţinătorii noştri. Mai avem şi câte un voluntar lângă fiecare centru de votare care verifică numele celor care au votat. Cea mai mare problemă a noastră este aducerea acelei liste înapoi în sala comitetului, astfel încât să putem să îi urmărim pe suporterii care nu au votat încă şi să ne asigurăm că ajung la centrele de votare înainte de ora nouă când acestea se închid. O regulă generală, este ca, a continuat Giles, majoritatea oamenilor noştri să voteze între opt şi zece dimineaţa, imediat după deschiderea urnelor, iar conservatorii să apară pe la zece şi să continue până

la ora patru după-masă. După aceea, când votanţii noştri se întorc de la muncă, atunci este momentul decisiv pentru că, dacă nu votează în drum spre casă, este aproape imposibil să-i mai scoţi afară, a continuat el când Emma şi Harry au intrat în salon.

— Ce v-a pus Griff să faceţi azi? s-a interesat Giles.

— Eu mă ocup de una dintre camerele comitetului, a spus Emma.

— Eu mă ocup de votanţii roşii, a spus Harry. Şi dacă au nevoie să fie conduşi, îi duc la centrul de votare.

— Nu uita, a spus Griff, pentru unii dintre ei, ultima oară când au mers cu maşina a fost probabil la ultima alegere, doar dacă n-au avut o nuntă sau o înmormântare în familie în ultimii patru ani. Ce cameră de comitet ţi-a alocat Griff? a întrebat-o pe Emma.

— Trebuie s-o ajut pe domnişoara Parish la Woodbine.

— Ar trebui să fii mândră, a zis Giles. Domnişoara Parish este o legendă. Oameni în toată firea se tem pentru viaţa lor dacă uită să voteze. Apropo, Seb s-a oferit să fie unul dintre mesagerii noştri. I-am explicat deja care vor fi îndatoririle lui. Emma i-a zâmbit fiului ei.

— Eu am plecat, a spus Giles, sărind de la locul lui, dar nu înainte de a-şi face două sendvişuri cu şuncă şi felii de pâine integrală.

Emma s-a gândit că doar Elisabeth ar fi putut să-l certe şi, probabil, nici chiar ea, în ziua alegerilor.

— Voi vizita fiecare sediu de comitet în cursul zilei, a mai zis el, în timp ce mergea, aşa că ne vedem mai târziu.

Denby îl aştepta în faţa uşii.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, sir, dar sper că nu va fi un inconvenient dacă personalul îşi va lua liber o jumătate de oră între trei şi patru în după-masa aceasta.

— Vreun motiv special?

— Ca să voteze, domnule.

Giles s-a uitat stânjenit.

— Câte voturi? a şoptit el.

— Şase pentru dumneavoastră şi un nehotărât. Giles a ridicat o sprânceană. Noul grădinar, domnule, se crede că e mai grozav. Crede că e conservator.

— Atunci să sperăm că nu voi pierde cu o diferenţă de un vot, a zis Giles, ieşind în fugă pe uşa din faţă.

Jessica stătea pe alee, ţinându-i portiera maşinii deschisă, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă.

— Pot să vin cu tine, unchiule Giles? l-a întrebat ea.

— Nu şi de data aceasta. Dar îţi promit că vei fi lângă mine la următoarele alegeri. Le voi spune tuturor că eşti prietena mea şi atunci voi câştiga cu o mare majoritate.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu… da. Îl ştii pe noul grădinar?

— Albert? Da, e foarte drăguţ.

— Vrea să voteze cu cei de la Partidul Conservator. Vezi dacă poţi să-l converteşti până la patru după-masă.

— Îl conving eu, îl conving, a zis Jessica când Giles se urca la volan.

***

Giles a parcat în faţa intrării în docuri chiar înainte de ora şapte a.m. A strâns mâna tuturor înainte ca aceştia să ponteze pentru schimbul de dimineaţă dar şi celor care ieşeau din schimbul de noapte. A fost surprins să vadă câţi dintre ei voiau să-i vorbească.

— Nu vă voi lăsa de data aceasta, şefu'.

— Puteţi conta pe mine.

— Chiar acum mă duc la votare.

Când David Coleman, şeful schimbului de noapte, a pontat, Giles l-a luat deoparte şi l-a întrebat care era motivul fervorii oamenilor.

— Mulţi dintre ei cred că era momentul să vă rezolvaţi problemele casnice, a spus Coleman, care era cunoscut pentru modul său direct de a vorbi, şi-l

urăsc pe maiorul înţepat Fisher aşa de mult, încât în mod sigur nu doresc să-i reprezinte în Parlament. Din punctul meu de vedere, a adăugat el, l-aş fi respectat pe Fisher mai mult dacă ar fi avut curajul să-şi arate mutra pe la docuri. Sunt câţiva conservatori în sindicat, dar el nici măcar nu s-a deranjat să afle cine sunt.

Giles a fost încurajat de răspunsul primit când a vizitat W.D & H.O. Wills, fabrica de ţigări şi la fel când s-a întâlnit cu muncitorii de la Bristol Aeroplane Company. Dar ştia că, în ziua alegerilor, fiecare candidat este convins că va câştiga, chiar şi cei liberali.

Giles a apărut în prima cameră a comitetului la câteva minute după zece. Preşedintele local i-a spus că 22 la sută dintre susţinătorii cunoscuţi au votat deja, ca la alegerile din 1951, când Giles câştigase cu 414 voturi.

— Iar conservatorii? a întrebat Giles.

— Şaisprezece la sută.

— Şi faţă de 1951?

— Mai mult cu unu la sută, a recunoscut preşedintele camerei comitetului.

Până când Giles a ajuns la cea de-a optsprezecea cameră, era aproape 4 după-masa. Domnişoara Parish stătea lângă uşă, aşteptându-l, cu un platou cu sendvişuri cu brânză şi roşii într-o mână şi un pahar mare cu lapte în cealaltă. Domnişoara Parish era unul dintre puţinii oameni din zona Woodbine care avea un frigider.

— Cum merge? a întrebat-o el.

— Slavă Domnului că a plouat între zece şi patru, iar acum a răsărit soarele. Începusem să cred că Dumnezeu ar putea fi socialist. Dar tot mai avem mult de muncă dacă vrem să acoperim restul terenului în ultimele cinci ore.

— Niciodată n-ai greşit la alegeri, Iris. Ce prezici acum?

— Adevărul?

— Adevărul.

— Prea apropiat ca să afirm ceva.

— Atunci să ne întoarcem la muncă.

Giles a început să se învârtă prin cameră, mulţumindu-ie ajutoarelor.

— Familia dumneavoastră s-a dovedit a fi un atu, a spus domnişoara Parish, gândindu-ne că sunt de fapt conservatori.

— Emma poate face orice vrea.

— E bună, a zis domnişoara Parish, în timp ce Giles îşi urmărea sora transferând cifrele dintr-o zonă de sondaj pe foaia mare cu date. Dar tânărul Sebastian este un superstar. Dacă am avea zece ca el, n-am pierde niciodată.

Giles a zâmbit.

— Şi unde este tânărul acum?

— Fie pe drum către un centru de votare, fie pe drum încoace. Nu crede în statul pe loc.

***

Sebastian, de fapt, stătea pe loc, aşteptând ca un numărător de voturi să-i dea ultima listă cu nume, astfel încât să i-o poată duce înapoi domnişoarei Parish, care continua să-l îndoape cu Tizer şi ciocolată cu lapte Fry, în ciuda privirilor dezaprobatoare ale mamei lui.

— Nenorocirea este, îi spunea numărătorul unui prieten care tocmai votase, că familia Miller de la numărul 21, adică toţi şase, nu se deranjează să traverseze drumul, cu toate că se plâng întruna de guvernul conservator. Deci, dacă vom pierde cu o jumătate de duzină de voturi, ştim pe cine să dăm vina.

— De ce n-o asmuţi pe domnişoara Parish împotriva lor? a spus prietenul.

— Are destule pe cap fără s-o mai chem şi aici. Aş face-o chiar eu, dar nu pot să-mi părăsesc postul.

Sebastian s-a întors şi s-a trezit traversând strada. S-a oprit în faţa numărului 21, dar a durat o vreme până ce a avut destul curaj să sune. Aproape a fugit când a văzut cât de mare era bărbatul care i-a deschis uşa.

— Ce vrei, piticanie? a zbierat omul.

— Îl reprezint pe maiorul Fisher, candidatul conservator, a spus Sebastian, cu cel mai elegant accent de şcoală posibil, iar el se cam bazează pe suportul dumneavoastră astăzi, având în vedere că sondajele arată că rezultatele sunt foarte apropiate.

— Întinde-o, dacă nu vrei o palmă peste ceafă, a spus domnul Miller şi i-a trântit uşa în faţă.

Sebastian a traversat în goană strada şi, când lua ultimele cifre de la numărător, a văzut uşa de la numărul 21 deschizându-se şi pe domnul Miller reapărând, conducându-i pe cei cinci membri ai familiei sale peste drum. Sebastian a adăugat familia Miller sondajului înainte de a fugi înapoi la sediul comitetului.

***

Giles s-a întors la docuri la ora şase pentru a întâlni schimbul de zi, care-şi termina treaba şi schimbul de noapte pontând de plecare.

— Aţi stat aici toată ziua, şefu'? a mormăit unul dintre ei.

— Aşa mi se pare, a spus Giles, strângând altă mână.

Unul sau doi dintre muncitori s-au întors când l-au văzut acolo şi s-au îndreptat repede spre centrul de votare, în timp ce restul se îndrepta în aceeaşi direcţie, care nu era cârciuma cea mai apropiată.

La 6:30 p.m., după ce toţi docherii fie pontaseră, fie plecaseră acasă, Giles a făcut la fel ca la ultimele două alegeri şi a sărit în primul autobuz supraetajat care se întorcea în oraş.

Ajuns înăuntru, s-a urcat pe platforma superioară şi a strâns mâna mai multor pasageri surprinşi. După ce a terminat şi cu platforma inferioară, a coborât la primul stop şi s-a urcat într-un autobuz care mergea în sens opus. A continuat să sară în şi din autobuze vreo două ore jumătate, continuând să strângă mâini până la nouă fără un minut.

Giles a coborât din ultimul autobuz şi a rămas singur la stop. Nu mai avea ce să facă pentru a câştiga alegerile.

***

Giles a auzit un singur clopot sunând în depărtare şi s-a uitat la ceas: 9:30 p.m., era timpul să se mişte. S-a decis că nu mai suporta un alt autobuz şi s-a îndreptat încet către centrul oraşului, sperând ca aerul curat al serii să-i limpezească mintea înainte de numărătoare.

Până acum, probabil că poliţia locală începuse să strângă urnele de vot înainte de a le aduce la Primărie; proces care va dura mai mult de o oră. De îndată ce vor fi duse, verificate şi răsverificate, domnul Wainwright, consilierul juridic, va da ordin ca sigiliile să fie rupte şi să poată începe numărătoarea. Dacă rezultatul era anunţat înainte de ora unu, în acea noapte, va fi o minune.

Sam Wainwright nu era genul de om care să bată recordul la viteză pe mare sau pe uscat. „Încet, dar sigur", va fi epitaful gravat pe piatra lui de mormânt. Giles mai discutase cu el în ultima decadă şi tot habar n-avea ce partid susţinea. Bănuia că omul, pur şi simplu, nu vota. Ce ştia Giles era că acestea vor fi ultimele alegeri ale lui Wainwright, pentru că urma să iasă la pensie la sfârşitul anului. După Giles, oraşul va avea noroc dacă-i va găsi un succesor la fel de bun. Cineva urma să-i succeadă, dar nimeni nu-l putea înlocui, după cum spusese Thomas Jefferson când îi urmase lui Benjamin Franklin în postul de ambasador în Franţa.

Unul sau doi trecători l-au salutat pe Giles în timp ce acesta se îndrepta spre primărie, iar alţii l-au ignorat. A început să se gândească la viaţa lui şi ce ar putea face dacă nu va mai fi membru în Parlament pentru Bristol Docklands. În două săptămâni va împlini treizeci şi cinci de ani. Era adevărat, nu era o vârstă înaintată, dar, de când se întorsese în Bristol la sfârşitul războiului, făcuse doar un singur lucru şi,

cinstit vorbind, nu era calificat pentru altceva; eterna problemă a membrilor Parlamentului rămaşi fără loc.

Gândurile lui s-au întors la Virginia, care i-ar fi putut uşura mult viaţa semnând hârtia aceea acum şase luni. Acum şi-a dat seama că nu acesta fusese planul ei. Întotdeauna intenţionase să aştepte până după alegeri ca să-l stânjenească cât mai mult. Era sigur acum că ea fusese responsabilă de numirea lui Fisher în Consiliul de la Barrington şi s-a întrebat chiar dacă nu semănase în mintea lui Fisher ideea că l-ar putea înfrânge pe Giles şi să-l înlocuiască în Parlament.

Probabil că stătea acasă în Londra, chiar acum, aşteptând rezultatele alegerilor, cu toate că, în realitate, o interesa un singur loc. Oare se pregătea pentru un alt raid asupra acţiunilor companiei, parte a măreţului ei plan de a îngenunchea familia Barrington? Giles avea încredere că în Ross Buchanan şi în Emma îşi va întâlni naşii.

Grace fusese cea care l-a făcut să-i vină mintea la cap în subiectul Virginia şi, după aceea, nu mai spusese nimic. Trebuia să-i mulţumească şi pentru că-l prezentase lui Gwyneth. Ea fusese dornică să vină la Londra să-l ajute la alegeri, dar recunoscuse că, dacă ar fi fost văzută întâlnindu-se cu oamenii pe stradă, singura persoană care ar fi avut de câştigat ar fi fost Fisher.

Giles o sunase pe Gwyneth la Cambridge în fiecare dimineaţă înainte de a se duce la birou, dar nu când se întorcea seara acasă, cu toate că ea îi spusese că putea s-o trezească, pentru că el rareori revenea înainte de miezul-nopţii. Dacă va pierde în această noapte, se va duce la Cambridge dimineaţa şi va plânge pe umărul ei. Dacă va câştiga, i se va alătura după-amiază şi îşi va sărbători triumful cu ea. Oricare ar fi fost rezultatul, nu avea de gând s-o piardă.

— Noroc, sir Giles, i-a spus un trecător, aducându-l la realitate. Sunt sigur că veţi reuşi.

Giles i-a zâmbit încrezător, cu toate că nu era sigur.

Putea acum să vadă clădirea masivă a primăriei în faţă. Cei doi unicorni auriţi, aflaţi sus pe acoperişul clădirii deveneau din ce în ce mai mari cu fiecare pas pe care-l făcea.

Voluntarii aleşi să-l ajute la numărătoare erau, probabil, deja la locurile lor. Aceasta era considerată o mare responsabilitate şi era făcută de obicei de consilierii locali sau de oficialii seniori ai partidului. Domnişoara Parish se va ocupa de cei care efectuau scrutinul laburist, după cum o făcuse şi la cele patru alegeri precedente şi el ştia că îi invitase pe Harry şi pe Emma să se alăture echipei de selectare.

— Ar fi trebuit să-l rog şi pe Sebastian, i-a spus lui Giles, dar nu e destul de mare.

— Va fi dezamăgit, a replicat Giles.

— Da, a fost. Dar l-am lăsat să urmărească totul de la balcon.

— Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi mie, a zis domnişoara Parish. Aş fi vrut să-mi fie alături toată campania.

Giles a respirat adânc în timp ce urca scările Primăriei. Oricare ar fi fost rezultatul, nu trebuia să uite să le mulţumească celor care-l susţinuseră şi a căror singură răsplată meritată ar fi fost victoria. Şi-a amintit cuvintele lui Moş Jack după ce marcase o sută de puncte la Lord’s: oricine poate fi un bun învingător. Semnul unui om măreţ este modul în care abordează înfrângerea.

25

Griff Haskins se învârtea de colo-colo în holul Primăriei când l-a văzu pe Giles venind către el. Cei doi şi-au strâns mâinile de parcă nu se mai văzuseră de mult.

— Dacă voi câştiga, a spus Giles, tu…

— Nu deveni prea sentimental acum, a spus Griff. Mai avem ceva de făcut.

S-au îndreptat către uşile batante în sala principală în care au observat că cele o mie de scaune care umpleau de obicei camera fuseseră înlocuite de două duzini de mese aşezate în rânduri, cu scaune din lemn de o parte şi de cealaltă.

Sam Wainwright, cu mâinile în şold, cu picioarele îndepărtate, stătea în mijlocul scenei. A suflat dintr-un fluier să anunţe începerea jocului. Au apărut foarfeci, sigiliile au fost tăiate, urnele de vot au fost deschise şi întoarse cu susul în jos ca să permită miilor de buletine de vot, pe fiecare aflându-se trei nume, să se împrăştie pe mese, în faţa birourilor.

Prima sarcină a lor a fost să sorteze buletinele în trei teancuri, înainte de începerea numărătorii. O parte a mesei se ocupa de Fisher, iar cealaltă de Barrington. Căutarea voturilor date în favoarea lui Ellsworhy a durat ceva mai mult.

Giles şi Griff se învârteau nervoşi prin cameră, încercând să-şi dea seama după mărimea teancurilor de buletine de o parte şi de cealaltă, cine se afla în frunte. După un circuit complet, s-au lămurit că niciunul nu era. Giles părea să fie în frunte cu mult dacă te uitai la teancul de voturi strânse din Woodbine, dar Fisher era clar câştigător dacă verificai voturile din zona Arcadia Avenue. Au mai făcut un alt circuit al holului şi au rămas la fel de nelămuriţi. Singurul lucru pe care-l puteau prevedea cu oarecare siguranţă era că liberalii vor sfârşi pe locul al treilea.

Giles a ridicat capul când a auzit aplauze venind din cealaltă pate a holului. Fisher tocmai intrase în

hol, însoţit de agentul său şi de câţiva suporteri principali. Giles i-a recunoscut pe câţiva din seara dezbaterii. Nu a putut să nu observe că Fisher îşi schimbase cămaşa cu una curată şi purta un costum din trei piese, foarte elegant şi arăta exact ca un membru al Parlamentului. După ce a discutat cu unul sau doi dintre funcţionari, a început şi el să se învârtă prin hol, asigurându-se că nu dă peste Barrington.

Giles şi Griff, împreună cu domnişoara Parish, Harry şi Emma, continuau să parcurgă încet holul, urmărind cu atenţie cum buletinele de vot erau împărţite în câte zece şi, după ce se aduna suta, erau legate cu benzi groase roşii, albastre sau galbene, astfel încât să poată fi identificate rapid. În cele din urmă au fost aliniate în teancuri de câte cinci sute, ca soldaţii la paradă.

Cei care urmăreau procesul au dat câte o tură, verificând dacă teancurile de câte zece nu erau de nouă sau de unsprezece şi, mai important, dacă sutele nu erau de câte o sută zece sau nouăzeci. Dacă li se părea că s-a făcut o greşeală, cereau ca teancul să fie reverificat în prezenţa domnului Wainwright sau a unuia dintre deputaţii acestuia. Nu era ceva care să se facă repede, şi-a avertizat domnişoara Parish echipa.

După două ore de numărat, Griff a dat din umeri ca răspuns la întrebarea lui Giles despre cum credea că merg lucrurile. Pe vremea aceasta, în 1951, fusese capabil să-i spună lui Giles că era câştigător, însă doar cu puţin. Dar nu în această seară.

De îndată ce funcţionarii care numărau şi-au aranjat grămezile de câte cinci sute de buletine în ordine, au ridicat mâna ca să-l anunţe pe consilierul juridic că îşi terminaseră sarcina şi erau gata să confirme rezultatele. În cele din urmă, când ultima mână s-a ridicat, domnul Wainwright a suflat iar din fluier şi a spus:

— Acum reverificaţi fiecare teanc încă o dată. A adăugat după aceea: Ar dori candidaţii şi agenţii lor să mi se alăture pe scenă?

Giles şi Griff au fost primii care au urcat treptele, cu Fisher şi Ellsworthy un pas în urmă. Pe o masă din

centrul scenei, unde toţi puteau observa exact ce se întâmplă, era un mic teanc de buletine de vot. Nu mai mult de o duzină, a estimat Giles.

— Domnilor, a anunţat consilierul juridic, acestea sunt buletinele anulate. Legea electorală decretează că eu şi doar eu, trebuie să decid dacă acestea trebuie incluse în numărătoarea finală. Totuşi, aveţi dreptul să vă opuneţi judecăţii mele.

Wainwright s-a dus lângă teancul de buletine de vot anulate, şi-a aranjat ochelarii, şi s-a uitat la votul de deasupra. Avea o cruciuliţă în dreptul casetei lui Fisher, dar mai erau scrise pe ea şi cuvintele: „Dumnezeu să o apere pe regină."

— Ăsta e clar un vot pentru mine, a spus Fisher, înainte ca Wainwright să spună ceva.

Consilierul juridic s-a uitat la Giles, apoi la Ellsworthy, iar amândoi au încuviinţat, aşa că votul a fost pus în dreapta sa. Pe următorul vot era doar o bifă, nu o cruciuliţă, în dreptul numelui lui Fisher.

— Mi-e clar că voia să voteze cu mine, a spus Fisher, hotărât.

Din nou, Giles şi Ellsworthy au încuviinţat.

Consilierul juridic a pus votul în teancul lui Fisher, ceea ce l-a făcut pe candidatul conservator să zâmbească, până ce a văzut că următoarele voturi aveau bifa pusă în dreptul numelui lui Barrington.

Pe următorul buletin, toate numele candidaţilor fuseseră tăiate şi înlocuite cu *Votaţi pentru Dan cel disperat.* Toţi au fost de acord că votul nu era valabil. Următorul avea o bifă în dreptul numelui lui Ellsworthy şi a fost acceptat ca vot pentru candidatul liberal. Al optulea declara *Aboliţi spânzurătoarea* şi a fost pus fără comentarii la voturi anulate. Al nouălea avea o bifă în dreptul numelui lui Barrington, iar Fisher nu a avut încotro şi l-a acceptat, lăsându-l pe Giles la conducere cu încă două buletine rămase de analizat. Următorul avea o bifă în caseta lui Barrington, iar în dreptul lui Fisher era scris NICIODATĂ.

— Acesta e sigur un vot anulat, a spus Fisher.

— În care caz, a replicat consilierul juridic, ar trebui să consider cel cu „Dumnezeu s-o apere pe regină” la fel.

— E logic, a zis Ellsworthy. Mai bine le anulăm pe amândouă.

— Sunt de acord cu maiorul Fisher, a spus Giles, dându-şi seama că scorul lui creştea de la 4 - 2 la 4 - 1.

Fisher a părut că vrea să protesteze, dar n-a zis nimic.

S-au uitat la ultimul buletin. Wainwright a zâmbit.

— Nu cât trăiesc eu, bănuiesc, a zis el, punând hârtia pe care era zmângălit de-a latul *Independenţă pentru Scoţia.*

Wainwright a mai verificat fiecare buletin încă o dată, înainte de a spune:

— Patru voturi pentru Barrington, unul pentru Fisher şi unul pentru Ellsworthy.

A scris numerele în agenda sa şi a zis:

— Vă mulţumesc, domnilor.

— Să sperăm că nu e singurul vot pe care l-ai câştigat în seara asta, a bombănit Griff către Giles când coborau de pe scenă şi se alăturau domnişoarei Parish şi echipei sale.

Consilierul juridic s-a întors pe scenă şi a fluierat din nou. Echipa sa de ajutoare a început imediat să meargă încolo şi încoace printre rânduri, scriind cifrele finale pentru fiecare numărătoare, înainte de a le aduce pe scenă şi a le da consilierului juridic.

Domnul Wainwright a studiat atent fiecare cifră, înainte de-a le introduce într-o maşină mare de calcul, singura concesie pe care o făcea lumii moderne. După ce a apăsat butonul de adunare pentru ultima oară, a scris cifrele finale în dreptul celor trei nume, s-a mai uitat o dată la ele, apoi i-a invitat pe candidaţi să i se alăture iar pe scenă. Le-a comunicat apoi rezultatul şi a aprobat cererea lui Giles.

Domnişoara Parish s-a încruntat când l-a văzut pe Fisher făcându-le suporterilor semnul victoriei şi şi-a dat seama că ei pierduseră. S-a uitat la galerie şi l-a văzut pe Sebastian făcându-i cu mâna. I-a făcut şi ea

semn cu mâna, dar s-a uitat iar în jos când domnul Wainwright a bătut în microfon, creând un zumzet agitat în sală.

— Eu, ca ofiţer de transmitere a datelor pentru circumscripţia Bristol Docklands, declar că numărul de voturi acordate fiecărui candidat este următorul:

Sir Giles Barrington	18.714
Domnul Reginald Ellsworthy	3.472
Maiorul Alexander Fisher	18.908

Aclamaţii puternice şi un ropot de aplauze s-au auzit din tabăra lui Fisher. Wainwright a aşteptat să se restabilească ordinea înainte de a adăuga:

— Membrul de pe locul al doilea a cerut o renumărare a voturilor şi eu am fost de acord. Vă rog ca fiecare funcţionar să reverifice teancurile cu multă atenţie şi să se asigure că nu s-au făcut greşeli.

Numărătorii au început să verifice şi să răsverifice, fiecare zece, apoi fiecare o sută şi, în cele din urmă fiecare cinci sute de voturi înainte de a ridica mâna pentru a semnala că-şi terminaseră sarcina a doua oară.

Giles s-a uitat la cer într-o rugăciune tăcută, doar ca să-l vadă pe Sebastian făcându-i semne frenetice cu mâna, dar ceea ce i-a spus Griff i-a distras atenţia.

— Ar trebui să te gândeşti la discurs, i-a spus Griff. Trebuie să îi mulţumeşti consilierului juridic al oraşului, ajutoarelor sale, echipei tale şi, mai ales, dacă Fisher câştigă, trebuie să pari galant. La urma-urmei, vor mai fi şi alte alegeri.

Giles nu era sigur dacă va mai fi o altă alegere pentru el. Era gata să spună asta, când domnişoara Parish a venit repede la ei şi i-a întrerupt.

— Îmi pare rău că vă deranjez, a spus ea, dar Sebastian pare că vrea să ne atragă atenţia.

Giles şi Griff s-au uitat în sus la balon, unde Sebastian se apleca peste balustradă, aproape implorându-i să i se alăture.

— De ce nu te duci până sus să vezi ce vrea, a spus Griff, în timp ce Giles şi cu mine ne pregătim.

Domnişoara Parish a urcat scările la balcon unde a fost întâmpinată de Sebastian care stătea pe treapta de sus. A prins-o de mână, a tras-o către balustradă şi i-a arătat sala.

— Îl vezi pe bărbatul care stă în rândul al treilea şi care poartă o cămaşă verde?

Domnişoara Parish s-a uitat în direcţia indicată.

— Da. Ce-i cu el?

— A trişat.

— Ce te face să spui asta? a întrebat domnişoara Parish încercând să pară calmă.

— A anunţat cinci sute de voturi pentru Fisher unuia dintre ajutoarele consilierului juridic.

— Da, aşa este, a spus domnişoara Parish. El are cinci teancuri de o sută de buletine în faţă.

— Ştiu, a spus Sebastian, dar unul dintre teancuri are un buletin al lui Fisher în vârf, iar celelalte nouăzeci şi nouă de dedesubt sunt pentru unchiul Giles.

— Eşti sigur? a întrebat domnişoara Parish. Pentru că dacă Griff îi cere domnului Wainwright să verifice personal voturile şi se dovedeşte că te-ai înşelat…

— Sunt sigur, a spus Sebastian, sfidător.

Domnişoara Parish nu părea chiar atât de sigură, dar a mers la fel de repede ca pe vremuri. De îndată ce s-a întors jos, s-a dus la Giles, care încerca să pară încrezător în timp ce discuta cu Griff şi cu Emma. Le-a spus ce observase Sebastian şi a fost întâmpinată cu expresii de neîncredere. Toţi patru s-au uitat la balcon şi l-au văzut pe băiat arătându-l pe bărbatul care purta cămaşa verde.

— Mie mi se pare că ceea ce sugerează Sebastian e destul de uşor de crezut, a spus Emma.

— De ce? a întrebat Griff. L-ai văzut punând buletinul lui Fisher peste una dintre grămezile noastre?

— Nu, dar l-am văzut joia trecută, la dezbatere. El a fost acela care a întrebat de ce Giles a vizitat Cambridge de mai multe ori decât Bristolul în timpul ultimei sesiuni parlamentare.

Giles s-a uitat mai atent la bărbat, în timp ce din ce în ce mai multe mâini se ridicau în cameră pentru că numărătoarea era aproape gata.

— Cred că ai dreptate, a zis el.

Griff i-a părăsit fără să mai zică nimic şi s-a urcat repede pe scenă, unde l-a rugat pe consilierul juridic să discute ceva în particular.

De îndată ce a auzit ce i-a spus agentul, domnul Wainwright s-a uitat la Sebastian şi apoi şi-a întors privirea la numărătorul care stătea la marginea celui de-al treilea şir de mese.

— Este o acuzaţie foarte gravă care se bazează pe spusele unui copil, a zis el, întorcându-şi iar privirea spre Sebastian.

— Nu este un copil, a zis Griff. Este adolescent. Şi, oricum, aceasta este o solicitare oficială pentru ca dumneavoastră să efectuaţi o inspecţie.

— Atunci să fie pe capul tău, a spus Wainwright, după ce s-a mai uitat o dată la numărătorul în cauză.

Fără să mai spună altceva, şi-a chemat două ajutoare şi le-a zis:

— Urmaţi-mă.

Cei trei au coborât scările la parter şi s-au îndreptat direct la masa de la capătul celui de-al treilea rând, cu Giles şi Griff cu un pas în urma lui. Consilierul juridic s-a uitat în jos la bărbatul în cămaşă verde şi i-a spus:

— Mă întreb dacă-mi permiteţi să vă iau locul, domnule, pentru că agentul lui sir Giles mi-a cerut să verific personal cifrele.

Omul s-a ridicat încet şi s-a dat deoparte în timp ce Wainwright i-a luat locul pe scaun şi a analizat cele trei teancuri cu voturi pentru Fisher, aflate pe masă, în faţa lui.

A luat primul teanc, a scos banda elastică albastră şi s-a uitat la buletinul de deasupra. A avut nevoie doar de o inspecţie rapidă pentru a confirma că toate cele o sută de voturi fuseseră corect alocate lui Fisher. Al doilea teanc a dat acelaşi rezultat ca şi al treilea, în timp ce Sebastian, uitându-se de sus, părea tot mai încrezător.

Când Wainwright a luat buletinul de vot aflat deasupra celei de-a patra grămezi, a văzut o cruce în dreptul numelui lui Barrington pe următorul buletin. A verificat încet şi cu grijă restul topului şi a văzut că celelalte nouăzeci şi nouă de voturi erau pentru Barrington. La urmă, a verificat ultimul teanc, în care erau numai voturi pentru Fisher.

Nimeni nu observase când candidatul conservator se alăturase micului grup care înconjura masa din margine.

— E vreo problemă? a întrebat Fisher.

— Nimic cu care să nu mă pot descurca, a spus consilierul juridic, întorcându-se spre unul dintre funcţionari şi spunându-i:

— Roagă poliţia să-l escorteze pe acest domn afară din primărie.

A discutat apoi cu secretarul lui, înainte de a se întoarce pe scenă şi a-şi relua locul în spatele maşinii de calculat. Încă o dată, a durat ceva timp până ce a introdus fiecare cifră pe care i-o dădeau ajutoarele sale. După ce a apăsat butonul de adunare pentru ultima oară, a introdus noile cifre în dreptul numelui fiecărui candidat şi, când a fost în cele din urmă mulţumit, le-a cerut tuturor să revină pe scenă. De data aceasta, după ce au fost informaţi despre noile cifre, Giles nu a cerut renumărarea voturilor.

Wainwright s-a întors la microfon şi a anunţat rezultatul celei de-a doua numărători unei audienţe care, până atunci, se bazase pe bârfe.

— …declar că numărul de voturi date fiecărui candidat este următorul:

Sir Giles Barrington	18.813
Domnul Reginald Ellsworthy	3.472
Maiorul Alexander Fisher	18.809

De data aceasta, suporterii laburişti au izbucnit în aplauze, întârziind procedurile cu mai multe minute, înainte ca Wainwright să poată anunţa că maiorul Fisher a cerut o renumărare.

— Îi rog pe funcţionari să verifice voturile cu atenţie pentru a treia oară şi să informeze imediat pe unul dintre funcţionarii mei dacă există modificări pe care doreşte să le raporteze.

Când consilierul juridic s-a întors la pupitru, secretarul lui i-a înmânat cartea pe care o solicitase. A întors mai multe pagini din *Manualul legii electorale* până ce a ajuns la un paragraf pe care-l marcase mai devreme în acea seară. În timp ce Wainwright confirma că înţelege întoarcerea la îndatoririle de ofiţer, echipa de scrutin a lui Fisher se învârtea în sus şi în jos printre mese, cerând să li se arate al doilea buletin de vot din fiecare top al lui Barrington.

Cu toate acestea, după patruzeci de minute, Wainwright a fost capabil să anunţe că nu erau modificări faţă de rezultatul celei de-a doua numărători. Fisher a cerut o altă numărare.

— Nu-mi stă în puteri să aprob această cerere, a spus Wainwright. Numerele au fost identice în trei cazuri diferite, a adăugat el citând cuvintele exacte ale lui Macauley.

— Dar nu este cazul nicicum, a lătrat Fisher. Au fost consistente doar de două ori. Vă amintiţi că eu am câştigat prima oară cu o diferenţă considerabilă.

— Au fost consistente de trei ori, a repetat Wainwright, amintindu-ne şi nefericita greşeală făcută de colegul dumneavoastră la prima numărătoare.

— Colegul meu? a spus Fisher. Asta este o insultă adusă caracterului meu. Nu l-am mai văzut în viaţa mea pe omul acela. Dacă nu retrageţi această declaraţie şi nu permiteţi renumărarea, nu îmi lăsaţi de ales decât să-mi consult avocaţii dimineaţă.

— Ar fi o situaţie foarte nefericită, a spus Wainwright, pentru că nu aş vrea să-l văd pe consilierul Peter Maynard în boxa martorilor, încercând să explice cum de nu s-a întâlnit niciodată cu preşedintele sucursalei locale a partidului său, care, de asemenea, se întâmplă să fie şi candidatul său parlamentar în perspectivă.

Fisher s-a înroşit şi a coborât de pe scenă.

Domnul Wainwright s-a ridicat, s-a dus încet către faţa scenei şi a bătut ultima oară în microfon. Şi-a dres vocea şi a anunţat:

— Eu, ca ofiţer de transmitere a datelor pentru circumscripţia Bristol Docklands, declar că numărul de voturi acordate fiecărui candidat este următorul:

Sir Giles Barrington	18.813
Domnul Reginald Ellsworthy	3.472
Maiorul Alexander Fisher	18.809

— Prin urmare, declar că sir Giles Barrington este membru legal ales al Parlamentului pentru circumscripţia Bristol Docklands.

Membrul Parlamentului pentru Bristol Docklands s-a uitat în sus, la balcon, şi s-a înclinat adânc în faţa lui Sebastian Clifton.

SEBASTIAN CLIFTON

1955 – 1957

26

— Ridicaţi paharele în cinstea bărbatului care ne-a ajutat să câştigăm alegerile! a strigat Griff, care se clătina precar pe o masă din centrul camerei, cu un pahar de şampanie într-o mână şi cu o ţigară în cealaltă.

— Pentru Sebastian! au strigat toţi ceilalţi, râzând şi aplaudând.

— Ai mai băut şampanie până acum? s-a interesat Griff după ce a coborât nesigur şi i s-a alăturat lui Sebastian.

— O singură dată, a recunoscut Sebastian, când prietenul meu, Bruno şi-a sărbătorit a cincisprezecea aniversare şi tatăl lui ne-a dus la cină într-un restaurant local. Aşa că bănuiesc că ăsta este al doilea pahar.

— Ascultă-mă pe mine, i-a zis Griff, nu te obişnui cu ea. Este nectarul celor bogaţi. Noi, cei din clasa muncitoare, a mai zis el, punându-şi un braţ în jurul lui, ne putem aştepta doar la vreo două pahare pe an şi atunci pe cheltuiala altcuiva.

— Dar eu vreau să fiu bogat.

— Oare de ce nu mă surprinde? a spus Griff, umplându-şi iar paharul. Atunci vei deveni un socialist de şampanie şi Domnul ştie că avem destui din ăştia în partidul nostru.

— Eu nu sunt în partidul tău, a spus Sebastian, hotărât. Eu sunt în general un conservator pentru toţi ceilalţi, cu excepţia unchiului Giles.

— Atunci va trebui să vii să stai în Bristol, a zis Griff, în timp ce membrul reales se apropia de ei.

— Nu-s prea multe şanse, a spus Giles. Părinţii lui mi-a spus că speră să câştige o bursă la Cambridge.

— Ei, dacă o să stai la Cambridge şi nu la Bristol, probabil că-ţi vei vedea unchiul mai des decât noi.

— Ai băut prea mult, Griff, a spus Giles, bătându-l pe spate.

— Nu la fel de mult ca în cazul în care am fi pierdut, a spus Griff, terminându-şi paharul. Şi

încearcă să nu uiţi că afurisiţii de conservatori şi-au crescut majoritatea în Parlament.

— Ar trebui să mergem acasă, Seb, dacă vrei ca mâine să fii în formă la şcoală. Dumnezeu ştie câte reguli ai încălcat în ultimele ore.

— Pot să-i spun noapte bună domnişoarei Parish înainte să mergem?

— Da, desigur. De ce nu te duci în timp ce eu plătesc băuturile. Băuturile sunt din partea mea, acum că s-au terminat alegerile.

Sebastian şi-a croit drum printr-un grup de voluntari dintre care unii se legănau ca ramurile în vânt, în timp ce alţii, ţinându-şi capetele culcate pe cea mai apropiată masă, adormiseră, sau pur şi simplu nu se mai puteau mişca. A zărit-o pe domnişoara Parish într-un alcov în partea cea mai îndepărtată a camerei cu două sticle goale de şampanie care-i ţineau companie. Când a ajuns în cele din urmă lângă ea, nu a fost sigur că l-a recunoscut.

— Domnişoară Parish, voiam să vă mulţumesc din inimă că mi-aţi permis să fiu în echipa dumneavoastră. M-aţi învăţat atâtea lucruri. Aş fi vrut doar să-mi fiţi profesoară la Abbey.

— Ăsta chiar e un compliment, Sebastian, a spus domnişoara Parish. Dar mă tem că m-am născut într-un secol greşit. Va mai dura până ce femeilor li se va permite să predea într-o şcoală de băieţi. S-a ridicat şi l-a îmbrăţişat strâns. Mult noroc, Sebastian, i-a spus ea. Sper să obţii bursa aceea la Cambridge.

— Ce a vrut să spună domnişoara Parish că s-a născut într-un secol greşit? l-a întrebat Sebastian pe Giles care-l ducea înapoi la Manor House.

— Doar că femeile din generaţia ei nu aveau voie să urmeze o carieră ca lumea, a spus Giles. Ar fi fost o profesoară remarcabilă şi sute de copii ar fi profitat de înţelepciunea şi bunul ei simţ. Adevărul este că am pierdut două generaţii de bărbaţi în cele două războaie mondiale şi două generaţii de femei nu au avut şansa să le ia locul.

— Frumoase cuvinte, unchiule Giles, dar ce ai de gând să faci în privinţa asta?

Giles a râs.

— Aş fi putut face al naibii de multe dacă am fi câştigat alegerile, pentru că mâine aş fi făcut probabil parte din Cabinet. Acum trebuie să mă mulţumesc cu alte proteste de pe banca din faţă a opoziţiei.

— Şi mama va suferi din această cauză? a întrebat Sebastian. Pentru că ar fi fost un membru grozav de bun în Parlament.

— Nu se poate, cu toate că n-o văd dorind să intre în Parlament. Mi-e teamă că nu prea suportă proştii şi asta face parte din fişa postului. Dar presimt că ne va uimi pe toţi.

Giles a parcat maşina în faţa Manor House, a oprit motorul şi şi-a pus un deget pe buze.

— Şt. I-am promis mamei tale că n-o voi trezi pe Jessica.

Cei doi au mers tiptil pe pietrişul de pe alee, iar Giles a deschis încet uşa din faţă, sperând că nu va scârţâi. Erau pe la jumătatea holului când Giles a văzut-o, ghemuită într-un fotoliu în faţa focului aproape stins, dormind tun. A ridicat-o încet şi a dus-o pe scări în braţe. Sebastian a luat-o înainte, a deschis uşa de la dormitor şi a tras pătura, iar Giles a pus-o în pat. Era gata să închidă uşa când a auzit o voce spunând:

— Am câştigat, unchiule Giles?

— Da, Jessica, a şoptit Giles. Cu patru voturi.

— Unul dintre ele a fost al meu, a spus Jessica, după ce a căscat prelung, pentru că l-am convins pe Albert să voteze cu tine.

— Atunci asta înseamnă două voturi, a zis Sebastian.

Dar înainte să-i explice de ce, Jessica adormise din nou.

***

Când Giles a apărut la micul dejun în dimineaţa următoare, era mai curând brunch decât mic dejun.

— Bună dimineaţa, bună dimineaţa, bună dimineaţa, a spus Giles învârtindu-se în jurul mesei.

A luat o farfurie de pe dulap, a ridicat capacele celor trei castroane din argint şi şi-a ales nişte porţii mari de omletă, şuncă şi fasole, de parcă ar fi fost încă şcolar. S-a aşezat între Sebastian şi Jessica.

— Mami spune că ar trebui să bei şi un pahar mare cu suc proaspăt de portocale şi nişte fulgi de porumb cu lapte înainte de a mânca hrana caldă, a spus Jessica.

— Şi are dreptate, a spus Giles, dar asta nu mă va împiedica să mă aşez lângă prietena mea preferată.

— Eu nu sunt prietena ta preferată, a comentat Jessica, ceea ce l-a redus la tăcere mai eficient decât reuşise vreodată un ministru conservator. Mami mi-a spus că Gwyneth este prietena ta preferată. Politicienii! a adăugat ea, imitând-o pe Emma, care a izbucnit în râs.

Giles a încercat să se mute pe un teren mai solid, s-a întors către Sebastian şi l-a întrebat:

— Vei juca printre primii unsprezece în anul acesta?

— Nu şi dacă vrem să câştigăm vreun meci, a replicat el. Nu, trebuie să-mi petrec majoritatea timpului asigurându-mă că voi trece cele opt examene de absolvire dacă vreau să am vreo şansă să ajung în clasa intermediară la anul.

— Asta i-ar plăcea mătuşii Grace.

— Ca să n-o mai pomenim pe mama lui, a zis Emma, fără să-şi ridice ochii de pe ziar.

— Ce subiect vei alege dacă ajungi la clasa intermediară? a întrebat Giles, încercând încă să iasă din belea.

— Limbi moderne şi matematică pe locul doi.

— Ei bine, dacă vei câştiga o bursă la Cambridge, îl vei depăşi atât pe tatăl tău, cât şi eu.

— Pe tatăl tău şi pe mine, a corectat Emma.

— Dar nu pe mama şi pe mătuşa Grace, i-a amintit Sebastian.

— Adevărat, a spus Giles, care se decisese să tacă şi să citească poşta de dimineaţă pe care Marsden i-o

adusese de la Barrington Hall. A deschis un plic subţire şi alb şi a scos o singură foaie de hârtie pe care o aşteptase de şase luni. A mai citit documentul o dată, înainte de a sări bucuros în sus. Toţi s-au oprit din mâncat şi s-au uitat la el până ce Harry l-a întrebat în cele din urmă:

— Ţi-a cerut regina să formezi un guvern nou?

— Nu, e şi mai bine de atât, a spus Giles. Virginia a semnat hârtiile de divorţ. În sfârşit sunt un om liber!

— S-ar părea că le-a semnat chiar la timp, a spus Emma, uitându-se în sus din *Daily Express*.

— Ce vrei să zici? a întrebat-o Giles.

— În rubrica lui William Hickey este o fotografie a ei şi mi se pare că ar fi însărcinată în şapte luni.

— Spune cine e tatăl?

— Nu, dar ducele de Arezzo îşi ţine braţele în jurul ei în fotografie. Emma i-a dat ziarul fratelui ei. Şi se pare că vrea ca toţi să ştie că este cel mai fericit bărbat din lume.

— E doar pe locul al doilea, a zis Giles.

— Asta înseamnă că nu va trebui să mai vorbesc niciodată cu lady Virginia? a întrebat Jessica.

— Da, corect, i-a răspuns Giles.

— Uraaa! a spus Jessica.

Giles a mai deschis un plic şi a scos un cec. În timp ce-l studia şi-a ridicat cana de cafea în cinstea bunicului său, sir Walter Barrington şi a lui Ross Buchanan.

Emma a încuviinţat când i l-a arăta şi i-a şoptit:

— Am primit şi eu unul.

După câteva momente, uşa s-a deschis şi Denby a intra în cameră.

— Îmi pare rău că vă deranjez, sir Giles, dar dr. Hughes este pe fir.

— Tocmai voiam s-o sun, a zis Giles, luându-şi ziarul de dimineaţă şi îndreptându-se către uşă.

— De ce nu vorbeşti din biroul meu, a spus Harry, acolo nu vei fi deranjat.

— Mulţumesc, a spus Giles, ieşind aproape în fugă din cameră.

— Iar noi mai bine ne-am vedea de drum, Seb, a spus Harry dacă tot mai vrei să ajungi la timp diseară.

Sebastian i-a permis mamei lui să-l sărute uşor înainte de a urca scările ca să-şi ia valiza. Când a coborât după câteva momente, Denby îi ţinea uşa deschisă.

— La revedere, domnişorule Sebastian, a spus el. De abia aştept să vă revăd în vacanţa de vară.

— Mulţumesc, Denby, a zis Sebastian în timp ce fugea pe alee, unde a găsit-o pe Jessica lângă portiera maşinii. A îmbrăţişat-o înainte de a se aşeza în scaunul din faţă, lângă tatăl lui.

— Ai grijă să treci la toate cele opt examene de absolvire, a spus Jessica, ca să le pot spune prietenilor mei ce deştept este fratele meu mai mare.

27

Directorul ar fi fost primul care să admită că băiatul care-şi luase două zile libere ca să-şi ajute unchiul la alegeri nu mai era acelaşi tânăr care s-a întors la Beecheroft Abbey mai târziu.

Dirigintele lui Sebastian, domnul Richards, a descris acest fenomen ca epifania „Sfântului Paul pe drumul către Bristol" a lui, deoarece atunci când Clifton s-a întors, a început să înveţe din greu pentru examenele de sfârşit de trimestru şi nu se mai mulţumea doar să se strecoare fără efort şi să se bazeze pe talentul lui natural pentru matematică şi limbi care-l ajutaseră întotdeauna înainte să absolve. Pentru prima oară în viaţa lui, băiatul a început să muncească la fel de greu ca mai puţin dotaţii săi prieteni, Bruno Martinez şi Vic Kaufman.

Când rezultatele examenelor au fost afişate pe tabelul şcolii, nimeni n-a fost surprins să vadă că toţi trei vor trece în noul an academic în clasa a şasea, cu toate că mulţi oameni, cu excepţia mătuşii sale, Grace, au fost uimiţi când Sebastian a fost invitat să se alăture grupului select ales pentru a câştiga o bursă de merit la Cambridge.

***

Dirigintele lui Sebastian a fost de acord că Martinez, Clifton şi Kaufman puteau împărţi aceeaşi cameră de studiu în ultimul lor an şi, cu toate că Sebastian părea să muncească la fel de greu ca cei doi prieteni ai lui, domnul Richards i-a spus directorului că încă se îngrijora că băiatul ar putea reveni la vechile lui obiceiuri. Aceste bănuieli s-ar fi putut dovedi nefondate dacă patru incidente diferite n-ar fi avut loc în timpul ultimului an al lui Sebastian la Beechcroft Abbey, evenimente care-i vor modela viitorul.

Primul a avut loc la începutul noului trimestru, când Bruno i-a invitat pe Sebastian şi pe Vic să ia

cina împreună cu tatăl lui la Beechcroft Arms pentru a sărbători învingerea examinatorilor. Sebastian a acceptat fericit şi de abia aştepta momentul şampaniei, când ceremonia a fost anulată în ultimul moment. Bruno le-a explicat că s-a întâmplat ceva care l-a făcut pe tatăl său să-şi schimbe planurile.

— Mai curând s-a răzgândit, a spus Vic după ce Bruno a ieşit de la cor.

— Ce vrei să spui? a întrebat Sebastian, ridicând ochii de pe hârtii.

— Cred că vei afla că, atunci când domnul Martinez a descoperit că sunt evreu şi Bruno n-a fost de acord să sărbătorească fără mine, a renunţat.

— Aş înţelege să renunţe dacă ar fi aflat că eşti scandalagiu şi inutil, Kaufman, dar cui îi pasă că eşti evreu?

— Mai multor oameni decât îţi dai tu seama, a spus Vic. Nu-ţi aminteşti când Bruno te-a invitat la a cincisprezecea aniversare a lui? Mi-a explicat atunci că nu avea dreptul să invite decât o singură persoană şi că, data viitoare, va fi rândul meu. Noi, evreii, nu uităm aşa ceva.

— Nu pot să cred că domnul Martinez ar anula dejunul doar pentru că eşti evreu.

— Sigur că nu poţi, Seb, dar asta e doar pentru că părinţii tăi sunt oameni civilizaţi. Ei nu judecă oamenii după religie şi ţi-au trecut această lipsă de prejudecăţi şi ţie, fără ca tu să-ţi dai seama. Dar, din păcate, tu nu eşti majoritar, nici măcar în această şcoală.

Sebastian ar fi vrut să protesteze, dar prietenul său mai avea ceva de zis pe acest subiect.

— Ştiu că unii oameni cred că noi, evreii, suntem paranoici din cauza Holocaustului – şi cine ne-ar putea blama după cele aflate despre ce s-a întâmplat cu adevărat în acele lagăre germane? Dar crede-mă, Seb, pot să miros un antisemit de la zece metri şi nu va dura mult până ce sora ta va avea de înfruntat aceeaşi problemă.

Sebastian a început să râdă.

— Jessica nu-i evreică. Poate e puţin ţigancă, dar nu evreică.

— Poţi să fii sigur, Seb, că, deşi am văzut-o o singură dată, este evreică.

Îi lua mult lui Sebastian să rămână fără grai, dar Vic reuşise performanţa aceasta.

Al doilea incident a avut loc în timpul vacanţei de vară, când Sebastian i s-a alăturat tatălui său în birou ca să vadă raportul de sfârşit de an. Sebastian se uita la multe fotografii de familie aflate pe biroul lui Harry, când una i-a atras atenţia în mod special: o fotografie a mamei sale la braţ cu tatăl său şi unchiul Giles pe pajiştea de la Manor House. Probabil că mama lui avea pe atunci doisprezece, poate treisprezece ani şi era îmbrăcată în uniforma şcolii ei, Red Maids. Pentru o clipă, lui Sebastian i s-a părut că era Jessica, atât de mult semănau. Desigur că nu era decât un efect al luminii care cădea pe ei. Dar apoi şi-a amintit vizita lor la Dr. Barnardo's şi cât de repede cedaseră părinţii lui când el le spusese că Jessica era singura fetiţă pe care o putea considera ca pe o soră.

— În general, este foarte satisfăcător, i-a spus tatăl lui, după ce întorsese ultima pagină a raportului lui Sebastian. Îmi pare rău că renunţi la latină, dar sunt sigur că directorul are motivele lui. Şi sunt de acord cu dr. Banks-Williams că, dacă vei continua să munceşti la fel de mult, ai o şansă să câştigi bursa la Cambridge. Harry a zâmbit. Banks-Williams nu este înclinat de felul lui spre hiperbole, dar mi-a spus în ziua discursurilor că face aranjamente pentru ca tu să-i poţi vizita vechiul lui colegiu cândva, în trimestrul viitor, pentru că el speră că-i vei urma la Peterhouse, unde, desigur, a fost el însuşi un student emerit.

Sebastian continua să se uite la fotografie.

— Ai auzit ce ţi-am spus? l-a întrebat tatăl lui.

— Tată, a zis Seb calm, nu crezi că a venit timpul să-mi spui adevărul despre Jessica?

Şi-a mutat privirea de la fotografie la tatăl lui.

Harry a dat raportul deoparte, a ezitat o clipă apoi s-a aşezat la loc şi i-a povestit totul lui Sebastian. A

început prin a-i spune cum bunicul lui a murit de mâna Olgăi Piotrovska, apoi despre fetiţa descoperită într-un coş din biroul său şi cum o găsise Emma, urmărind-o până la căminul Dr. Barnardo's din Bridgewater. Când a terminat, Sebastian a pus o singură întrebare:

— Şi când îi vei spune adevărul?

— Întrebarea asta mi-o pun şi eu în fiecare zi.

— Dar de ce ai aşteptat atâta, tată?

— Pentru că n-am vrut ca şi ea să treacă prin ceea ce mi-ai spus că trece prietenul tău, Vic, în fiecare zi.

— Jessica va trece prin mult mai multe dacă nu ştie nici ea adevărul, a spus Sebastian.

Harry a fost şocat de următoarea întrebare.

— Vrei să-i spun eu?

Harry s-a uitat cu neîncredere la fiul lui de 17 ani. Oare când devine un copil, adult? s-a întrebat el.

— Nu, a zis el în cele din urmă. Mama ta şi cu mine trebuie să ne asumăm această responsabilitate. Dar va trebui să găsim momentul potrivit.

— Nu va exista niciun moment potrivit, a spus Seb.

Harry a încercat să-şi amintească ultima dată când auzise aceste cuvinte.

Al treilea incident a survenit când Sebastian s-a îndrăgostit pentru prima oară. Nu de o femeie, ci de un oraş. A fost dragoste la prima vedere, pentru că niciodată nu întâlnise ceva atât de frumos, pretenţios, dezirabil şi tentant în acelaşi timp. Când i-a întors spatele şi a plecat la Beechcroft, era şi mai hotărât să-şi vadă numele tipărit cu litere aurii pe tabelul cu merituoşii şcolii.

De îndată ce Sebastian s-a întors de la Cambridge, a început să lucreze la ore de care nici nu-şi dăduse seama că există şi chiar directorul începuse să creadă că improbabilul s-ar fi putut dovedi posibil. Dar atunci Sebastian a întâlnit a doua sa dragoste, care a dus la incidentul final.

O ştia pe Ruby de o vreme, dar abia în ultimul trimestru de la Beechcroft a observat-o cu adevărat. Ar fi putut la fel de bine să n-o observe nici aşa, dacă

ea nu i-ar fi atins mâna în timp ce el stătea la coadă la masă, aşteptându-şi castronul cu porridge. Sebastian a presupus că a fost un accident şi nu s-ar mai fi gândit la asta dacă acelaşi lucru nu s-ar fi întâmplat iar a doua zi.

Stătea la rând pentru o a doua porţie de porridge, în ciuda faptului că Ruby îi dăduse mai mult decât celorlalţi prima oară. Când s-a întors să meargă la masa lui, Ruby i-a strecurat o bucăţică de hârtie în mână. N-a citit-o până ce n-a rămas singur în biroul lui după-masă.

Ne vedem la Skool Lane la cinci?

Sebastian ştia că Skool Lane nu le era permis elevilor şi, dacă un băiat ar fi fost prins acolo, ar fi fost pedepsit de diriginte. Dar s-a gândit că merita riscul.

Când a sunat clopoţelul care anunţa sfârşitul ultimei ore, Seb s-a strecurat din clasă şi a luat-o pe un drum lung, ocolitor, în jurul terenurilor de sport, după care s-a urcat pe un gard din lemn şi a coborât panta abruptă până la Skool Lane. A ajuns cu un sfert de oră mai târziu, dar Ruby a ieşit din spatele unui copac şi s-a îndreptat spre el. Lui Sebastian i s-a părut că arăta diferit şi nu numai pentru că nu purta şorţul şi se schimbase într-o bluză albă şi o fustă neagră, plisată. Îşi lăsase părul despletit şi era pentru prima oară când o vedea dată cu ruj.

N-au prea avut despre ce vorbi, dar, după această primă întâlnire, s-au mai văzut de două ori, uneori de trei ori pe săptămână, dar niciodată mai mult de jumătate de oră, pentru că amândoi trebuiau să se înapoieze pentru cina de la şase.

Seb a sărutat-o pe Ruby de mai multe ori în timpul celei de-a doua întâlniri, înainte ca ea să-i arate ce senzaţii aveau când buzele lor se despărţeau şi limbile li se atingeau. Totuşi, n-au avansat dincolo de pipăieli şi de încercarea de a-şi descoperi diversele părţi ale trupurilor, ascunzându-se în spatele unui copac. Dar, cu două săptămâni înainte de sfârşitul trimestrului, ea i-a permis să-i deschidă nasturii bluzei şi să-şi pună mâna pe sânul ei. După o

săptămână, a descoperit închizătoarea sutienului şi s-a decis că, după ce se vor termina examenele, îşi va da licenţa la două subiecte.

Şi atunci totul a început să meargă prost.

28

— Suspendat?

— Nu mi-ai dat de ales, Clifton.

— Dar mai sunt patru zile până la sfârşitul trimestrului, domnule.

— Şi Dumnezeu ştie ce ai face în acest timp dacă nu te-aş elimina, l-a contrazis directorul.

— Dar ce am făcut ca să merit o pedeapsă atât de aspră, domnule?

— Cred că ştii prea bine ce ai făcut, Clifton, dar dacă doreşti să-ţi spun exact câte reguli ale şcolii ai încălcat în ultimele zile, m-ar bucura s-o fac.

Sebastian a trebuit să se abţină să nu rânjească, amintindu-şi ultima lui escapadă.

Dr. Banks-Williams şi-a aplecat capul şi s-a uitat la nişte notiţe pe care le scrisese înainte de a chema băiatul în biroul său. A durat o vreme până ce a vorbit din nou.

— Cum este mai puţin de o săptămână până la sfârşitul trimestrului, Clifton, şi având în vedere că ai dat examenele de sfârşit de an, aş fi putut să mă prefac că nu ştiu că ai fost prins fumând în vechiul pavilion, chiar fără să ţin seama de sticla goală de bere găsită sub patul tău, dar ultima ta indiscreţie nu poate fi trecută cu vederea atât de uşor.

— Ultima mea indiscreţie? a repetat Sebastian, distrându-se de stânjeneala directorului.

— Ai fost găsit în camera ta, cu luminile stinse, cu o fată care serveşte masa.

Sebastian ar fi vrut să-l întrebe dacă ar fi fost în regulă dacă ea n-ar fi fost o fată de serviciu şi dacă ar fi lăsat luminile aprinse. Totuşi, şi-a dat seama că o asemenea obrăznicie l-ar fi dus la necazuri şi mai mari şi, dacă n-ar fi câştigat bursa la Cambridge, primul din şcoală care reuşise o asemenea performanţă după multă vreme ar fi putut să fie exmatriculat, nu doar suspendat. Dar se gândea deja cum să transforme suspendarea dintr-o pedeapsă, într-o onoare. După ce Ruby îi explicase clar că,

pentru o mică sumă de bani, ar fi fost gata să-i acorde favoruri în plus, Sebastian îi acceptase fericit condiţiile, iar ea fusese de acord să urce pe fereastra camerei lui după ce se stingeau luminile în acea seară. Cu toate că era prima oară când Sebastian vedea o femeie goală, s-a lămurit repede că Ruby mai urcase şi altă dată pe acea fereastră. Directorul i-a întrerupt gândurile.

— Vreau să te întreb ceva, tinere, a spus el, sunând şi mai pompos decât de obicei. Răspunsul tău îmi poate influenţa decizia de a-l sfătui pe responsabilul cu admiterea la Cambridge dacă este cazul să-ţi retragă bursa, ceea ce ar fi foarte trist pentru noi toţi, cei de la Beechcroft. Totuşi, responsabilitatea mea principală este să menţin reputaţia şcolii.

Sebastian şi-a strâns pumnii şi a încercat să rămână calm. Să fii suspendat pe o perioadă determinată era ceva, dar să-şi piardă locul la Cambridge era cu totul altceva. A rămas acolo, aşteptându-şi directorul să continue.

— Gândeşte-te bine înainte de a răspunde la următoarea mea întrebare, Clifton, pentru că aceasta ţi-ar putea determina viitorul. Kaufman sau Martinez au avut vreun rol în… directorul a ezitat, căutând cuvântul potrivit, dar în cele din urmă s-a decis – indiscreţiile tale?

Sebastian şi-a suprimat surâsul. Ideea ca Victor Kaufman să rostească cuvântul „chiloţi”, ce să mai vorbim de încercarea de a înlătura acest articol vestimentar de pe Ruby, ar fi cauzat incredulitate şi veselie, chiar printre cei din clasa a cincea.

— Pot să vă asigur, domnul director, a spus Sebastian, că Victor nu a fumat niciodată, după câte ştiu eu, vreo ţigară şi nici n-a băut bere. În ceea ce priveşte femeile, îl deranjează chiar să se şi dezbrace în faţa asistentei-şefe.

Directorul a zâmbit. În mod evident, Clifton îi dăduse răspunsul pe care dorea să-l audă şi care avea şi avantajul că era adevărat.

— Şi Martinez?

Sebastian a trebuit să se gândească bine dacă voia să-şi salveze cel mai bun prieten. El şi Bruno fuseseră inseparabili de când Sebastian îl ajutase într-o luptă cu perne în dormitor, singura crimă a băiatului cel nou fiind că era „Johnny străinul" şi, mai rău, provenea dintr-o ţară în care nu se juca crichet, joc pe care Sebastian îl ura – ceea ce a întărit legătura dintre ei. Sebastian ştia că Bruno se delecta din când în când cu câte o ţigară şi îl însoţise o dată la o cârciumă ca să bea o bere, dar doar după examene. Ştia şi că Bruno n-ar fi refuzat ce avea Ruby de oferit. Dar nu avea habar cât de multe ştia deja directorul. Având în vedere că şi lui Bruno i se oferise un loc la Cambridge în septembrie, cu toate că-l întâlnise pe tatăl lui de două ori, n-ar fi vrut să fie responsabil pentru faptul că fiul lui nu va merge la Cambridge.

— Şi Martinez? a repetat directorul, ceva mai tare.

— Bruno, după cum cred că ştiţi, domnule director, este un romano-catolic pios şi mi-a spus de câteva ori că prima femeie cu care se va culca va fi soţia lui. Asta era cel puţin adevărat, cu toate că nu mai fusese la fel de convins mai târziu.

Directorul a încuviinţat, gânditor, iar Sebastian s-a întrebat o clipă dacă reuşise să scape, până ce dr. Banks Williams a adăugat:

— Şi cu fumatul şi băutul cum rămâne?

— A încercat o dată o ţigară în vacanţă, a recunoscut Sebastian, dar i s-a făcut rău şi, din câte ştiu eu, nu a mai fumat de atunci. Ei bine, doar de noaptea trecută, ar fi vrut el să adauge. Directorul părea neconvins. Şi l-am văzut bând o dată un pahar de şampanie, dar doar după ce a primit locul la Cambridge. Şi era atunci cu tatăl lui.

Ceea ce Sebastian n-a menţionat era că, după ce domnul Martinez îi dusese înapoi la şcoală în Roll-Royce-ul lui roşu în acea seară, Sebastian dusese sticla luată pe furiş în mica lui cameră, unde o terminaseră după stingerea luminii. Dar Sebastian citise prea multe dintre romanele poliţiste ale tatălui

său ca să nu ştie că adesea oamenii vinovaţi se condamnă singuri spunând o frază prea mult.

— Îţi sunt recunoscător, domnule Clifton, pentru onestitatea de care ai dat dovadă. Nu cred că ţi-a fost uşor să dai informaţii despre un prieten. Nimănui nu-i plac delatorii.

După aceasta, a urmat iar o pauză lungă, pe care Sebastian n-a întrerupt-o.

— Deci este clar că n-am motive să-l deranjez pe Kaufman, a spus până la urmă directorul, deşi voi discuta puţin cu Martinez, doar ca să mă asigur că nu va mai încălca regulile şcolii în ultimele sale zile petrecute la Beechcroft.

Sebastian a zâmbit, în timp ce o picătură de sudoare îl curgea pe nas în jos.

— Cu toate acestea, i-am scris tatălui tău şi i-am explicat pentru ce vei reveni acasă mai devreme de sfârşitul trimestrului. Dar, datorită onestităţii şi a evidentelor tale remuşcări, nu-l voi anunţa pe tutorele de la Cambridge că ai fost suspendat.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule, a spus Sebastian, părând clar uşurat.

— Acum te vei întoarce în camera ta, îţi vei strânge lucrurile şi te vei pregăti să pleci imediat. Dirigintele tău a fost informat şi-ţi va face aranjamentele de drum necesare pentru a te întoarce în Bristol.

— Vă mulţumesc, domnule, a spus Sebastian, ţinându-şi capul aplecat, de frică să nu vadă cumva directorul că zâmbeşte.

— Nu încerca să iei legătura cu Martinez sau Kaufman înainte de a pleca din şcoală. Şi încă ceva, Clifton, regulile şcolii ţi se aplică până la sfârşitul trimestrului. Dacă vei încălca vreuna dintre ele, nu voi ezita să-mi reconsider poziţia referitoare la locul tău de la Cambridge. Ai înţeles?

— Desigur, a zis Sebastian.

— Să sperăm că ai învăţat ceva din această experienţă, Clifton, ceva care-ţi va fi de folos în viitor.

— Să sperăm, a spus Sebastian, în timp ce directorul se ridica din spatele biroului, dându-i o scrisoare.

— Cum ajungi acasă, te rog să i-o dai tatălui tău.

— Sigur că da, a zis Sebastian, punându-şi scrisoarea în buzunarul hainei.

Directorul i-a întins mâna şi Sebastian i-a strâns-o, dar fără să fie prea entuziasmat.

— Noroc, Clifton, a sus directorul, neconvins.

— Vă mulţumesc, domnule, a replicat Sebastian, înainte de a închide uşor uşa în spatele lui.

***

Directorul s-a aşezat la loc, mulţumit de modul în care mersese întrevederea. Era uşurat, deşi nu era surprins, când aflase că elevul Kaufman nu fusese implicat într-un asemenea incident dezgustător, mai ales că tatăl lui, Saul Kaufman era unul dintre guvernatorii şcolii, precum şi preşedinte în Kaufman's Bank, una dintre cele mai respectate instituţii din Londra.

Şi, desigur, nu dorea să se certe cu tatăl lui Martinez, care-i dăduse recent de înţeles că va dona bibliotecii şcolii 10.000 de lire, dacă fiului său i se va oferi un loc la Cambridge. Nu prea ştia cum de avea don Pedro Martinez o avere atât de mare, dar i se mai micşorau taxele şi alte impozite cu o astfel de sponsorizare.

Clifton, pe de altă parte, fusese o problemă de când intrase pe poarta şcolii. Directorul încercase să fie înţelegător, având în vedere prin ce trecuseră părinţii lui, dar exista o limită pentru toleranţa şcolii. De fapt, dacă n-ar fi fost probabil să câştige bursa deschisă la Cambridge, dr. Banks-Williams n-ar fi ezitat să-l exmatriculeze de mult. Era fericit că în sfârşit scăpase de el şi spera doar că nu se va alătura Seniorilor.

— Seniorii, a spus el cu voce tare, revenindu-i amintirile.

Trebuia să se adreseze dineului lor anual în acea seară când îşi va prezenta raportul de sfârşit de trimestru; ultimul său raport după cincisprezece ani ca director. Nu prea-i păsa de galezul care fusese ales să-l înlocuiască; genul de om care nu-şi lega papionul şi care, probabil, l-ar fi lăsat pe Clifton să plece fără un avertisment.

Secretara îi bătuse raportul la maşină şi îi lăsase o copie pe birou în cazul în care ar fi vrut să facă nişte schimbări de ultimă oră. Lui i-ar fi plăcut să-l mai citească o dată, dar, după ce discutase cu Clifton, nu mai avea timp. Orice schimbări ar avea le va adăuga cu mâna în timpul drumului cu trenul la Londra.

Şi-a verificat ceasul, şi-a pus discursul în servietă şi s-a îndreptat pe scări în sus, către apartamentul său. A observat încântat că soţia îi împachetase deja sacoul şi pantalonii pentru dineu, o cămaşă albă, apretată, un papion, şosete şi o geantă pentru schimburi. Îi explicase clar preşedintelui seniorilor că nu era de acord când aceştia au votat să se renunţe la cravata albă şi la frac pentru dineurile anuale.

Soţia sa l-a condus la gară şi au ajuns doar cu câteva minute înainte de sosirea trenului pentru Paddington. A cumpărat un bilet dus-întors pentru clasa întâi şi s-a îndreptat grăbit pe pod către peronul cel mai îndepărtat, unde tocmai oprea trenul, vărsându-şi pasagerii. S-a oprit pe peron şi s-a uitat iar la ceas. Mai avea patru minute. I-a făcut semn impiegatului care schimba steguleţul roşu cu unul verde.

— Toată lumea în vagoane, a ţipat impiegatul, iar directorul s-a îndreptat către prima clasă, aflată în partea din faţă a trenului.

S-a urcat în vagon şi s-a afundat în scaunul dintr-un colţ, unde a fost întâmpinat de un nor de fum. Un obicei dezgustător. Fusese de acord cu redactorul de la *The Times* care sugerase de curând că Great Western Railway ar trebui să introducă mai multe vagoane de nefumători pentru pasagerii de clasa întâi.

Directorul şi-a scos discursul din valiză şi l-a pus în braţe. S-a uitat în sus în timp ce fumul se disipa şi l-a văzut aşezat de partea cealaltă a vagonului.

29

Sebastian şi-a stins ţigara, a sărit în sus, şi-a înşfăcat valiza din plasa de deasupra şi a părăsit vagonul fără să spună nimic. Îşi dădea seama că, deşi directorul nu spusese nimic, ochii lui nu-l părăsiseră deloc.

A fugit cu valiza prin mai multe vagoane până în capătul cel mai îndepărtat al trenului, unde s-a înghesuit într-un vagon de clasa a treia supra aglomerat. Pe când se uita pe geam, a încercat să se gândească dacă avea cum să scape din beleaua actuală.

Poate că ar fi bine să se întoarcă la prima clasă şi să-i explice directorului că se ducea să stea câteva zile la Londra cu unchiul lui, sir Giles Barrington, membru în Parlament? Dar de ce ar face aşa ceva când i se spusese să se întoarcă la Bristol şi să dea scrisoarea dr. Banks-Williams tatălui său? Adevărul era că părinţii lui erau în Los Angeles, unde participau la o ceremonie în care mama lui urma să-şi primească licenţa în afaceri, *summa cum laude,* şi nu se vor întoarce în Anglia înainte de sfârşitul săptămânii.

Atunci de ce nu mi-ai spus asta de la început, îl putea auzi pe director şi atunci dirigintele ar fi putut să-ţi ia alt bilet? Pentru că el chiar intenţiona să se întoarcă în Bristol în ultima zi a trimestrului, aşa că atunci când părinţii lui ar fi revenit sâmbătă, nimeni n-ar fi ştiut nimic. Ar fi putut chiar să scape basma-curată, dacă nu s-ar fi aflat în vagonul de clasa întâi, fumând. La urma-urmei, fusese avertizat care vor fi consecinţele dacă va mai încălca o altă regulă a şcolii înainte de sfârşitul trimestrului. Sfârşitul trimestrului. Încălcase trei reguli ale şcolii la o oră după ce plecase de acolo. Dar nu se gândise că-l va mai vedea vreodată pe director.

Ar fi vrut să-i spună, acum sunt băiat mare şi fac ce vreau, dar ştia că n-ar merge. Şi, dacă s-ar decide să se întoarcă la clasa întâi, mai exista şi riscul ca

directorul să descopere că nu avea decât un bilet de clasa a treia; o şmecherie pe care o încerca întotdeauna când călătorea din şi spre şcoală la începutul şi sfârşitul trimestrului.

Stătea într-un colţ al vagonului de clasa întâi, asigurându-se că vedea bine coridorul. În momentul în care controlorul intra prin capătul îndepărtat, Sebastian dispărea la grupul sanitar cel mai apropiat, fără să încuie uşa şi lăsând semnul de „liber" la locul lui. De îndată ce controlorul trecea în următorul vagon, se strecura înapoi la locul lui, unde stătea liniştit tot restul drumului. Cum era un drum non-stop, şmecheria îi reuşea de fiecare dată. Ei, era aproape să dea greş o dată, când un controlor vigilent s-a întors şi l-a prins în alt vagon. El izbucnise imediat în lacrimi şi se scuzase, explicându-i că mama şi tatăl lui mergeau întotdeauna la clasa întâi, iar el nici măcar nu-şi dăduse seama că luase bilet la clasa a treia. Scăpase cu asta, dar pe atunci avea doar unsprezece ani. Acum avea şaptesprezece şi nu numai controlorul nu-l va crede.

A renunţat la ocazia de a fi certat şi, acceptând faptul că nu va mai merge la Cambridge în septembrie, Sebastian a început să se gândească ce ar putea face când trenul va ajunge în Paddington.

***

Directorul nici măcar nu s-a mai uitat la discursul său în timp ce trenul se grăbea către capitală.

Ar trebui să se ducă să-l caute pe băiat şi să-i ceară o explicaţie? Ştia că dirigintele lui Clifton îi luase un bilet de clasa a treia către Bristol, aşa că ce făcea într-un vagon de clasa întâi dintr-un tren care mergea către Londra? Se urcase cumva în alt tren, din greşeală? Nu, băiatul ăsta ştia întotdeauna în ce direcţie mergea. Doar că nu se aşteptase să fie prins. Oricum, fumase, în ciuda faptului că i se explicase clar că regulile şcolii i se vor aplica până în ultima zi a trimestrului. Băiatul nu aşteptase nici măcar o oră

fără să-l sfideze. Nu existau circumstanţe atenuante. Clifton nu îi lăsase de ales.

Va anunţa mâine-dimineaţă, la adunare, că fusese exmatriculat. Apoi îi va telefona tutorelui de la Peterhouse şi apoi tatălui băiatului că fiul său nu va mai merge la Cambridge în semestrul Michaelmas. La urma-urmei, dr. Banks-Willimas trebuia să ţină seama de bunul renume al şcolii de care avusese grijă cu sârguinţă în ultimii cincisprezece ani.

A mai întors câteva pagini din discurs înainte de a nimeri peste pasajul relevant. A citit cuvintele pe care le scrisese despre realizările lui Clifton, a ezitat o clipă, apoi le-a tăiat cu o linie.

***

Sebastian se gândea dacă era mai bine să coboare primul sau ultimul din tren când ajungea în Paddington. Nu prea conta atâta timp cât evita să dea peste director.

S-a hotărât să coboare primul şi, în ultimele douăzeci de minute ale drumului, a stat pe marginea banchetei. Şi-a verificat buzunarele şi a găsit o liră, doisprezece şilingi şi şase penny, mult mai mult ca de obicei, dar dirigintele îi rambursase toţi banii de buzunar necheltuiţi.

Planificase la început să-şi petreacă câteva zile în Londra, înainte de a se întoarce în Bristol în ultima zi a trimestrului, când nu avea nici cea mai mică intenţie de a-i da tatălui său scrisoarea directorului. A scos-o din buzunar, îi era adresată lui H.A. Clifton, Esq: Confidenţial. Sebastian s-a uitat prin vagon ca să fie sigur că nu-l urmăreşte nimeni, înainte de a o deschide. A citit încet cuvintele directorului, apoi le-a recitit. Scrisoarea era moderată, cinstită şi, spre uimirea lui, nu pomenea de Ruby. Dacă ar fi luat trenul spre Bristol, ar fi mers acasă şi i-ar fi dat scrisoarea tatălui său când se întorcea din America, lucrurile ar fi putut fi diferite. La naiba. Şi ce căuta, de fapt, directorul în tren?

Sebastian a pus scrisoarea înapoi în buzunar şi a încercat să se concentreze asupra lucrurilor pe care le va face în Londra, pentru că nu avea de gând să se întoarcă în Bristol până ce toate acestea vor fi uitate, ceea ce ar putea dura o vreme. Dar cât putea spera să supravieţuiască doar cu o liră, doisprezece şilingi şi şase penny? Va afla în curând.

Stătea lângă uşa vagonului cu mult înainte ca trenul să tragă în gara Paddington şi a deschis-o chiar înainte ca trenul să se oprească. A sărit jos, a alergat spre barieră cât de repede îi permitea valiza lui grea şi i-a dat biletul controlorului înainte de a se pierde în mulţime.

Sebastian mai vizitase o singură dată Londra, cu părinţii lui, şi atunci existase o maşină care-i aşteptase să-i ia şi să-i lase la casa unchiului său din Smith Square. Unchiul Giles îl dusese la Turnul Londrei ca să vadă bijuteriile coroanei şi apoi la Madame Tussaud să admire figurile din ceară ale lui Edmund Hillary, Betty Grable şi Don Bradman, înainte de a bea un ceai şi a mânca un corn cu miere la Regent Palace Hotel. A doua zi, îl plimbase prin Camera Comunelor şi-l văzuseră pe Winston Churchill încruntându-se pe banca din faţă. Sebastian fusese uimit când văzuse cât de mic era.

Când a venit timpul să plece acasă, Sebastian îi spusese unchiului său că de abia aştepta să se întoarcă la Londra. Acum, că o făcuse, nu mai exista nicio maşină care să-l ia din gară şi ultima persoană pe care voia să rişte s-o viziteze era unchiul lui. Nu avea idee unde să-şi petreacă noaptea.

În timp ce-şi croia drum prin mulţime, cineva s-a lovit de el, aproape dărâmându-l. S-a întors şi a văzut un tânăr care se grăbea – şi care nici măcar nu s-a obosit să-i ceară scuze.

Sebastian a ieşit din gară şi a intrat pe o stradă plină de case în stil victorian, cu terase, dintre care multe aveau afişul „Camere de închiriat şi micul dejun.” A ales una cu cel mai lustruit mâner din bronz şi cu cele mai curate ferestre. O femeie atrăgătoare, îmbrăcată într-un capot înflorat i-a

răspuns şi l-a întâmpinat cu un zâmbet de bun venit. Dacă a fost surprinsă să găsească în prag un tânăr îmbrăcat într-o uniformă şcolară, n-a arătat-o.

— Intră, a zis ea. Căutaţi o cameră, domnule?

— Da, a spus Sebastian, surprins că i se spusese „domnule”. Am nevoie de o cameră pentru o noapte şi mă întrebam cât costă?

— Patru şilingi pe noapte, inclusiv micul dejun, sau o liră pentru o săptămână.

— Am nevoie de o cameră doar pentru o noapte, a spus Sebastian, dându-şi seama că ar fi trebuit să caute dimineaţa locul cel mai ieftin dacă voia să stea în Londra mai mult timp.

— Desigur, i-a răspuns ea, luându-i valiza şi îndreptându-se spre coridor.

Sebastian nu mai văzuse până atunci o femeie cărând o valiză, dar ea ajunsese la jumătatea scării până să reacţioneze el.

— Mă cheamă doamna Tibbet, a spus ea, dar clienţii mei obişnuiţi îmi spun Tibby. Când a ajuns la etajul întâi, i-a mai zis: vă dau camera numărul şapte. Este în spatele casei, deci nu veţi fi deranjat de traficul de dimineaţă.

Sebastian habar n-avea despre ce vorbea ea, pentru că nu fusese trezit de traficul matinal niciodată.

Doamna Tibbet a descuiat uşa camerei şapte şi s-a dat deoparte pentru a-şi lăsa chiriaşul să intre. Camera era mai mică decât cea de la Beechcroft dar, ca şi proprietara, era curată şi ordonată. Era un singur pat, cu aşternuturi curate şi o chiuvetă într-un colţ.

— Baia este la capătul coridorului, a spus doamna Tibbet, înainte s-o întrebe el.

— M-am răzgândit, doamnă Tibbet, i-a zis el, o iau pentru o săptămână.

Ea a scos o cheie dintr-un buzunar al capotului, dar, înainte să i-o dea, a spus:

— Costă o liră, în avans.

— Da, desigur, a spus Sebastian.

Şi-a băgat mâna în buzunarul de la pantaloni, dar era gol. A încercat alt buzunar apoi altul, dar nu era nici urmă de bani. Până la urmă a căzut în genunchi,

şi-a deschis valiza şi a început să caute frenetic printre haine.

Doamna Tibbet şi-a pus mâinile în şolduri, fără să mai zâmbească. Sebastian a scotocit degeaba printre haine până ce, în cele din urmă, a renunţat, s-a prăbuşit pe pat şi s-a rugat ca doamna Tibbet să-i arate mai multă simpatie decât directorul.

***

Directorul a intrat în camera sa de la Reform Club şi a făcut o baie rapidă înainte de a-şi pune sacoul elegant. Şi-a verificat papionul în oglinda aflată deasupra chiuvetei, apoi s-a întors jos să se întâlnească cu gazda sa.

Nick Judd, preşedintele Seniorilor, îl aştepta în capul scărilor şi l-a condus pe oaspetele său de onoare în camera de recepţie, unde s-au alăturat la bar celorlalţi membri ai comitetului.

— Ce doriţi să beţi, domnule director? l-a întrebat preşedintele.

— Doar un cherry, vă rog.

Următoarele cuvinte ale lui Judd l-au nedumerit.

— Permiteţi-mi să fiu primul care vă felicit, a spus el, după ce a comandat băuturile, pentru că şcoala dumneavoastră a primit bursa cea mare la Peterhouse. O încununare demnă a ultimului dumneavoastră an.

Directorul n-a spus nimic, dar şi-a dat seama că cele trei linii pe care le ştersese din discurs vor trebui puse la locul lor. Veştile despre exmatricularea lui Clifton puteau să vină mai târziu. La urma-urmei, băiatul câştigase bursa şi asta nu se va schimba până ce nu va discuta cu tutorele de la Cambridge, a doua zi dimineaţă.

Din nefericire, preşedintele n-a fost singurul care s-a referit la realizarea lui Clifton şi, până ce directorul s-a ridicat să-şi prezinte discursul anual, n-a mai văzut niciun motiv să lase întrunirea să ştie ce planificase să facă a doua zi. A fost surprins când

anunţarea bursei şcolare a fost întâmpinată cu aplauze prelungite.

Discursul a fost bine primit şi, când dr. Banks-Williams s-a aşezat, atâţia Seniori au venit pe estradă să-i ureze o pensionare fericită încât era să piardă ultimul tren spre Beechcroft. De îndată ce s-a aşezat în compartimentul de clasa întâi, gândurile sale s-au întors la Sebastian Clifton. A început să scrie câte ceva pentru adunarea de dimineaţă: cuvintele „standarde", „decenţă", „onoare", „disciplină" şi „respect" i-au trecut prin minte şi, când trenul a ajuns la Beechcroft, terminase prima ciornă.

Când a dat biletul, a fost uşurat să-şi vadă soţia stând în maşină şi aşteptându-l, în ciuda orei târzii.

— Cum a mers? a întrebat ea, chiar înainte ca el să închidă portiera.

— Cred că pot spune că discursul meu a fost bine primit, având în vedere circumstanţele.

— Circumstanţele?

— Până au ajuns acasă, el îi spusese soţiei sale totul despre nefericita întâlnire cu Clifton în trenul spre Londra.

— Şi ce vrei să faci? l-a întrebat ea, descuind uşa din faţă.

— Nu mi-a lăsat de ales. Trebuie să anunţ la adunarea de mâine-dimineaţă exmatricularea lui Clifton şi, prin urmare, din păcate nu va putea merge la Cambridge în septembrie.

— Nu e un pic exagerat? i-a sugerat doamna Banks-Williams. La urma-urmei, poate avea motivele lui să fie în trenul de Londra.

— Atunci de ce a fugit din vagon când m-a văzut?

— Probabil nu voia să-şi petreacă întreaga călătorie cu tine, dragă. De fapt, eşti destul de intimidant.

— Dar nu uita, l-am prins fumând, a spus el ignorându-i comentariul.

— Şi de ce n-ar fi fumat? Nu se afla pe teritoriul şcolii şi nu mai era *in statu pupillari.*

— I-am explicat clar că regulile şcolii i se vor aplica până la sfârşitul trimestrului, altfel va avea de

suportat consecinţele.

— Vrei să bei ceva, dragă?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să încerc să dorm bine la noapte. Mâine nu va fi o zi uşoară.

— Pentru tine sau pentru Clifton? s-a interesat ea, înainte de a stinge lumina.

***

Sebastian s-a aşezat la capul patului şi i-a povestit doamnei Tibbet tot ce se întâmplase în acea zi. Nu a uitat nimic şi i-a arătat chiar şi scrisoarea directorului.

— Nu crezi că ar fi bine să te duci acasă? La urma-urmei, părinţii tăi vor fi îngrijoraţi de moarte dacă nu eşti acolo când se întorc. Şi, oricum, nu poţi fi sigur că directorul te va exmatricula.

— Credeţi-mă, doamnă Tibbet, Hilly-Billy[6] s-a hotărât şi-şi va anunţa decizia la adunarea de mâine.

— Tot ar fi mai bine să te duci acasă.

— Nu pot, după ce i-am dezamăgit aşa. Singurul lucru pe care l-au vrut a fost să merg la Cambridge. Nu mă vor ierta niciodată.

— Nu aş fi sigură, a spus doamna Tibbet. Tata spunea întotdeauna că, dacă ai o problemă, e mai bine să dormi mai întâi, gândindu-te la ea, ca să nu iei o decizie pe care o vei regreta mai târziu. Lucrurile par întotdeauna mai roz dimineaţa.

— Dar nici nu am unde să dorm.

— Nu fi prostuţ, a spus doamna Tibbet, punându-şi o mână pe umărul lui. Poţi să stai noaptea aici, dar nu pe stomacul gol, aşa că, după ce despachetezi vino jos la mine în bucătărie.

30

— Am o problemă la masa trei, a spus chelneriţa în timp ce trecea din uşa de la bucătărie.

— Ce problemă, Janice? a întrebat doamna Tibbet, calmă, spărgând două ouă şi aruncându-le într-o tigaie mare.

— Nu înţeleg deloc ce spun.

— Ah, da, domnul şi doamna Ferrer. Cred că sunt francezi. Tot ce trebuie să ştii este un, deux şi oeuf. Janice n-a părut convinsă. Vorbeşte-le rar, a spus doamna Tibbet, şi nu ridica vocea. Nu e vina lor că nu pot vorbi englezeşte.

— Aţi dori să discut eu cu ei? a întrebat-o Sebastian, lăsându-şi jos cuţitul şi furculiţa.

— Ştii franţuzeşte? a întrebat doamna Tibbet, punând tigaia înapoi pe aragaz.

— Da, ştiu.

— Atunci, te rog.

Sebastian s-a ridicat de la masa din bucătărie şi a însoţit-o pe Janice înapoi în sală. Toate cele nouă mese erau ocupate, iar Janice şi-a făcut loc pe lângă un cuplu de vârstă mijlocie, aşezat în colţul îndepărtat al camerei.

— Bonjour, monsieur, a spus Sebastian. Comment puis-je vous aider?

Oaspetele s-a uitat nedumerit la Sebastian.

— Somos español.

— Buenas dias, señor. Cómo puedo ayudarle? a spus Sebastian. Janice a aşteptat în timp ce domnul şi doamna Ferrer au terminat de vorbit cu el. Volveré en uno momento, a spus Sebastian şi s-a întors la bucătărie.

— Deci ce vor prietenii noştri francezi? l-a întrebat doamna Tibbet, în timp ce mai spărgea două ouă.

— Sunt spanioli, nu francezi, a zis Sebastian, şi ar vrea pâine neagră puţin prăjită, nişte ouă fierte două-trei minute şi două căni de cafea neagră.

— Şi altceva?

— Da, vor să ştie cum să ajungă la Ambasada Spaniei.

— Janice, tu du-le cafeaua şi pâinea prăjită, iar eu mă ocup de ouă.

— Şi eu ce pot să fac? a întrebat Sebastian.

— Pe masa din hol e o carte de telefon. Caută Ambasada Spaniei, găseşte o hartă şi arată-le cum să ajungă acolo.

— Apropo, a zis Sebastian, punând şase penny pe masă, mi-au dat ăştia.

Doamna Tibbet a zâmbit.

— Primul bacşiş.

— Primii bani pe care i-am câştigat vreodată, a spus Sebastian, împingând moneda pe masă. Deci acum vă datorez trei şilingi şi şase penny.

A ieşit din bucătărie fără să mai spună nimic şi a luat cartea de telefon de pe măsuţa din hol. A căutat Ambasada Spaniei şi, după ce a găsit harta, le-a spus domnului şi doamnei Ferrer cum să ajungă în Chesham Place. După câteva clipe, s-a întors în bucătari cu alţi şase penny.

— Păstrează-i, i-a spus doamna Tibbet, şi va trebui să te fac partener.

Sebastian şi-a luat haina, şi-a suflecat mânecile şi s-îndreptat spre chiuvetă.

— Şi acum ce faci?

— O să spăl, a replicat el, dând drumul la robinetul de apă caldă. Nu asta fac clienţii din filme când nu-şi pot plăti chiria?

— Cred că asta e o altă noutate pentru tine, a spus doamna Tibbet, punând două felii de şuncă lângă ochiuri. Masa unu, Janice, domnul şi doamna Ramsbottom din Yorkshire. Nici pe ăştia nu prea îi înţeleg ce spun. Aşa că spune-mi, Sebastian, i-a zis ea după ce Janice a ieşit din bucătărie, mai ştii şi alte limbi?

— Germana, italiana, franceza şi ebraica.

— Ebraica? Eşti evreu?

— Nu, dar unul dintre prietenii mei de la şcoală era şi m-a învăţat în timpul lecţiilor de chimie.

Doamna Tibbet a râs.

— Eu cred că ar trebui să ajungi la Cambridge cât mai repede posibil, pentru că nu eşti bun de spălător de vase.

— Nu voi merge la Cambridge, doamnă Tibbet, i-a amintit Sebastian, şi este doar vina mea. Totuşi, vreau să vizitez Eaton Square şi să încerc să aflu unde locuieşte prietenul meu, Bruno Martinez. Ar trebui să se întoarcă de la şcoală vineri după-amiază.

— Bună idee, a spus doamna Tibbet. Cât de sigur eşti că ai fost exmatriculat şi nu doar… care era cuvântul celălalt?

— Suspendat, a spus Sebastian, când Janice intra în goană în bucătărie cărând două farfurii goale; cea mai sinceră laudă pe care o poate primi un bucătar. I le-a dat lui Sebastian, înainte de a mai lua două ouă fierte.

— Masa cinci, i-a amintit doamna Tibbet.

— Şi la masa nouă mai vor nişte fulgi de porumb, a zis Janice.

— Atunci adu un pachet proaspăt din depozit, leneşo.

Sebastian n-a terminat de spălat decât după ora zece.

— Şi acum ce mai urmează? a întrebat el.

— Janice mişună prin sala de mese şi o aranjează pentru micul dejun de mâine, iar eu curăţ bucătăria. Plecarea din camere e la 12 şi, de îndată ce clienţii s-au dus, schimbăm aşternuturile, facem paturile şi udăm cutiile cu flori din geamuri.

— Deci ce aţi vrea să fac eu? a spus Sebastian, dându-şi mânecile jos.

— Ia un autobuz până în Eaton Square şi află dacă prietenul tău este aşteptat vineri. Sebastian şi-a pus haina. Dar nu înainte de a-ţi aranja patul şi a face ordine în cameră.

Ea a râs.

— Parcă aţi fi mama.

— Consider că ăsta e un compliment. Te rog să te întorci până la ora unu, pentru că aştept nişte germani şi s-ar putea să mă ajuţi. Sebastian s-a îndreptat spre uşă. Vei avea nevoie de ăştia, a mai zis ea, dându-i

banii înapoi. Adică dacă nu vrei să mergi pe jos până la Eaton Square şi înapoi.

— Mulţumesc, doamnă Tibbet.

— Tibby. Pentru că mi-e clar că vei fi un obişnuit al casei.

Sebastian şi-a pus banii în buzunar şi a sărutat-o pe ambii obraji, ceea ce a redus-o pe doamna Tibbet la tăcere pentru prima oară.

El a plecat din bucătărie înainte ca ea să-şi revină, a fugit pe scări şi şi-a făcut ordine în cameră după care s-a întors în hol, unde a verificat harta. A fost uimit să vadă că Eaton Square era scris altfel decât şcoala care-l exmatriculase pe unchiul Giles pentru o faptă despre care nu voia nimeni să vorbească.

Înainte de a pleca, Janice i-a spus să ia autobuzul nr. 36, să coboare la Sloane Square şi să meargă de acolo pe jos.

Primul lucru pe care l-a observat Sebastian când a închis uşa casei era cât de mulţi oameni se grăbeau în toate direcţiile, mult mai repede decât în Bristol. S-a alăturat cozii de la staţia autobuzului şi a urmărit mai multe autobuze supraetajate sosind şi plecând înainte de apariţia numărului 36. S-a urcat, s-a dus la etajul de sus şi s-a aşezat în faţă pentru că voia să vadă ce se întâmpla dedesubt.

— Unde mergi, tinere? l-a întrebat controlorul.

— În Sloane Square, a spus Sebastian. Şi aţi putea să mă anunţaţi când ajungem acolo?

— Costă doi penny.

Sebastian a observat fără încetare toate priveliştile în timp ce treceau de Marble Arch, în josul Park Lane şi în jurul Hyde Park Corner, dar a încercat să se gândească la ce va face când va ajunge la destinaţie. Tot ceea ce ştia era că Bruno locuia în Eaton Square, dar nu ştia numărul. Spera doar că era o piaţetă mică.

— Sloane Square! a strigat controlorul când autobuzul s-a oprit lângă W.H. Smith.

Sebastian a coborât iute treptele. Ajuns pe trotuar, a căutat în jur un reper. Ochii i s-au aţintit asupra teatrului Royal Court, unde Joan Plowright juca în *The Chairs.* Şi-a verificat harta, a trecut de teatru şi a

luat-o la dreapta, gândindu-se că Eaton Square era cam la două sute de metri mai încolo, apoi a încetinit, sperând să zărească Rolls-Royce-ul lui don Pedro, dar nu era nici urmă de maşină. Şi-a dat seama că, dacă nu avea noroc, îi va lua ore în şir până să afle unde locuieşte Bruno.

În timp ce mergea pe trotuar, a observat că jumătăţi din case fuseseră transformate în apartamente pe uşa cărora era câte o listă lungă a numelor ocupanţilor. Celelalte jumătăţi rămăseseră aşa cum erau şi nu ofereau nicio indicaţie asupra locatarului, având doar un mâner din alamă pe care scria „Pentru vânzători". Sebastian era sigur că tatăl lui Bruno nu era genul de om care să împartă casa cu altcineva.

S-a aşezat pe treapta de sus, la numărul 1, şi a apăsat butonul pentru comercianţi. După câteva momente a apărut un valet, cu o haină lungă şi neagră, care-i amintea de Marsden de la Barrington Hall.

— Îl caut pe domnul Martinez, a spus Sebastian, politicos.

— Niciun domn cu acest nume nu locuieşte aici, a spus valetul şi a închis uşa înainte ca Sebastian să apuce să-l întrebe dacă avea idee pe unde locuia domnul Martinez.

În următoarea oră, Sebastian a primit tot felul de răspunsuri, de la „Nu locuieşte aici" până la uşi care i se trânteau în faţă. Abia la sfârşitul celei de-a doua ore, când ajunsese la capătul pieţei, ca răspuns la întrebarea lui mult repetată, o fată în casă a întrebat:

— Este vorba de domnul străin care conduce un Rolls-Royce roşu?

— Da, el este, a spus Sebastian, uşurat.

— Cred că locuieşte la numărul 44, la două case mai jos, a spus fata, arătând spre dreapta.

— Mulţumesc foarte mult, a spus Sebastian. S-a îndreptat rapid spre numărul 44, a urcat scara, a respirat adânc şi a bătut de două ori la uşă cu ciocănelul din alamă.

A durat o vreme până ce s-a deschis uşa şi Sebastian a fost întâmpinat de un bărbat solid, care avea peste un metru optzeci şi semăna mai mult cu un boxer decât cu un valet.

— Ce doriţi? l-a întrebat el cu un accent pe care Sebastian nu l-a recunoscut.

— Mă întrebam dacă aici locuieşte Bruno Martinez?

— Cine vrea să ştie?

— Mă numesc Sebastian Clifton.

Tonul omului s-a schimbat brusc.

— Da, l-am auzit vorbind despre dumneavoastră, dar nu e acasă.

— Ştiţi cumva când se întoarce?

— Cred că l-am auzit pe domnul Martinez spunând că se va întoarce vineri după-amiază.

Sebastian s-a decis să nu-i mai pună întrebări şi i-a zis doar:

— Mulţumesc.

Uriaşul a încuviinţat şi a trântit uşa. Sau doar o închisese?

Sebastian a început să alerge spre Sloane Square pentru că se hotărâse să ajungă la timp ca s-o ajute pe doamna Tibbet cu oaspeţii ei germani. A luat primul autobuz în direcţia Paddington. De îndată ce a ajuns pe Praed Street, la numărul 37, i s-a alăturat doamnei Tibbet şi lui Janice în bucătărie.

— Ai avut noroc, Seb? l-a întrebat ea, chiar înainte ca el să se aşeze.

— Am aflat unde stă Bruno, a spus Sebastian, mândru, şi…

— Eaton Square, numărul 44, a spus doamna Tibbet, punându-i o farfurie cu cârnaţi şi piure de cartofi în faţă.

— De unde ştiţi?

— Este un Martinez în cartea de telefon, dar plecaseşi deja până mi-a dat prin cap să mă uit. Ai aflat când se întoarce?

— Da, vineri după-amiază, nu ştiu la ce oră.

— Atunci m-am ales cu tine pentru alte două zile. Sebastian a părut stânjenit, dar ea a adăugat: Ceea ce

e foarte bine, pentru că nemţii stau până vineri după-amiază, aşa că tu… O bătaie fermă în uşă a întrerupt-o. Dacă nu mă înşel, sunt domnul Kroll şi prietenii lui. Hai cu mine, Sebastian, să vedem dacă înţelegi vreo vorbă.

Sebastian şi-a părăsit cu neplăcere carnaţii şi piureul şi a urmat-o pe doamna Tibbet. A prins-o din urmă când deschidea uşa din faţă.

***

A reuşit să prindă doar câteva momente de somn în următoarele patruzeci şi opt de ore, între căratul bagajelor în susul şi în josul scărilor, chemarea taxiurilor, servitul băuturilor şi, mai important, traducerea unui milion de întrebări, de la „Unde este London Paladium?”, până la „Ştiţi nişte restaurante germane bune pe aici?”, la majoritatea cărora doamna Tibbet a ştiut să răspundă fără să se uite pe vreo hartă sau într-un ghid. Joi-seara, în ultima lor noapte, Sebastian s-a înroşit când i-a fost pusă o întrebare la care nu ştia răspunsul. Doamna Tibbet i-a venit în ajutor.

— Spune-le că vor găsi fetele de care au nevoie la teatrul Windmill, în Soho.

Germanii i-au făcut o plecăciune.

Când au plecat vineri după-masă, Domnul Kroll i-a dat o liră lui Sebastian şi i-a strâns călduros mâna. Sebastian i-a dat banii doamnei Tibbet, dar ea l-a refuzat, spunându-i:

— Sunt ai tăi. Ai făcut foarte multe ca să-i câştigi.

— Dar nu mi-am plătit chiria şi întreţinerea. Şi dacă n-o fac, bunica mea, care a fost manager la Grand Hotel din Bristol, m-ar înnebuni de tot.

Doamna Tibbet l-a luat în braţe.

— Noroc, Sebastian, i-a spus. După ce i-a dat drumul, a completat: Scoate-ţi pantalonii.

Sebastian a părut chiar şi mai stânjenit decât atunci când domnul Kroll îl întrebase unde poate găsi un local de striptease.

— Trebuie să-i calc, dacă nu vrei să arăţi ca şi cum ai veni de la muncă.

31

— Nu sunt sigur dacă e acasă, a spus omul pe care Sebastian nu-l va putea uita niciodată. Dar voi verifica.

— Seb! a răsunat o voce pe coridorul din marmură. Ce bine că te văd, bătrâne, a mai spus Bruno, dând mâna cu prietenul lui. Mi-era teamă că n-o să te mai văd niciodată dacă zvonurile sunt adevărate.

— Ce zvonuri?

— Karl, roag-o, te rog, pe Elena să ne aducă ceaiul în salon.

Bruno l-a condus pe Sebastian prin casă. La Beechcroft, Sebastian condusese întotdeauna, cu Bruno în chip de locotenent. Acum, rolurile erau inversate în timp ce oaspetele îşi urma gazda în josul coridorului până în salon. Sebastian se gândise întotdeauna că fusese crescut într-o anumită eleganţă, chiar lux, dar ce a văzut când a intrat în salon ar fi surprins chiar şi un membru inferior al casei regale. Tablourile, mobila, chiar şi covoarele ar fi fost potrivite şi pentru un muzeu.

— Ce zvonuri? a repetat Sebastian, nervos, aşezându-se pe marginea unei canapele.

— Ajung acum şi acolo, a spus Bruno. Dar, mai întâi, spune-mi de ce ai plecat aşa de brusc? Stăteai cu mine şi cu Vic în cameră şi, în clipa următoare, ai dispărut.

— N-a spus nimic directorul la adunarea generală de a doua zi?

— Nicio vorbă, ceea ce a făcut misterul şi mai mare. Toţi aveau câte o teorie, desigur, dar cum atât dirigintele, cât şi Banks-Williams erau tăcuţi ca mormântul, nimeni nu ştia ce era adevărat şi ce era ficţiune. Am întrebat-o pe asistentă, fântâna cunoştinţelor, dar a pretins că n-a auzit nimic. Foarte ciudat pentru ea. Vic se temea de ce-i mai rău, dar ştii că la el paharul e întotdeauna pe jumătate gol. Era convins că ai fost exmatriculat şi că n-o să mai auzim

de tine, dar i-am spus că ne vom reîntâlni la Cambridge.

— Mi-e teamă că nu, a zis Sebastian. Vic avea dreptate.

I-a povestit apoi prietenului său tot ce se întâmplase de la interviul lui cu directorul, de la începutul săptămânii, explicându-i lui Bruno cât de disperat era că-şi pierduse locul la Cambridge.

Când a ajuns la sfârşitul istorisirii, Bruno i-a zis:

— Deci de aia m-a chemat Hilly-Billy în biroul lui după adunarea de miercuri-dimineaţă.

— Şi ce pedeapsă ţi-a dat?

— Şase note mari scăzute, anularea statutului meu de monitor şi un avertisment că la următoarea greşeală voi fi suspendat.

— Eu aş fi scăpat doar cu eliminarea, a spus Sebastian, dacă Hilly-Billy nu m-ar fi prins fumând în trenul spre Londra.

— De ce ai venit la Londra când aveai bilet pentru Bristol?

— Mă gândeam să mă învârt pe aici până vineri şi apoi să mă întorc acasă în ultima zi a trimestrului. Mama şi tata vin din Statele Unite abia mâine, aşa că m-am gândit că ce nu ştiu nu le strică. Dacă nu dădeam de Hilly-Billy în tren, aş fi scăpat.

— Dar dacă pleci la Bristol azi, tot nu vor afla nimic.

— Nicio şansă, a zis Sebastian. Nu uita ce a spus Hilly-Billy. „Regulile şcolii se aplică până în ultima zi a trimestrului”, l-a maimuţărit el, ţinându-se de reverele hainei. „Dacă vei încălca una singură, nu voi ezita să-mi reconsider poziţia referitoare la locul tău la Cambridge. Ai înţeles?” La o oră după ce am ieşit din biroul lui, încălcasem deja trei reguli, chiar sub nasul lui!

O fată în casă a intrat cu o tavă mare din argint, plină cu o mâncare mult mai bună ca la Beechcroft.

Bruno a uns cu unt o gogoaşă fierbinte.

— După ce bem ceaiul, ar fi bine să te duci unde stai şi să-ţi iei lucrurile. Poţi sta aici la noapte şi ne vom gândi ce să faci în continuare.

— Dar ce o să zică tatăl tău?

— Când veneam de la şcoală, i-am spus că n-aş fi putut merge la Cambridge în septembrie dacă nu ai fi fost tu să iei vina asupra ta. Mi-a spus că sunt norocos că am aşa un prieten şi că i-ar plăcea să-ţi mulţumească personal.

— Dacă Hilly-Billy te-ar fi chemat primul pe tine, ai fi făcut acelaşi lucru.

— Nu asta e ideea, Seb. Te-a văzut mai întâi pe tine, deci eu am scăpat doar cu o ciufuleală, iar Vic a scăpat fără nimic şi exact la timp pentru că spera s-o cunoască pe Ruby mai intim.

— Ruby, a repetat Sebastian. Ai aflat ce s-a întâmplat cu ea?

— A dispărut în aceeaşi zi cu tine. Bucătarul mi-a spus că n-o s-o mai vedem.

— Şi tu tot mai crezi că mai am vreo şansă să merg la Cambridge?

Amândoi băieţii au tăcut.

— Elena, a spus Bruno, când menajera s-a întors cu un chec mare cu fructe, prietenul meu se duce la Paddington să-şi ia lucrurile. Vrei să-l rogi pe şofer să-l conducă acolo şi să pregăteşti o cameră de oaspeţi până se întoarce?

— Mi-e teamă că şoferul tocmai a plecat să-l ia pe tatăl tău de la birou. Nu-i aştept până înainte de prânz.

— Atunci, ia un taxi, a spus Bruno. Dar numai după ce guşti şi checul cu fructe al bucătarului.

— De abia îmi ajung banii pentru un autobuz, ce să mai zic de taxi, i-a şoptit Sebastian.

— Îţi chem eu unul şi-l trec în contul tatălui meu, a zis Bruno luând cuţitul de desert.

***

— Astea sunt veşti minunate, a spus doamna Tibbet, după ce Sebastian i-a spus tot ce se întâmplase în acea după-amiază. Dar tot cred că ar trebui să-ţi suni părinţii şi să-i anunţi unde eşti. La

urma-urmei, încă nu eşti sigur că ţi-ai pierdut locul la Cambridge.

— Ruby a fost concediată, dirigintele refuză să discute despre asta, chiar şi asistenta, care are întotdeauna câte o părere, nu vrea să zică nimic. Sunt sigur, doamnă Tibbet, că nu voi merge la Cambridge. Oricum, părinţii mei se întorc abia mâine din America, deci nu pot lua legătura cu ei nici dacă aş vrea.

Doamna Tibbet a rămas la părerea ei.

— Ei bine, dacă pleci, a zis ea, mai bine du-te şi împachetează pentru că aş putea folosi camera. A trebuit deja să refuz trei chiriaşi.

— Termin cât de repede pot.

Sebastian a ieşit din bucătărie şi a alergat pe scări până în camera lui. După ce a împachetat şi a făcut curat, s-a întors şi le-a găsit pe doamna Tibbet şi pe Janice în hol, aşteptându-l.

— A fost o săptămână memorabilă, foarte memorabilă, a zis doamna Tibbet, deschizând uşa din faţă, una pe care Janice şi cu mine n-o vom uita prea uşor.

— Când îmi voi scrie memoriile, Tibby, vei avea uncapitol doar pentru tine, a spus Sebastian când ieşeau pe trotuar împreună.

— Ne vei uita cu mult înainte, a spus ea, tristă.

— Nicio şansă. Aceasta va fi a doua casă a mea, vei vedea. Sebastian a sărutat-o pe Janice pe obraz, înainte de a o îmbrăţişa pe Tibby. Nu veţi scăpa de mine atât de uşor, a adăugat el, urcându-se în taxiul care-l aşteptase.

Doamna Tibbet şi Janice i-au făcut cu mâna în timp ce taxiul îşi începea călătoria înapoi spre Eaton Square. Tibby ar fi vrut să-i spună încă o dată, pentru numele Domnului, sun-o pe mama ta de îndată ce se întoarce din America, dar ştia că nu avea niciun rost.

— Janice, du-te şi schimbă cearşafurile la numărul şapte, a zis ea, când taxiul dădea colţul străzii şi dispărea din vedere.

Doamna Tibbet s-a întors repede în casă. Dacă Seb nu va discuta cu mama lui, o va face ea.

***

În acea seară, tatăl lui Bruno i-a dus pe băieţi la cină, la Ritz; iar au băut şampanie şi Sebastian a mâncat pentru prima oară scoici. Don Pedro, cum insistase el să-i spună Sebastian, i-a mulţumit iar şi iar pentru că îşi asumase vina şi făcuse tot posibilul ca Bruno să meargă la Cambridge.

— Atât de britanic, spunea el întruna.

Bruno ciugulea în tăcere mâncarea, alăturându-se rar conversaţiei. Toată dezinvoltura lui de după-masă părea să se fi evaporat în prezenţa tatălui său. Dar cea mai mare surpriză a serii a venit când don Pedro i-a spus lui Sebastian că Bruno mai avea doi fraţi mai mari, Diego şi Luis, ceva ce nu mai spusese până atunci şi care nu-l vizitaseră niciodată la Beechcroft Abbey. Sebastian ar fi vrut să întrebe de ce, dar cum prietenul său îşi ţinea capul aplecat, s-a decis să aştepte până rămâneau singuri.

— Lucrează cu mine în afacerea familiei, a spus don Pedro.

— Şi care este afacerea familiei? a întrebat Sebastian cu inocenţă.

— Import-export, a spus don Pedro, fără să intre în detalii,

Don Pedro i-a oferit tânărului său invitat un trabuc cubanez şi l-a întrebat ce va face acum, dacă nu va merge la Cambridge. Sebastian a recunoscut, tuşind:

— Cred că-mi voi căuta de lucru.

— N-ai vrea să câştigi o sută de lire, bani-peşin? Ai putea face ceva pentru mine în Buenos Aires şi te vei întoarce în Anglia până la sfârşitul lunii.

— Mulţumesc, domnule, sunteţi foarte generos. Dar ce ar trebui să fac pentru atâţia bani?

— Vei veni cu mine la Buenos Aires luna viitoare, vei sta câteva zile ca oaspete al meu, apoi vei duce un pachet înapoi ia Southampton, pe *Queen Mary.*

— Dar de ce eu? Sunt sigur că cineva din personalul dumneavoastră ar putea îndeplini o sarcină aşa de uşoară.

— Pentru că pachetul conţine o moştenire de familie, a spus don Pedro, fără să ezite, şi am nevoie de cineva care ştie şi spaniola şi engleza şi care este de încredere. După cum te-ai purtat când Bruno avea necazuri m-a convins că eşti omul potrivit… şi, uitându-se la fiul lui, a adăugat, şi poate acesta este felul meu de a-ţi mulţumi.

— Sunteţi foarte amabil, domnule, a spus Sebastian căruia nu-i venea să creadă ce noroc avea.

— Lasă-mă să-ţi dau zece lire avans, a spus don Pedro, scoţându-şi portofelul din buzunar. Vei primi ceilalţi nouăzeci când vei porni spre Anglia. A scos două bancnote de cinci lire şi i le-a împins peste masă. Erau mai mulţi bani decât primise Sebastian în viaţa lui. De ce nu vă distraţi tu şi Bruno în weekendul acesta? La urma-urmei, o meritaţi.

Bruno n-a spus nimic.

***

După ce ultimul client a fost servit, doamna Tibbet a instruit-o pe Janice să se ducă în sala de mese şi s-o aranjeze pentru micul dejun de a doua zi, dar nu înainte de a termina de spălat, de parcă nu mai primise aceste ordine şi înainte. Apoi doamna Tibbet a dispărut sus. Janice a presupus că se ducea în biroul ei ca să pregătească lista de cumpărături pentru a doua zi, dar ea s-a aşezat la masă, uitându-se la telefon. Şi-a turnat un pahar cu whisky, ceea ce făcea rareori înainte ca ultimul chiriaş să se culce, a luat o înghiţitură şi a ridicat receptorul.

— Informaţii telefonice, a spus ea şi a aşteptat până ce i s-a răspuns.

— Numele? a fost întrebată.

— Domnul Harry Clifton, a răspuns.

— Oraşul?

— Bristol.

— Şi adresa?

— N-o am, dar este un scriitor celebru, a spus doamna Tibbet, încercând să pară că-l cunoştea. A

aşteptat o vreme şi a început să se întrebe dacă discuţia nu fusese întreruptă, până ce vocea a spus:

— Numărul abonatului nu este listat, doamnă, aşa că mi-e teamă că nu vă pot da legătura.

— Dar este o urgenţă.

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu v-aş putea da legătura nici dacă aţi fi regina Angliei.

Doamna Tibbet a lăsat receptorul jos. A stat o vreme gândindu-se dacă putea lua altfel legătura cu doamna Clifton. Apoi s-a gândit la Janice şi s-a întors în bucătărie.

— De unde ai cumpărat ediţiile acelea broşate pe care le citeşti tot timpul? a întrebat-o pe Janice.

— La gară, în drum spre serviciu, a răspuns Janice, continuând să spele.

Doamna Tibbet a curăţat aragazul, gândindu-se la răspunsul lui Janice. Imediat ce a terminat treaba şi a fost mulţumită, şi-a scos şorţul, l-a împăturit ordonat, şi-a luat coşul şi a anunţat:

— Plec la cumpărături.

După ce a ieşit din casă, nu a luat-o spre dreapta, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă când se îndrepta spre măcelar, căutând cel mai fin bacon danez, spre băcan, căutând cele mai proaspete fructe şi spre brutar de unde lua pâinile cele mai calde, abia scoase din cuptor, şi chiar şi atunci le cumpăra la un preţ rezonabil. Dar nu astăzi. Astăzi a luat-o spre stânga şi s-a îndreptat spre gara Paddington.

Îşi ţinea bine geanta, pentru că i se spusese de multe ori de către chiriaşii nemulţumiţi că fuseseră jefuiţi când de abia ajunseseră la Londra – Sebastian fiind ultimul exemplu. Băiatul era matur pentru vârsta lui, însă era atât de naiv.

Doamna Tibbet se simţea neobişnuit de agitată pe când traversa drumul, alăturându-se mulţimii de navetişti care se îndreptau spre gară. Asta poate din cauză că până azi nu mai intrase niciodată într-o librărie. Nu prea avusese timp să citească de când soţul şi băieţelul ei fuseseră omorâţi cu cincisprezece ani înainte într-un bombardament în East End. Dacă

fiul ei ar fi trăit, ar fi avut cam aceeaşi vârstă cu Sebastian.

Fără un acoperiş deasupra capului, Tibby plecase în Vest, ca o pasăre care caută alte terenuri de hrană. Şi-a luat un serviciu la pensionul Safe Haven ca servitoare. După trei ani a ajuns chelneriţă şi, când proprietarul a murit, nu a moştenit casa, ci mai curând a preluat-o, deoarece banca era în căutarea cuiva, oricui, care să plătească ipoteca.

Era să dea faliment, dar, în 1951, a fost salvată de Festivalul Britanic, care a atras un milion de turişti suplimentari în Londra, şi astfel pensionul a avut pentru prima oară profit. Acest profit a crescut în fiecare an, chiar dacă numai puţin, iar acum ipoteca fusese plătită şi afacerea era a ei. Se baza pe chiriaşii fideli ca s-o treacă prin iarnă, pentru că aflase de mult că cei care se bazau doar pe chiriaşi întâmplători dădeau repede faliment.

Doamna Tibbet s-a smuls din visul ei cu ochii deschişi şi s-a uitat în jurul gării până ce a zărit semnul W.H. Smith. S-a uitat cum sezonierii intrau şi ieşeau. Majoritatea cumpărau doar câte un ziar de jumătate de penny, dar mulţi, care stăteau în spatele magazinului se uitau pe rafturi.

S-a aventurat înăuntru dar a rămas neajutorată în mijlocul magazinului, stând în drumul clienţilor. Când a zărit o femeie care stătea în spate şi aranja cărţile aflate pe un cărucior din lemn în rafturi, s-a dus la ea, dar n-a întrerupt-o.

Asistenta s-a uitat în sus.

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnă? a întrebat ea, politicos.

— Aţi auzit de un scriitor Harry Cifton?

— Oh, da, i-a răspuns femeia. Este unul dintre cei mai populari autori. Căutaţi un titlu anume? Doamna Tibbet a dat din cap. Atunci să mergem să vedem ce avem în stoc. Asistenta s-a dus în cealaltă parte a magazinului, urmată de doamna Tibbet, oprindu-se la un sector intitulat POLIŢISTE. Cărţile cu William Warwick erau aşezate ordonat într-un şir, cu mai

multe locuri libere, care confirmau cât de popular era scriitorul.

— Şi, desigur, a continuat asistenta, mai sunt şi memoriile din închisoare şi o biografie scrisă de lordul Preston, numită *Principiul ereditar,* care se referă la fascinantul proces de moştenire Clifton – Barrington. Poate vi-l amintiţi? A fost pe prima pagină a ziarelor mai multe săptămâni.

— Ce romane ale domnului Clifton îmi recomandaţi?

— Când mi se pune această întrebare referitoare la un scriitor, a răspuns asistenta, sugerez întotdeauna să se înceapă cu primul. A luat un exemplar din *William Warwick şi cazul martorului orb* de pe un raft.

— Dar din celălalt, despre cazul ereditar, aş putea afla mai multe despre familia Clifton?

— Da, şi veţi descoperi că este la fel de palpitant ca orice roman, a spus asistenta, îndreptându-se spre sectorul cu biografii. Costă trei şilingi, doamnă, a zis ea, dându-i ambele cărţi.

Când doamna Tibbet s-a întors la pensiune, chiar înainte de cină, Janice a descoperit cu surprindere că nu era nimic în coşul de cumpărături şi încă şi mai surprinsă când s-a încuiat în birou, ieşind doar când o bătaie în uşa din faţă anunţa un eventual chiriaş.

I-a luat două zile şi două nopţi ca să citească *Principiul ereditar de* Reg Preston, moment în care doamna Tibbet şi-a dat seama că va trebui să viziteze alt loc în care nu mai intrase niciodată şi care va fi mult mai solicitant decât o librărie.

***

Sebastian a coborât la micul dejun luni-dimineaţă devreme, pentru că dorea să discute cu tatăl lui Bruno înainte ca acesta să plece la serviciu.

— Bună dimineaţa, domnule, a spus el, aşezându-se la masă.

— Bună dimineaţa, Sebastian, a spus don Pedro, lăsând ziarul jos. Deci te-ai decis să vii cu mine la

Buenos Aires?

— Da, domnule, m-am decis. Mi-ar plăcea să vin dacă aş avea timp să mă pregătesc.

— Asta nu va fi o problemă, a spus don Pedro. Doar ai grijă să fii gata până mă întorc de la serviciu.

— Şi când plecaţi, domnule?

— Pe la ora cinci.

— Voi fi gata până atunci, a spus Sebastian în timp ce Bruno intra în cameră.

— Vei fi mulţumit să auzi că Sebastian va merge cu mine la Buenos Aires, i-a spus don Pedro fiului său, care se aşeza. Se va întoarce în Londra pe la sfârşitul lunii. Vezi să ai grijă de el când se întoarce.

Bruno era gata să spună ceva când Elena a intrat şi a pus o farfurie cu pâine prăjită în mijlocul mesei.

— Ce aţi dori la micul dejun, domnule? l-a întrebat pe Bruno.

— Două ouă fierte, te rog.

— Şi eu la fel, a spus Sebastian.

— Eu trebuie să plec, a spus don Pedro, ridicându-se de la locul lui din capul mesei. Am o întâlnire pe Bond Street. S-a întors spre Sebastian şi a adăugat: Ai grijă să-ţi faci bagajele şi să fii gata de plecare până la ora cinci. Nu putem pierde fluxul.

— De abia aştept, domnule, a spus Sebastian, părând cu adevărat încântat.

— O zi bună, tată, a zis Bruno când tatăl lui ieşea din cameră.

Nu a mai spus nimic până ce nu a auzit uşa de la intrare închizându-se, când s-a uitat peste masă la prietenul lui şi a comentat:

— Eşti sigur că ai luat decizia corectă?

***

Doamna Tibbet nu se putea opri din tremurat. Nu era convinsă că se va descurca. Când chiriaşii s-au aşezat la masă în acea dimineaţă, au fost serviţi cu ouă tari, toast şi ceai călduţ şi Janice a fost cea care a fost considerată vinovată. Nu a servit la nimic faptul că doamna Tibbet nu mai făcuse cumpărăturile de

două zile, aşa că pâinea era veche, fructele erau prea coapte şi rămăseseră fără şuncă. Janice s-a simţit uşurată când ultimul chiriaş nemulţumit a ieşit din sala de mese. Unul a refuzat chiar să plătească nota.

S-a dus în bucătărie să vadă dacă doamna Tibbet se simţea bine, dar nu era nici urmă de ea. Janice s-a întrebat unde ar putea fi.

Doamna Tibbet era de fapt în autobuzul numărul 148, îndreptându-se spre Whitehall. Nu ştia dacă se va putea descurca. Chiar dacă el ar fi acceptat s-o vadă, ce i-ar fi putut spune? La urma-urmei, ce legătură avea ea cu asta? A devenit atât de preocupată încât autobuzul a traversat Westminster Bridge înainte să coboare. A mers încet pe malul Tamisei şi nu din cauză că, asemenea turiştilor, admira priveliştea din susul şi josul fluviului.

S-a răzgândit de câteva ori înainte de a ajunge în Piaţa Parlamentului, unde a început să meargă din ce în ce mai încet până ce s-a oprit în faţa intrării în Camera Comunelor unde, ca soţia lui Lot, s-a transformat într-un stâlp de sare.

Portarul senior, obişnuit să discute cu oameni impresionaţi de prima lor vizită la Palatul Westminster, a zâmbit statuii îngheţate şi a întrebat:

— Vă pot ajuta, doamnă?

— Aici vin dacă vreau să mă întâlnesc cu un membru al Parlamentului?

— Aveţi programare?

— Nu, nu am, a spus doamna Tibbet, sperând că va fi întoarsă înapoi.

— Nu vă îngrijoraţi, multă lume nu are. Să sperăm doar că este aici şi că este liber să vă vadă. Dacă vreţi să vă aşezaţi la coadă, unul dintre colegii mei vă va ajuta.

Doamna Tibbet a urcat scările, a trecut de Westminster Hall şi s-a alăturat cozii lungi şi tăcute. Când a ajuns în faţă, după mai mult de o oră şi-a amintit că nu-i spusese lui Janice unde se ducea.

A fost escortată în Holul Central, unde un oficial a trimis-o la biroul de recepţie.

— Bună ziua, doamnă, a spus funcţionarul de serviciu. Cu care membru doriţi să vorbiţi?

— Cu sir Giles Barrington.

— Sunteţi din circumscripţia lui, doamnă?

Altă şansă de scăpare, şi-a zis ea.

— Nu, doresc să discut cu el despre o problemă personală.

— Înţeleg, a spus funcţionarul, de parcă nimic nu l-ar fi putut surprinde. Dacă-mi spuneţi numele dumneavoastră, voi completa o fişă de vizitator.

— Doamna Florence Tibbet.

— Şi adresa?

— Praed Street, numărul 37, Paddington.

— Şi despre ce aţi dori să discutaţi cu sir Giles?

— Despre nepotul lui, Sebastian Clifton. Funcţionarul a completat fila şi i-a dat-o unui mesager.

— Cât va trebui să aştept? a întrebat ea.

— Membrii răspund de obicei destul de repede dacă sunt în Cameră. Dar poate aţi dori să luaţi loc în timp ce aşteptaţi, a spus el, arătând spre băncile verzi aflate pe marginea Holului Central.

Mesagerul a pornit-o pe coridorul cel lung către Camera de Jos. Când a intrat în holul membrilor, i-a dat fişa unui coleg, care a dus-o în Cameră. Camera era plină cu membrii care veniseră să-l audă pe Peter Thorneycroft, Cancelarul Eşichierului, anunţând că raţionalizarea benzinei va fi întreruptă la sfârşitul crizei din Suez.

Mesagerul l-a zărit pe sir Giles Barrington aşezat la locul lui obişnuit şi a dat fişa unui membru de la marginea rândului al treilea de unde şi-a început drumul de-a lungul băncii pline, fiecare membru vizitând numele şi apoi dând-o mai departe, până ce a ajuns la sir Giles.

Membrul pentru Bristol Docklands şi-a pus fişa în buzunar şi s-a ridicat după ce secretarul de externe terminase de răspuns la întrebarea anterioară, sperând să prindă atenţia speakerului.

— Sir Giles Barrington, a anunţat speakerul.

— Ar putea secretarul de externe să explice Camerei cum va afecta anunţul preşedintelui industria britanică, mai ales pe cea a cetăţenilor noştri care lucrează în domeniul apărării naţionale?

Domnul Selwin Lloyd s-a ridicat iar în picioare şi, strângându-şi discursul, a zis:

— Aş putea să-i explic onorabilului şi galantului domn că păstrez continuu legătura cu ambasadorul nostru din Washington, iar el mă asigură…

Până când domnul Lloyd a răspuns la ultima întrebare, cam după patruzeci de minute, Giles uitase de vizitator.

Abia după o oră, când stătea în sala de ceai împreună cu nişte colegi, şi-a scos portofelul şi fişa a căzut pe jos. A luat-o şi s-a uitat la nume, dar nu îşi dădea seama cine ar putea fi doamna Tibbet. A întors-o şi a citit mesajul, a sărit din scaun, a ieşit în grabă din salonul de ceai şi nu s-a oprit din fugă până ce nu a ajuns în Holul Central, rugându-se ca ea să nu fi plecat. Când s-a oprit în faţa biroului funcţionarului de serviciu, l-a rugat s-o cheme pe doamna Tibbet.

— Îmi pare rău, sir Giles, dar doamna a plecat de câteva minute. A spus că trebuie să se întoarcă la lucru.

— La naiba, a zis Giles, întorcând fişa şi uitându-se la adresă.

32

— Praed Street, Paddington, a zis Giles, urcându-se într-un taxi din faţa intrării pentru membri. Şi mă grăbesc, a mai spus el, aşa că dă-i bătaie.

— Doar n-aţi vrea să încalc limita de viteză, nu, şefu', a zis şoferul, ieşind pe poarta principală şi îndreptându-se spre Parliament Square.

Da, aş vrea, s-a gândit Giles dar a tăcut. De îndată ce a aflat că doamna Tibbet plecase din Camera Comunelor, îşi sunase cumnatul să-i spună despre mesajul ciudat al unei străine. Prima reacţie a lui Harry a fost să sară în următorul tren spre Londra, dar Giles l-a sfătuit să renunţe, în caz că s-ar fi dovedit a fi o alarmă falsă.

— Oricum, i-a spus Giles, era posibil ca Sebastian să fie în drum spre Bristol.

Giles stătea pe marginea banchetei, dorind ca toate semafoarele să fie pe verde şi îndemnându-l pe şofer să schimbe banda, ori de câte ori întrezărea posibilitatea să câştige câţiva metri. Nu putea să se gândească prin ce trecuseră Harry şi Emma în ultimele două zile. Îi spuseseră oare lui Jessica? Dacă da, atunci aceasta stătea probabil pe ultima treaptă la Manor House, aşteptând nerăbdătoare întoarcerea lui Sebastian.

Când taxiul a oprit la numărul 37, şoferul n-a putut să nu se mire de ce un membru al Parlamentului putea vizita un cămin din Paddington. Dar nu era treaba lui, mai ales că domnul îi dăduse un bacşiş atât de generos.

Giles a sărit din taxi, a fugit la uşă şi a bătut de mai multe ori cu ciocănelul. După câteva momente, uşa i-a fost deschisă de o tânără care i-a spus:

— Îmi pare rău, domnule, dar toate camerele sunt ocupate.

— Nu caut o cameră, i-a spus Giles. Speram s-o văd pe – s-a mai uitat o dată pe fişă – doamna Tibbet.

— Cine să-i spun că o caută?

— Sir Giles Barrington.

— Vă rog să aşteptaţi aici, domnule, o s-o anunţ, i-a spus ea înainte de a închide uşa.

Giles a rămas pe trotuar, întrebându-se dacă Sebastian stătuse doar la o sută de metri de gara Paddington în tot acest timp. A aşteptat doar două minute înainte ca uşa să se deschidă din nou.

— Îmi pare foarte rău, sir Giles, a spus doamna Tibbet, părând agitată. Janice nu ştie cine sunteţi. Vă rog să poftiţi în salon.

Giles s-a aşezat confortabil într-un fotoliu, şi doamna Tibbet i-a oferit o ceaşcă de ceai.

— Nu, mulţumesc, a zis el. Sunt nerăbdător să ştiu dacă aveţi noutăţi despre Seb. Părinţii lui sunt foarte îngrijoraţi.

— Desigur că sunt, săracii de ei, a spus doamna Tibbet. I-am zis de câteva ori că ar trebui să ia legătura cu mama lui, dar…

— Dar? a întrerupt-o Giles.

— E o poveste lungă, sir Giles, dar o voi scurta cât pot.

După zece minute, doamna Tibbet i-a spus că ultima oară când îl văzuse pe Sebastian fusese atunci când acesta plecase cu un taxi în Eaton Square şi de atunci nu mai auzise de el.

— Deci, din câte ştiţi dumneavoastră, el stă cu prietenul lui, Bruno Martinez, în Eaton Square, 44?

— Da, aşa este, sir Giles, Dar eu am…

— Vă sunt foarte îndatorat, a spus Giles, ridicându-se şi scoţându-şi portofelul.

— Nu-mi datoraţi nimic, domnule, a spus doamna Tibbet, dând din mână. Tot ce am făcut a fost pentru Sebastian, nu pentru dumneavoastră. Dar dacă aş putea să vă ofer un mic sfat…

— Da, desigur, a zis Giles, aşezându-se la loc.

— Sebastian este speriat că părinţii lui sunt supăraţi pe el pentru că a pierdut şansa de a intra la Cambridge şi…

— Dar nu şi-a pierdut locul la Cambridge, a întrerupt-o Giles.

— Asta-i cea mai bună veste pe care am auzit-o toată săptămâna. Mai bine l-aţi găsi repede şi i-aţi

spune, pentru că nu se va întoarce acasă atâta timp cât crede că părinţii lui sunt supăraţi pe el.

— Mă duc direct în Eaton Square, numărul 44, a zis Giles, ridicându-se a doua oară din scaun.

— Înainte de a pleca, a spus doamna Tibbet, fără să se mişte, ar trebui să ştiţi că şi-a luat asupra sa vina prietenului lui şi de aceea Bruno Martinez nu a fost pedepsit. Aşa că merită mai curând laude, nu să fie certat.

— V-aţi greşit meseria, doamnă Tibbet – ar fi trebuit să lucraţi în corpul diplomatic.

— Şi dumneavoastră ştiţi să flataţi oamenii, sir Giles, ca majoritatea membrilor Parlamentului. Nu că m-aş fi întâlnit cu vreunul până acum, a recunoscut ea. Dar nu vreau să vă mai reţin.

— Mulţumesc din nou. După ce-l întâlnesc pe Sebastian şi aranjăm lucrurile, a spus Giles, ridicându-se a treia oară, poate vă veţi întoarce la Camera Comunelor să beţi un ceai cu noi?

— Sunteţi foarte amabil, sir Giles. Dar nu-mi pot permite să-mi iau două zile libere pe săptămână.

— Atunci, săptămâna viitoare, a spus Giles în timp ce ea a deschis uşa din faţă şi l-a condus pe trotuar. Voi trimite o maşină să vă ia.

— Sunteţi foarte amabil, a zis doamna Tibbet, dar…

— Fără niciun dar. Sebastian a avut foarte, foarte mult noroc când s-a oprit la numărul 37.

***

Când a sunat telefonul, don Pedro a traversat camera, dar nu a ridicat receptorul până ce nu a verificat dacă uşa biroului era închisă.

— Convorbirea dumneavoastră cu Buenos Aires e pe fir, domnule.

A auzit un clic, apoi o voce i-a spus:

— Sunt Diego.

— Ascultă cu atenţie. Totul s-a aranjat, inclusiv calul nostru troian.

— Asta înseamnă că Sotheby's a fost de acord să…?

— Sculptura va fi inclusă la vânzarea de la sfârşitul lunii.

— Deci tot ce ne trebuie mai este un curier.

— Cred că am găsit persoana ideală. Un prieten de la şcoală al lui Bruno care are nevoie de o slujbă şi vorbeşte foarte bine spanioleşte. Şi mai bine, unchiul lui este membru în Parlament şi unul dintre bunici a fost lord, deci are ceea ce englezii numesc sânge albastru, iar asta ne poate netezi drumul.

— Ştie de ce l-ai ales?

— Nu. Asta e mai bine s-o ţinem secret, a spus don Pedro, şi ne va permite să stăm la depărtare tot timpul acţiunii.

— Când soseşte în Buenos Aires?

— Va veni cu mine pe navă în seara asta şi se va întoarce în siguranţă în Anglia mult înainte ca cineva să-şi dea seama cu ce ne ocupăm.

— Crezi că e suficient de mare ca să se ocupe de o asemenea afacere importantă?

— Băiatul e mai matur decât vârsta lui şi, asta e important, îi place să rişte.

— Pare ideal. Şi l-ai pus şi pe Bruno la curent?

— Nu. Cu cât ştie mai puţine, cu atât mai bine.

— Aşa e, a zis Diego. Mai e ceva ce vrei să fac înainte să vii?

— Asigură-te că marfa e gata de încărcare şi este rezervat un loc pe *Queen Mary* pentru călătoria de întoarcere.

— Şi bancnotele?

Gândurile lui don Pedro au fost întrerupte de o bătaie uşoară în uşă. S-a întors şi l-a văzut pe Sebastian intrând în cameră.

— Sper că nu vă întrerup, domnule.

— Nu, nu, a zis don Pedro, punând receptorul în furcă şi zâmbindu-i tânărului care devenise ultima lui piesă de domino.

***

Giles s-a gândit să se oprească lângă prima cabină telefonică, să-l sune pe Harry şi să-l anunţe că-i dăduse de urmă lui Sebastian şi se ducea să-l ia, dar voia să vadă figura băiatului înainte de a suna.

Traficul pe Park Lane era încurcat, iar şoferul taxiului nu părea interesat să se strecoare în spaţiile libere şi nici să treacă pe culoarea portocalie a semafoarelor. A respirat adânc. Ce mai contau câteva minute, s-a gândit el, când coteau pe Hyde Park Corner.

Până la urmă, taxiul a ajuns pe Eaton Square, la numărul 44 şi Giles a plătit suma exactă de pe aparatul de taxat înainte să urce scările şi să bată la uşă. L-a răspuns un uriaş, zâmbindu-i lui Giles, de parcă l-ar fi aşteptat.

— Pot să vă ajut, domnule?

— Îl caut pe nepotul meu, Sebastian Clifton, care am înţeles că stă aici, cu prietenul lui, Bruno Martinez.

— A stat aici, domnule, i-a zis valetul, politicos. Dar a plecat la aeroportul din Londra acum douăzeci de minute.

— Ştii cumva cu ce zbor pleacă? s-a interesat el.

— Nu ştiu, sir Giles.

— Sau unde merge?

— Nu am întrebat.

— Mulţumesc, a spus Giles, care, după atâţia ani ca înaintaş la crichet, ştia să recunoască un placaj. S-a întors să caute alt taxi când uşa s-a închis în spatele lui. A zărit un semn galben luminos şi a chemat taxiul, care s-a întors imediat să-l ia.

— Aeroportul din Londra, a zis el, urcându-se repede în spate. Şi-ţi voi plăti dublu dacă mă duci acolo în patruzeci de minute. Au plecat tocmai când uşa de la numărul 44 s-a deschis şi un tânăr a coborât în goană treptele, făcându-i disperat semn cu mâna.

— Opreşte-te! a strigat Giles. Taxiul s-a oprit, scrâşnind.

— Hotărăşte-te, sefu’.

Giles a deschis geamul în timp ce tânărul alerga spre el.

— Sunt Bruno Martinez, a zis el. Nu s-au dus la aeroport. Merg spre Southampton să se îmbarce pe SS *South America.*

— Şi când va pleca nava? a întrebat Giles.

— Cu ultimul flux, cam pe la nouă în seara asta.

— Mulţumesc, a zis Giles. Îi voi spune lui Sebastian…

— Nu, vă rog să nu-i spuneţi, domnule, a zis Bruno. Şi, orice aţi face, nu-i spuneţi tatălui meu că am vorbit cu dumneavoastră.

Niciunul dintre ei nu a observat că cineva îi urmărea de la fereastra casei cu numărul 44.

***

Lui Sebastian i-a plăcut să stea pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului, dar a fost surprins când s-au oprit la Battersea.

— Ai mai zburat vreodată cu elicopterul? l-a întrebat don Pedro.

— Nu, domnule. N-am mai zburat niciodată cu avionul.

— Va dura două ore din călătoria noastră. Dacă vrei să lucrezi pentru mine, vei învăţa repede că timpul înseamnă bani.

Elicopterul s-a avântat spre cer, a întors spre dreapta şi a luat-o în sud, către Southampton. Sebastian s-a uitat în jos către traficul matinal care îşi continua drumul în pas de melc în afara Londrei.

***

— Nu pot să ajung la Southampton în patruzeci de minute, şefu', a spus şoferul.

— Aşa e, a zis Giles, dar, dacă mă duci la docuri înainte de plecarea SS *South America,* îţi dau de două ori suma de pe aparat.

Şoferul a năvălit ca un cal de rasă pură ieşind din grajd şi a făcut tot posibilul să depăşească ora de vârf, ocolind, luând-o pe străduţe laterale pe care Giles nu le mai văzuse până atunci, trecând de pe o

bandă pe alta înainte de a reveni ca să depăşească semafoarele care trecuseră deja pe roşu. Dar tot a durat o oră înainte de a ajunge pe Winchester Road, unde au găsit şiruri lungi de maşini înghesuite pe o singură bandă şi circulând cu viteza celei mai lente maşini. Giles s-a uitat pe geam şi n-a văzut vreun progres notabil pe drum.

Se tot uita la ceas, dar minutarul era singurul care mergea constant şi şansele ca ei să ajungă la docuri înainte de nouă erau din ce în ce mai mici cu fiecare minut. S-a rugat ca vasul să întârzie câteva minute, cu toate că ştia că nu-şi putea permite căpitanul să piardă fluxul.

Giles s-a aşezat mai bine pe banchetă şi s-a gândit la cuvintele lui Bruno. Orice aţi face, nu-i spuneţi tatălui meu că am vorbit cu dumneavoastră. Sebastian n-ar fi putut să-i ceară mai multe unui prieten. S-a uitat iar la ceas: 7:30 p.m. Cum ar fi putut valetul să facă o asemenea greşeală şi să-i spună că mergeau la aeroportul din Londra? 7:45 p.m. Era evident că nu fusese o greşeală, pentru că omul îi spusese „sir Giles", cu toate că nu ştia că urma să vină la ei. Doar dacă… 8 p.m. Şi când spusese *„au* plecat la aeroportul din Londra" la cine se mai referea? La tatăl lui Bruno? 8:15 p.m. Giles nu reuşise să găsească un răspuns satisfăcător la niciuna dintre aceste întrebări până când taxiul a luat-o pe Winchester Road şi s-a îndreptat spre docuri. 8:30 p.m. Giles a lăsat toate acestea deoparte şi a început să se gândească la ce avea de făcut dacă ajungeau la docuri înainte ca vasul să ridice ancora. 8:45 p.m.

— Mai repede! a cerut el, cu toate că bănuia că şoferul conducea cât de repede putea.

În cele din urmă a zări vasul de linie cel mare şi, cum devenea din ce în ce mai mare cu fiecare minut care trecea, a început să creadă că vor reuşi. Dar atunci a auzit sunetul de care se temea: trei semnale puternice, prelungite, ale sirenei.

— Timpul şi mareea nu aşteaptă pe nimeni, a spus şoferul.

O observaţie de care Giles s-ar fi lipsit atunci.

Taxiul s-a oprit lângă bordul SS *South America,* dar rampa pentru pasageri fusese deja ridicată şi frânghiile de amarare fuseseră eliberate pentru a permite navei celei mari să se îndepărteze încet de port şi s-o pornească în larg.

Giles s-a simţit neputincios în timp ce urmărea cele două remorchere care îndrumau vasul în estuar, ca nişte furnici ce conduceau un elefant către un tărâm mai sigur.

— Biroul şefului de port! a strigat el, fără nicio idee unde era.

Şoferul a trebuit să oprească de două ori să întrebe pe unde s-o ia înainte de a ajunge la singura clădire care mai avea luminile aprinse.

Giles a sărit din taxi şi s-a năpustit în biroul şefului de port, fără să bată. Înăuntru s-a întâlnit cu trei oameni surprinşi.

— Tu cine mai eşti? a întrebat un bărbat îmbrăcat în uniforma portului pe care erau înşirate mai multe găitane aurii decât la colegii lui ofiţeri.

— Sir Giles Barrington. Nepotul meu e la bordul acelei nave, a spus el, arătând pe geam. Am putea să-l aducem înapoi?

— N-aş prea crede, domnule, doar în cazul în care căpitanul o să vrea să oprească nava şi să-i permită să fie coborât pe un remorcher, ceea ce aş zice că e puţin probabil. Dar o să încerc. Cum se numeşte pasagerul?

— Sebastian Clifton. Este minor şi sunt autorizat de părinţi să-l iau de pe acel vas.

Şeful de port a ridicat un microfon şi a început să învârtă nişte butoane pe un panou de control, încercând să obţină legătura cu căpitanul.

— Nu vreau să vă faceţi prea multe speranţe, a spus el, dar căpitanul şi cu mine am lucrat împreună în Marina Regală, aşa că…

— Căpitanul de pe SS *South America,* a spus o voce cu un accent englezesc pronunţat.

— Sunt Bob Walters, căpitane. Avem o problemă şi ţi-aş fi recunoscător pentru orice ajutor mi-ai putea

da, a spus şeful de port înainte de a-i transmite cererea lui Giles.

— În mod normal, aş fi fericit să te ajut, Bob, a spus căpitanul, dar proprietarul vasului e pe punte, aşa că va trebui să-i cer permisiunea.

— Mulţumesc, au zis Giles şi şeful de port împreună, înainte ca legătura să fie întreruptă.

— Există vreo situaţie în care să ai autoritatea să comanzi unui căpitan? a întrebat Giles, în timp ce aşteptau.

— Doar când vasul este în estuarul meu. De îndată ce a trecut de farul din nord, este deja în canal şi e în afara jurisdicţiei mele.

— Dar poţi să-i dai căpitanului un ordin când nava este încă în estuar?

— Da, domnule, dar amintiţi-vă, este o navă străină, şi nu dorim un incident diplomatic, deci nu prea dorim să anulăm ordinele căpitanului decât dacă aş fi convins că are loc o activitate ilegală.

— Dar ce le ia aşa de mult? a întrebat Giles, după ce au trecut câteva minute.

Brusc, în intercom s-a auzit o voce.

— Îmi pare rău, Bob. Proprietarul nu doreşte să dea curs cererii voastre şi vom intra în curând în Canal.

Giles a luat microfonul repede din mâna şefului de port.

— Sunt sir Giles Barrington. Vă rog să îmi daţi legătura cu proprietarul. Vreau să-i vorbesc personal.

— Îmi pare rău, sir Giles, a spus căpitanul, dar domnul Martinez a părăsit puntea şi s-a dus în cabină, lăsând instrucţiuni stricte să nu fie deranjat.

HARRY CLIFTON

1957

33

Harry presupuse că nimic nu ar putea depăşi mândria pe care a simţit-o auzind că Sebastian primise o bursă la Cambridge. Se înşelase. Era la fel de mândru urmărindu-şi soţia urcând treptele spre estrada unde i s-a acordat licenţa în afaceri, *summa cum laude,* de la Wallace Sterling, preşedintele Universităţii Stanford.

Harry ştia mai bine decât oricine altcineva sacrificiile făcute de Emma pentru a fi la nivelul imposibil de înalt pe care-l stabilise profesorul Feldman pentru el însuşi şi pentru studenţi şi care se aşteptase chiar la mai multe de la Emma, după cum îi explicase în cursul acelei perioade.

Când a părăsit scena, însoţită de aplauze calde, ca toţi studenţii dinaintea ei, şi-a aruncat capela în aer, semn că zilele de studenţie rămăseseră în urmă. Ea se gândea ce ar fi spus draga ei mamă despre un astfel de comportament în public al unei doamne de 36 de ani.

Privirea lui Harry s-a mutat de la soţia sa la distinsul profesor de afaceri, care stătea pe estradă dar la două locuri distanţă de preşedintele universităţii. Cyrus Feldman nu a încercat să-şi ascundă sentimentele când pupila lui preferată şi-a primit licenţa. A fost primul care s-a ridicat în picioare s-o aplaude pe Emma, şi ultimul care s-a aşezat la loc. Harry se întrebase adesea cum putea soţia sa să supună voinţei sale oameni importanţi, de la câştigători ai Premiului Pulitzer până la preşedinţi de companii, la fel cum procedase şi mama ei înainte.

Cât de mândră ar fi fost astăzi Elisabeth de fiica sa, dar nu mai mândră decât mama lui, pentru că Maisie parcursese un drum cel puţin la fel greu înainte a-şi scrie BA după nume.

Harry şi Emma cinaseră cu profesorul Feldman şi soţia lui cea bolnavă, Ellen, cu o seară înainte. Feldman nu-şi luase ochii de la Emma şi îi sugerase

chiar să revină la Stanford şi să-şi completeze o teză de doctorat sub supravegherea lui.

— Şi bietul meu soţ? a spus Emma, îmbrăţişându-l pe Harry.

— Va trebui să se înveţe să trăiască fără dumneavoastră vreo doi ani, a zis Feldman, fără să încerce să ascundă ce avea în minte.

Mulţi englezi cu temperamentul încins, auzind o astfel de propunere făcută soţiei, i-ar fi tras un pumn în nas, şi o soţie mai puţin tolerantă decât doamna Feldman ar fi iniţiat procedurile de divorţ, la fel ca trei dintre predecesoarele ei. Harry doar a zâmbit, iar doamna Feldman s-a făcut că nu aude.

Harry fusese de acord cu sugestia Emmei că ar trebui să se întoarcă în Anglia imediat după ceremonie, pentru că dorea să ajungă la Manor House înainte ca Sebastian să se întoarcă de la Beechcroft. Băiatul lor nu mai era şcolar, s-a gândit ea, ci mai avea doar trei luni până ce va deveni student.

La sfârşitul ceremoniei, Emma s-a dus să se plimbe pe pajişte, admirând atmosfera şi cunoscându-i pe ceilalţi absolvenţi care, ca şi ea, îşi petrecuseră nesfârşite ore de studii deşi se aflau pe ţărmuri îndepărtate iar acum se întâlneau pentru prima oară. S-au prezentat soţii şi soţi, şi-au arătat fotografii şi au schimbat adrese.

Pe la ora şase, când ospătarii au început să plieze scaunele, să strângă sticlele goale de şampanie şi să adune ultimele farfurii goale, Harry se gândea că ar fi cazul să se întoarcă la hotel.

Emma a vorbit întruna până la Fairmont, în timp ce împachetau, pe drumul din taxi către aeroport şi în timp ce aşteptau în salonul de clasa întâi. De îndată ce s-a urcat în avion, şi-a găsit locul, şi-a pus centura de siguranţă, a închis ochii şi a adormit imediat.

***

— Vorbeşti de parcă ai fi de vârstă mijlocie, a spus Emma când îşi începeau lungul drum de la aeroportul

londonez către Manor House.

— Sunt de vârstă mijlocie, i-a zis Harry. Am treizeci şi şapte de ani şi, ce e mai rău, tinerele au început să-mi spună „domnule”.

— Ei, eu nu mă simt de vârstă mijlocie, a spus Emma, uitându-se pe hartă. Ia-o la dreapta la semafor şi ajungem pe Great Bath Road.

— Asta e din cauză că, pentru tine, viaţa abia a început.

— Adică?

— Adică asta. Ţi-ai primit licenţa şi ai fost numită în Consiliul Barrington’s, ceea ce ţi-a deschis un drum nou în faţă. S-o recunoaştem, acum douăzeci de ani, niciuna dintre acestea n-ar fi fost posibile.

— Şi în cazul meu au fost posibile pentru că Cyrus Feldman şi Ross Buchanan sunt oameni deştepţi care ştiu să trateze femeile ca pe egale. Şi, nu uita, Giles şi cu mine posedăm împreună douăzeci şi două la sută din acţiunile companiei, iar Giles nu este deloc interesat de Consiliu.

— Aşa o fi, dar dacă lumea vede că îţi faci treaba bine, alţi preşedinţi ar putea fi convinşi să urmeze exemplul lui Ross.

— Nu te păcăli singur. Vor mai trece zeci de ani până ce femeilor competente li se va da ocazia să înlocuiască bărbaţii incompetenţi.

— Ei, cel puţin să ne rugăm să fie altfel pentru Jessica. Eu sper ca, până va termina şcoala, singurul ei scop în viaţă să nu fie să înveţe să gătească şi să-şi găsească un soţ potrivit.

— Tu crezi că astea erau scopurile mele în viaţă?

— Dacă da, înseamnă că ai cam dat greş la amândouă, a zis Harry. Şi nu uita că m-ai ales când aveai unsprezece ani.

— Zece, a spus Emma. Dar au mai trecut şapte ani până ce mi-am dat seama.

— Oricum, a zis Harry, nu trebuie să presupunem că doar pentru că amândoi am câştigat locuri la Oxford, iar Grace este profesor la Cambridge, Jessica va dori să facă la fel.

— Şi de ce ar face-o, când e atât de talentată? Ştiu că-l admiră pe Seb, dar modelele ei sunt Barbara Hepworth şi Mary Cassat, de aceea mă tot întreb ce alternative are. Emma s-a uitat iar la hartă. Coteşte-o la dreapta cam după jumătate de kilometru. Ar trebui să apară indicatorul Reading.

— Ce tot complotaţi voi două pe la spatele meu? a întrebat Harry.

— Dacă Jessica este suficient de bună şi profesorul ei de arte mă asigură că este, şcoala doreşte ca ea să solicite o bursă la Colegiul Regal de Arte sau la Slade School of Fineart.

— Nu-i aşa că domnişoara Fielding a fost la Slade?

— Ba da, şi mi-a amintit că Jessica este o artistă mult mai bună la cincisprezece ani decât a fost ea când a absolvit.

— Asta cred că o roade puţin.

— Reacţie tipică de bărbat. De fapt, domnişoara Fielding doreşte foarte mult ca Jessica să îşi atingă potenţialul complet. Doreşte să fie prima fată de la Red Maids' care a câştigat un loc la Colegiul Regal.

— Chiar că ar fi o dublă, a zis Harry, cum Seb este primul băiat de la Beechcroft Abbey care a câştigat bursa de merit la Cambridge.

— Primul din 1922, l-a corectat Emma. Ia-o la stânga la prima intersecţie.

— Cred că te iubesc la nebunie în Consiliul de la Barrington, a spus Harry, îndeplinindu-i solicitarea. Apropo, în caz că ai uitat, săptămâna viitoare apare ultima mea carte.

— Te trimit în vreun loc interesant ca s-o promovezi?

— Ţin un discurs la dejunul literar la *Yorkshire Post* vineri şi mi-au spus că au vândut atâtea bilete că au trebuit să se mute de la un hotel local la restaurantul curselor York.

Emma s-a aplecat să-l sărute pe obraz.

— Felicitări, dragule!

— N-are nicio legătură cu mine, pentru că nu sunt singurul speaker.

— Spune-mi numele rivalului, ca să-l pot asasina.

— Numele *ei* este Agatha Christie.

— Deci William Warwick a ajuns în sfârşit un rival de luat în seamă al lui Hercule Poirot?

— Nu, mă tem că nu. Dar domnişoara Christie a scris patruzeci şi nouă de romane, iar eu abia l-am completat pe al cincilea.

— Ei, poate o prinzi din urmă când vei scrie şi tu patruzeci şi nouă de cărţi.

— Ar trebui să am un noroc prea mare. Deci, în timp ce eu voi tropăi prin ţară încercând să ajung pe lista de bestselleruri, tu ce vei face?

— I-am spus lui Ross că voi trece luni să-l văd pe la birou. Încerc să-l conving să renunţe la construcţia navei *Buckingham.*

— De ce?

— Acum nu este momentul potrivit să rişti atâţia bani într-un vas de croazieră de lux, în timp ce pasagerii devin din ce în ce mai ataşaţi de aeronave.

— Da, te înţeleg, deşi eu aş prefera să merg cu vaporul la New York decât să zbor acolo.

— Asta pentru că eşti de vârstă mijlocie, i-a zis Emma, bătându-l pe picior. I-am mai promis şi lui Giles că voi trece pe la Barrington Hall să mă asigur că Marsden a aranjat totul pentru vizita lui şi a lui Gwyneth din weekend.

— Marsden va fi, în mod sigur, gata.

— Împlineşte şaizeci de ani la anul şi ştiu că vrea să iasă la pensie.

— Nu va fi uşor de înlocuit, a spus Harry, când trecea de indicatorul de Bristol.

— Gwyneth nu vrea să-l înlocuiască. Spune că a venit vremea ca Giles să fie târât în a doua jumătate a secolului XX.

— La ce se gândeşte?

— Crede că va fi iar un guvern laburist după alegerile următoare şi, cum Giles va fi în mod aproape sigur ministru are intenţia să-l pregătească pentru funcţie, care nu include dădăcitul de către servitori. În viitor singurii servitori care-l vor asista vor fi funcţionari publici.

— Giles a avut noroc când a întâlnit-o pe Gwyneth.

— N-a venit vremea s-o ceară de nevastă pe biata fată?

— Ba da, dar el e încă traumatizat după experienţa cu Virginia şi nu cred că este gata să se însoare iar.

— Atunci ar face bine să treacă peste experienţele anterioare pentru că femei aşa de bune ca Gwyneth nu se întâlnesc pe toate drumurile, a spus Emma, întorcându-şi atenţia la hartă.

Harry a depăşit un camion.

— Tot nu pot să mă obişnuiesc cu ideea că Seb nu mai este şcolar.

— Ai planificat ceva pentru primul lui weekend acasă?

— Mă gândeam să-l iau să-i vadă pe cei de la Gloucestershire jucând împotriva Blackheath, mâine la County Ground.

Emma a râs.

— Asta face foarte bine la caracter, să urmăreşti jucând o echipă care mai mult pierde decât câştigă.

— Şi poate am merge toţi la Old Vic într-o seară din săptămâna viitoare, a mai zis el, ignorându-i comentariul.

— Ce joacă?

— *Hamlet.*

— Cine joacă în rolul prinţului?

— Un actor tânăr, Peter OToole, despre care Seb zice că e cel mai tare, ce-o mai fi însemnând şi asta.

— Va fi foarte bine să-l avem pe Seb înapoi toată vara. Poate ar trebui să dăm o petrecere înainte să plece la Cambridge. Să-i dăm o şansă să întâlnească nişte fete.

— O să aibă destul timp pentru fete. Cred că e ruşinos că guvernul opreşte Programul de Serviciu Naţional. Seb ar fi fost un ofiţer foarte bun şi l-ar fi ajutat să ştie cum să-şi asume responsabilitatea pentru alţii.

— Nu eşti de vârstă mijlocie, a zis Emma, în timp ce intrau pe alee, eşti de-a dreptul preistoric.

Harry a râs în timp ce oprea maşina în faţă la Manor House şi a fost încântat când a zărit-o pe Jessica pe treapta de sus, aşteptându-i.

— Unde e Seb? a fost prima întrebare a Emmei după ce a coborât din maşină şi a îmbrăţişat-o pe Jessica.

— Nu s-a întors ieri de la şcoală. Poate s-a dus direct la Barrington Hall şi a rămas peste noapte la unchiul Giles.

— Eu credeam că Giles este în Londra, a zis Harry. O să-i dau un telefon să văd dacă pot veni la cină.

Harry a coborât şi a intrat în casă. A luat telefonul din hol şi a format un număr local.

— Ne-am întors, a spus el când a auzit vocea lui Giles.

— Bine ai venit acasă, Harry. Te-ai distrat bine în State?

— Grozav. Emma a fost vedeta, desigur. Cred că Feldman vrea ca ea să-i fie cea de a cincea soţie.

— Ei, ar fi nişte avantaje, a spus Giles. Niciodată nu e un angajament pe termen lung când e vorba de omul acesta şi, fiind în California, totul se va termina cu un divorţ drăguţ şi sănătos.

Harry a râs.

— Apropo, Seb e cu tine?

— Nu, nu este. De fapt, nu l-am mai văzut de o vreme. Dar sunt sigur că nu e departe. De ce nu suni la şcoală să vezi dacă nu mai e pe acolo? Sună-mă când afli unde este pentru că am nişte veşti bune pentru tine.

— Aşa vom face, a zis Harry. A lăsat receptorul în furcă şi a căutat numărul directorului în cartea de telefon.

— Nu te îngrijora, dragă, nu mai este şcolar, după cum îmi tot aminteşti, a spus el când a văzut figura ei neliniştită. Sunt sigur că există o explicaţie simplă. A sunat la Beechcroft 117 şi, în timp ce aştepta să i se răspundă, şi-a luat soţia în braţe.

— Dr. Banks-Williams la telefon.

— Domnule director, sunt Harry Clifton. Îmi pare rău că vă deranjez după sfârşitul şcolii, dar aş vrea să ştiu dacă aveţi idee pe unde ar putea fi băiatul meu, Sebastian.

— Nu ştiu, domnule Clifton. Nu l-am mai văzut de când a fost suspendat la începutul săptămânii.

— Suspendat?

— Îmi pare rău, domnule Clifton. Mi-e teamă că nu am avut de ales.

— Dar ce a făcut?

— Câteva abateri minore, inclusiv fumatul.

— Şi abateri majore?

— A fost prins beat în camera lui, împreună cu o femeie de serviciu.

— Şi acestea au fost abateri de eliminare?

— M-aş fi putut face că nu văd, pentru că era ultima săptămână a trimestrului, dar, din nefericire, niciunul nu era îmbrăcat.

Harry şi-a înăbuşit râsul, mulţumit că Emma nu auzise ce spusese directorul.

— Când a venit la mine, a doua zi, i-am spus că după unele deliberări şi consultaţii cu dirigintele lui, nu aveam de ales decât să-l elimin. I-am dat o scrisoare pentru dumneavoastră. Ceea ce este evident că nu a făcut.

— Dar unde ar putea să fie? a întrebat Harry, neliniştit şi el de acum.

— Nu ştiu. Tot ce vă pot spune este că dirigintele i-a dat un bilet de clasa a treia pentru Temple Meads, iar eu am presupus că nu-l voi mai vedea. Totuşi, în după-amiaza aceea a trebuit să merg la Londra să iau parte la dineul seniorilor şi, spre surprinderea mea, l-am găsit în acelaşi tren cu mine.

— L-aţi întrebat de ce merge la Londra?

— Aş fi făcut-o, a spus directorul, sec, dacă n-ar fi fugit din vagon când m-a văzut.

— De ce a fugit?

— Poate din cauză că fuma, iar eu îl avertizasem mai înainte că, dacă mai încălca alte reguli ale şcolii în timpul trimestrului, va fi exmatriculat. Şi el ştia prea bine că aceasta însemna că-l voi anunţa pe

tutorele de la Cambridge şi voi recomanda să-i fie retrasă bursa.

— Şi aţi făcut-o?

— Nu, nu am făcut-o. Ar trebui să-i mulţumiţi soţiei mele pentru asta. Dacă ar fi fost după mine, ar fi fost exmatriculat şi şi-ar fi pierdut locul la Cambridge.

— Pentru fumat, când nici măcar nu era în şcoală?

— Asta nu a fost singura abatere. Stătea într-un vagon de clasa întâi când nici nu avea măcar bani pentru un bilet de clasa întâi şi, mai înainte, îşi minţise dirigintele că se întoarce direct la Bristol. Asta, plus celelalte abateri m-ar fi convins că era nedemn de un loc la vechea mea universitate. Nu mă îndoiesc că îmi voi regreta mila.

— Şi atunci l-aţi văzut ultima oară? a spus Harry, încercând să rămână calm.

— Da, şi este ultima oară când îmi doresc să-l fi văzut, a spus directorul, punând receptorul în furcă.

Harry i-a povestit ce spusese directorul şi Emmei, lăsând însă deoparte problema cu femeia de serviciu.

— Şi unde ar putea fi acum? a întrebat Emma, speriată.

— Primul lucru pe care-l voi face va fi să-l sun iar pe Giles şi să-i spun ce s-a întâmplat, înainte de a ne decide cum vom proceda în continuare.

Harry a ridicat iar receptorul şi şi-a pierdut o vreme repetând aproape textual conversaţia cu directorul.

Giles a tăcut câteva momente.

— Nu e greu de înţeles ce a trecut prin mintea lui Seb după ce Banks-Williams l-a găsit în tren.

— Să mă ia naiba dacă-mi dau seama, a zis Harry.

— Pune-te în locul lui, a spus Giles. Crede că din cauză că directorul l-a prins fumând şi călătorind la Londra fără permisiune, a fost exmatriculat şi şi-a pierdut locul la Cambridge. Cred că vei afla că îi este teamă să se întoarcă acasă şi să dea ochii cu tine şi cu Emma.

— Ei bine, asta nu mai e o problemă, dar tot trebuie să-l găsim şi să-l anunţăm. Dacă plec acum la

Londra, pot să stau în Smith Square?

— Sigur că poţi, dar n-are rost, Harry. Ar trebui să rămâi la Manor House cu Emma. Plec eu la Londra şi atunci avem toate bazele acoperite.

— Dar tu şi Gwyneth voiaţi să vă petreceţi weekendul împreună, în caz că ai uitat.

— Dar Seb tot nepotul meu este, Harry, în caz că ai uitat tu.

— Mulţumesc, a zis Harry.

— Te sun când ajung la Londra.

— Spuneai că ai nişte veşti?

— Nu este nimic important. Ei bine, nu la fel de important ca descoperirea lui Seb.

***

Giles a plecat la Londra în acea seară, iar când a ajuns, menajera i-a confirmat că Sebastian nu fusese pe acolo.

Giles i-a transmis informaţiile lui Harry, care l-a sunat pe comisarul-adjunct de la Scotland Yard. Acesta a fost plin de înţelegere, dar i-a arătat că o duzină de copii erau raportaţi dispăruţi în Londra în fiecare zi şi majoritatea erau mai mici decât Sebastian. Într-un oraş cu o populaţie de opt milioane, era ca şi cum ar fi căutat acul în carul cu fân. Dar a spus că va anunţa toate secţiile de poliţie din zona Met[17].

Harry şi Emma au stat noaptea târziu sunând la bunica lui Sebastian, Maisie, la mătuşa lui, Grace, la Deakins, la Ross Buchanan, la Griff Haskins şi chiar la domnişoara Parish, încercând să afle dacă Sebastian luase legătura cu unul dintre ei. Harry a vorbit cu Giles de mai multe ori în ziua următoare, dar n-a avut nicio noutate. Acul în carul cu fân, a repetat el.

— Cum suportă Emma?

— Nu prea bine. Îi este teamă de ce e mai rău cu fiecare oră care trece.

— Şi Jessica?

— Nu poate fi consolată.

— Te sun cum aflu ceva.

***

În după-amiaza următoare, Giles l-a sunat pe Harry de la Camera Comunelor şi i-a spus că pleca la Paddington să viziteze o femeie care dorea să-l vadă pentru că avea veşti despre Sebastian.

Harry şi Emma au rămas lângă telefon, aşteptându-l pe Giles să sune în mai puţin de o oră, dar el n-a mai sunat până la nouă seara.

— Spune-mi că e bine, sănătos, a spus Emma după ce a smuls receptorul din mâna lui Harry.

— Este bine-sănătos, a spus Giles, dar mi-e teamă că astea sunt singurele veşti bune. E în drum spre Buenos Aires.

— Ce tot spui acolo? l-a întrebat Emma. De ce s-ar duce Seb la Buenos Aires?

— Habar n-am. Tot ce pot să vă spun este că e la bordul *SS South America* cu cineva numit Pedro Martinez, tatăl unuia dintre colegii lui de şcoală.

— Bruno, a spus Emma. E şi el la bord?

— Nu, nu poate să fie pentru că l-am văzut acasă la el în Eaton Square.

— Plecăm imediat la Londra, a zis Emma. Şi atunci îl putem vizita pe Bruno mâine-dimineaţă.

— Nu cred că ar fi bine, a spus Giles.

— De ce nu? l-a întrebat Emma.

— Din mai multe motive, şi mai ales pentru că am primit un telefon de la sir Alan Redmayne, secretarul de cabinet. A întrebat dacă noi trei am vrea să ne întâlnim cu el mâine la zece în Downing Street. Nu pot să cred că este o coincidenţă.

34

— Bună ziua, sir Alan, a spus Giles când cei trei au fost invitaţi în biroul secretarului de cabinet. Pot să v-o prezint pe sora mea, Emma, şi pe cumnatul meu, Harry Clifton?

Sir Alan Redmayne a dat mâna cu Harry şi Emma, înainte de a-l prezenta pe domnul Hugh Spencer.

— Domnul Spencer este secretar-asistent la Trezorerie, a explicat el. Motivul prezenţei sale aici va deveni clar imediat.

S-au aşezat toţi în jurul unei mese rotunde, aflate în centrul camerei.

— Îmi dau seama că această întrunire are ca scop discutarea unei probleme foarte serioase, a spus sir Alan, dar, înainte de a începe, aş dori să vă spun, domnule Clifton, că sunt un admirator al lui William Warwick. Ultima dumneavoastră carte se află pe noptiera soţiei mele, aşa că din nefericire, n-o voi putea citi până ce n-o va termina ea.

— Sunteţi foarte amabil, domnule.

— Aş dori să încep prin a vă explica de ce am dorit să vă vedem atât de rapid, a spus sir Alan, schimbând tonul. Aş dori să vă asigur, domnule şi doamnă Clifton că şi noi suntem la fel de interesaţi de bunăstarea fiului dumneavoastră la fel ca voi, chiar dacă interesele noastre pot diferi. Atenţia guvernului, a continuat el, se axează în jurul unui om numit don Pedro Martinez, care şi-a băgat degetele în atâtea plăcinte încât avem un cabinet cu dosare doar pentru el. Domnul Martinez este un cetăţean argentinian cu reşedinţa în Eaton Square, care are o casă la ţară în Shillingford, trei vase de croazieră, mai mulţi poney de polo aflaţi la Clubul de Polo din Windsor Great Park şi o lojă la Ascot. Întotdeauna vine la Londra în sezon şi are un cerc mare de prieteni şi asociaţi care-l cred bogătanul baron al vitelor. Şi de ce n-ar crede-o? Are trei sute de mii de acri în pampasul din Argentina pe care pasc aproximativ cinci sute de mii de capete

de vite. Deşi obţine din asta un profit frumuşel, de fapt este doar un paravan pentru alte activităţi ilegale.

— Şi care sunt acestea?

— Ca s-o spun de-a dreptul, sir Giles, este un escroc internaţional. Îl face pe Moriarty[18] să pară băiat de cor. Lăsaţi-mă să vă mai spun ce ştim despre domnul Martinez şi apoi voi fi fericit să vă răspund la orice întrebări veţi avea. Drumurile noastre s-au încrucişat prima oară în 1935 când eu eram asistent special ataşat Biroului de Afaceri Externe. Am aflat că el făcea afaceri cu Germania. Era prieten bun cu Heinrich Himmler, şeful SS, şi ştim că l-a întâlnit pe Hitler de cel puţin trei ori. În timpul războiului şi-a pus bazele unei averi uriaşe aprovizionând nemţii cu orice materii prime aveau nevoie, cu toate că el stătea tot în Eaton Square.

— De ce nu l-aţi arestat? a întrebat Giles.

— Ne-a convenit să n-o facem, a spus sir Alan. Doream să aflăm care sunt contactele lui din Marea Britanie şi cu ce se ocupau. După terminarea războiului, Martinez a revenit în Argentina şi şi-a continuat activitatea de fermier. De fapt, nu s-a mai dus la Berlin după ce Aliaţii au intrat în oraş. A continuat să ne viziteze regulat ţara. Chiar şi-a trimis cei trei fii la şcolile publice din Anglia, iar fiica lui este acum la Institutul Roedean.

— Scuzaţi-mă că vă întrerup, a spus Emma, dar ce legătură are Sebastlan cu acestea?

— N-a avut nicio legătură, doamnă Clifton, până săptămâna trecută când a apărut neanunţat la Eaton Square, numărul 44, iar prietenul lui, Bruno, l-a invitat să rămână acolo.

— L-am întâlnit pe Bruno de vreo două ori, a spus Harry, şi mi s-a părut un tânăr fermecător.

— Sunt sigur că este, a zis sir Alan. Şi face mult pentru imaginea lui Martinez ca un familist decent ce îndrăgeşte Anglia. Totuşi, fiul dumneavoastră s-a implicat fără să-şi dea seama într-o operaţie la care agenţiile noastre lucrează de mulţi ani, atunci când l-a întâlnit pe don Pedro Martinez pentru a doua oară.

— A doua oară? a întrebat Giles.

— Pe 18 iunie 1954, a spus sir Alan, uitându-se pe notiţe, Martinez l-a invitat pe Sebastian la restaurantul Beechcroft Arms pentru a sărbători a cincisprezecea aniversare a lui Bruno.

— Îl urmăriţi atât de strâns pe Martinez? s-a interesat Giles.

— Sigur că da. Secretarul de cabinet a scos un plic maro dintre hârtiile din faţa lui, a scos două bancnote de cinci lire şi le-a pus pe masă. Şi domnul Martinez i-a dat fiului dumneavoastră aceste două bancnote vineri-seara.

— Dar sunt mai mulţi bani decât a avut Sebastian toată viaţa lui, a zis Emma. Noi îi dăm doar o jumătate de coroană ca bani de buzunar în fiecare săptămână.

— Cred că Martinez şi-a dat seama că o astfel de sumă va reuşi să-i sucească minţile băiatului. Apoi l-a invitat la Buenos Aires cu el în momentul în care ştia că Sebastian este foarte vulnerabil.

— Cum aţi făcut rost de două bancnote oarecare de cinci lire pe care Martinez le-a dat fiului meu? a întrebat Harry.

— Nu sunt „oarecare”, a zis omul de la Trezorerie, vorbind pentru prima oară. Am strâns mai mult de zece mii din acestea în ultimii opt ani, ca rezultat al unei informaţii provenite din ceea ce cred că poliţia numeşte sursă de încredere.

— Ce sursă de încredere? a întrebat Giles.

— Aţi auzit de un ofiţer SS numit maior Bernhard Krüger? i-a întrebat Spencer.

Tăcerea care a urmat a dat de înţeles că nimeni nu auzise.

— Maiorul Krüger este un tânăr inteligent şi plin de idei care a fost inspector de poliţie în Berlin înainte de a se înrola în SS. De fapt, a ajuns responsabil de brigada contrafaceri. După ce Marea Britanie a declarat război Germaniei, l-a convins pe Himmler că ar fi posibil ca naziştii să destabilizeze economia britanică inundând Anglia cu bancnote false de cinci lire, însă doar dacă i se permitea să aleagă cei mai buni gravori, tipografi şi corectori din

lagărul de concentrare de la Sacsenhausen, unde era comandant. Totuşi, lovitura lui cea mai mare a fost recrutarea maestrului falsificator Salomon Smolianoff, pe care-l arestase şi trimisese la închisoare de cel puţin trei ori când lucra la poliţia din Berlin. De îndată ce Smolianoff a făcut parte din echipă, oamenii lui Krüger au reuşit să falsifice cam douăzeci şi şapte de milioane de bancnote de cinci lire, cu o valoare aparentă de treizeci şi cinci de milioane de lire.

Harry a avut bunul-simţ să ofteze, uimit.

— În 1945, când Aliaţii avansau spre Berlin, Hitler a dat ordin ca toate aceste prese să fie distruse şi avem toate motivele să credem că au fost. Totuşi, cu câteva săptămâni înainte de capitularea Germaniei, Krüger a fost arestat când încerca să treacă frontiera germano-elveţiană cu o valiză plină cu bancnote falsificate. A stat doi ani în sectorul britanic al închisorii din Berlin.

— Poate ne-am fi pierdut interesul pentru el dacă Banca Angliei nu ne-ar fi semnalat că bancnotele găsite asupra lui Krüger erau adevărate. Guvernatorul de atunci al băncii a pretins că nimeni de pe lume nu era în stare să falsifice bancnota de cinci lire sterline şi nimeni nu l-a putut convinge de contrariul. L-am întrebat pe Krüger câte astfel de bancnote erau în circulaţie, dar, înainte de a ne da această informaţie, şi-a negociat cu îndemânare eliberarea, utilizându-l pe don Pedro Martinez ca monedă de schimb.

Domnul Spencer a făcut o pauză ca să bea nişte apă, dar nimeni n-a zis nimic.

— S-a ajuns la o înţelegere de a-l elibera pe Krüger după executarea a trei ani din sentinţa lui de şapte ani, dar nu înainte de a ne informa că, spre sfârşitul războiului, Martinez făcuse un târg cu Himmler ca să scoată fraudulos douăzeci de milioane de lire în bancnote falsificate de cinci lire şi să le ducă într-un fel în Argentina, unde urma să aştepte alte ordine. Asta n-ar fi fost greu pentru cineva care făcuse contrabandă cu de toate, de la un tanc Sherman până la un submarin rusesc.

— Pentru alt an din sentinţă, Krüger ne-a informat că Himmler şi o mână de şefi nazişti de vârf, inclusiv, se pare, chiar şi Hitler, sperau să scape ajungând cumva la Buenos Aires, unde-şi vor trăi viaţa pe socoteala Băncii Angliei.

— Totuşi, când a fost clar că Himmler şi prietenii lui nu vor ajunge în Argentina, a continuat Spencer, Martinez s-a pomenit în posesia a douăzeci de milioane în bancnote false de care trebuia să scape. Nu era uşor. La început, am considerat povestea lui Krüger ca o poveste prin care urmărea să-şi salveze pielea dar apoi, pe măsură ce treceau anii, din ce în ce mai multe bancnote false apăreau pe piaţă ori de câte ori Martinez era în Londra sau fiul său, Luis, lucra la cazinourile din Monte Carlo. Atunci mi-am dat seama că aveam o problemă reală. Acest lucru a fost dovedit iar când Sebastian a cheltuit una dintre cele două bancnote de cinci lire pe un costum Savile Row şi vânzătorul nu şi-a dat seama că era falsă.

— La fel ca acum doi ani, a intervenit sir Alan, mi-am exprimat nemulţumirea faţă de poziţia Băncii Angliei în faţa domnului Churchill. Cu simplitatea geniilor, el a dat ordinul ca o bancnotă nouă de cinci lire să fie pusă cât mai repede în circulaţie. Desigur, introducerea unei asemenea bancnote în circulaţie nu se putea face peste noapte şi, când Banca Angliei şi-a anunţat intenţia de a emite o nouă bancnotă de cinci lire, Martinez a înţeles că urma să nu mai aibă timp să-şi cheltuiască imensa lui avere măsluită.

— Şi atunci bufonii de la Banca Angliei, a reluat domnul Spencer, enervat, au anunţat că toate bancnotele vechi de cinci lire aduse la Bancă înainte de 31 decembrie, 1957, vor fi schimbate cu unele noi. Deci tot ce avea de făcut Martinez era să aducă pe furiş bancnotele lui false în Anglia, iar Banca Angliei urma să le schimbe cu plăcere cu unele bune. Am estimat că în ultimii zece ani, Martinez a reuşit să scape de cinci până la zece milioane de lire, dar asta tot l-a lăsat cu opt, nouă milioane ascunse în Argentina. De îndată ce ne-am dat seama că nu putem face nimic ca să schimbăm poziţia Băncii

Angliei, am inserat o clauză în bugetul anului trecut, cu un singur scop, şi anume să-i îngreuneze sarcina lui Martinez. În luna aprilie din anul trecut, a devenit ilegal pentru oricine să aducă mai mult de o mie de lire bani-gheaţă în Regatul Unit. Iar el a descoperit, pe spezele lui, că nici el, nici asociaţii lui, nu pot trece nicio frontieră din Europa fără ca vama să le controleze separat bagajele.

— Dar asta tot nu explică ce caută Sebastian la Buenos Aires, a zis Harry.

— Avem motive să credem, domnule Clifton, că fiul dumneavoastră a fost inclus în reţeaua lui Martinez, a zis Spencer. Credem că va fi utilizat de don Pedro ca să treacă prin contrabandă ultimele opt sau nouă milioane de lire în Anglia. Dar nu ştim cum sau unde.

— Adică Sebastian este în pericol? a spus Emma, uitându-se fix la secretarul de cabinet.

— Da şi nu, a zis sir Alan. Atâta timp cât nu ştie motivul real pentru care Martinez vrea ca ei să meargă în Argentina, n-o să păţească nimic. Dar, dacă va da peste adevăr cât va sta în Buenos Aires şi, după câte ştim noi, este inteligent şi plin de idei, nu vom ezita să-l ducem rapid pe teritoriul ambasadei noastre.

— Păi de ce n-o faceţi imediat ce coboară de pe navă? a întrebat Emma. Fiul nostru este mai valoros decât zece milioane sau câte or fi, a mai zis, privindu-l pe Harry ca s-o susţină.

— Pentru că asta i-ar atrage atenţia lui Martinez asupra faptului că ştim cu ce se ocupă, a zis Spencer.

— Dar există riscul ca Seb să fie sacrificat ca un pion pe o tablă de şah asupra căreia nu aveţi niciun control.

— Asta nu se va întâmpla atâta vreme cât el nu ştie ce se petrece. Suntem convinşi că, fără ajutorul fiului dumneavoastră, Martinez nu poate spera să mute o asemenea sumă de bani. Sebastian este singura noastră şansă de a afla cum intenţionează să procedeze.

— Dar are doar şaptesprezece ani, a spus Emma, neajutorată.

— Nu cu mult mai tânăr decât soţul dumneavoastră când a fost arestat pentru crimă, sau sir Giles când a câştigat medalia.

— Erau împrejurări complet diferite, a insistat Emma.

— Dar acelaşi duşman, a spus Alan.

— Ştim că Seb va dori să ajute oricum poate, a spus Harry, luându-şi soţia de mână, dar nu asta e problema. Riscurile sunt mult prea mari.

— Aveţi dreptate, desigur, a spus secretarul de cabinet, şi dacă ne cereţi să-l luăm în custodie imediat cum coboară de pe vas, voi da pe loc ordinul. Dar, a spus el înainte ca Emma să apuce să zică da, avem un plan. Însă acesta nu poate reuşi fără cooperarea dumneavoastră.

A aşteptat şi alte proteste, dar cei trei au rămas tăcuţi.

— *SS South America* nu soseşte în Buenos Aires decât peste vreo cinci zile, a continuat sir Alan. Pentru ca planul nostru să poată reuşi, avem nevoie să trimitem un mesaj ambasadorului nostru înainte ca nava să amareze.

— De ce nu-i daţi telefon? a întrebat Giles.

— Aş fi vrut să fie atât de uşor. Panoul de convorbiri telefonice internaţionale din Buenos Aires este activat de douăsprezece femei, toate în solda lui Martinez. Acelaşi lucru se aplică şi telegrafelor. Slujba lor este să culeagă orice informaţie care l-ar putea interesa, informaţii despre politicieni, bancheri, oameni de afaceri, chiar şi operaţii ale poliţiei, pe care le poate utiliza în interes personal, câştigând şi mai mulţi bani. Doar menţionarea numelui său pe o linie telefonică declanşează alarma şi fiul său, Diego este informat în câteva minute. De fapt, au fost momente când am profitat de situaţie şi i-am oferit lui Martinez informaţii false, dar acum este prea riscant.

— Sir Alan, a spus secretarul de la Trezorerie, spuneţi-le domnului şi doamnei Clifton ce

intenţionaţi şi lăsaţi-i pe ei să decidă.

35

S-a dus pe jos la aeroportul din Londra şi s-a îndreptat direct spre semnul *Doar pentru echipaj*.

— Bună dimineaţa, căpitan May, a spus ofiţerul de serviciu după ce i-a verificat paşaportul. Unde zburaţi azi, domnule?

— La Buenos Aires.

— Un zbor plăcut!

De îndată ce i-au fost verificate bagajele, a trecut de vamă şi s-a îndreptat spre poarta numărul 11. Nu te opri, nu privi în jur, nu atrage atenţia asupra ta, fuseseră instrucţiunile date de anonimul care era mai obişnuit cu spionii decât cu scriitorii.

Ultimele patruzeci şi opt de ore fuseseră non-stop, după ce Emma admisese cu greu că el i-ar putea ajuta la Operaţiunea Urmărirea. Din acel moment, picioarele sale, ca să-şi citeze fostul sergent-instructor nu atinseseră pământul.

Aranjarea uniformei unui căpitan BOAC durase o oră; fotografia pentru paşaportul fals, altă oră; instruirea referitoare la noua sa viaţă, inclusiv o nevastă de care divorţase şi doi copii, trei ore; o lecţie despre îndatoririle unui căpitan BOAC, trei ore; îndrumarul turistic prin Buenos Aires, o oră; şi la prânz, la clubul unde mânca sir Alan, tot mai avea o mulţime de întrebări la care trebuia să i se răspundă.

Chiar înainte de a pleca de la Athenaeum ca să petreacă o noapte lipsită de somn în casa lui Giles din Smith Square, sir Alan îi dăduse un dosar gros, o mapă şi o cheie.

— Citiţi tot acest dosar în timpul drumului spre Buenos Aires, apoi daţi-l ambasadorului, care-l va distruge. Aveţi rezervare la Milonga Hotel. Ambasadorul nostru, domnul Philip Matthews, vă aşteaptă la ambasadă, sâmbătă, la zece dimineaţa. Îi veţi mai da şi această scrisoare de la domnul Selwyn Lloyd, secretarul de la externe, care-i va explica de ce aţi venit în Argentina.

Când a ajuns la uşă, s-a îndreptat direct spre asistenta de la birou.

— Bună dimineaţa, căpitane, a zis ea, chiar înainte ca el să-şi deschidă paşaportul. Sper să aveţi un zbor plăcut.

Au mers pe pistă, au urcat scările navei şi au intrat în cabina de clasa întâi.

— Bună dimineaţa, căpitane May, a spus o tânără atrăgătoare. Mă numesc Annabel Carrick. Sunt stewardesa-şefă.

Uniforma şi disciplina îi aduceau aminte de armată, cu toate că, de data aceasta, se înfrunta cu alt inamic sau era oare, după cum sugerase sir Alan, acelaşi?

— Pot să vă conduc la locul dumneavoastră?

— Mulţumesc, domnişoară Carrick, a zis el în timp ce era condus în spatele cabinei de clasa întâi. Două scaune libere, dar ştia că unul nu se va ocupa. Sir Alan nu lăsa astfel de lucruri la voia întâmplării.

— Prima parte a zborului va dura cam şapte ore, a spus stewardesa. Pot să vă aduc ceva de băut înainte de a decola, căpitane?

— Doar un pahar cu apă, mulţumesc. Şi-a scos capela şi a pus-o pe scaun lângă el, apoi a pus servieta sub scaun.

I se spusese să n-o deschidă până ce nu decola avionul şi să se asigure că nimeni nu vedea ce citeşte. Nu că dosarul s-ar fi referit explicit la „Martinez”, căruia i se spunea doar „subiectul”.

După câteva momente, primii pasageri au început să intre în avion şi în următoarele douăzeci de minute şi-au găsit locurile, şi-au pus bagajele de mână în dulapurile de deasupra capetelor, şi-au dat jos paltoanele sau chiar şi jachetele, au băut şampanie, şi-au închis centurile de siguranţă, şi-au ales un ziar sau o revistă şi au aşteptat cuvintele: „Vă vorbeşte căpitanul dumneavoastră.”

Harry a zâmbit gândindu-se ce ar fi dacă s-ar îmbolnăvi căpitanul în timpul zborului, iar domnişoara Carrick ar da fuga la el să-i ceară ajutorul. Cum ar reacţiona când îi va spune că lucrase

doar în Marina Comercială Britanică şi în armata SUA, dar niciodată în forţele aeriene?

Avionul a început să ruleze pe pistă, dar Harry nu şi-a descuiat mapa până ce nu au ajuns în aer şi căpitanul nu a stins semnul pentru centura de siguranţă. A scos un dosar gros, l-a deschis şi a început să-i studieze conţinutul, de parcă se pregătea pentru un examen.

Se citea ca un roman de Ian Fleming; singura diferenţă era că rolul lui era comandorul Bond. În timp ce Harry întorcea paginile, viaţa lui Martinez i se dezvăluia în faţă. Când a făcut o pauză pentru micul dejun, n-a putut să nu realizeze că Emma avusese dreptate, n-ar fi trebuit să-i permită lui Sebastian să se încurce cu acest om. Era prea riscant.

Totuşi, fusese de acord cu ea că, dacă în orice moment i s-ar fi părut că viaţa fiului lor era în pericol, se va întoarce la Londra cu următorul avion, cu Sebastian stând pe locul de lângă el. S-a uitat pe geam. El şi William Warwick ar fi trebuit să zboare spre nord, într-un turneu de autor, însă el zbura spre sud. De abia aşteptase s-o întâlnească pe Agatha Christie la dejunul literar de la *Yorkshire Post.* În loc de asta, se îndrepta spre America de Sud, sperând să-l evite pe don Pedro Martinez.

A închis dosarul, l-a pus în mapă, a strecurat-o sub scaun şi a aţipit uşor, dar „subiectul" nu l-a părăsit nici atunci. La vârsta de paisprezece ani, Martinez plecase de la şcoală şi îşi începuse viaţa ca ucenic la un măcelar. Fusese concediat după câteva luni (din motive necunoscute) şi singurul lucru pe care-l învăţase acolo fusese cum să desfacă o carcasă de animal. Rămas şomer, subiectul se apucase de infracţiuni mărunte, inclusiv hoţie, jaf, furtul din maşinile de jocuri, după care fusese arestat şi trimis şase luni la închisoare.

Martinez a fost coleg de celulă cu Juan Delgado, un infractor mărunt care-şi petrecuse mai mulţi ani în închisoare decât afară. După ce şi-a executat pedeapsa, s-a alăturat benzii lui Juan şi a devenit repede unul dintre locotenenţii săi de încredere. Când

Juan a fost arestat iar şi s-a întors în puşcărie, Martinez a rămas la conducerea imperiului său în expansiune. Pe vremea aceea avea şaptesprezece ani, aceeaşi vârstă ca Sebastian şi părea să devină infractor pe viaţă. Dar destinul a luat-o pe un drum neaşteptat când s-a îndrăgostit de Consuela Torres, o operatoare de telefonie care lucra la comunicaţiile internaţionale. Totuşi, tatăl Consuelei, un politician local care candida la Primăria din Buenos Aires, i-a explicat clar fiicei sale că nu-şi dorea ca ginere un infractor mărunt.

Consuela a ignorat părerea tatălui ei, s-a măritat cu Pedro Martinez şi a născut patru copii, în ordinea sud-americană corectă: trei băieţi, urmaţi de o fată. În cele din urmă, Martinez a câştigat respectul socrului său când a adunat fonduri suficiente pentru campania sa electorală, pe care a şi câştigat-o.

De îndată ce primarul s-a mutat la primărie, n-au existat contracte municipale care să nu treacă prin mâinile lui Martinez, la care se adăugau întotdeauna 25 la sută „taxe pentru servicii”. Totuşi, nu a durat mult până ce subiectul s-a plictisit şi de Consuela şi de politica locală şi a început să îşi extindă activitatea, dându-şi seama că un război european însemna oportunităţi nesfârşite pentru cei care se puteau declara neutri.

Deşi Martinez era din firea lui înclinat să susţină Marea Britanie, germanii i-au oferit ocazia să-şi transforme mica avere într-una imensă.

Regimul nazist avea nevoie de prieteni care puteau să-i furnizeze diverse şi, cu toate că subiectul avea doar douăzeci şi doi de ani când a apărut prima oară la Berlin cu o agendă de comenzi goală, a plecat două luni mai târziu cu tot felul de comenzi, de la conducte pentru Italia până la un petrolier grecesc. Ori de câte ori încerca să încheie o afacere, subiectul anunţa că este un prieten apropiat al Reichsführerului Heinrich Himmler, şeful SS şi-l întâlnise de mai multe ori pe Herr Hitler personal.

În următorii zece ani, subiectul a dormit în avioane şi vapoare, trenuri, autobuze şi, o dată, într-o căruţă

trasă de un cal, călătorind în jurul lumii, strângând materialele de pe lista lungă a germanilor.

Întâlnirile sale cu Himmler au devenit din ce în ce mai dese. Spre sfârşitul războiului, când victoria Aliaţilor părea inevitabilă şi reichsmark-ul a căzut, şeful SS a început să-i plătească subiectului în bani gheaţă; bancnote englezeşti de cinci lire nou-nouţe, calde încă de la presa din Sachsenhausen. Subiectul trecea atunci graniţa şi depunea banii într-o bancă din Geneva, unde erau transformaţi în franci elveţieni.

Mult înainte de sfârşitul războiului, don Pedro strânsese o avere. Dar abia când Aliaţii au ajuns foarte aproape de capitala Germaniei, Himmler i-a oferit şansa vieţii lui. Cei doi au dat mâna şi au încheiat afacerea, iar subiectul a plecat din Germania cu douăzeci de milioane de lire sterline, în bancnote falsificate, submarinul său personal şi un tânăr locotenent din personalul lui Himmler. Nu a mai pus piciorul în Vaterland.

Când a sosit la Buenos Aires, subiectul a cumpărat o bancă cu probleme cu cincizeci de milioane de peso, a ascuns cele douăzeci de milioane de lire în seifuri şi a aşteptat ca membrii supravieţuitori ai ierarhiei naziste să apară la Buenos Aires şi să-şi încaseze poliţele de asigurare pe viaţă.

***

Ambasadorul s-a uitat la telegraful cu bandă care clănţănea în colţul îndepărtat al biroului său.

Venea un mesaj direct de la Londra. Dar, ca în cazul directivelor Foreign Office, va fi nevoit să citească printre rânduri, pentru că toţi ştiau că serviciul secret argentinian primea mesajul în acelaşi timp, într-un birou aflat cam la o sută de metri în susul drumului.

Peter May, căpitanul echipei de crichet a Angliei, va fi la bătaie în prima zi a meciului din campionat, în sâmbăta aceasta, la ora zece. Am două bilete

pentru meci şi sper ca şi căpitanul May să vi se poată alătura.

Ambasadorul a zâmbit. Ştia, ca orice elev englez, că meciurile de campionat încep întotdeauna la 11:30 a.m., joi, şi că nu era niciun Peter May la bătaie. Dar nici Marea Britanie nu fusese niciodată la război cu vreo naţiune care juca crichet.

***

— Nu ne-am mai întâlnit vreodată, bătrâne?

Harry a închis liniştit dosarul şi s-a uitat la omul de vârstă mijlocie de tipul „linge-blide". Se agăţase de spătarul scaunului de lângă el cu o mână, în timp ce ţinea un pahar cu vin roşu în cealaltă.

— Nu cred, a zis Harry.

— Aş fi putut jura că da, a zis bărbatul, uitându-se în jos la el. Poate te-am confundat cu altcineva.

Harry a oftat uşurat când omul a dat din umeri şi s-a întors mergând nesigur, la locul său din faţa cabinei. Era gata să deschidă iar dosarul şi să continue studiul vieţii lui Martinez când omul s-a întors şi s-a îndreptat încet spre el.

— Eşti faimos cumva?

Harry a râs.

— Nu prea cred. După cum vedeţi sunt pilot BOAC şi tot asta am fost în ultimii doisprezece ani.

— Nu cumva eşti din Bristol?

— Nu, a spus Harry, agăţându-se de personajul lui. M-am născut în Epsom şi acum locuiesc în Ewell.

— Îmi mai ia mie un moment ca să-mi amintesc. Omul s-a întors iar la locul lui.

Harry a deschis din nou dosarul, dar, la fel ca Dick Whittington, bărbatul s-a întors a treia oară. De data aceasta, a luat şapca de căpitan a lui Harry şi s-a prăbuşit în scaunul de lângă el.

— Nu cumva scrii cărţi?

— Nu, a spus Harry, şi mai serios, chiar când domnişoara Carrick a apărut lângă el cu o tavă cu cocktailuri. Şi-a ridicat sprâncenele şi i-a făcut un

semn din care spera ca ea să înţeleagă „ajută-mă, te rog”.

— Îmi aminteşti de un scriitor din Bristol, dar al naibii dacă ţin minte cum îl cheamă. Eşti sigur că nu vii din Bristol? Omul s-a uitat mai de-aproape, după care i-a suflat nişte fum de ţigară în nas.

Harry a văzut-o pe domnişoara Carrick deschizând uşa cockpitului.

— Trebuie să fie o viaţă interesantă, să fii pilot…

— Vă vorbeşte căpitanul. Urmează să intrăm în nişte turbulenţe aşa că rog toţi pasagerii să se întoarcă la locurile lor şi să-şi strângă centurile.

Domnişoara Carrick a reapărut în cabină şi s-a îndreptat spre spatele cabinei de clasa întâi.

— Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez, domnule, dar căpitanul a cerut ca toţi pasagerii…

— Da, l-am auzit, a zis omul, ridicându-se, dar nu înainte de a mai sufla nişte fum în direcţia lui Harry. Mă mai gândesc eu de cine-mi aminteşti, a mai zis el, înainte de a se întoarce la locul lui.

36

În timpul celei de-a doua etape a drumului către Buenos Aires, Harry a terminat dosarul despre don Pedro Martinez.

După război, subiectul pierduse timpul prin Argentina, tolănit pe un munte de bani. Himmler se sinucisese înainte de a fi adus la procesul de la Nüremberg, iar şase dintre ajutoarele sale fuseseră condamnate la moarte. Alţi optsprezece fuseseră trimişi la închisoare, inclusiv maiorul Bernhard Krüger. Nimeni nu bătuse la uşa lui don Pedro ca să ceară banii.

Harry a întors pagina şi a văzut că următoarea parte a dosarului se ocupa cu familia subiectului. S-a odihnit puţin, după care a continuat.

Martinez avea patru copii. Primul născut, Diego, fusese exmatriculat de la Harrow deoarece legase un băiat nou-venit de un radiator încins. Se întorsese în ţara natală, fără nicio licenţă şi se alăturase afacerilor tatălui său şi, trei ani mai târziu, îşi luase licenţa cu onoruri în infracţiuni. Deşi Diego purta costume la două rânduri, cu dunguliţe, croite pe Savile Row, şi-ar fi petrecut mai mult timp îmbrăcat ca puşcăriaş dacă tatăl lui n-ar fi avut nenumăraţi judecători, ofiţeri de poliţie şi politicieni pe statul lui de plată.

Al doilea fiu, Luis, trecuse de la adolescent la playboy într-o singură vacanţă de vară petrecută pe Riviera. Acum stătea mai mult în jurul meselor de ruletă din Monte Carlo, jucând cu bancnotele de cinci lire ale tatălui său şi încercând să le transforme în alte valute.

Ori de câte ori Luis câştiga mai mult, o grămadă de franci monegaşti intrau în contul lui don Pedro din Geneva. Dar pe Martinez îl supăra faptul că acele cazinouri obţineau profituri mai bune decât el.

Al treilea copil, Bruno, nu era deloc o aşchie din bătrânul trunchi, ci avea mai multe calităţi ale mamei sale decât defecte ale tatălui său, cu toate că Martinez

le amintea fericit prietenilor săi londonezi că avea un fiu care va merge la Cambridge în septembrie.

Se ştiau prea puţine despre cel de-al patrulea copil, Maria-Theresa, care era încă la Roedean, şi care-şi petrecea întotdeauna vacanţele de vară împreună cu mama ei.

Harry a întrerupt lectura când domnişoara Carrick a coborât masa în faţa lui, dar, chiar şi în timp ce mânca, omul acela afurisit îi bântuia prin minte.

În anii de după război, Martinez se apucase să-şi consolideze resursele bancare. Banca Fermierilor deschidea conturi pentru clienţii care aveau terenuri, dar nu aveau şi bani. Metodele lui Martinez erau rudimentare, dar eficiente. Le împrumuta fermierilor orice sumă doreau, cu dobândă uriaşă, atâta timp cât împrumutul era acoperit de valoarea terenurilor fermierilor.

În cazul în care clienţii nu erau în stare să-şi plătească rata trimestrială, primeau un anunţ de lichidare, prin care li se solicita să plătească întreaga datorie în nouăzeci de zile. Dacă nu reuşeau, şi majoritatea nu reuşeau, titlurile pământurilor erau confiscate de bancă şi adăugate terenului uriaş deja strâns de Martinez. Dacă se plângea cineva, primea o vizită de la Diego, care le remodela figura; mult mai ieftin şi mai eficient decât avocaţii.

Singurul lucru care ar fi putut submina imaginea părintească a baronului-fermier pe care Martinez o cultivase atât de greu în Londra fusese faptul că soţia sa, Consuela, îşi dăduse seama în sfârşit că tatăl ei avusese dreptate şi ceruse divorţul. În timp ce procedurile de divorţ se desfăşurau în Buenos Aires, Martinez le spunea tuturor celor din Londra că, din păcate, soţia sa Consuela murise de cancer, transformând astfel orice eventual stigmat social în simpatie.

După ce tatăl Consuelei nu a mai fost ales primar – Martinez îl sprijinise pe candidatul opoziţiei – a sfârşit prin a locui într-un sat aflat la câţiva kilometri de Buenos Aires. Primea o alocaţie lunară care nu-i permitea să facă prea multe excursii de cumpărături

în capitală şi nu putea călători deloc în străinătate. Şi, din păcate pentru Consuela, doar unul dintre fiii ei era interesat să păstreze contactul cu ea, iar acesta se afla acum în Anglia.

Doar o persoană care nu făcea parte din familia lui Martinez apărea în dosarul lui Harry: Karl Ramirez, pe care Martinez îl folosea ca valet/om bun la toate. Deşi Ramirez avea paşaport argentinian, semăna leit cu un anumit Karl Otto Lunsdorf, membru al echipei de wrestling olimpice a Germaniei în 1936 şi care devenise apoi locotenent în SS, specializat în interogatorii. Documentele personale ale lui Ramirez erau la fel de impresionante ca bancnotele de cinci lire ale lui Martinez şi proveneau, mai mult ca sigur, din aceeaşi sursă.

Domnişoara Carrick a curăţat tava de mâncare şi i-a oferit căpitanului May coniac şi un trabuc, pe care acesta le-a refuzat politicos, după ce i-a mulţumit pentru turbulenţă. Ea a zâmbit.

— S-a dovedit că nu era chiar aşa de rău cum credea căpitanul la început, a zis, ascunzându-şi un surâs. M-a rugat să vă spun că, dacă staţi la Milonga, sunteţi binevenit să mergeţi cu noi în autobuzul BOAC, ceea ce vă va permite să-l evitaţi pe domnul Bolton – Harry a ridicat o sprânceană – omul din Bristol, care e absolut convins că v-a mai întâlnit undeva.

Harry nu s-a putut abţine să nu observe că domnişoara Carrick s-a uitat la mâna lui stângă de mai multe ori, văzând probabil dunga decolorată de piele care indica o verighetă scoasă de curând. Căpitanul Peter May divorţase de soţia sa Angela cam de doi ani. Aveau doi copii: Jim, în vârstă de zece ani, care spera să meargă la colegiul Epsom şi Sally, de opt ani, care avea un poney al ei. Avea chiar şi o fotografie care s-o dovedească. Harry îi dăduse verigheta Emmei ca s-o păstreze chiar înainte de a pleca. Încă un lucru cu care ea nu fusese de acord.

***

— Londra mi-a cerut o întrevedere pentru căpitanul Peter May la ora zece, mâine-dimineaţă, a spus ambasadorul.

Secretara a notat în agendă.

— Aveţi nevoie de o informare referitoare la căpitanul May?

— Nu, pentru că habar n-am cine e sau de ce Foreign Office vrea să-l văd. Ai grijă doar să mi-l aduci în birou de îndată ce soseşte.

***

Harry a aşteptat până ce ultimul pasager a coborât înainte de a se alătura echipajului. După ce a fost verificat la vamă, a ieşit din aeroport şi a găsit un autobuz care aştepta la refugiu.

Şoferul i-a pus servieta la bagaje în timp ce Harry a urcat în maşină şi a fost salutat de domnişoara Carrick.

— Pot să vin şi eu? a întrebat Harry.

— Da, desigur, a răspuns ea, dându-se la o parte ca să-i facă loc.

— Mă cheamă Peter, a spus el când dădeau mâna.

— Annabel. Ce te aduce în Argentina? l-a întrebat ea când autobuzul intra în oraş.

— Fratele meu, Dick, lucrează aici. Nu ne-am mai văzut de prea mulţi ani, aşa că m-am gândit să fac un efort, având în vedere că este la cea de-a patruzecea aniversare.

— Fratele mai mare? a întrebat Annabel, zâmbind. Cu ce se ocupă?

— Este inginer mecanic. De cinci ani lucrează la proiectul de baraj Paraná Dam.

— N-am auzit de el.

— N-aveai de ce. Este în mijlocul pustiului.

— Ei, va suferi un şoc cultural când va veni în Buenos Aires, pentru că este unul dintre cele mai cosmopolite oraşe din lume şi, evident, oprirea mea preferată.

— Cât stai aici de data aceasta? a întrebat-o Harry, dorind să schimbe subiectul înainte de a rămâne fără

detalii referitoare la noua lui familie.

— Patruzeci şi opt de ore. Cunoşti Buenos Aires-ul, Peter? Dacă nu, vei avea parte de o mare surpriză.

— Nu, sunt prima oară aici, a zis Harry, cuvânt cu cuvânt până aici. Nu vă pierdeţi concentraţia, îl avertizase sir Alan, pentru că altfel greşiţi.

— Deci pe ce rută zbori de obicei?

— Sunt pe zborurile transatlantice – New York, Boston şi Washington. Bărbatul anonim de la Foreign Office stabilise acest traseu, deoarece cuprindea trei oraşe în care Harry fusese în turneele lui editoriale.

— Sună bine, dar asigură-te că vezi cum e viaţa de noapte aici. Argentinienii îi fac pe yanchei să pară conservatori.

— Vreun loc special în care să merg cu fratele meu?

— *Şopârla* are cei mai buni dansatori de tangou, însă *Majestic* are cea mai bună bucătărie, dar n-am încercat-o. Echipajul merge de obicei la *Matador Club* sau *Independence Avenue.* Deci, dacă tu şi fratele tău aveţi timp, sunteţi bine-veniţi să vă alăturaţi.

— Mulţumesc, a spus Harry, când maşina oprea lângă hotel. S-ar putea să vin.

Adus valiza lui Annabel în hotel.

— Locul ăsta e ieftin şi vesel, a zis ea după ce s-au înregistrat, deci dacă vrei o baie şi nu vrei să aştepţi să se încălzească apa, cel mai bine e s-o faci la ultima oră seara sau prima oră dimineaţa, a mai comentat ea când intrau în lift.

Când au ajuns la al patrulea etaj, Harry a părăsit-o pe Annabel şi a înaintat pe coridorul slab luminat spre camera 469. După ce a intrat, a descoperit că nu era mare diferenţă faţă de coridor. Şi-a amintit nota lui sir Alan: *V-am făcut rezervare la un hotel la care Martinez şi oamenii lui n-ar merge niciodată.* Îşi dăduse seama deja din care motiv. Acest loc avea nevoie ca mama lui să fie numită manager, preferabil de ieri.

Şi-a scos şapca şi s-a aşezat pe marginea patului. Ar fi vrut s-o sune pe Emma şi să-i spună cât îi

lipseşte, dar sir Alan îi explicase clar: fără telefoane, fără cluburi de noapte, fără plimbări, fără cumpărături; nici nu avea voie să plece din hotel până la întâlnirea cu ambasadorul. Şi-a ridicat picioarele pe pat şi şi-a lăsat capul pe pernă. S-a gândit la Sebastian, Emma, sir Alan, Martinez, Matador Club… Căpitanul May a adormit.

37

Când Harry s-a trezit, primul lucru pe care l-a făcut a fost să aprindă lumina de lângă pat şi să se uite la ceas: 2:26 a.m.. A înjurat când şi-a dat seama că nu se dezbrăcase.

Aproape a căzut din pat, s-a dus la geam şi s-a uitat la un oraş care, după zgomotul traficului şi luminile strălucitoare era treaz. A tras jaluzelele, s-a dezbrăcat şi s-a urcat înapoi în pat, sperând să adoarmă repede la loc. Dar somnul i-a fugit gândindu-se la Martinez, Seb, sir Alan, Emma, Giles şi chiar Jessica şi, cu cât încerca mai tare să se relaxeze şi să şi-i alunge din minte, cu atât mai mult îi atrăgeau atenţia.

La 4:30 a.m., a renunţat şi s-a decis să facă o baie. Atunci a adormit. Când s-a trezit, a sărit din pat şi a văzut primele raze de soare scăldând oraşul. S-a uitat la ceas. Era 7:10 a.m. Se simţea murdar aşa că a zâmbit şi a făcut o baie lungă şi fierbinte.

A plecat să caute un halat, dar hotelul oferea doar un prosop subţire de baie şi săpun. A ieşit pe coridor şi s-a îndreptat spre baie. Pe mâner era un semn pe care scria *Occupado* şi putea auzi pe cineva pleoscăind înăuntru. Harry s-a decis să aştepte pentru ca nimeni să nu-i ia locul la baie. Când, după douăzeci de minute, s-a deschis în sfârşit uşa, Harry a dat nas în nas cu singurul om pe care spera să nu-l mai vadă vreodată.

— Bună dimineaţa, căpitane, a zis acesta, blocându-i drumul.

— Bună dimineaţa, domnule Bolton, a răspuns Harry, încercând să treacă pe lângă el.

— Nu te grăbi, bătrâne, a spus el. Mai durează un sfert de oră până ce se goleşte cada şi încă cincisprezece minute ca să se umple la loc. Harry spera că, dacă n-ar fi spus nimic, Bolton ar fi înţeles aluzia şi ar fi plecat. Dar n-a plecat. Dublura ta, a zis intrusul pisălog, scrie romane poliţiste. Partea ciudată e că îmi pot aminti numele detectivului, William

Warwick, dar al naibii să fiu dacă-mi amintesc numele autorului. Îmi stă pe vârful limbii.

Când Harry a auzit ultimele picături de apă scurgându-se, Bolton s-a dat totuşi deoparte şi i-a permis să intre în baie.

— Îmi stă pe vârful limbii, a repetat Bolton, mergând pe coridor.

Harry a închis uşa şi a încuiat-o, dar de îndată ce a dat drumul la robinete, a auzit o bătaie în uşă.

— Cât ai de gând să stai înăuntru?

— Până s-a strâns suficientă apă ca să intre în cadă, putea deja auzi două persoane stând de vorbă de cealaltă parte a uşii. Sau erau trei?

Bucăţica de săpun i-a ajuns exact până la picioare şi, până ce şi-a uscat degetele de la picioare, prosopul era deja ud leoarcă. A deschis uşa băii şi a găsit o coadă de oaspeţi nemulţumiţi şi a încercat să nu se gândească cât va fi ceasul când ultimul va coborî la micul dejun. Domnişoara Carrick avusese dreptate, ar fi trebuit să facă baia când se trezise în mijlocul nopţii.

Întors în cameră, Harry s-a ras şi s-a îmbrăcat repede, dându-şi seama că nu mâncase nimic de când coborâse din avion. Şi-a încuiat camera, a luat liftul, a coborât la parter şi s-a îndreptat prin foaier către sala de mese. Când a intrat, prima persoană pe care a văzut-o a fost domnul Bolton, stând singur şi ungându-şi marmeladă pe o bucată de pâine. Harry s-a întors şi a fugit. S-a gândit la room-service, dar nu mult.

Întâlnirea sa cu ambasadorul nu era programată până la ora zece şi ştia din notiţe că are de mers doar zece-cincisprezece minute până la ambasadă. Ar fi mers la o plimbare în care ar fi căutat o cafenea dacă n-ar fi existat instrucţiunea repetată a lui sir Alan: fără expuneri inutile. Cu toate acestea, s-a decis să plece puţin mai devreme şi să meargă încet. A fost uşurat că domnul Bolton nu bântuia pe coridor, în lift sau în foaier şi a reuşit să iasă din hotel fără să se întâlnească cu cineva.

Trei cvartale la dreapta, două la stânga şi va ajunge în Piaza de Mayo, conform ghidului turistic. După zece minute s-a dovedit că era corect. Pe stâlpii din jurul pieţei era arborat steagul britanic, spre nedumerirea lui Harry.

A traversat strada, lucru dificil într-un oraş care se mândrea cu lipsa de semafoare şi a continuat pe Constitutional Avenue, oprindu-se o clipă să admire statuia cuiva pe nume Estrada. Instrucţiunile îl informau că, dacă ar fi mers drept înainte, după două sute de metri ar fi ajuns la nişte porţi din fier forjat cu stema britanică pe ele.

Harry a ajuns la 9:33 în faţa ambasadei. A dat turul cvartalului: 9:43. Încă o dată, mai încet: 9:56. În cele din urmă a trecut de porţi, printr-o curte pietruită şi a urcat o duzină de trepte unde un gardian ale cărui medalii arătau că luptaseră pe aceeaşi scenă în război, i-a deschis uşa dublă. Locotenentului Harry Clifton din Texas Rangers i-ar fi plăcut să se oprească la o vorbă cu el, dar nu astăzi. Când se îndrepta spre biroul de recepţie, o tânără a venit în faţa lui şi l-a întrebat:

— Sunteţi căpitanul May?

— Da, doamnă.

— Mă numesc Becky Shaw. Sunt secretara particulară a ambasadorului care m-a rugat să vă conduc direct în biroul lui.

— Mulţumesc, a spus Harry.

Ea l-a condus pe un coridor cu un covor roşu pe jos la capătul căruia s-a oprit şi a intrat fără să aştepte răspuns. Orice temeri ar fi avut Harry că ambasadorul nu-l aştepta se dovedeau lipsite de temei.

A intrat într-o cameră elegantă şi mare în care l-a găsit pe ambasador aşezat în spatele unui birou aflat în faţa unei ferestre semicirculare. Excelenţa Sa, un bărbat mic de statură, cu bărbia pătrată, plin de energie, s-a ridicat şi s-a dus la Harry.

— Mă bucur să vă întâlnesc, căpitane May, a zis el, scuturându-i zdravăn mâna. Aţi dori o cafea, eventual nişte biscuiţi cu ghimbir?

— Biscuiţi cu ghimbir, a repetat Harry. Da, vă rog. Ambasadorul a încuviinţat şi secretara a ieşit repede din cameră închizând uşa în urma ei.

— Acum, aş dori să fiu sincer, bătrâne, a spus ambasadorul, conducându-l pe Harry către două fotolii confortabile din care se vedea pajiştea elegantă a ambasadei, plină de trandafiri. Ar fi putut să fie acasă. Habar n-am despre ce e vorba în această întâlnire, dar secretarul de cabinet a vrut să vă văd de urgenţă, aşa că trebuie să fie ceva important. Nu este el genul de om care să-i facă pe alţii să-şi piardă timpul.

Harry a scos plicul din buzunarul hainei şi i l-a dat ambasadorului, împreună cu dosarul gros care-i fusese încredinţat.

— Eu nu prea primesc multe din astea, a zis Excelenţa Sa, uitându-se la blazonul de pe spatele plicului.

Uşa s-a deschis şi Becky a revenit cu o tavă cu biscuiţi şi cafea pe care a pus-o pe masa dintre ei. Ambasadorul a deschis plicul secretarului de externe şi l-a citit încet, dar n-a zis nimic până ce Becky nu a ieşit din cameră.

— Credeam că nu mai am ce noutăţi să aflu despre don Pedro Martinez, dar se pare că m-am înşelat. De ce nu-mi povestiţi totul de la început, căpitane May?

— Numele meu este Harry Clifton, a început el şi, după două căni de cafea şi şase biscuiţi îi explicase de ce stătea la hotelul Milonga şi de ce nu putuse să-şi sune fiul şi să-l anunţe că trebuie să se întoarcă imediat în Anglia.

Răspunsul ambasadorului l-a surprins pe Harry.

— Ştiţi, domnule Clifton, dacă secretarul de externe mi-ar fi cerut să-l asasinez pe Martinez aş fi îndeplinit ordinul cu cea mai mare plăcere. Nu-mi pot imagina câte vieţi a distrus omul acesta.

— Şi mie mi-e teamă că urmează fiul meu.

— Nu şi dacă am putea interveni. Acum, după cum ştiţi, prioritatea noastră este siguranţa fiului dumneavoastră. A doua prioritate şi bănuiesc că sir Alan crede că este la fel de importantă, este să

descoperim cum vrea să treacă Martinez prin contrabandă o asemenea sumă mare de bani prin vamă. Este clar că sir Alan crede – s-a uitat la scrisoare – că fiul dumneavoastră poate fi singura persoană care poate afla cum plănuieşte să procedeze. Este o presupunere corectă?

— Da, domnule, dar nu va reuşi decât dacă pot să vorbesc cu el fără să afle Martinez.

— Am înţeles. Ambasadorul s-a lăsat pe spate, a închis ochii şi şi-a alăturat degetele de parcă se ruga. Trucul este, a zis el, cu ochii tot închişi, să-i oferim lui Martinez ceva ce nu poate cumpăra cu bani.

A sărit în sus, s-a dus la fereastră şi s-a uitat la pajişte, unde mai mulţi membri ai personalului ambasadei pregăteau o petrecere în grădină.

— Aţi spus că Martinez şi fiul dumneavoastră vor sosi în Buenos Aires abia mâine?

— Vaporul *SS South America* ancorează mâine pe la şase dimineaţa, domnule.

— Şi cred că aţi aflat de sosirea iminentă a prinţesei Margaret într-o vizită oficială?

— Deci de aceea erau atâtea Union Jack în Piaza de Mayo.

Ambasadorul a zâmbit.

— Alteţa Sa Regală va fi cu noi doar patruzeci şi opt de ore. Punctul culminant al vizitei sale va fi petrecerea dată la ambasadă în onoarea ei luni după-amiază, la care au fost deja invitate personalităţi din Buenos Aires. Martinez nu a fost inclus, din motive clare, cu toate că mi-a explicat pe larg de nenumărate ori cât de mult i-ar plăcea să participe. Dar dacă planul meu urmează să aibă vreo şansă de succes, trebuie să ne mişcăm repede.

Ambasadorul s-a învârtit şi a apăsat un buton de sub birou. După câteva momente a apărut domnişoara Shaw, cu o agendă şi un creion în mână.

— Vreau să-i trimiţi o invitaţie lui don Pedro Martinez pentru petrecerea de luni. Chiar dacă secretara a fost surprinsă, n-a lăsat să se vadă. Şi mai vreau să-i trimit în acelaşi timp şi o scrisoare.

A închis ochii, evident compunând scrisoarea în minte.

— Dragă don Pedro, am marea plăcere, nu, *deosebita* plăcere, de a vă trimite o invitaţie la petrecerea de la ambasadă la care suntem deosebiţi de… nu, nu, am folosit deja cuvântul deosebit, onoraţi de prezenţa Alteţei Sale Regale, prinţesa Margaret. Paragraf nou. După cum ştiţi, invitaţia este pentru dumneavoastră şi pentru un oaspete al dumneavoastră. Nu aş dori să vă sfătuiesc, dar dacă aveţi în personal englezi care ar dori să participe, cred că Alteţa Sa Regală ar considera acest lucru foarte potrivit. De abia aştept să vă văd, al dumneavoastră etc. Sună suficient de pompos?

— Da, a încuviinţat domnişoara Shaw.

Harry a tăcut.

— Şi, domnişoară Shaw, o voi semna imediat ce o veţi bate la maşină, apoi doresc să o trimiteţi împreună cu invitaţia la biroul lui, astfel încât s-o găsească mâine-dimineaţă când ajunge.

— Şi ce dată să pun pe scrisoare, domnule?

— Da, bine gândit, a spus ambasadorul, uitându-se la calendarul de pe biroul lui. Când aţi plecat din Anglia, căpitane May?

— Luni, zece iunie, domnule.

Ambasadorul s-a uitat iar la calendar.

— Pune data de şapte. Putem da vina oricând pe serviciile poştale pentru sosirea ei întârziată. Aşa fac toţi. Nu a mai zis nimic până când secretara nu a ieşit din cameră.

— Şi acum, domnule Clifton, a spus el, întorcându-se pe scaun. Să vă spun la ce mă gândesc.

***

Harry nu l-a văzut pe Sebastian, însoţit de Martinez, coborând de pe *SS South America* în dimineaţa următoare, dar secretara ambasadei l-a văzut. I-a lăsat o notă lui Harry la hotel, confirmând sosirea celor doi şi cerându-i să fie la intrarea ambasadei de pe Dr. Luis Agote la ora două în după-

amiaza următoare, cu o oră înainte ca primii invitaţi să sosească la petrecerea din grădină.

Harry s-a aşezat la capul patului, întrebându-se dacă ambasadorul avusese dreptate şi Martinez va muşca momeala mai repede ca un somon de pe Tweed. Singura dată când pescuise şi el, somonul îl ignorase.

***

— Când a sosit invitaţia? a ţipat Martinez, ţinând cartonul cu margini aurite în sus.

— A fost adusă de un membru al personalului Ambasadei Britanice ieri-dimineaţa, i-a zis secretarul.

— Nu prea procedează britanicii aşa, să trimită o invitaţie atât de târziu, a zis Martinez, bănuitor.

— Secretara personală a ambasadorului a sunat ca să se scuze. Mi-a spus că n-au primit răspunsuri la multe invitaţii trimise prin poştă şi a presupus că s-au pierdut. De fapt, mi-a zis că dacă veţi mai primi vreuna prin poştă, s-o ignoraţi.

— Ale naibii de servicii poştale, a spus Martinez.

I-a dat invitaţia fiului său şi a început să citească scrisoarea ambasadorului.

— După cum vezi din invitaţie, a spus Martinez, mai pot lua pe cineva. Ai vrea să vii cu mine?

— Cred că glumeşti, a spus Diego. Mai bine îngenunchez în timpul Messei la catedrală decât să fac reverenţe şi să culeg resturile la o petrecere de-a englezilor.

— Atunci aş putea să-l iau pe tânărul Sebastian cu mine. La urma-urmei, este nepotul unui lord, aşa că nu va fi rău să dau impresia că am legături cu aristocraţia britanică.

— Unde e băiatul acum?

— L-am dus la Royal Hotel pentru vreo două zile.

— Şi de ce i-ai spus, de fapt, că l-ai adus aici?

— I-am zis că ar putea să îşi petreacă o vacanţă de câteva zile în Buenos Aires înainte de a se întoarce în

Anglia cu o încărcătură pentru Sotheby's, pentru care va fi bine plătit.

— Ai de gând să-i spui ce e în ladă?

— Desigur că nu. Cu cât ştie mai puţine, cu atât mai bine.

— Poate ar fi bine să merg cu el, doar ca să mă asigur că nu apar probleme.

— Nu, asta ar încurca totul. Băiatul se va întoarce în Anglia pe vasul *Queen Mary,* iar noi vom veni cu avionul după câteva zile. Asta-i va permite să se strecoare prin reţea în timp ce vama britanică îşi va concentra atenţia asupra noastră. Şi, oricum, vom ajunge în Londra la timp pentru licitaţie.

— Vrei să licitez pentru tine?

— Da. Nu pot risca să implic pe cineva din afara familiei.

— Dar nu este posibil să mă recunoască cineva?

— Nu şi dacă licitezi prin telefon.

38

— Dacă aveţi amabilitatea să staţi aici, domnule preşedinte, a spus ambasadorul, Alteţa Sa Regală va veni mai întâi la dumneavoastră. Sunt sigur că aveţi multe de discutat.

— Engleza mea nu e aşa de bună, a spus preşedintele.

— Nu vă îngrijoraţi, domnule preşedinte, HRH[19] se va descurca.

Ambasadorul s-a aşezat la dreapta.

— Bună ziua, domnule prim-ministru. Veţi fi a doua persoană prezentată prinţesei, după ce Alteţa Sa va termina conversaţia cu preşedintele.

— Aţi putea să-mi amintiţi modul corect de a mă adresa Alteţei Sale?

— Desigur, domnule, a spus ambasadorul, fără să-l corecteze. Alteţa Sa Regală va spune: „Bună ziua, domnule prim-ministru, şi, înainte de a da mâna cu ea, va trebui să faceţi o plecăciune.” Ambasadorul i-a arătat cum. Mai mulţi oameni care stăteau în apropiere au început să exerseze mişcarea, în caz că va fi nevoie. După ce vă înclinaţi, îi veţi spune: „Bună ziua, Alteţa Voastră Regală.” Ea va deschide conversaţia cu un subiect la alegerea ei, la care îi puteţi răspunde după cum e cazul. Nu este considerat politicos s-o întrebaţi ceva şi trebuie să vă adresaţi ei cu „doamnă”, care rimează cu „toamnă”, nu cu „coarnă”. Când va pleca spre primar, vă veţi înclina iar şi îi veţi spune: „La revedere, Alteţa Voastră Regală.”

Prim-ministrul s-a uitat nedumerit.

— HRH va fi cu noi în câteva momente, a spus ambasadorul, înainte de a se duce la primarul din Buenos Aires.

I-a dat şi acestuia aceleaşi instrucţiuni, după care a adăugat:

— Dumneavoastră veţi fi ultima oficialitate prezentată.

Ambasadorul l-a observat pe Martinez, care stătea la doi paşi în spatele primarului. A văzut că tânărul care stătea alături de el era fiul lui Harry Clifton. Martinez s-a îndreptat direct spre ambasador, lăsându-l pe Sebastian în urmă.

— O voi întâlni pe Maiestatea Sa? a întrebat el.

— Eu speram să vă prezint Alteţei Sale Regale. Deci, dacă veţi fi amabil să rămâneţi exact unde sunteţi, o voi aduce de îndată ce va termina de discutat cu primarul. Dar mi-e teamă că asta nu-l va include şi pe invitatul dumneavoastră. Prinţesa nu este obişnuită să discute cu două persoane odată, aşa că poate tânărul domn va fi suficient de amabil să stea un pic mai în spate.

— Desigur că va sta, a spus Martinez, fără să se consulte cu Sebastian.

— Acum mai bine plec, sau prezentarea asta nu se va mai termina.

Ambasadorul şi-a făcut drum pe pajiştea aglomerată, evitând să calce pe covorul roşu, în timp ce se îndrepta înapoi în biroul său.

Oaspetele de onoare stătea într-un colţ al camerei, fumând o ţigară şi discutând cu soţia ambasadorului. Un portţigaret din fildeş lung şi elegant îi atârna de mâna înmănuşată în alb.

Ambasadorul a făcut o reverenţă.

— Suntem gata, doamnă, atunci când doriţi.

— Atunci să începem, nu? a spus prinţesa trăgând un ultim fum din ţigară înainte de a o stinge în cea mai apropiată scrumieră.

Ambasadorul a însoţit-o afară, pe balcon, unde s-au oprit un moment. Maestrul Gărzii Scoţiene şi-a ridicat bastonul şi orchestra a început să cânte imnul naţional al invitatei. Toată lumea a tăcut, iar majoritatea oamenilor l-au imitat pe ambasador şi s-au ridicat în picioare.

După ce ultimul acord a fost cântat, Alteţa Sa Regală, a mers încet pe covorul roşu şi a ajuns pe pajişte, unde ambasadorul a prezentat-o mai întâi preşedintelui Pedro Aramburu.

— Domnule preşedinte, mă bucur să vă întâlnesc din nou, a spus prinţesa. Vă mulţumesc pentru această dimineaţă fascinantă. Mi-a plăcut foarte mult să văd Parlamentul în sesiune şi să iau prânzul cu dumneavoastră şi cabinetul dumneavoastră.

— Am fost onoraţi că ne-aţi fost oaspete, doamnă, a zis el, spunând propoziţia pe care o repetase.

— Şi sunt de acord cu dumneavoastră, domnule preşedinte, când afirmaţi că toată carnea de vită de aici egalează tot ce putem produce noi în Highlands, în Scoţia.

Amândoi au râs, deşi preşedintele nu prea ştia bine de ce Ambasadorul s-a uitat peste umărul preşedintelui, verificând că prim-ministrul, primarul şi domnul Martinez se aflau la locurile lor. A observat că Martinez nu-şi putea lua ochii de la prinţesă. I-a făcut un semn lui Becky şi aceasta a înaintat imediat, s-a aşezat în spatele lui Sebastian şi a şoptit:

— Domnule Clifton?

El s-a întors.

— Da? a spus el, surprins că cineva îi ştia numele.

— Sunt secretara particulară a ambasadorului. El v-a rugat să fiţi amabil şi să veniţi cu mine.

— Trebuie să-i spun lui don Pedro?

— Nu, a zis Becky, hotărâtă. Nu va dura decât câteva minute.

Sebastian a privit nesigur, dar a urmat-o în timp ce ea îşi făcea loc prin mulţimea în costume de dimineaţă şi rochii de cocktail şi a intrat în ambasadă printr-o uşă laterală care fusese ţinută deschisă pentru ea. Ambasadorul a zâmbit, mulţumit că prima parte a operaţiei se desfăşurase atât de bine.

— Îi voi transmite urările dumneavoastră Maiestăţii Sale, a spus prinţesa, înainte ca ambasadorul s-o conducă spre prim-ministru.

Cu toate că încerca să se concentreze asupra vorbelor prinţesei, în caz că ar fi trebuit să răspundă, el se uita din când în când spre fereastra biroului său, sperând s-o vadă pe Becky întorcându-se pe terasă, ceea ce ar fi semnul că întâlnirea dintre tată şi fiu avusese loc.

Când a simţit că prinţesa se săturase de prim-ministru, a dus-o la primar.

— Mă bucur mult să vă întâlnesc, a spus prinţesa. Chiar săptămâna trecută, lordul primar al Londrei mi-a spus cât i-a plăcut vizita în oraşul dumneavoastră.

— Mulţumesc, doamnă, a răspuns primarul. De abia aştept să-i întorc complimentul la anul.

Ambasadorul s-a uitat iar spre biroul său, dar nu era nici semn de Becky.

Prinţesa nu a stat mult cu primarul şi a făcut un semn discret că doreşte să vadă pe altcineva. Ambasadorul n-a avut încotro şi i-a împlinit dorinţa.

— Şi aş dori să vi-l prezint acum, doamnă, pe unul dintre bancherii de frunte ai oraşului, don Pedro Martinez, care, poate vă interesează să ştiţi că vine la Londra în fiecare an.

— Aceasta este într-adevăr o onoare, Maiestatea Voastră, a spus Martinez, făcând o reverenţă adâncă, înainte ca prinţesa să apuce să spună ceva.

— Unde locuiţi în Londra? s-a interesat prinţesa.

— În Eaton Square, Maiestatea Voastră.

— Ce interesant. Am mulţi prieteni în acea parte a oraşului.

— În cazul acesta, Maiestatea Voastră, poate aţi accepta să vă alăturaţi nouă la o cină, într-o seară. Puteţi aduce pe oricine doriţi.

Ambasadorul de abia aştepta să audă răspunsul prinţesei.

— Ce idee interesantă, a zis ea, în cele din urmă înainte de a pleca repede de acolo.

Martinez a făcut iar o reverenţă. Ambasadorul s-a grăbit să-şi prindă din urmă oaspetele de spiţă regală. A fost uşurat când aceasta s-a oprit să discute cu soţia lui, dar singura propoziţie pe care a prins-o a fost:

— Ce omuleţ groaznic, cum de a fost invitat?

Ambasadorul s-a uitat iar spre biroul său şi a oftat uşurat când a văzut-o pe Becky ieşind pe terasă şi făcându-i un semn de încuviinţare. A încercat să se concentreze asupra discuţiei prinţesei cu soţia lui.

— Marjorie, mor după o ţigară. Crezi că pot scăpa câteva minute?

— Desigur, doamnă. Să ne întoarcem în ambasadă?

Pe când se îndepărtau, ambasadorul s-a întors să-l verifice pe Martinez. Omul cel îngâmfat nu se mişcase un centimetru. Ochii lui erau îndreptaţi tot asupra prinţesei şi n-a părut să-l observe pe Sebastian întorcându-se la locul lui, în linişte, la câţiva paşi în urma lui.

De îndată ce prinţesa a dispărut, Martinez s-a întors i-a făcut semn lui Sebastian să vină lângă el.

— Am fost a patra persoană care s-a întâlnit cu prinţesa, a zis el, pentru început. Doar preşedintele, prim-ministrul şi primarul au fost prezentaţi înaintea mea.

— A fost o mare onoare, domnule, a spus Sebastian de parcă ar fi fost martor la întâlnire. Cred că sunteţi foarte mândru.

— Mă simt umil, a zis Martinez. A fost una dintre cele mai mari zile din viaţa mea. Ştii, a mai zis el, cred că Maiestatea Sa a fost de acord să cineze cu mine data viitoare când voi veni la Londra.

— Mă simt vinovat, a spus Sebastian.

— Vinovat?

— Da, domnule. Ar fi trebuit ca Bruno să fie aici să vă împărtăşească triumful, nu eu.

— Poţi să-i povesteşti totul când te vei întoarce în Londra.

Sebastian s-a uitat la ambasador şi la secretara lui care se îndreptau spre ambasadă şi s-a întrebat dacă tatăl lui mai era acolo.

— Am timp doar cât prinţesa fumează o ţigară, a spus ambasadorul, intrând repede în biroul lui, dar de abia aştept să ştiu cum a mers întâlnirea cu fiul dumneavoastră.

— Păi la început a fost şocat, normal, a zis Harry, îmbrăcându-şi iar haina uniformei BOAC. Dar când i-am spus că nu a fost exmatriculat şi că este aşteptat la Cambridge în septembrie, s-a mai relaxat puţin. I-am sugerat să zboare înapoi la Londra cu mine, dar mi-a spus că a promis că aduce un pachet la

Southampton pe *Queen Mary* şi, cum Martinez a fost aşa de amabil cu el, măcar cu atât îl putea ajuta.

— Southampton, a repetat ambasadorul. V-a spus ce era în pachet?

— Nu, iar eu n-am insistat, ca să nu dea peste motivul adevărat pentru care am făcut tot acest drum.

— Da, înţeleaptă hotărâre.

— M-am gândit să merg şi eu pe *Queen Mary* cu el, dar mi-am dat seama că, dacă o făceam, Martinez şi-ar fi dat seama imediat pentru ce venisem.

— Corect, a zis ambasadorul. Şi cum a rămas?

— I-am promis că mă voi întâlni cu el pe docurile din Southampton.

— Cum credeţi că va reacţiona Martinez dacă Sebastian îi va spune că sunteţi în Buenos Aires?

— I-am sugerat că ar fi mai bine să nu-i spună pentru că acesta şi-ar putea închipui că Seb va dori să plece cu avionul înapoi cu mine la Londra, aşa că a fost de acord să nu zică nimic.

— Deci acum, tot ce mai am de făcut este să aflu ce este în pachetul acela, iar dumneavoastră să vă întoarceţi la Londra înainte să vă recunoască cineva.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut, domnule, a spus Harry. Îmi dau seama că am fost o încurcătură de care v-aţi fi putut lipsi acum.

— Las-o baltă, Harry. Nu m-am mai distrat aşa de bine de foarte mulţi ani. Totuşi, ar fi bine să o ştergi înainte…

Uşa s-a deschis şi prinţesa a intrat şi ea. Ambasadorul a făcut o reverenţă, în timp ce Alteţa Sa Regală se uita la omul îmbrăcat în uniforma BOAC.

— Pot să vi-l prezint pe căpitanul Peter May, doamnă, a spus ambasadorul imediat.

Harry a făcut şi el o reverenţă. Prinţesa şi-a scos portţigaretul din gură.

— Căpitane May, mă bucur foarte mult să vă întâlnesc. Uitându-se mai îndeaproape la Harry, a mai întrebat: Nu ne-am mai întâlnit până acum?

— Nu, doamnă, a răspuns Harry. Am impresia că mi-aş fi amintit dacă am fi făcut-o.

— Foarte nostim, căpitane May. I-a zâmbit călduros înainte de a-şi stinge ţigara în scrumieră. Ei bine, domnule ambasador, puteţi suna clopoţelul. Am impresia că este timpul pentru runda a doua.

În timp ce domnul Matthews o însoţea pe prinţesă în grădină, Becky l-a dus pe Harry în direcţia opusă. El a urmat-o pe scările din spate, prin bucătărie şi afară din clădire pe intrarea pentru vânzători de pe partea laterală a ambasadei.

— Vă urez un zbor plăcut acasă, căpitane May.

Harry s-a îndreptat încet către hotel, gândindu-se la mai multe lucruri. Ar fi vrut s-o sune pe Emma şi s-o anunţe că-l văzuse pe Sebastian, că acesta era teafăr, şi se va întoarce în Anglia peste câteva zile.

Când s-a întors la hotel, şi-a strâns cele câteva lucruri, şi-a dus geanta la recepţie şi a întrebat dacă erau zboruri pentru Anglia în acea seară.

— Mi-e teamă că e prea târziu să mai găsiţi un loc în zborul BOAC din această seară, i-a zis recepţionerul. Dar aş putea să vă rezerv un loc la zborul Pan Am spre New York care pleacă la miezul nopţii şi de acolo aţi putea…

— Harry!

Harry s-a întors.

— Harry Clifton! Ştiam că tu erai. Nu-ţi aminteşti? Ne-am întâlnit la Clubul Rotary din Bristol anul trecut?

— Vă înşelaţi, domnule Bolton, a spus Harry. Eu sunt Peter May, a mai zis pe când Annabel trecea pe lângă ei cu o valiză.

S-a dus să i se alăture, de parcă aranjaseră să se întâlnească.

— Lasă-mă să te ajut, a zis el, luându-i valiza şi ieşind din hotel cu ea.

— Mulţumesc, a spus Annabel, părând puţin mirată.

— Cu plăcere.

Harry a dat valizele lor şoferului şi a urmat-o în autobuz.

— Nu ştiam că pleci cu noi, Peter.

Nici eu, ar fi vrut să-i spună Harry.

— Fratele meu a trebuit să se întoarcă. Nişte probleme la baraj. Dar, mulţumită ţie, ne-am distrat grozav noaptea trecută.

— Unde aţi fost?

— L-am dus la Majestic Hotel. Aveai dreptate. Mâncarea e grozavă.

— Spune-mi mai multe. Întotdeauna aş fi vrut să mănânc acolo.

În timpul drumului spre aeroport, Harry a trebuit să inventeze un cadou pentru aniversarea fratelui său (un ceas Ingersoll) şi un meniu cu trei feluri – somon afumat, friptură, desigur şi o tartă cu lămâie. Nu a fost impresionat de fanteziile sale culinare şi a fost mulţumit că Annabel nu l-a întrebat şi despre vinuri. Nu se culcase, i-a spus ei, până la trei dimineaţa.

— Aş fi vrut să-ţi ascult sfatul şi să fi făcut şi o baie, a spus Harry, dar am făcut una înainte să mă culc.

— Eu am fost la baie pe la 4 a.m. Ai fi fost binevenit să mi te alături, a comentat ea când autobuzul s-a oprit în faţa aeroportului.

Harry a rămas lipit lângă membrii echipajului în timp ce aceştia treceau prin vamă şi s-au urcat în avion. S-a întors la colţul din spate, întrebându-se dacă procedase corect sau ar fi fost mai bine să stea liniştit. Apoi şi-a amintit cuvintele lui sir Alan, atât de des repetate. Dacă ţi-e dată în vileag acoperirea, pleacă şi anume, pleacă repede. Era sigur că procedase corect – că gură-spartă a alergat prin tot oraşul spunându-le tuturor: „L-am văzut pe Harry Clifton dându-se drept pilot BOAC.”

De îndată ce pasagerii s-au aşezat, avionul a pornit pe pistă. Harry a închis ochii. Valiza era goală, foile din ea fiind distruse. Şi-a strâns centura şi de abia aştepta să doarmă mult şi bine.

— Vă vorbeşte căpitanul. Am oprit semnul pentru centuri, deci sunteţi liberi să circulaţi prin avion.

Harry a închis iar ochii. Tocmai aţipise când a auzit pe cineva trântindu-se pe scaunul de lângă el.

— Mi-am dat seama, a zis el, în timp ce Harry deschidea un ochi. Te-ai dus la Buenos Aires ca să

faci cercetări pentru noua ta carte. Am dreptate sau nu am dreptate?

SEBASTIAN CLIFTON

1957

39

Don Pedro a fost printre ultimii care au plecat de la petrecerea din grădină abia când s-a convins că prinţesa nu se va mai întoarce.

Sebastian s-a aşezat alături pe bancheta din spate a Rolls-ului.

— Aceasta a fost una dintre cele mai frumoase zile din viaţa mea, repeta don Pedro.

Sebastian tăcea, pentru că nu ştia ce să spună pe acest subiect. Don Pedro era clar beat, dar nu cu vin, ci cu gândul că fusese în mijlocul regalităţii. Sebastian era surprins că un astfel de om plin de succes putea fi flatat atât de uşor. Brusc, Martinez a schimbat subiectul.

— Aş vrea să ştii, băiatul meu, că, dacă vei avea vreodată nevoie de o slujbă, întotdeauna se va găsi ceva pentru tine ia Buenos Aires. Alegerea îţi aparţine. Ai putea fi cowboy sau bancher. Şi, dacă ne gândim bine, nici nu e o diferenţă prea mare, a zis el râzând de propria lui glumă.

— Sunteţi amabil, domnule, a spus Sebastian.

Cu toate că dorea să-i spună că, la urma-urmei, i se va alătura lui Bruno la Cambridge, s-a răzgândit, pentru că ar fi trebuit să-i explice cum aflase. Dar începuse deja să se întrebe de ce tatăl lui străbătuse jumătate din pământ doar ca să-l anunţe… Don Pedro i-a întrerupt gândurile, scoţând un teanc de bancnote de cinci lire din buzunar, extrăgând din ele nouăzeci de lire şi dându-i-le lui Sebastian.

— Eu cred în plata în avans.

— Dar n-am făcut nimic încă, domnule.

— Sunt sigur că vei respecta înţelegerea.

Aceste cuvinte l-au făcut doar pe Sebastian să se simtă şi mai vinovat în legătură cu micul lui secret şi, dacă maşina nu s-ar fi oprit în faţa biroului lui Martinez, poate ar fi ignorat sfatul tatălui său.

— Du-l pe domnul Clifton la hotelul lui, i-a spus don Pedro şoferului. Întorcându-se spre Sebastian, i-a zis: Miercuri după-masă te va lua o maşină şi te va

duce la docuri. Ar fi bine să profiţi de ultimele două zile petrecute în Buenos Aires, pentru că oraşul ăsta are multe de oferit unui tânăr.

***

Harry nu era genul de om care să utilizeze cuvinte urâte, nici măcar în cărţile sale. Mama lui cea pioasă pur şi simplu nu ar fi fost de acord. Totuşi, după o oră în care ascultase monologul nesfârşit referitor la viaţa lui Ted Bolton, de la responsabilităţile fiicei sale ca absolventă senioară a clasei a şasea în Ghidul fetelor, până la rolul soţiei sale ca secretară a Uniunii Mamelor din Bristol, până la invitaţii săi la Rotary Club din această toamnă, fără a mai pomeni de părerile lui despre Marilyn Monroe, Nikita Hruşciov, Hugh Gaitskell şi Tony Hancock, n-a mai rezistat.

A deschis ochii şi s-a îndreptat în fotoliu.

— Domnule Bolton, de ce nu te duci naibii?

Spre surpriza şi uşurarea lui Harry, Bolton s-a ridicat şi s-a întors la scaunul lui fără să mai zică nimic. Harry a adormit în câteva momente.

***

Sebastian s-a decis să asculte sfatul lui don Pedro şi să profite de ultimele două zile în oraş, înainte de a se îmbarca pe *Queen Mary* şi a se întoarce acasă.

După ce a luat micul dejun în dimineaţa următoare, a schimbat patru din bancnotele sale de cinci lire pe trei sute de peso şi a plecat de la hotel în căutarea arcadei spanioleşti, unde spera să găsească nişte cadouri pentru mama şi sora lui. A ales o broşa cu rhodocrozite pentru mama lui, cu o nuanţă de roz-pal, despre care vânzătorul i-a spus că nu se putea găsi nicăieri altundeva în lume. Preţul a fost cam şocant, dar Sebastian şi-a amintit prin ce trecuse mama lui în ultimele două săptămâni din cauza lui.

Pe când se plimba pe promenadă, întorcându-se spre hotel, o pictură expusă în vitrina unei galerii i-a atras atenţia şi l-a făcut să se gândească la Jessica. A

intrat să se uite mai bine. Vânzătorul l-a asigurat că tânărul pictor avea un viitor mare în faţă, aşa că pictura nu era doar o natură moartă, ci şi o investiţie pe termen lung. Şi da, accepta bani englezeşti. Sebastian a sperat că Jessica va avea aceeaşi părere ca şi el despre *Vasul cu portocale* al lui Fernando Botero.

Pentru el şi-a luat doar o curea minunată din piele, care avea o cataramă de fermier. Nu era ieftină, dar n-a putut rezista.

S-a oprit să prânzească la o cafenea de pe stradă şi a mâncat prea multă friptură argentiniană de vacă în timp ce citea un exemplar vechi din *The Times.* Nu a putut crede că unchiul lui, Giles, votase aşa ceva.

După ce a mâncat, cu ajutorul ghidului turistic, a găsit singurul cinema în care se dădeau filme englezeşti în Buenos aires. A stat singur în ultimul rând, urmărind *Un loc sub soare,* s-a îndrăgostit de Elisabeth Taylor şi s-a întrebat cum poţi întâlni o astfel de femeie.

Pe drumul spre hotel, a intrat într-o librărie de mâna a doua care avea un raft cu cărţi englezeşti. A zâmbit când a văzut cartea tatălui său, cu preţul redus la trei peso şi a plecat după ce şi-a cumpărat un exemplar foarte terfelogit din *Ofiţer şi gentleman.*

Seara, Sebastian a cinat în restaurantul hotelului şi, cu ajutorul ghidului său turistic, a ales mai multe locuri interesante pe care spera să le viziteze dacă va mai avea timp: Catedrala Metropolitană, Museo Nacional de Bellas Artes, La Casa Rosada şi Jardin Botánico Carlos Thays din vechiul Palermo. Don Pedro avusese dreptate – oraşul avea multe de oferit.

A semnat nota de plată şi s-a hotărât să se întoarcă în camera lui şi să continue să citească Evelyn Vaugh. Şi asta ar fi făcut dacă n-ar fi observat-o stând pe un taburet la bar. Ea i-a zâmbit cochet, ceea ce l-a făcut să rămână blocat pe loc. Al doilea zâmbet a acţionat ca un magnet şi, după câteva momente stătea lângă ea. Părea de aceeaşi vârstă cu Ruby, dar era mult mai atrăgătoare.

— Ai vrea să-mi iei ceva de băut? l-a întrebat ea. Sebastian a încuviinţat pe când se urca pe un taburet de lângă ea. Fata s-a întors spre barman şi a comandat două pahare de şampanie.

— Mă cheamă Gabriela.

— Sebastian, a zis el, dându-i mâna. Ea i-a strâns-o.

El habar nu avusese că atingerea unei femei poate avea un astfel de efect asupra lui.

— De unde vii?

— Din Anglia, a răspuns el.

— Voi vizita şi eu Anglia într-o bună zi. Turnul Londrei şi Buckingham Palace, a spus ea când barmanul le turna şampania. Noroc. Nu aşa spun englezii?

Sebastian a ridicat paharul şi a spus şi el:

— Noroc.

I se părea greu să nu se uite la picioarele ei subţiri şi graţioase. Ar fi vrut să le atingă.

— Stai la hotel? a întrebat ea, punându-i o mână pe coapsă.

Sebastian era bucuros că luminile din bar erau slabe aşa că ea nu putea vedea culoarea obrajilor lui.

— Da, stau.

— Şi eşti singur? l-a mai întrebat, fără să-şi ia mâna.

— Da, a mormăit el.

— Ai vrea să vin în camera ta, Sebastian?

Lui nu-i putea veni să creadă ce noroc avea. O găsise pe Ruby în Buenos Aires şi directorul era la 7.000 de mile depărtare. Nu a avut nevoie să răspundă, pentru că ea deja alunecase jos de pe taburet, îl luase de mână şi-l conducea afară din bar.

S-au îndreptat spre lifturile aflate în partea îndepărtată a foaierului.

— La ce cameră stai, Sebastian?

— Unu unu şapte zero, a spus el, când au intrat în lift.

Când au ajuns la camera lui de la etajul al unsprezecelea, Sebastian s-a moşmondit cu cheia încercând să deschidă uşa. Ea a început să-l sărute

chiar înainte de a intra în cameră şi a continuat cu sărutatul în timp ce-i scotea cu îndemânare haina şi-i desfăcea catarama, oprindu-se abia când pantalonii i-au căzut pe jos.

Când el a deschis ochii, a văzut că bluza şi fusta ei erau tot pe jos. Ar fi vrut să rămână acolo şi să-i admire trupul, dar ea l-a luat iar de mână, de data aceasta ducându-l spre pat. El şi-a scos cămaşa şi cravata, încercând disperat să atingă fiecare parte a ei deodată. Fata a căzut pe pat şi l-a tras peste ea. După câteva momente, el a oftat adânc.

A rămas liniştit câteva secunde înainte ca ea să se strecoare de sub el, să-şi strângă hainele şi să dispară în baie. Şi-a tras pătura peste trupul lui gol şi a aşteptat cu nerăbdare întoarcerea ei. De abia aştepta să-şi petreacă noaptea cu această zeiţă şi se întreba de câte ori putea face dragoste până dimineaţă. Dar când uşa băii s-a deschis, Gabriela a ieşit complet îmbrăcată şi părea că era gata să plece.

— Asta a fost prima oară pentru tine? l-a întrebat.

— Sigur că nu.

— Aşa mă gândeam şi eu, a spus ea. Dar tot costă trei sute de peso.

Sebastian a sărit în sus, neînţelegând ce voia să-i spună.

— Doar nu credeai că farmecul tău englezesc m-a convins să urc în camera ta?

— Nu, sigur că nu, a zis Sebastian.

S-a dat jos din pat, şi-a luat haina de pe jos şi a scos portofelul. S-a uitat la bancnotele de cinci lire rămase.

— Douăzeci de lire, a spus ea, evident familiară cu această problemă.

A luat patru bancnote de cinci lire şi i le-a dat. Fata a luat banii şi a dispărut chiar mai repede decât venise el.

***

Când avionul a aterizat în sfârşit pe aeroportul din Londra, Harry a profitat de uniformă şi s-a alăturat

membrilor echipajului în timp ce aceştia treceau nestingheriţi prin vamă. A refuzat oferta Annabelei de a-l însoţi la autobuzul spre Londra şi s-a aşezat la o coadă lungă, aşteptând un taxi.

După patruzeci de minute, taxiul s-a oprit în faţa casei lui Giles din Smith Square. De abia aşteptând să facă o baie bună, să mănânce o mâncare englezească şi să doarmă bine, Harry a bătut ciocănelul din alamă, sperând că Giles era acasă.

După câteva momente, uşa s-a deschis şi, când Giles l-a văzut, a început să râdă, a luat poziţie de drepţi şi l-a salutat.

— Bine ai venit acasă, căpitane.

***

Când Sebastian s-a trezit în dimineaţa următoare, primul lucru pe care l-a făcut a fost să-şi verifice portofelul. Mai avea doar zece lire şi sperase să-şi înceapă viaţa la Cambridge cu optzeci. Când s-a uitat la hainele împrăştiate pe jos, nici măcar cureaua lui cea nouă nu mai avea acelaşi farmec. În această dimineaţă va vizita doar locuri în care se intra pe gratis.

Unchiul Giles avusese dreptate când îi spusese că există momente hotărâtoare în viaţă în care înveţi multe despre tine însuţi şi în care depozitezi aceste cunoştinţe în contul de experienţe, astfel încât să le poţi folosi ulterior.

Sebastian şi-a strâns lucrurile şi-a adunat cadourile, iar gândurile lui s-au întors spre Anglia şi spre viaţa pe care o va duce ca student. De abia aştepta. Când a ieşit din lift în foaier, a fost surprins să-l vadă pe şoferul lui don Pedro, cu şapca sub braţ, stând în hol. Când l-a văzut pe Sebastian, şi-a pus şapca pe cap şi i-a zis:

— Şeful vrea să te vadă.

Sebastian s-a urcat pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului, fericit că avea ocazia să-i mulţumească lui don Pedro pentru tot ce făcuse pentru el, cu toate că nu avea de gând să recunoască faptul că-i mai

rămăseseră doar zece lire. La sosirea la casa Martinez, a fost condus direct în biroul lui don Pedro.

— Sebastian, îmi pare rău că te amestec în asta, dar a apărut o mică problemă.

Inima lui Sebastian s-a agitat de frică. Dacă nu i se va permite să scape.

— O problemă?

— M-a sunat prietenul meu, domnul Matthews, de la Ambasada Britanică în dimineaţa asta. Mi-a spus că ai intrat în ţară fără paşaport. I-am spus că ai venit pe vasul meu şi că în Buenos Aires ai fost oaspetele meu, dar, după cum mi-a explicat el, asta nu te ajută să te întorci în Marea Britanie.

— Asta înseamnă că voi pierde vasul?

Sebastian nu-şi putea ascunde supărarea.

— Desigur că nu, a spus Martinez. Şoferul meu te va duce la ambasadă în drum spre port, iar ambasadorul mi-a promis că te va aştepta un paşaport la recepţie.

— Mulţumesc, i-a zis Sebastian.

— Desigur, e util faptul că ambasadorul este un prieten apropiat al meu, a spus Martinez, zâmbind. I-a dat apoi un plic gros şi i-a mai zis: Ai grijă să treci asta prin vamă când ajungi în Southampton.

— Acesta este pachetul pe care trebuia să-l duc înapoi în Anglia? a întrebat Sebastian.

— Nu, nu, a zis Martinez, râzând. Acestea sunt doar documentele de control pentru ceea ce se află în ladă. Tot ceea ce trebuie să faci este să le dai la vamă, apoi vor prelua cei de la Sotheby's.

Sebastian nu mai auzise de Sotheby's şi a avut grijă să-şi amintească numele.

— Iar Bruno a sunat azi-noapte ca să-mi spună că de abia te aşteaptă la Londra şi speră să stai cu el în Eaton Square. La urma-urmei, e o alternativă mai bună decât o casă de oaspeţi din Paddington.

Sebastian s-a gândit la Tibby şi ar fi vrut să-i spună lui don Pedro că Safe Haven era egală cu Majestic Hotel din Buenos Aires, dar tot ce a spus a fost:

— Mulţumesc, domnule.

— Drum bun şi ai grijă ca Sotheby's să-mi ia pachetul. De îndată ce ajungi la Londra, anunţă-l pe Karl că l-ai dat şi aminteşte-i că mă voi întoarce luni.

S-a oprit în spatele biroului, l-a îmbrăţişat pe Sebastian şi l-a sărutat pe ambii obraji.

— Te consider al patrulea fiu al meu.

Primul fiu al lui don Pedro stătea lângă fereastra biroului său de la primul etaj când Sebastian a ieşit din clădire cărând un plic gros în valoare de opt milioane de lire. L-a urmărit pe Sebastian urcându-se în spatele Rolls-ului, dar nu s-a mişcat până ce nu l-a zărit pe şofer ieşind de pe trotuar şi alăturându-se traficului matinal.

Diego a fugit pe scări în sus şi s-a apropiat de tatăl său.

— Statuia e în siguranţă la bord? a întrebat don Pedro după ce s-a închis uşa.

— M-am uitat cum a fost coborâtă în cală azi-dimineaţă. Dar tot nu sunt convins.

— De ce?

— Opt milioane din banii tăi sunt ascunşi în statuia aia şi nimeni din echipa noastră aflată la bord nu stă cu ochii pe ea. Ai lăsat un băiat, abia ieşit din şcoală, responsabil pentru întreaga operaţie.

— Şi tocmai de aceea nimeni nu se va interesa nici de statuie, nici de el, a zis don Pedro. Hârtiile sunt pe numele lui Sebastian Clifton şi tot ce are de făcut este să le prezinte la vamă, să semneze foaia de intrare şi apoi totul va fi preluat de Sotheby's, fără să ştie nimeni că noi avem vreo legătură cu asta.

— Să sperăm că ai dreptate.

— Când ajungem luni la aeroportul din Londra, a spus don Pedro, pariez că cel puţin o duzină de vameşi se vor târî peste bagajele noastre. Şi tot ce vor descoperi va fi ce marcă de aftershave prefer, iar până atunci statuia se va afla în siguranţă la Sotheby's, aşteptând începerea licitaţiei.

***

Când Sebastian a intrat în ambasadă să-şi ia paşaportul a fost mirat când a zărit-o pe Becky la biroul de recepţie.

— Bună dimineaţa, i-a spus ea. Ambasadorul de abia aşteaptă să te întâlnească, şi, fără să mai adauge nimic, s-a întors şi a pornit spre coridor către biroul domnului Matthews.

Sebastian a urmat-o pentru a doua oară, întrebându-se dacă tatăl lui era de partea cealaltă a uşii şi dacă se va întoarce în Anglia cu el. Aşa spera. Becky a bătut uşor, a deschis uşa şi s-a dat deoparte.

Ambasadorul se uita pe geam când Sebastian a intrat în cameră. În momentul în care a auzit uşa deschizându-se, s-a întors, a traversat camera şi i-a strâns călduros mâna lui Sebastian.

— Mă bucur că ne întâlnim în sfârşit, a spus el. Voiam să-ţi dau personal ăsta, a continuat el luând un paşaport de pe birou.

— Mulţumesc, domnule, a zis Sebastian.

— Aş putea verifica faptul că nu vei duce mai mult de o mie de lire în Marea Britanie? N-aş vrea să încalci legea.

— Nu mai am decât zece lire, a recunoscut Sebastian.

— Dacă asta e tot ce ai de declarat, poţi trece liniştit de vamă.

— Mai e şi sculptura lui don Pedro Martinez care trebuie preluată de Sotheby's. Nu ştiu nimic despre ea, doar că, după documente, este denumită *Gânditorul* şi cântăreşte două tone.

— Nu vreau să te reţin, a spus ambasadorul, însoţindu-l la uşă. Apropo, Sebastian, care e al doilea tău nume?

— Arthur, domnule, a spus el, ieşind pe coridor. După bunicul meu.

— Să ai o călătorie plăcută, băiete, au fost ultimele cuvinte ale domnului Matthews înainte de a închide uşa. S-a întors apoi la biroul lui şi a scris trei nume în agendă.

40

— Am primit ieri comunicatul acesta de la Philip Matthews, ambasadorul nostru din Argentina, a spus secretarul de cabinet, dând copii tuturor celor aşezaţi în jurul mesei. Vă rog să-l citiţi cu atenţie.

După ce sir Alan primise comunicatul de şaisprezece pagini de la Buenos Aires pe telegraful său, îşi petrecuse tot restul dimineţii verificând atent fiecare paragraf. Ştia că ceea ce căuta era ascuns printre banalităţile referitoare la vizita oficială a prinţesei Margaret prin oraş.

A fost uimit de faptul că ambasadorul îl invitase pe Martinez la petrecerea regală din grădină şi încă şi mai uimit când a aflat că acesta fusese prezentat Alteţei Sale Regale, prinţesa. A presupus că Matthews avusese un motiv temeinic pentru a încălca astfel protocolul şi a sperat că nu va apărea vreo fotografie în arhiva vreunui ziar care să le reamintească tuturor acest eveniment în viitor.

Abia pe la amiază, sir Alan a nimerit peste paragraful pe care-l căuta. I-a cerut secretarului să-i anuleze întâlnirea de la prânz.

Alteţa Sa Regală a fost deosebit de amabilă şi m-a adus la zi în ceea ce priveşte rezultatele primului turneu de crichet, scria ambasadorul. *Ce efort splendid a depus căpitanul Peter May şi ce păcat că a fost depăşit inutil în ultimul minut.*

Sir Alan s-a uitat în sus şi i-a zâmbit lui Harry Clifton, care citea şi el comunicatul.

Am fost încântat să aflu că Arthur Barrington se va întoarce pentru un al doilea turneu în Southampton duminică, 23 iunie, pentru că obţinând o medie de peste opt, va însemna o mare diferenţă pentru Anglia.

Sir Alan a subliniat cuvintele Arthur, duminică, Southampton şi numărul 8 înainte de a continua să citească.

Totuşi, am fost nedumerit când HRH mi-a spus că Tate va fi bine primit la ediţia cu numărul 5, dar ea

m-a asigurat că însuşi John Rothenstein, directorul jocului de crichet i-a spus asta, ceea ce m-a făcut să mă gândesc.

Secretarul de cabinet a subliniat Tate, numărul 5, ediţie şi Rothenstein, înainte de a continua să citească.

Mă voi întoarce în Anglia în auguste, chiar la timp să văd ultimul joc la Millbank, aşa că să sperăm că până atunci vom fi câştigat seria de nouă. Şi, apropo, aruncarea aceea va avea nevoie de un rulaj de două tone.

De data aceasta, sir Alan a subliniat auguste, Millbank, nouă şi două tone. Începea să-şi fi dorit să fi fost mai atent la jocul de crichet când era la Shrewsbury, dar pe atunci fusese mai curând intelectual decât sportiv. Totuşi, cum sir Giles, care stătea în capul mesei primise un premiu la Oxford pentru crichet, era sigur că subtilităţile acestui joc îi vor fi explicate.

Sir Alan era încântat că toţi păreau să fi terminat de citit comunicatul, cu toate că doamna Clifton încă îşi lua notiţe.

— Cred că am înţeles cam ce vrea să ne spună omul nostru din Buenos Aires, dar sunt câteva subtilităţi care încă îmi scapă. De exemplu, aş avea nevoie de ceva ajutor cu Arthur Barrington, pentru că până şi eu ştiu că cel mai mare jucător din turneul de crichet se numeşte Ken.

— Al doilea nume al lui Sebastian este Arthur, i-a zis Harry. Deci zic că putem presupune că el va sosi în Southampton duminică, douăzeci şi trei iunie pentru că turneele de crichet nu se ţin niciodată duminica şi nu există niciun turneu la Southampton.

Secretarul de cabinet a încuviinţat.

— Şi opt trebuie să fie numărul milioanelor despre care crede ambasada că este vorba, a sugerat Giles din capătul îndepărtat al mesei, pentru că media obţinută la crichet de Ken Barrington este mai mare de cincizeci.

— Foarte bine, a spus sir Alan, notându-şi în agendă. Dar nu-mi explic de ce Matthews a

ortografiat greşit adiţie ca ediţie şi august ca auguste.

— Şi Tate, a spus Giles. Pentru că Maurice Tate era la bătaie pentru Anglia la numărul nouă, nu cinci.

— Asta m-a ameţit şi pe mine, a zis sir Alan, amuzat de micul lui joc de cuvinte. Dar cine poate să explice cele două ortografieri greşite?

— Cred că eu pot, a spus Emma. Fata mea, Jessica, este artistă şi-mi amintesc că mi-a spus odată că mulţi sculptori toarnă nouă exemplare ale operelor lor, care sunt apoi stanţate şi numerotate. Iar ortografierea auguste face aluzie la identitatea artistului.

— Tot nu înţeleg nimic, a zis sir Alan şi, din expresiile celor care stăteau la masă, nu era singurul.

— Trebuie să fie vorba de Renoir sau Rodin, a spus Emma. Şi cum nu este posibil să ascunzi opt milioane de lire într-o pictură în ulei, bănuiesc că le veţi găsi ascunse într-o sculptură de două tone a lui Auguste Rodin.

— Şi spune că sir John Rothenstein, directorul galeriei Tate din Millbank va fi în stare să îmi spună care sculptură?

— Ne-a spus deja, a comentat Emma, triumfătoare. Este unul dintre cuvintele pe care nu le-aţi subliniat, sir Alan. Emma nu s-a putut abţine să nu rânjească. Răposata mea mamă l-ar fi observat cu mult înaintea mea, chiar şi pe patul de moarte.

Atât Harry, cât şi Giles au zâmbit.

— Şi ce cuvânt nu am subliniat, doamnă Clifton?

De îndată ce Emma i-a răspuns la întrebare, secretarul de cabinet a luat telefonul lângă el şi a spus:

— Sunaţi-l pe John Rothenstein la Tate şi stabiliţi-mi o întâlnire cu el în seara aceasta, după închiderea galeriei.

Sir Alan a lăsat receptorul jos şi i-a zâmbit Emmei.

— Întotdeauna am fost de părere că ar fi mai bine dacă am angaja mai multe femei în serviciul public.

— Sper, sir Alan, că veţi sublinia *mai multe* şi *femei,* a zis Emma.

***

Sebastian stătea pe puntea superioară a lui *Queen Mary* şi se apleca peste balustradă în timp ce Buenos Aires se pierdea în depărtare până ce din oraş nu s-a mai zărit decât o linie schiţată pe planşeta unui arhitect.

Atât de multe se întâmplaseră de când fusese suspendat de la Beechcroft, cu toate că era încă mirat de ce tatăl lui făcuse aşa un drum doar ca să-i spună că nu-şi pierduse locul la Cambridge. Nu ar fi fost mai simplu să-i telefoneze ambasadorului care, evident, îl cunoştea pe don Pedro? Şi de ce ambasadorul îi dăduse personal paşaportul când ar fi putut să i-l dea Becky la biroul de recepţie? Şi chiar şi mai ciudat, de ce voise ambasadorul să-i ştie numele mijlociu? Tot nu ştia răspunsul la aceste întrebări când Buenos Aires-ul dispăruse din vedere. Poate îi va spune tatăl lui.

Şi-a întors gândurile spre viitor. Prima lui responsabilitate, pentru care fusese deja frumos recompensat, era să se asigure că sculptura lui don Pedro trecea cu bine prin vamă, iar el nu avea de gând să părăsească docul până ce Sotheby's nu o lua de acolo.

Dar, până atunci, s-a decis să se relaxeze şi să profite de călătorie. Avea intenţia să termine *Ofiţer şi gentleman* şi spera să găsească primul volum în biblioteca vaporului.

Acum, că se îndrepta spre casă, se gândea că ar fi bine să analizeze ce dorea să obţină în primul an la Cambridge, astfel încât să-şi impresioneze mama. Măcar atâta putea face după toate necazurile pe care i le pricinuise.

***

— *Gânditorul,* a spus sir John Rothenstein, directorul galeriei Tate, este considerat de mulţi critici ca fiind una dintre cele mai hieratice lucrări ale lui Rodin. Iniţial trebuia să facă parte din *Porţile*

iadului şi a fost intitulată la început *Poetul,* deoarece artistul dorea să-şi omagieze eroul, pe Dante. Şi asocierea artistului cu această lucrare a devenit atât de mare încât maestrul este îngropat sub un mulaj în bronz al lucrării, la Meudon.

Sir Alan a continuat să se învârtă în jurul statuii.

— Corectaţi-mă dacă greşesc, sir John, dar aceasta nu este a cincea din cele nouă exemplare turnate iniţial?

— Aşa este, sir Alan. Cele mai căutate lucrări ale lui Rodin sunt cele turnate în timpul vieţii sale de către Alexis Rudier la turnătoria sa din Paris. După moartea lui Rodin, guvernul francez, din nefericire după părerea mea, a permis ca un număr limitat de exemplare să fie turnate de altă turnătorie, dar acestea nu sunt considerate de colecţionari la fel de autentice ca cele executate în timpul vieţii lui.

— Se ştie unde sunt acum cele nouă exemplare?

— Ah, da, a zis directorul. Cu excepţia acestuia, mai există trei în Paris – la Luvru, la Musée Rodin şi unul la Meudon. Mai există unul şi la Muzeul Metropolitan din New York şi altul la Ermitaj, în Leningrad, ceea ce înseamnă că în mâinile colecţionarilor particulari mai sunt trei.

— Se ştie cine le are pe cele trei?

— Unul se află în colecţia baronului Rotschild şi altul la Paul Meudon. Locul în care se află al treilea este, de multă vreme, învăluit în mister. Tot ceea ce ştim sigur este că un exemplar turnat în timpul vieţii a fost vândut unui colecţionar particular de către Marlborough Gallery acum vreo zece ani. Totuşi misterul s-ar putea dezvălui săptămâna viitoare.

— Nu sunt sigur că vă înţeleg, sir John.

— Un exemplar din 1902 al *Gânditorului* va apărea la licitaţie la Sotheby's luni-seara.

— Şi cine este proprietarul acestuia? a întrebat sir Alan, nevinovat.

— Nu ştiu, a recunoscut Rothenstein. În catalogul de la Sotheby's este prezentat doar ca proprietatea unui domn.

Secretarul de cabinet a zâmbit gândindu-se la asta şi s-a mulţumit să spună:

— Adică?

— Adică vânzătorul doreşte să rămână anonim. Se întâmplă adesea să fie un aristocrat care nu vrea să recunoască că este într-o situaţie grea şi trebuie să se despartă de una dintre moştenirile de familie.

— Şi cât credeţi că va costa statuia?

— Este greu de spus, pentru că un Rodin de asemenea valoare n-a mai apărut de mult pe piaţă Dar n-aş fi surprins dacă ar costa cam o sută de mii de lire.

— Un necunoscător ar putea să-şi dea seama de diferenţa dintre acesta, a spus sir Alan, arătând spre bronzul din faţa lui, şi cel care va fi adus la vânzare la Sotheby's?

— Nu există nicio diferenţă, numai numărul mulajului, a spus directorul. În rest sunt complet identice.

Secretarul de cabinet a înconjurat *Gânditorul* de mai multe ori înainte de a lovi movila masivă pe care stătea bărbatul. Acum ştia unde ascunsese Martinez cele opt milioane de lire. S-a dat un pas înapoi şi s-a uitat mai atent la postamentul din lemn al statuii.

— Toate cele nouă mulaje au fost fixate pe acelaşi tip de bază?

— Nu chiar aceleaşi, dar similare, bănuiesc. Fiecare galerie sau colecţionar are părerea proprie despre modul în care trebuie expusă statuia. Noi am ales o bază simplă din stejar care ni s-a părut că se armonizează cu restul.

— Şi cum se ataşează postamentul la statuie?

— Pentru un bronz de aceste dimensiuni, se toarnă de obicei patru ştifturi din oţel pe baza statuii. Fiecare are o gaură în el prin care se poate coborî un bolţ şi o vergea filetată. Apoi tot ce mai ai de făcut este să dai patru găuri prin postament şi să-l ataşezi la partea de jos a statuii cu nişte şuruburi-fluture. Orice tâmplar priceput e în stare să o facă.

— Deci, dacă vrei să scoţi postamentul, trebuie doar să deşurubezi şuruburile-fluture, iar acesta se

desface de statuie?

— Da, cred că da, a zis sir John. Dar de ce ar vrea cineva să facă asta?

— De ce, într-adevăr, a spus secretarul de cabinet, zâmbind uşor.

Acum ştia nu numai unde ascunsese Martinez banii, ci şi cum intenţiona să-i treacă prin contrabandă în Marea Britanie. Şi, mai important, cum intenţiona să îşi recapete cele opt milioane de lire în bancnote de cinci lire falsificate fără ca nimeni să-şi dea seama ce punea la cale.

— Deştept om, a spus el, lovind încă o dată statuia goală de bronz.

— Un geniu, a zis directorul.

— Ei, eu nu aş merge chiar aşa de departe, a spus sir Alan. Dar, ca să fim oneşti, vorbeam de doi oameni diferiţi.

41

Şoferul Bedford-ului alb a tras în faţa staţiei de metrou Green Park din Piccadilly. A lăsat motorul pornit şi a aprins de două ori farurile.

Trei bărbaţi, care nu întârziau niciodată, au apărut din metrou cărând uneltele meseriei lor şi s-au îndreptat repede spre spatele camionetei care, după câte ştiau ei sigur, era descuiat. Între ei cărau un grătar mic, un recipient cu benzină, o trusă de scule, o scară, o frânghie groasă şi o cutie de chibrituri Swan Vesta în spatele lor, după care s-au alăturat ofiţerului comandant.

Dacă cineva s-ar mai fi uitat o dată la ei, ceea ce nimeni n-a făcut duminică-dimineaţa la ora şase, ar fi presupus că erau meşteşugari şi chiar asta fuseseră înainte de a intra în SAS. Caporalul Crann fusese tâmplar, sergentul Roberts, muncitor la turnătorie, iar căpitanul Hartley, mecanic constructor.

— Bună dimineaţa, domnilor, le-a spus celor trei colonelul Scott-Hopkins când s-au urcat în camionetă.

— Bună dimineaţa, domnule colonel, au răspuns ei deodată când ofiţerul lor comandant a trecut schimbătorul de viteze în viteza întâi, iar camioneta Bedford a pornit spre Southampton.

***

Sebastian era deja pe punte de vreo două ore înainte ca vasul *Queen Mary* să coboare rampa pentru pasageri. A fost printre primii care au coborât şi s-a îndreptat repede spre vamă. A prezentat documentele de transport ale mărfii unui ofiţer tânăr care le-a inspectat pe scurt înainte de a se uita mai atent la Sebastian.

— Aşteptaţi, vă rog, aici, a zis el şi a dispărut într-un birou din spate.

După câteva momente a apărut un bărbat mai în vârstă, cu trei petliţe argintii pe epoleţii uniformei. I-

a cerut paşaportul lui Sebastian şi, după ce s-a uitat la fotografie, a semnat imediat ordinul de trecere.

— Colegul meu vă va însoţi, domnule Clifton, în locul în care se va descărca cutia.

Sebastian şi tânărul ofiţer au ieşit din depozitele vămii şi au văzut o macara descărcând conţinutul calei vasului *Queen Mary.* După douăzeci de minute, prima piesă care a apărut a fost o cutie masivă din lemn pe care Sebastian n-o mai văzuse până atunci. A fost coborâtă încet pe doc în golful de încărcare şase.

Un grup de docheri au desfăcut lacătele şi lanţurile din jurul cutiei, astfel încât macaraua să poată fi adusă înapoi să ia următoarea încărcătură, în timp ce cutia a fost mutată pe un cărucior în depozitul numărul 40. Întregul proces a durat patruzeci şi trei de minute. Tânărul ofiţer i-a cerut lui Sebastian să se întoarcă în birou pentru că mai trebuiau completate nişte documente.

***

Maşina poliţiei a pornit sirena, a depăşit camionul de la Sotheby's pe drumul de la Londra la Southampton şi i-a indicat şoferului că trebuia să oprească pe următorul refugiu.

De îndată ce camionul s-a oprit, doi ofiţeri au ieşit din maşina poliţiei. Primul s-a apropiat de faţa camionului, în timp ce colegul lui s-a dus în spate. Al doilea ofiţer a scos un cuţit elveţian din buzunar, l-a desfăcut şi a înfipt zdravăn lama în cauciucul din spate-stânga. De îndată ce a auzit fâsâitul aerului, s-a întors în maşina de poliţie.

Şoferul camionului a coborât geamul şi s-a uitat nedumerit la poliţist.

— Nu cred că am depăşit limita de viteză, domnule ofiţer.

— Nu, domnule. Dar credeam că ştiaţi că aveţi o fisură în cauciucul din spate-stânga.

Şoferul a coborât, s-a dus în spatele camionului şi s-a uitat nedumerit la cauciucul dezumflat.

— Să ştiţi, domnule ofiţer, chiar n-am simţit nimic.

— Aşa e cu înţepăturile lente, a spus ofiţerul, în timp ce un Bedford alb trecea pe lângă ei.

După care a salutat, şi a spus:

— Mă bucur că v-am putut ajuta, domnule şi s-a dus lângă colegul lui în timp ce maşina de patrulare îşi continua drumul.

Dacă şoferul de la Sotheby's ar fi cerut să vadă insigna ofiţerului, ar fi descoperit că acesta ţinea de Poliţia Metropolitană din Rochester Row şi, prin urmare, îşi depăşea cu câteva mile jurisdicţia. Dar, după cum aflase sir Alan, nu prea mulţi ofiţeri aflaţi sub conducerea lui în SAS lucrau pentru poliţia din Hampshire, aşa că nu putea dispune repede de ei duminică-dimineaţa.

***

Don Pedro şi Diego au fost conduşi la Aeroportul Internaţional Ministro Pistarini. Cele şase valize mari ale lor au trecut prin vamă fără să fie controlate şi, mai târziu, s-au urcat în avionul BOAC cu destinaţia Londra.

— Întotdeauna prefer să merg cu un avion britanic, i-a spus don Pedro stewardului în timp ce erau conduşi la locurile lor de la clasa întâi.

Stratocruiserul Boeing a decolat la 5:43 p.m., cu câteva minute mai târziu decât era programat.

***

Şoferul camionetei Bedford albe a fost condus direct către depozitul numărul 40, chiar la capătul docului. Nimeni din camionetă nu a fost surprins că Scott-Hopkins, colonelul, ştia exact unde mergeau. La urma-urmei, desfăşurase o misiune de recunoaştere cu patruzeci şi opt de ore înainte. Colonelul era omul detaliilor; nu lăsa niciodată nimic la voia întâmplării.

Când camioneta s-a oprit, i-a dat cheile căpitanului Hartley. Secundul lui a coborât şi a descuiat uşile duble ale magaziei. Colonelul a condus camioneta în

clădirea uriaşă. În faţa lor, în mijlocul podelei, se afla o ladă masivă din lemn.

În timp ce mecanicul încuia uşa, ceilalţi trei s-au dus în spatele camionetei şi şi-au scos echipamentele.

Tâmplarul şi-a pus scara lângă ladă, s-a urcat pe ea şi a început să scoată cuiele care ţineau fixat capacul cu un ciocan. În timp ce-şi vedea de treabă, colonelul s-a dus în celălalt capăt al magaziei şi s-a urcat în cabina unei macarale mici care fusese lăsată acolo peste noapte şi a condus-o lângă ladă.

Mecanicul a scos rotocolul greu de frânghie din spatele camionetei şi a făcut un nod la un capăt înainte de a-l arunca peste umăr. S-a dat înapoi şi a aşteptat să-şi îndeplinească sarcina. Tâmplarului i-a luat opt minute ca să scoată toate cuiele din capacul gros din capătul lăzii de ambalare şi, după ce a terminat, a coborât şi a pus capacul pe jos. Mecanicul i-a luat locul pe scară, cu funia încă agăţată pe umărul său stâng. Când a ajuns pe treapta de sus, s-a aplecat, a coborât în ladă şi a trecut bine frânghia groasă sub fiecare braţ al *Gânditorului.* Ar fi preferat să folosească un lanţ, dar colonelul îi demonstrase că acesta ar fi putut deteriora sculptura.

De îndată ce mecanicul s-a asigurat că funia era în siguranţă, a legat-o cu un nod dublu şi a ridicat laţul în sus pentru a arăta că este gata. Colonelul a coborât lanţul de oţel al macaralei până ce cârligul acesteia era la câţiva centimetri de lada deschisă. Mecanicul a prins cârligul, a trecut laţul în jurul lui şi a făcut semn că este gata.

Colonelul a slăbit laţul înainte de a începe să ridice statuia centimetru cu centimetru în afara lăzii. Mai întâi, a apărut capul înclinat, cu bărbia rezemată pe palmă, apoi corpul şi picioarele musculoase şi, în cele din urmă, postamentul solid din bronz pe care era fixată statuia. După ce a depăşit vârful lăzii, colonelul a coborât-o încet până ce a rămas suspendată la câţiva centimetri deasupra solului.

Muncitorul de la turnătorie stătea pe spate, strecurat sub cutie şi studia cele patru şuruburi. A scos apoi nişte cleşti din trusa de scule.

— Ţineţi drăcia asta, a zis el.

Mecanicul a prins genunchii *Gânditorului,* iar tâmplarul s-a prins de spatele ei, încercând să ţină statuia nemişcată. Muncitorul de la turnătorie s-a încordat cât a putut înainte de a prinde primul şurub care ţinea postamentul din lemn la locul lui şi l-a răsucit jumătate de ţol, apoi încă jumătate până ce, în sfârşit, l-a eliberat. A repetat mişcarea de încă trei ori, după care, brusc, fără niciun avertisment, postamentul din lemn a căzut peste el.

Dar nu asta a atras atenţia celor trei colegi ai lui pentru că, o fracţiune de secundă mai târziu, milioane de bancnote noi, de cinci lire, au început să curgă din statuie şi l-au îngropat.

— Asta înseamnă că-mi voi primi în sfârşit pensia din război? a întrebat tâmplarul, holbându-se neîncrezător la muntele de bani.

Colonelul şi-a permis să zâmbească uşor când muncitorul de la turnătorie a apărut, bombănind, de sub purcoiul de bani.

— Mi-e teamă că nu, Crann. Ordinele mele au fost foarte clare, a zis el, urcându-se pe macara. Toate aceste bancnote trebuie distruse.

Dacă un ofiţer SAS ar fi fost vreodată dornic să nu asculte un ordin, atunci ar fi fost momentul.

Mecanicul a desfăcut capacul recipientului cu benzină şi a stropit cu neplăcere cărbunii din arzător. A aprins un chibrit şi s-a dat înapoi în timp ce flăcările dansau în aer. Colonelul a preluat comanda şi a aruncat primele 50.000 de lire pe arzător. După câteva clipe, ceilalţi i s-au alăturat, azvârlind mii după mii în flăcările nesătule.

După ce ultima bancnotă a ars până ce s-a făcut scrum, cei patru au rămas tăcuţi o vreme, privind mormanul de cenuşă şi încercând să nu se gândească la ce făcuseră.

Tâmplarul a întrerupt tăcerea.

— Asta dă o nouă semnificaţie expresiei „bani de făcut praf.”

Toţi au râs, cu excepţia colonelului care a spus sever:

— Hai să terminăm.

Muncitorul de la turnătorie s-a aşezat iar pe jos şi s-a strecurat sub statuie. Ca un halterofil, a ridicat postamentul din lemn şi l-a ţinut în aer, în timp ce mecanicul şi tâmplarul au dirijat cele patru vergele mici din oţel prin cele patru găuri din baza statuii.

— Ţineţi-o bine! a strigat turnătorul, în timp ce mecanicul şi tâmplarul se agăţau de cele patru laturi ale postamentului, iar el a pus la loc cele patru şuruburi, mai întâi împingându-le cu degetele, apoi cu cleştele, până ce au ajuns exact la locul lor. După ce s-a convins că nu puteau fi strânse mai tare a ieşit de sub statuie şi a ridicat degetul în sus spre colonel.

Colonelul a împins în sus levierul din cabină şi a ridicat uşor *Gânditorul* în aer, până ce acesta a ajuns la câţiva centimetri deasupra lăzii deschise. Mecanicul a urcat scara în timp ce colonelul cobora uşor statuia, iar căpitanul Hartley o dirija către ladă. De îndată ce funia a fost scoasă de sub braţele *Gânditorului,* tâmplarul l-a înlocuit pe mecanic pe ultima treaptă şi a fixat capacul greu pe poziţie.

— Bine, domnilor, hai să curăţăm în timp ce caporalul îşi continuă activitatea, ca să nu pierdem timp mai târziu.

Cei trei au stins focul, au măturat podeaua şi au dus toate uneltele înapoi în spatele camionetei. Colonelul a aşezat macaraua în poziţia în care o găsise, iar tâmplarul şi muncitorul de la turnătorie s-au urcat în camionetă. Mecanicul a descuiat uşa magaziei şi s-a dat deoparte pentru a-l lăsa să iasă pe colonel cu duba. Acesta a ţinut motorul pornit în timp ce subofiţerul a încuiat uşa şi apoi s-a urcat în faţă.

Colonelul a condus încet de-a lungul docului până ce a ajuns la magazia vămii. A coborât din camionetă, s-a dus în birou şi i-a dat cheia magaziei ofiţerului cu trei dungi argintii pe braţ.

— Mulţumesc, Gareth, a spus colonel. Ştiu că sir Alan vă va fi foarte recunoscător şi, în mod sigur, vă va mulţumi personal la dineul anual din octombrie.

Ofiţerul de la vamă a salutat în timp ce colonelul Scott-Hopkins a ieşit din birou, s-a urcat la volanul

Bedford-ului alb, a pornit motorul şi a început drumul înapoi spre Londra.

***

Camionul Sotheby's cu noile sale cauciucuri a ajuns la docuri cam cu patruzeci de minute mai târziu decât era programată.

Când şoferul a adus camionul în faţa magaziei numărul 40, a fost surprins văzând o duzină de oficiali ai vămii înconjurând pachetul pe care venise să-l ia.

S-a întors spre colegul lui şi i-a zis:

— S-a întâmplat ceva, Bert.

Când au ieşit din camion, un cărucior cu elevator a luat lada cea masivă şi, cu ajutorul mai multor funcţionari ai vămii, prea mulţi, după opinia lui Bert, au pus-o înapoi în camion. O manevră care ar fi durat în mod normal două ore, n-a durat decât douăzeci de minute, inclusiv întocmirea documentelor.

— Ce o fi în lada asta? a spus Bert în timp ce se îndepărtau.

— Habar n-am, a zis şoferul. Dar nu te plânge, pentru că aşa vom ajunge la timp să auzim *Henry Hall's Guest Nicht* pe Home Service.

Sebastian a fost şi el surprins de viteza şi eficienţa cu care s-a desfăşurat întreaga operaţie. A presupus că statuia era extrem de valoroasă, sau că don Pedro avea la fel de multă influenţă în Southampton ca în Buenos Aires.

După ce Sebastian i-a mulţumit ofiţerului cu cele trei dungi argintii, s-a întors la terminal, unde s-a alăturat celor câţiva pasageri rămaşi, care aşteptau la controlul paşapoartelor. Prima ştampilă pe paşaportul său l-a făcut să zâmbească, dar zâmbetul i s-a transformat în lacrimi când a intrat în holul de primiri şi a fost întâmpinat de părinţii lui. Le-a spus cât de rău îi părea şi, după câteva momente, parcă nici n-ar fi fost plecat. Părinţii nu l-au certat, nici nu i-au ţinut discursuri, ceea ce l-a făcut să se simtă şi mai vinovat.

Pe drumul spre Bristol, a avut multe să le spună: Tibby, Janice, Bruno, domnul Martinez, prinţesa Margaret, ambasadorul şi funcţionarii de la vamă şi-au făcut toţi intrarea şi ieşirea din povestirile lui, dar s-a decis să n-o pomenească pe Gabriela – o va păstra pentru Bruno.

Când treceau prin porţile de la Manor House, primul lucru pe care l-a zărit Sebastian a fost Jessica fugind spre ei.

— Nu credeam că-mi vei lipsi, a zis el când a ieşit din maşină şi a îmbrăţişat-o.

***

Camionul de la Sotheby's a cotit pe Bond Street chiar după ora şapte. Şoferul nu s-a mirat când a zărit jumătate de duzină de hamali învârtindu-se pe trotuar. Cu toate că erau toţi la ore suplimentare, tot se vor bucura să meargă acasă.

Domnul Dickens, şeful Departamentului Impresionişti, a supervizat mutarea lăzii de pe drum în camera de depozitare din casa de licitaţie. A aşteptat cu răbdare ca plăcile din lemn să fie îndepărtate şi rumeguşul să fie măturat, astfel încât să poată verifica dacă numărul din catalog corespunde cu numărul de pe sculptură. S-a aplecat şi a văzut „6" stanţat în bronz sub semnătura lui Auguste Rodin. A zâmbit şi a bifat documentul de transport.

— Mulţumesc, băieţi, a zis el. Puteţi pleca acum acasă. Termin eu restul documentelor dimineaţă.

Cum domnul Dickens a părăsit ultimul clădirea în acea noapte, a încuiat totul înainte de a se îndrepta spre staţia Green Park. Nu a observat un bărbat care stătea la intrarea unui anticariat de partea cealaltă a străzii.

De îndată ce domnul Dickens s-a îndepărtat, omul a ieşit din umbră şi s-a dus la cea mai apropiată cabină telefonică de pe Curzon Street. Avea patru penny pregătiţi, dar nu era genul care să lase ceva la voia întâmplării. A format numărul pe care-l ştia pe

dinafară. Când a auzit vocea de la celălalt capăt al liniei, a apăsat butonul „A” şi a spus:

— Un gânditor liber îşi petrece noaptea în Curzon Street, domnule.

— Mulţumesc, domnule colonel, a spus sir Alan şi aş mai dori să vă ocupaţi de ceva. Păstrăm legătura. A închis telefonul.

***

Zborul BOAC cu numărul 714 din Buenos Aires a aterizat la Londra în dimineaţa următoare. Don Pedro nu a fost surprins că toate bagajele lui şi ale lui Diego au fost deschise, verificate şi răsverificate de mai mulţi funcţionari excesiv de zeloşi ai vămii. Când au pus o cruce de cretă pe ultima valiză, Martinez a simţit puţină dezamăgire printre vameşi când el şi fiul lui ieşeau din aeroport.

S-au aşezat pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului şi au plecat spre Eaton Square iar don Pedro s-a întors spre Diego şi i-a spus:

— Trebuie să ţii minte că britanicii sunt lipsiţi de imaginaţie.

42

Cu toate că primul lot n-a intrat la licitaţie până la şapte seara, casa de licitaţie era plină-ochi cu mult înainte de această oră, ca întotdeauna când era vorba de o vânzare a impresioniştilor.

Cele trei sute de locuri erau pline de domni îmbrăcaţi în sacouri, iar multe doamne purtau rochii lungi. Era ca şi cum ar fi fost la deschiderea stagiunii la operă şi, într-adevăr, spectacolul care urma promitea să fie la fel de dramatic ca orice avea de oferit Covent Garden. Cu toate că exista un scenariu, audienţa era întotdeauna cea care avea cele mai bune replici.

Invitaţii erau de mai multe categorii. Licitanţii serioşi, care apăreau de obicei târziu pentru că aveau locuri rezervate şi nu erau prea interesaţi de primele obiecte aduse la licitaţie care, ca nişte personaje minore dintr-o piesă de Shakespeare, erau prezente doar pentru a încălzi audienţa. Dealerii şi proprietarii de galerii, care preferau să stea în spate, împreună cu tovarăşii lor şi să împartă între ei toate firimiturile care cădeau de la masa celor bogaţi, atunci când un lot nu-şi atingea preţul cerut şi trebuia retras. Mai erau şi cei care tratau licitaţia ca o ocazie specială. Nu erau interesaţi să liciteze, dar erau amuzaţi de spectacolul celor foarte bogaţi care se luptau între ei.

Şi, în cele din urmă, specia cea mai letală, cu subcategoriile proprii. Soţiile, care veneau să vadă cât cheltuiau soţii lor pe obiecte care nu le interesau, ele preferând să-şi dea banii în alte magazine din centru. Apoi erau amantele, care tăceau, pentru că sperau să devină soţii. Şi, în cele din urmă, frumoasele, al căror singur scop în viaţă era să înlăture nevestele şi amantele de pe câmpul de luptă.

Dar, ca totul în viaţă, mai existau şi excepţii la regulă. Una era sir Alan Redmayne, care era acolo pentru a-şi reprezenta ţara. Urma să liciteze pentru lotul 29, dar nu se hotărâse cât de mult dorea să urce.

Sir Alan era obişnuit cu casele de licitaţii din West End şi tradiţiile lor stranii. În decursul anilor îşi făcuse o colecţie mică de acuarele din Anglia secolului al XVIII-lea şi, uneori, licitase din partea guvernului, pentru o pictură sau o sculptură despre care şefii lui considerau că nu ar fi trebuit să i se permită să părăsească ţara. Totuşi, acesta era primul caz din cariera lui când licita pentru o operă de artă majoră, sperând că va fi depăşit de cineva din străinătate.

The Times prezisese în acea dimineaţă că *Gânditorul* lui Rodin se va vinde cu 100.000 de lire – un record pentru maestrul francez. Totuşi, *The Times* nu avea de unde să ştie că sir Alan intenţiona să liciteze peste 100.000 de lire, ca să se asigure că singurul rival rămas va fi don Pedro Martinez, care credea că adevărata valoare a statuii era mai mare de opt milioane de lire.

Giles îi pusese secretarului de cabinet singura întrebare la care acesta ar fi dorit să evite să răspundă:

— Dacă-l veţi depăşi la licitaţie pe Martinez, ce veţi face cu sculptura?

— Va fi dusă la *National Gallery of Scotland,* răspunsese acesta, ca parte a politicii de achiziţie de artă a guvernului. Veţi putea să scrieţi despre ea în memoriile dumneavoastră, dar nu înainte de moartea mea.

— Şi dacă se va dovedi că aţi avut dreptate?

— Atunci va ocupa un capitol întreg în memoriile *mele.*

Când sir Alan a intrat în sala de licitaţie, s-a strecurat într-un scaun din colţul din stânga-spate. Îl sunase pe domnul Wilson mai devreme pentru a-l anunţa că va licita pentru lotul 29 şi că va sta la locul lui obişnuit.

Când domnul Wilson a urcat cele cinci trepte până la estradă, majoritatea jucătorilor importanţi erau la locul lor. De ambele părţi ale licitatorului era un şir de angajaţi de la Sotheby's. Majoritatea urmau să liciteze pentru clienţi care nu puteau participa

personal sau nu aveau încredere în ei înşişi că nu vor fi luaţi de val şi vor licita mai mult decât trebuia. În partea stângă a sălii era o masă lungă pe o platformă înălţată. În spatele ei se aflau unii dintre cei mai experimentaţi funcţionari seniori ai casei de licitaţie. Pe masa din faţa lor se afla un şir de telefoane albe în care se şoptea doar atunci când lotul de care era interesat clientul lor ajungea la vânzare.

Din poziţia lui, din spatele sălii, sir Alan a văzut că aproape toate locurile erau ocupate. Totuşi, mai erau trei locuri libere în rândul al treilea care fuseseră rezervate probabil pentru un client important. S-a întrebat cine va sta de o parte şi de cealaltă a lui don Pedro Martinez. S-a uitat în fugă prin catalogul primit până ce a ajuns la *Gânditorul* lui Rodin, lotul 29. Martinez va avea timp suficient să-şi facă apariţia.

La 7 p.m. fix, domnul Wilson şi-a privit clienţii şi, ca Papa, a zâmbit binevoitor. A bătut în microfon şi a spus:

— Bună seara, doamnelor şi domnilor şi bine aţi venit la vânzarea artiştilor impresionişti de la Sotheby's. Lotul numărul 1, a anunţat el, uitându-se spre stânga ca să se asigure că se pusese pictura care trebuia pe şevalet, este un pastel minunat al lui Degas, prezentând două balerine la o repetiţie la Trocadero. Deschid licitaţia cu cinci mii de lire. Şase mii. Şapte mii. Opt mii…

Sir Alan a urmărit cu interes cum aproape toate loturile de la început şi-au depăşit estimările dovedind, după cum se sugerase în *The Times* din acea dimineaţă, că apăruse o nouă rasă de colecţionari îmbogăţiţi după război, care doreau să arate unde au ajuns investind în artă.

Abia la al doisprezecelea lot, don Pedro Martinez a intrat în sală, însoţit de doi tineri. Sir Alan l-a recunoscut pe cel mai tânăr fiu al lui Martinez, Bruno, şi a presupus că celălalt era Sebastian Clifton. Prezenţa lui Sebastian l-a convins că Martinez era sigur că banii sunt încă în statuie.

Dealerii şi proprietarii de galerii au început să discute între ei dacă Martinez era mai interesat de lotul 28, *Un colţ al grădinii spitalului St Paul din St Rémi* de Van Gogh sau de lotul 29, *Gânditorul* lui Rodin.

Sir Alan se considerase întotdeauna a fi un om calm şi sigur pe el sub presiune, dar, în acel moment, a simţit cum inima îi bătea din ce în ce mai tare cu fiecare lot care era plasat pe şevalet. Când licitaţia s-a deschis la 80.000 de lire pentru *Un colţ al grădinii spitalului St Paul din St Rémi,* iar ciocănelul a bătut închiderea licitaţiei la 140.000 de lire, un record pentru un Van Gogh, şi-a scos batista şi şi-a şters fruntea.

A întors pagina catalogului şi s-a uitat la capodopera pe care o admira el, dar la care, ironic, spera să fie depăşit.

— Lotul numărul douăzeci şi nouă, Auguste Rodin, *Gânditorul,* a spus domnul Wilson. Dacă vă veţi uita în catalog, veţi vedea că este un bronz turnat de Alexis Rudier. Opera este expusă la intrarea în sala de licitaţie, a mai zis domnul Wilson. Mai multe capete s-au întors să admire masiva sculptură din bronz. S-a arătat mult interes pentru această piesă, deci voi începe licitaţia la patruzeci de mii de lire. Mulţumesc, domnule, a spus el, arătând spre un domn care stătea chiar în faţa lui, pe culoarul central. S-au întors mai multe capete înspre acel domn, de data aceasta sperându-se că se va identifica licitantul.

Sir Alan a răspuns dând din cap uşor, aproape imperceptibil.

— Cincizeci de mii, a spus licitatatorul, întorcându-şi atenţia spre omul din centru, care ridicase iar mâna. Avem şaizeci de mii. Fără să se mai uite în direcţia lui sir Alan, cu atenţia îndreptată înspre omul de pe culoarul central, care ridicase iar mâna, a continuat: Avem şaizeci de mii. Cu o singură privire în direcţia lui sir Alan, domnul Wilson a primit aceeaşi încuviinţare uşoară, s-a întors spre bărbatul din centru şi a sugerat 80.000 de lire, dar a

fost întâmpinat cu o încruntare dezamăgită, urmată de o înclinare hotărâtă a capului.

— Avem şaptezeci de mii de lire, a zis el, uitându-se iar spre sir Alan, care a simţit o îndoială strecurându-i-se în minte. Însă domnul Wilson s-a uitat spre stânga şi a spus: Optzeci de mii. Avem o licitaţie prin telefon de optzeci de mii. Şi-a întors imediat atenţia înapoi, spre sir Alan. Nouăzeci de mii? a susurat el.

Sir Alan a încuviinţat.

Wilson s-a uitat spre telefon, unde s-a ridicat imediat o mână.

— O sută de mii. O sută zece mii? a întrebat el, uitându-se iar spre sir Alan şi zâmbindu-i ca pisica din Cheshire.

Oare putea risca? Pentru prima oară în viaţă, secretarul de cabinet a riscat. A încuviinţat.

— Avem o sută zece mii de lire, a zis Wilson uitându-se direct la angajatul de la Sotheby's care ţinea receptorul la ureche şi aştepta instrucţiuni.

Martinez s-a întors să vadă dacă-şi putea da seama cine licita contra lui.

Conversaţia şoptită la telefon a continuat o vreme. Sir Alan devenea din ce în ce mai nervos cu fiecare secundă. A încercat să nu se gândească la posibilitatea ca Martinez să-l fi înşelat şi să fi reuşit cumva să treacă prin contrabandă cele opt milioane în ţară în timp ce SAS arsese nişte falsuri ale unor falsuri. Ceea ce lui i s-a părut a fi o oră n-a durat decât mai puţin de douăzeci de secunde. Apoi, fără niciun avertisment, omul de la telefon a ridicat mâna.

— Am o ofertă de o sută douăzeci de mii la telefon, a spus Wilson, încercând să nu pară triumfător. S-a uitat iar la sir Alan, care însă nu s-a mişcat deloc. Am o ofertă de o sută douăzeci de mii la telefon, a repetat el. Dau drumul sculpturii la o sută douăzeci de mii, aceasta este ultima dumneavoastră şansă, a zis el, uitându-se direct la sir Alan, însă secretarul de cabinet îşi revenise la rolul lui natural de mandarin, lipsit de orice expresie.

— Vândută pentru o sută douăzeci de mii de lire, a spus Wilson lovind cu ciocănelul şi transferându-şi zâmbetul către licitantul de la telefon.

Sir Alan a oftat uşurat şi a fost deosebit de încântat să vadă zâmbetul de satisfacţie de pe figura lui Martinez, care l-a convins că argentinianul era sigur că-şi răscumpărase propria statuie, conţinând opt milioane de lire, cu doar 120.000 de lire. Şi mâine, desigur, avea de gând să facă o iluminare cu torţe.

După câteva alte loturi, Martinez s-a ridicat de la locul lui şi şi-a croit drum printre oameni, fără să se gândească că aceştia ar putea încă să urmărească licitaţia. Ajuns la coridorul de trecere, a pornit-o spre ieşire, cu o privire satisfăcută şi a dispărut afară din sală. Cei doi tineri care-l urmau au avut bunul-simţ să pară stânjeniţi.

Sir Alan a aşteptat ca încă vreo jumătate de duzină de loturi să-şi găsească noii proprietari înainte de a se strecura şi el afară. Când a ieşit pe Bond Street, era o seară atât de plăcută încât s-a decis să meargă la clubul său din Pall Mall şi să mănânce o jumătate de duzină de stridii şi să bea un pahar de şampanie. Ar fi dat salariul pe o lună ca să vadă figura lui Martinez când a descoperit că victoria lui fusese lipsită de conţinut.

43

În dimineaţa următoare, licitantul anonim prin telefon a mai sunat de trei ori înainte de a pleca din Eaton Square, numărul 44, cu câteva minute înainte de ora zece. A chemat un taxi şi i-a cerut şoferului să-l ducă pe St James's Street, numărul 19. Când au ajuns lângă Midland Bank, i-a cerut şoferului să aştepte. La urma-urmei, la ora aceea nu putea avea prea mulţi clienţi. Directorul l-a invitat în birou şi, de îndată ce clientul s-a aşezat, l-a întrebat:

— Pe ce nume vreţi să întocmiţi cecul?

— Sotheby's.

Managerul a scris cecul, l-a semnat, l-a pus într-un plic şi apoi l-a înmânat tânărului domn Martinez, aşa cum îl numea bancherul. Diego a pus plicul în buzunar şi a plecat fără să mai zică o vorbă.

— Sotheby's, a spus el iar, după ce a închis portiera taxiului şi s-a aşezat pe bancheta din spate.

Când taxiul s-a oprit la intrarea de pe Bond Street a casei de licitaţie, Diego i-a cerut iar şoferului să aştepte. A coborât din taxi, a trecut prin uşa din faţă şi s-a îndreptat direct spre biroul principal.

— Cum vă pot ajuta, domnule? l-a întrebat tânărul care stătea în spatele biroului de recepţie.

— Am achiziţionat lotul numărul 29 la licitaţia de ieri-seara, a spus Diego, şi am venit să plătesc factura.

Tânărul a răsfoit catalogul.

— Ah, da, *Gânditorul lui Rodin.* Diego s-a întrebat în sinea lui cât de multe articole primeau tratamentul „ah, da". Costă o sută şi douăzeci de mii de lire, domnule.

— Desigur, a spus Diego. A scos plicul din buzunar a luat din el cecul bancherului – un instrument care asigura anonimitatea cumpărătorului – şi l-a pus pe birou.

— Preferaţi să vă livrăm obiectul, domnule, sau doriţi să-l luaţi dumneavoastră?

— Îl voi lua eu peste o oră.

— Nu sunt sigur că este posibil, domnule, a spus tânărul. Ştiţi, domnule, la o zi după o vânzare majoră suntem întotdeauna foarte ocupaţi.

Diego şi-a scos portofelul şi a pus o bancnotă de cinci lire pe birou, probabil ceva mai mult decât câştiga tânărul într-o săptămână.

— Atunci aveţi grijă ca picioruşele dumneavoastră să alerge mai întâi în direcţia mea, a zis el. Şi dacă pachetul mă aşteaptă când mă voi întoarce peste o oră, veţi mai primi două ca astea.

Tânărul a strecurat bancnota în buzunarul din spate, ceea ce însemna că târgul fusese încheiat.

Diego s-a întors la taxiul care-l aştepta şi, de data aceasta, i-a dat o adresă în Victoria. Când maşina a ajuns în faţa clădirii, Diego a coborât şi s-a despărţit de altă bancnotă de cinci lire a tatălui său. A aşteptat restul, şi-a pus două bancnote adevărate de o liră în portofel şi i-a dat şoferului un bacşiş de şase penny. A intrat în clădire şi s-a dus la singura vânzătoare disponibilă.

— Pot să vă ajut? a întrebat tânăra îmbrăcată cu o uniformă maro cu galben.

— Mă numesc Martinez, a spus el. Am sunat mai de dimineaţă şi am rezervat un camion de tonaj mare.

Martinez a completat formularul obligatoriu, a mai dat o bancnotă de cinci lire şi şi-a pus trei bancnote adevărate în portofel.

— Mulţumesc, domnule. Aveţi camionul în curtea din spate. Este parcat în rezerva şaptezeci şi unu.

I-a dat o cheie.

Diego s-a dus în curte şi, după ce a identificat camionul, a descuiat uşa şi a verificat interiorul. Era perfect pentru ce avea de făcut. S-a urcat la volan, a pornit motorul şi a întors spre Sotheby's. După douăzeci de minute, a parcat la intrarea din spate, pe George Street.

Când cobora din camion, uşa din spatele casei de licitaţie s-a deschis larg şi o cutie mare cu mai multe etichete pe care scria VÂNDUT a fost scoasă pe trotuar, însoţită de şase bărbaţi cu haine lungi şi verzi

care, după aspectul lor solid, păreau să fi fost boxeri înainte de a veni să muncească la Sotheby's.

Diego a deschis uşa din spate a camionului şi douăsprezece mâini au ridicat lada de pe sanie, de parcă ar fi conţinut fulgi, şi au împins-o în spatele vehiculului. Diego a încuiat uşa şi i-a dat tânărului de la recepţie încă două bancnote de cinci lire.

După ce s-a aşezat la volan, şi-a verificat ceasul: 11:41. N-avea niciun motiv să nu ajungă în două ore la Shillingford, cu toate că ştia că tatăl lui va tropăi încolo şi încoace până atunci.

***

Când Sebastian a zărit blazonul albastru-deschis al Universităţii Cambridge în poşta de dimineaţă, a înşfăcat plicul şi l-a deschis imediat. Primul lucru pe care-l făcea întotdeauna cu orice scrisoare era să verifice semnătura din josul paginii. Dr. Brian Padgett, un nume pe care nu-l cunoştea.

Dragă domnule Clifton,

I-a luat puţin timp să se obişnuiască.

Felicitări pentru primirea bursei Colegiului de limbi moderne. După cum sunt sigur că ştiţi, semestrul Michaelmas începe pe 16 septembrie, dar sper că ne putem întâlni înainte de această dată pentru a discuta câteva probleme, inclusiv lista cu lecturi care vă sunt necesare înainte de începerea semestrului.

Aş dori, de asemenea, să vă îndrum printre cursurile din primul an.

Poate îmi puteţi scrie o scrisoare sau, şi mai bine, să-mi daţi un telefon.

Al dumneavoastră sincer,
Dr. Brian Padgett
Tutore senior

După ce a citit-o a doua oară, s-a hotărât să-l sune pe Bruno şi să afle dacă primise o scrisoare similară, în care caz ar putea merge la Cambridge împreună.

***

Diego nu a fost deloc surprins să-şi vadă tatăl ieşind în fugă pe uşa din faţă în momentul în care a intrat pe poartă. Dar ce l-a surprins mai mult a fost să-şi vadă fratele, pe Luis, şi tot personalul de la Shillingford Hall la câţiva paşi în spatele lui. Karl venea în ariergardă, strângând în mână o pungă din piele.

— Ai statuia? l-a întrebat tatăl lui, chiar înainte ca Diego să coboare din camion.

— Da, a răspuns Diego, dând mâna cu fratele lui înainte de a se duce în spatele camionului.

A descuiat uşa şi a arătat lada masivă cu etichetele roşii VÂNDUT lipite pe ea. Don Pedro a zâmbit şi a mângâiat lada de parcă ar fi fost unul dintre câinii săi, apoi s-a dat înapoi ca să-i lase pe ceilalţi să execute munca grea.

Diego supraveghea echipa, care începuse să împingă şi să tragă lada cea mare afară din camion, centimetru cu centimetru, până ce era aproape gata să cadă afară. Karl şi Luis au prins repede două dintre colţuri în timp ce Diego şi maistrul s-au agăţat de celălalt capăt iar şoferul şi grădinarul se apucaseră bine de mijlocul lăzii.

Cei şase incredibili hamali s-au opintit până în spatele casei şi au pus lada pe pajişte. Grădinarul nu a părut prea încântat.

— Vrei s-o punem în picioare? a întrebat Diego, după ce şi-au tras respiraţia.

— Nu, a zis don Pedro, lăsaţi-o pe o parte, va fi mai uşor să scoatem postamentul.

Karl a luat un ciocan de cuie din trusă şi a început să slăbească cuiele bine-fixate care ţineau laturile de lemn ale cutiei la locul lor. În acelaşi timp, maistrul, grădinarul şi şoferul au început să desfacă manual panourile laterale din lemn.

Când ultima bucată din lemn a fost înlăturată, toţi s-au dat înapoi şi au privit *Gânditorul* care zăcea neceremonios pe spate. Ochii lui don Pedro nu părăseau deloc postamentul din lemn. S-a aplecat şi a privit mai atent, dar nu a văzut niciun semn că se umblase la el. S-a uitat la Karl şi a încuviinţat.

Bodyguardul lui de încredere s-a aplecat şi a analizat cele patru şuruburi-fluture. A scos apoi un cleşte din trusa de scule şi a desfăcut unul dintre ele. Acesta s-a mişcat greu la început, dar, în cele din urmă a alunecat de pe vergeaua sa filetată şi a căzut în iarbă. A mai repetat exerciţiul de trei ori până ce toate şuruburile au fost scoase. A făcut o pauză scurtă înainte de a prinde ambele capete ale postamentului şi, cu toată puterea pe care o avea, l-a tras de pe statuie şi l-a aruncat în iarbă. Cu un zâmbet satisfăcut, s-a dat la o parte pentru a-i lăsa şefului său plăcerea de a fi primul care priveşte înăuntru.

Martinez a căzut în genunchi şi s-a uitat în gaura căscată, în timp ce Diego şi restul echipei aşteptau următoarea sa comandă. A urmat o tăcere lungă, înainte ca don Pedro să scoată brusc un ţipăt puternic care i-ar fi trezit şi pe cei care se odihneau în cimitirul parohial alăturat. Cei şase bărbaţi, arătând diverse grade de teamă, s-au uitat la el, neştiind ce cauzase această manifestare, până ce el a urlat cât îl ţineau plămânii:

— Unde sunt banii mei?

Diego nu-l mai văzuse niciodată pe tatăl său atât de mânios. A îngenuncheat repede lângă el, şi-a băgat mâinile în statuie şi a început să cotrobăie în căutarea milioanelor lipsă, dar tot ce a găsit a fost o bancnotă de cinci lire care se lipise de statuia din bronz.

— Unde naiba sunt banii? a întrebat Diego.

— Cineva i-o fi furat, a spus Luis.

— Asta e limpede ca bună ziua! a zbierat don Pedro.

Nimeni altcineva n-a mai spus nimic în timp ce el continua să privească baza goală a statuii, încă incapabil să accepte faptul că tot ce avea după un an de pregătire a acestui moment era o singură bancnotă

falsă de cinci lire. Au trecut mai multe minute până ce s-a ridicat nesigur în picioare şi, când în cele din urmă a spus ceva, părea remarcabil de calm.

— Nu ştiu cine este responsabil pentru asta, a zis el, arătând spre statuie, dar, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l fac, îi voi urmări şi le voi arăta eu ce înseamnă să se pună cu mine.

Fără să mai spună altceva, don Pedro s-a întors cu spatele la statuie şi s-a îndreptat spre casă. Doar Diego, Luis şi Karl au îndrăznit să-l urmeze. El a intrat pe uşa din faţă, a traversat holul, a intrat în salon şi s-a oprit în faţa unui portret în mărime naturală al amantei lui Tissot. A ridicat-o pe doamna Kathleen Newton de pe perete şi a proptit-o de pervaz. A început apoi să răsucească un cadran de mai multe ori până ce a deschis uşa grea a seifului. Martinez s-a uitat o clipă la teancurile de bancnote de cinci lire aşezate ordonat, pe care membrii familiei sale şi personalul de încredere le aduseseră prin contrabandă în Anglia în ultimii zece ani, înainte de a lua trei pachete mari de bancnote şi de a da una lui Diego, alta lui Luis şi a treia lui Karl. I-a privit fix pe cei trei.

— Nimeni nu se odihneşte până ce nu găsim pe cel vinovat de furtul banilor mei. Fiecare dintre voi trebuie să-şi joace rolul şi veţi fi răsplătiţi doar în funcţie de rezultate.

S-a întors înspre Karl.

— Vreau să afli cine l-a informat pe Giles Barrington că nepotul lui se îndrepta către Southampton şi nu spre aeroportul din Londra.

Karl a încuviinţat, iar Martinez s-a întors înspre Luis.

— Tu vei merge la Bristol în seara aceasta şi vei afla cine sunt duşmanii lui Barrington. Membrii Parlamentului au întotdeauna inamici şi nu uita că mulţi dintre ei sunt chiar de partea lui. Şi, cât timp eşti acolo, încearcă să culegi toate informaţiile referitoare la compania maritimă a familiei lui. Au probleme financiare? Au probleme cu sindicatele? Există dezacorduri între membrii Consiliului?

Acţionarii au menţionat înşelăciuni? Sapă adânc, Luis. Aminteşte-ţi, nu dai de apă până ce nu sapi mai mulţi metri sub suprafaţa solului.

— Diego, a zis el, îndreptându-şi atenţia spre fiul lui cel mai mare, întoarce-te la Sotheby's şi află cine a mai licitat pentru lotul 29, pentru că acesta ştia sigur că banii mei nu mai sunt în statuie, altfel n-ar fi riscat să ridice ştacheta aşa de sus.

Don Pedro s-a oprit o clipă înainte de a-l împunge cu degetul pe Diego în piept.

— Sarcina ta cea mai importantă va fi să formezi o echipă care-mi va permite să-i distrug pe cei vinovaţi de acest furt. Începe cu cel mai bun avocat disponibil, pentru că ei ştiu cine sunt poliţiştii corupţi, la fel ca toţi infractorii care nu sunt prinşi niciodată şi nu va pune nici multe întrebări dacă primeşte suficienţi bani. După ce vom primi răspunsuri la toate întrebările şi totul va fi aranjat, voi fi gata să le fac ce ne-au făcut şi ei nouă.

44

— O sută douăzeci de mii de lire, a spus Harry. Un licitant prin telefon, dar *The Times* pare să nu ştie cine a fost cumpărătorul.

— O singură persoană ar fi plătit atât de mult pentru sculptură, a zis Emma. Şi, până acum, domnul Martinez probabil şi-a dat seama că nu a cumpărat ce a dorit. Harry s-a uitat în sus de pe ziar şi şi-a văzut nevasta tremurând. Şi dacă este un lucru pe care-l ştim despre omul acesta este că va dori să ştie cine este responsabil pentru furtul banilor săi.

— Dar nu are niciun motiv să creadă că a fost implicat şi Seb. Eu am stat în Buenos Aires doar câteva ore şi doar ambasadorul îmi ştia numele.

— Cu excepţia domnului… cum îl chema?

— Bolton. Dar el s-a întors în acelaşi avion cu mine.

— Dacă aş fi Martinez, a zis Emma, cu vocea spărgându-i-se, prima persoană pe care aş bănui-o ar fi Seb.

— Dar de ce, mai ales că nu are nicio vină?

— Pentru că a fost ultima persoană care a văzut statuia înainte de a fi trimisă la Sotheby's.

— Asta nu e o dovadă.

— Crede-mă, pentru Martinez va fi. Cred că nu avem de ales decât să-l avertizăm pe Seb că…

Uşa s-a deschis şi Jessica a năvălit în cameră.

— Mamă, nu o să ghiceşti unde merge Seb mâine.

***

— Luis, povesteşte-mi pe scurt ce ai aflat când ai fost în Bristol.

— Am sucit toate pietrele să văd dacă se târăşte ceva de după ele.

— Şi s-a târât?

— Da. Am aflat că, deşi Barrington este un membru respectat şi popular în circumscripţia lui, a

reuşit să-şi facă în timp câţiva inamici, inclusiv fosta lui soţie şi…

— Care-i problema ei?

— Are impresia că Barrington a înşelat-o rău la testamentul mamei lui şi nu doreşte să fie înlocuită cu fiica unui miner galez.

— Atunci poate ar trebui să încerci să iei legătura cu ea?

— Am încercat, dar nu e chiar atât de simplu. Clasele de sus englezeşti se aşteaptă întotdeauna ca cineva să le fie prezentat. Dar când eram în Bristol, m-am întâlnit cu cineva care pretinde că o cunoaşte bine.

— Cum îl cheamă?

— Maiorul Alex Fisher.

— Şi care e legătura lui cu Barrington?

— El a fost candidatul conservator la ultimele alegeri când Barrington l-a învins cu patru voturi. Fisher pretinde că Barrington l-a înşelat la numărătoare şi am impresia că ar face orice ca să se răzbune.

— Atunci trebuie să-l ajutăm, a spus don Pedro.

— Am mai descoperit că, de când a pierdut alegerile, Fisher are datorii în tot Bristolul şi caută cu disperare ajutor.

— Atunci îl vom ajuta, nu? a comentat don Pedro. Ce poţi să-mi spui despre prietena lui Barrington?

— Dr. Gwyneth Hughes. Predă matematica la şcoala de fete St Paul din Londra. Sucursala locală a Partidului Laburist aşteaptă anunţarea logodnei lor încă de când s-a terminat divorţul lui, dar, ca să citez un membru al comitetului care s-a întâlnit cu ea, fata n-ar putea fi descrisă ca „o păpuşică”.

— Las-o atunci, a zis don Pedro. Nu ne va ajuta decât dacă el o va părăsi. Concentrează-te pe fosta lui soţie şi, dacă maiorul poate aranja o întâlnire, află dacă doreşte bani sau răzbunare. Aproape orice fostă soţie vrea una sau alta şi, în majoritatea cazurilor, amândouă, l-a zâmbit lui Luis înainte de a adăuga: Foarte bine lucrat, băiete. Întorcându-se înspre Diego, l-a întrebat: Tu ce ai pentru mine?

— N-am terminat încă, a spus Luis, părând puţin supărat. M-am întâlnit cu cineva care ştie mai multe despre familia Barrington decât ei înşişi.

— Şi cine e acesta?

— Un detectiv particular numit Derek Mitchell. A lucrat pentru amândoi Barringtonii şi pentru Cliftoni în trecut, dar am impresia că, dacă primeşte suficienţi bani, l-aş putea convinge să…

— Nu te apropia de el, a spus don Pedro, hotărât. Dacă e în stare să-şi trădeze foştii angajatori, ce te face să crezi că nu va face la fel şi cu noi atunci când îi convine? Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să stai cu ochii pe el.

Luis a încuviinţat, deşi părea dezamăgit.

— Diego?

— Un pilot BOAC numit Peter May a stat la hotelul Milonga două nopţi, în exact acelaşi timp în care Sebastian a fost în Buenos Aires.

— Şi ce-i cu asta?

— Acelaşi om a fost văzut ieşind pe uşa din spate a Ambasadei Britanice în ziua petrecerii în grădină.

— Poate să fie doar o coincidenţă.

— Iar portarul de la Milonga a auzit o conversaţie dintre cineva care părea să-l cunoască şi care l-a numit Harry Clifton şi care este exact numele tatălui lui Sebastian.

— Asta nu mai pare aşa o coincidenţă.

— Mai mult, domnul Clifton a plecat fără să-şi plătească nota la hotel, care a fost luată mai târziu de Ambasada Britanică, dovedind nu numai că tatăl şi fiul au fost în Buenos Aires în acelaşi timp, ci şi că lucrau împreună.

— Atunci de ce nu au stat la acelaşi hotel? a întrebat Luis.

— Pentru că nu au vrut să fie văzuţi împreună, aş zice eu, a comentat don Pedro. A făcut o pauză şi a adăugat: Bravo, Diego. Şi acest Harry Clifton a licitat, de asemenea, pentru statuie?

— Nu cred. Când l-am întrebat pe preşedintele de la Sotheby’s cine era, a pretins că habar n-are. Şi, cu toate că i-am dat de înţeles că ar putea primi ceva,

domnul Wilson nu este clar un om care poate fi tentat de mită şi bănuiesc că, dacă ar fi ameninţat în vreun fel, va suna la Scotland Yard. Don Pedro s-a încruntat. Dar cred că am identificat singura slăbiciune a domnului Wilson, a continuat Diego. Când i-am dat de înţeles că ai putea pune din nou *Gânditorul* la licitaţie, mi-a sugerat că guvernul britanic ar putea dori să-l cumpere.

Don Pedro a explodat şi a scos o serie de înjurături care ar fi şocat şi un paznic de închisoare. A durat o vreme până ce s-a calmat din nou şi, când a reuşit, a spus aproape în şoaptă:

— Deci acum ştim cine mi-a furat banii. Iar până acum au distrus bancnotele sau le-au dat Băncii Angliei. Oricum, a scuipat el, nu vom mai vedea un penny din banii aceia vreodată.

— Dar chiar Guvernul Britanic nu ar fi putut desfăşura o asemenea operaţie fără cooperarea familiilor Clifton şi Barrington, a sugerat Diego, deci ţinta noastră e aceeaşi.

— De acord. Cum se mai formează echipa noastră? a întrebat el, schimbând repede subiectul.

— Am strâns laolaltă un grup mic care nu îndrăgeşte ideea plătirii taxelor. Ceilalţi trei au râs pentru prima oară în acea dimineaţă. Deocamdată îi ţin deoparte, gata pregătiţi să se mişte când le dai ordinul.

— Au vreo idee pentru cine lucrează?

— Nu. Cred că sunt un străin care are prea mulţi bani şi, sincer vorbind, nu pun prea multe întrebări atâta vreme cât sunt plătiţi la vreme în bani gheaţă.

— Merge şi aşa. Don Pedro s-a întors înspre Karl. Ai identificat cine i-a spus lui Barrington că nepotul lui era în drum spre Southampton şi nu spre Londra?

— Nu pot să dovedesc, a zis Karl, dar mi-e teamă că singurul nume care se încadrează este Bruno.

— Băiatul ăsta a fost întotdeauna prea cinstit pentru binele lui. Cred că mama lui e de vină. Trebuie să avem grijă să nu discutăm la ce mă gândesc când este prin preajmă.

— Dar nimeni dintre noi nu prea ştie sigur la ce te gândeşti, a spus Diego.

Don Pedro a zâmbit.

— Nu uitaţi niciodată că, dacă doriţi să îngenuncheaţi un imperiu, atunci trebuie să-l îngenuncheaţi mai întâi pe primul moştenitor la tron.

45

Clopoţelul de la uşa din faţă a sunat la zece fără un minut şi Karl a răspuns.

— Bună dimineaţa, domnule, a zis el. Cu ce pot să vă ajut?

— Am o întâlnire cu domnul Martinez la ora zece.

Karl s-a înclinat uşor şi s-a dat la o parte ca să-i permită vizitatorului să intre. L-a condus apoi prin hol, a bătut la uşa camerei şi a spus:

— Oaspetele dumneavoastră a sosit, domnule.

Martinez s-a ridicat din spatele biroului şi a întins mâna.

— Bună dimineaţa. De abia aşteptam să vă întâlnesc.

Când Karl a închis uşa biroului şi s-a îndreptat spre bucătărie, a trecut pe lângă Bruno, care vorbea la telefon.

— …Tata mi-a dat două bilete pentru semifinala masculină de la Wimbledon de mâine şi a zis să te invit şi pe tine.

— Foarte frumos din partea lui, a zis Seb, dar am o întâlnire cu tutorele meu de la Cambridge vineri, aşa că nu cred că voi putea veni.

— Nu fi aşa un fraier, a spus Bruno. N-ai niciun motiv să nu vii la Londra mâine-dimineaţa. Meciul începe abia la două, aşa că, dacă ajungi aici până la unsprezece, o să ai timp destul.

— Dar tot trebuie să ajung la Cambridge la amiază în ziua următoare.

— Atunci vei sta aici peste noapte, iar Karl te va duce pe Liverpool Street la prima oră vineri-dimineaţă.

— Cine joacă?

— Fraser contra Cooper, o să fie grozav. Şi dacă eşti cuminte, te duc la Wimbledon în maşina mea arătoasă.

— Ai o maşină? l-a întrebat Sebastian, neîncrezător.

— Un cupeu decapotabil MGA, portocaliu. Tata mi-a dat-o când am împlinit optsprezece ani.

— Ticălos plin de noroc, a spus Sebastian. Tatăl meu mi-a dat operele complete ale lui Proust la aniversarea mea.

Bruno a râs.

— Şi, dacă te porţi frumos, o să-ţi povestesc pe drum totul despre ultima mea prietenă.

— Ultima? s-a distrat Sebastian. Trebuia să mai fi avut una înainte de a avea o „ultimă”.

— Sesizez o urmă de invidie?

— Îţi voi spune după ce-mi faci cunoştinţă cu ea.

— N-o să ai ocazia, pentru că n-o voi vedea până vineri şi atunci tu vei fi în trenul spre Cambridge. Ne vedem mâine, pe la unsprezece.

Bruno a lăsat receptorul jos şi tocmai se îndrepta spre camera lui când uşa biroului s-a deschis şi a apărut tatăl lui, cu braţul petrecut în jurul unui domn cu aspect milităros. Bruno nu s-ar fi gândit să tragă cu urechea la conversaţia tatălui său, dacă n-ar fi auzit numele Barrington.

— Veţi reveni în Consiliu foarte repede, a spus tatăl lui, în timp ce-şi însoţea invitatul la uşa din faţă.

— Voi savura acest moment.

— Totuşi, vreau să ştiţi, domnule maior, că nu mă interesează câte un raid ocazional asupra companiei Barrington’s doar pentru a stânjeni familia. Planul meu pe termen lung este să preiau compania şi să vă instalez preşedinte. Cum sună asta?

— Dacă-l va distruge şi pe Giles Barrington în acelaşi timp, nimic nu mi-ar face mai multă plăcere.

— Nu numai pe Barrington, a zis Martinez. Intenţia mea este să-i distrug pe toţi membrii familiei, unul câte unul.

— Chiar şi mai bine, a spus maiorul.

— Aşa că primul lucru pe care trebuie să-l faceţi este să începeţi să cumpăraţi acţiuni Barrington de îndată ce apar pe piaţă. Când veţi avea şapte şi jumătate la sută, vă voi pune înapoi în Consiliu ca reprezentant al meu.

— Mulţumesc, domnule.

— Nu-mi mai spune domnule. Prietenii mei îmi spun Pedro.

— Iar eu sunt Alex.

— Aminteşte-ţi însă, Alex. De acum încolo suntem parteneri şi avem un singur scop.

— Cum nu se poate mai bine, Pedro, a zis maiorul în timp ce îşi strângeau mâinile.

Când a plecat, don Pedro ar fi putut jura că l-a auzit fluierând.

Don Pedro a intrat în casă şi l-a găsit pe Karl aşteptându-l în hol.

— Avem ceva de vorbit, domnule.

— Hai în camera mea.

Niciunul dintre ei n-a scos o vorbă până ce uşa nu s-a închis. Karl a repetat apoi conversaţia pe care o auzise între Bruno şi prietenul lui.

— Eram sigur că biletele la Wimbledon i se vor părea irezistibile.

A luat telefonul de pe biroul lui.

— Cu Diego, a lătrat el. Şi acum să vedem dacă putem tenta băiatul cu ceva şi mai irezistibil, a continuat în timp ce-şi aştepta fiul la telefon.

— Cu ce pot ajuta, tată?

— Tânărul Clifton a muşcat momeala şi vine mâine la Londra şi va merge la Wimbledon. Dacă Bruno îl poate convinge să-mi accepte cealaltă ofertă, poţi aranja totul până vineri?

***

Sebastian a trebuit să împrumute ceasul cu alarmă al mamei sale pentru a fi sigur că prinde trenul de 7:23 la Paddington. Emma îl aştepta în hol şi s-a oferit să-l conducă la Temple Meads.

— Te aştepţi să-l vezi pe domnul Martinez la Londra?

— Sunt aproape sigur că-l voi vedea, a spus Sebastian, pentru că la sugestia lui, Bruno m-a invitat la Wimbledon. De ce mă întrebi?

— Aşa, fără motiv.

Sebastian ar fi vrut să-şi întrebe mama de ce părea atât de interesată de domnul Martinez, dar a bănuit că, dacă o va întreba, va primi acelaşi răspuns. „Aşa, fără motiv."

— Vei avea timp s-o vezi pe mătuşa Grace la Cambridge? l-a întrebat mama lui, schimbând clar subiectul.

— M-a invitat la ceai la Newnham sâmbătă după-masă.

— Nu uita să-i transmiţi toată dragostea mea, a spus Emma, când au ajuns în gară.

În tren, Sebastian a stat într-un colţ al vagonului, încercând să-şi dea seama de ce părinţii lui păreau atât de interesaţi de un om pe care nu-l cunoşteau. S-a decis să-l întrebe pe Bruno dacă ştia ceva. La urma-urmei, Bruno nu prea dorise ca el să meargă la Buenos Aires.

Până când trenul a ajuns în Paddington, Sebastian tot nu rezolvase misterul. I-a dat biletul taxatorului de la barieră, a ieşit din gară, a traversat drumul şi nu s-a oprit până ce nu a ajuns la numărul 37. A bătut la uşă.

— Oh, Dumnezeule, a spus doamna Tibbet când a văzut cine stătea în prag. L-a îmbrăţişat. Nu credeam că te voi mai vedea, Seb.

— Stabilimentul acesta pregăteşte micul dejun pentru boboci universitari lipsiţi de bani?

— Dacă asta înseamnă că mergi până la urmă la Cambridge, atunci voi vedea ce pot prepara. Sebastian a urmat-o înăuntru. Şi închide uşa după tine, a mai zis ea. Parcă ai fi crescut într-un hambar.

Sebastian s-a întors şi a închis uşa, după care a coborât scările şi i s-a alăturat lui Tibby în bucătărie. Când Janice l-a văzut, a spus:

— Ia uite ce a adus pisica, şi i-a dat o a doua îmbrăţişare, urmată de cel mai bun mic dejun pe care-l mâncase de când stătuse în bucătăria aceea.

— Deci ce-ai mai făcut de când nu ne-am mai văzut? a întrebat doamna Tibbet.

— Am fost în Argentina şi am întâlnit-o pe prinţesa Margaret.

— Unde-i Argentina? a întrebat Janice.

— E foarte departe, a spus doamna Tibbet.

— Şi în septembrie mă duc la Cambridge, a mai zis el, în timp ce mânca. Mulţumită ţie, Tibby.

— Sper că nu te-ai supărat că am luat legătura cu unchiul tău. Şi, ce a fost mai rău, a trebuit să vină la mine, în Paddington.

— Slavă Domnului că a venit, a spus Sebastian. Altfel aş fi încă în Argentina.

— Şi ce te-a adus la Londra de data asta? a întrebat Janice.

— Mi s-a făcut aşa de dor de voi încât a trebuit să mă întorc, a spus Seb. Şi unde altundeva aş fi putut mânca un mic dejun ca lumea?

— Las-o baltă, că nu ne păcăleşti, a spus doamna Tibbet punându-i un al treilea cârnat în farfurie.

— Ei, am mai avut un motiv, a recunoscut Sebastian. Bruno m-a invitat la Wimbledon în după-masa asta pentru semifinala masculină. Fraser contra Cooper.

— Îl iubesc pe Ashley Cooper, a spus Janice, dând drumul cârpei de vase.

— Tu ai iubi pe oricine ajunge în semifinale, a necăjit-o doamna Tibbet.

— Nu e corect! Nu m-am îndrăgostit de Neale Fraser.

Sebastian a râs şi nu s-a mai oprit din râs în următoarea oră, motiv pentru care nu a apărut în Eaton Square decât la unsprezece şi jumătate. Când Bruno i-a deschis uşa, Seb a zis:

— Mea culpa, dar, în apărarea mea pot să-ţi spun că am fost reţinut de două dintre prietenele mele.

***

— Mai explică-mi o dată, a zis Martinez, şi spune-mi totul în detaliu.

— O echipă formată din trei şoferi profesionişti au făcut mai multe curse de practică săptămâna trecută, a spus Diego. Azi după-masă vom face verificarea finală.

— Ce poate merge rău?

— Dacă Clifton nu-ţi acceptă oferta, va trebui să renunţăm la tot exerciţiul.

— După cum îl ştiu eu pe băiatul ăsta, nu va putea rezista. Asigură-te că nu dau peste el înainte de a pleca dimineaţa spre Cambridge. Pentru că nu pot garanta că nu-l voi strânge de gât.

— M-am asigurat cât am putut că drumurile voastre nu se vor încrucişa. Tu vei cina la Savoy în seara asta cu maiorul Fisher, iar mâine ai o întâlnire dimineaţă la prima oră când avocatul companiei te va informa ce drepturi vei avea de îndată ce vei obţine şapte şi jumătate din acţiunile Barrington's.

— Şi după-masă?

— Vom merge amândoi la Wimbledon. Nu pentru finala feminină, ci ca să ai zece mii de alibiuri.

— Şi unde va fi Bruno?

— Îşi va duce prietena la cinema. Filmul începe la două şi un sfert şi se termină pe la cinci, aşa că nu va auzi veştile triste despre prietenul lui până ce nu se va întoarce seara acasă.

***

Când Sebastian s-a urcat în pat în acea seară, n-a reuşit să adoarmă. Ca într-un film mut, a retrăit tot ce se întâmplase în cursul acelei zile, secvenţă cu secvenţă: micul dejun cu Tibby şi Janice; drumul la Wimbledon în MG, semifinala în care al patrulea set i-a revenit lui Cooper cu 8-6. Ziua s-a terminat cu o vizită la madame Jojo's pe Brewer Street, unde a fost înconjurat de o duzină de Gabriele. Ceva ce nu avea de gând să-i spună mamei sale.

Şi apoi, culmea, pe drumul spre casă, Bruno l-a întrebat dacă i-ar plăcea să conducă MG-ul la Cambridge a doua zi şi nu să meargă cu trenul.

— Dar tatăl tău nu o să obiecteze?

— A fost ideea lui.

***

Când Sebastian a coborât la micul dejun în dimineaţa următoare, a fost dezamăgit că don Pedro plecase deja la o întrunire în oraş, pentru că dorea să-i mulţumească pentru amabilitate. Dar îi va scrie de îndată ce va ajunge la Bristol.

— Ce bine ne-am distrat ieri, a spus Sebastian, umplându-şi o farfurie cu cereale şi aşezându-se lângă Bruno.

— La naiba cu ieri, a zis Bruno, sunt mai îngrijorat pentru astăzi.

— Care e problema?

— I-am spus lui Sally ce simţeam pentru ea sau am presupus că ştia deja? a izbucnit Bruno.

— E chiar atât de rău?

— Ce-ţi pasă ţie. Ai mai multă experienţă în chestiile astea decât mine.

— Aşa este, a zis Sebastian.

— Nu mai rânji că altfel nu-ţi mai împrumut MG-ul.

Sebastian a încercat să pară serios. Bruno s-a aplecat peste masă şi l-a întrebat:

— Cu ce crezi că ar trebui să mă îmbrac?

— Trebuie să te îmbraci normal, dar inteligent. Cu un batic şi nu cu o cravată, i-a sugerat Sebastian în timp ce telefonul din hol a început să sune. Şi nu uita că Sally se va gândi şi ea cu ce ar trebui să se îmbrace, a mai zis el când Karl intra în cameră.

— O doamnă Thornton vă caută la telefon, domnule Bruno.

Sebastian a izbucnit în râs când Bruno s-a strecurat timid afară din cameră. Şi-a mai pus nişte marmeladă pe o a doua felie de pâine când prietenul lui a intrat după câteva clipe şi a comentat:

— La naiba, la naiba, la naiba.

— Ce s-a întâmplat?

— Sally nu poate veni. Spune că a răcit şi are temperatură.

— În mijlocul verii? a râs Sebastian. Mi se pare că e o scuză ca să renunţe.

— Nu e aşa. A zis că mâine va fi bine şi de abia aşteaptă să mă vadă.

— Atunci de ce nu vii la Cambridge cu mine, că mie numi pasă ce porţi?

Bruno a rânjit.

— Nu eşti un înlocuitor prea grozav pentru Sally, dar adevărul e că n-am altceva mai bun de făcut.

46

— La naiba, la naiba, la naiba, l-a făcut pe Karl să vină din bucătărie şi să afle ce se întâmplase. A ajuns chiar la timp ca să-i vadă pe cei doi băieţi dispărând pe uşa din faţă. A alergat pe hol şi a ieşit pe trotuar, dar nu a zărit decât MG-ul portocaliu dând colţul, cu Sebastian la volan.

— Domnule Bruno! a strigat Karl cât putea de tare, dar nu s-a întors niciunul dintre ei, pentru că Sebastian pornise radioul ca să audă noutăţile de la Wimbledon. Karl a fugit în mijlocul drumului şi a dat disperat din mâini, dar MG-ul nu a încetinit. A alergat după maşină când aceasta se apropia de semaforul de la capătul drumului, care era pe verde.

— Treci pe roşu! a ţipat el, şi semaforul a făcut-o, dar nu înainte ca Sebastian să vireze la stânga şi să accelereze spre Hyde Park Corner. Karl a trebuit să admită că îi scăpaseră. Era oare vreo posibilitate ca Bruno să-i fi cerut lui Sebastian să-l lase undeva, înainte ca acesta să plece spre Cambridge? La urma-urmei, nu trebuia să-şi ducă prietena la cinema în acea după-amiază? Dar nu era un risc pe care Karl dorea să şi-l asume.

S-a întors şi a fugit spre casă, încercând să-şi amintească unde era domnul Martinez în acea zi. Ştia că-şi va petrece după-masa urmărind finala feminină de la Wimbledon, dar, stai, Karl şi-a amintit că şeful lui mai avea o întâlnire în oraş, mai devreme, aşa că era posibil să mai fie încă la birou. Un om care nu credea în Dumnezeu s-a rugat ca domnul Martinez să nu fi plecat încă spre Wimbledon.

A trecut prin uşa deschisă, a înşfăcat telefonul din hol şi a sunat la birou. După câteva momente i-a răspuns secretara lui don Pedro.

— Trebuie să vorbesc urgent cu şeful, foarte urgent, a repetat el.

— Dar domnul Martinez şi Diego au plecat la Wimbledon acum câteva minute.

***

— Seb, trebuie să discutăm un lucru care mă îngrijorează de ceva vreme.

— De ce cred eu că nu este probabil ca Sally să apară mâine?

— Nu, ceva mai serios, a spus Bruno.

Cu toate că Sebastian a sesizat o schimbare a tonului vocii prietenului său, nu s-a putut întoarce să-l privească mai atent, pentru că încerca să vireze prima oară pe Hyde Park Corner.

— Nu e ceva prea clar, dar, de când ai venit la Londra, am impresia că tata te evită.

— Dar nu are niciun sens. La urma-urmei, el a sugerat să vin cu tine la Wimbledon, i-a amintit Sebastian, îndreptându-se spre Park Lane.

— Ştiu, dar tot ideea lui tata a fost să-ţi dau astăzi MG-ul. Mă întreb dacă s-a întâmplat ceva în Buenos Aires care ar fi putut să-l supere.

— Nimic de care să-mi dau seama, a spus Sebastian, care zărise indicatorul pentru A1 şi trecea pe banda exterioară.

— Şi tot nu-mi dau seama de ce tatăl tău a traversat jumătate din lume ca să te vadă, când putea foarte bine să te sune la telefon.

— Am vrut să-l întreb acelaşi lucru, dar era ocupat cu pregătirile pentru turneul de lansare a ultimei lui cărţi în America. Când am întrebat-o pe mama, ea s-a purtat prosteşte. Şi pot să-ţi spun ceva despre mama: nu este proastă.

— Şi alt lucru pe care nu-l înţeleg este de ce ai mai rămas în Buenos Aires când ai fi putut să te întorci cu tatăl tău cu avionul.

— Pentru că i-am promis tatălui tău că voi aduce o ladă mare la Southampton şi nu voiam să-l las de izbelişte după tot ce făcuse pentru mine.

— Trebuie să fi fost statuia pe care am văzut-o zăcând pe pajişte la Shillingford. Dar asta doar adaugă la mister. De ce te-ar fi rugat tata să-i aduci o statuie din Argentina pe care a scos-o la licitaţie şi a cumpărat-o chiar el?

— Habar n-am. Am semnat formularele de vamă aşa cum m-a rugat el şi, când Sotheby's a luat lada, m-am întors la Bristol cu părinţii mei. De ce mă întrebi? Am făcut exact ce m-a rugat tatăl tău să fac.

— Ieri a venit un om acasă la tata în vizită şi l-am auzit pomenind numele de Barrington.

Sebastian s-a oprit la următorul semafor.

— Ai idee cine era bărbatul acela?

— Nu, nu l-am mai văzut până acum, dar tata i-a spus „maior".

***

— Acesta este un anunţ public, s-a auzit o voce la difuzor. Mulţimea a tăcut, cu toate că domnişoara Gibson se pregătea să servească pentru primul set. Îl rugăm pe domnul Martinez să vină imediat în biroul secretarului.

Don Pedro n-a reacţionat imediat, dar apoi s-a ridicat şi a spus:

— Cred că ceva a mers prost.

Fără să mai spună nimic, şi-a croit drum printre spectatorii de pe rândul lui până la cea mai apropiată ieşire, cu Diego în urma lui. Când don Pedro a ajuns la interval a întrebat un vânzător de programe unde era biroul secretarului.

— Este clădirea aceea mare cu acoperiş verde, domnule, a spus tânărul caporal, arătând spre dreapta. Nu puteţi să n-o vedeţi.

Don Pedro a coborât repede treptele şi a ieşit din Centre Court, dar Diego îl depăşise cu mult înainte de a ajunge la ieşire. Diego a mers din ce în ce mai repede, îndreptându-se către clădirea mare care acoperea orizontul. Se uita din când în când în spate ca să se asigure că tatăl lui nu rămânea prea mult în urmă.

Când a zărit un oficial în uniformă stând lângă nişte uşi duble, a încetinit şi l-a întrebat:

— Unde este biroul secretarului?

— A treia uşă la stânga, domnule.

Diego n-a mai încetinit până ce nu a văzut uşa pe care scria *Secretariatul Clubului.*

Când a deschis-o a dat peste un bărbat cu un sacou elegant purpuriu cu verde.

— Mă numesc Martinez. M-aţi chemat prin difuzoare.

— Da, domnule. Un domn Karl Ramirez a sunat şi a întrebat dacă puteţi telefona imediat acasă. A zis că este vorba despre ceva foarte important.

Diego a luat repede telefonul de pe biroul secretarei şi a format numărul de acasă, când tatăl lui a dat buzna pe uşă, roşu la faţă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el, între două respiraţii.

— Nu ştiu încă. Trebuie doar să-l sun pe Karl acasă.

Don Pedro a luat receptorul şi a auzit:

— Dumneavoastră sunteţi, domnule Martinez?

— Da, eu, a răspuns don Pedro şi l-a ascultat cu atenţie pe Karl.

— Ce este? a zis Diego, încercând să rămână calm, cu toate că tatăl lui se făcuse cenuşiu la faţă şi se agăţase de marginea biroului secretarului.

— Bruno este în maşină.

***

— O să mă lămuresc cu tata când mă voi întoarce acasă în seara asta, a spus Bruno. La urma-urmei, ce ai fi putut face ca să-l superi, dacă i-ai respectat instrucţiunile?

— N-am idee, a spus Sebastian, cotind pe prima ieşire către A1 şi intrând în traficul dublu al autostrăzii. A apăsat cu putere pe acceleraţie şi s-a bucurat de senzaţia vântului care-i sufla prin păr.

— Poate am reacţionat exagerat, a zis Bruno, dar aş prefera ca acest mister să se lămurească.

— Dacă maiorul e cineva numit Fisher, a spus Sebastian, atunci pot să-ţi spun că nici tu nu vei reuşi să lămureşti nimic.

— Nu te înţeleg. Cine naiba e Fisher?

— Candidatul conservator care a fost rivalul unchiului meu la ultimele alegeri. Nu-ţi aminteşti? Ţi-am povestit totul despre el.

— El a fost tipul care a încercat să-ţi înşele unchiul la alegeri încurcând voturile?

— Chiar el şi a mai încercat şi să destabilizeze Barrington Shipping cumpărând şi vânzând acţiunile companiei ori de câte ori apărea vreo presiune. Şi s-ar fi putut să nu ajute nici faptul că atunci când preşedintele a scăpat în cele din urmă de el, mama i-a luat locul în Consiliu.

— Dar ce legătură ar putea avea tata cu un astfel de specimen sinistru?

— E posibil ca nici să nu fi fost Fisher şi atunci reacţionăm amândoi exagerat.

— Să sperăm că ai dreptate. Dar tot mă gândesc că ar trebui să ne ţinem ochii şi urechile deschise în caz că prindem ceva care ar putea rezolva misterul.

— Bună idee. Pentru că un lucru e sigur, nu vreau să mă ia tatăl tău la ochi.

— Şi chiar dacă unul dintre noi găseşte vreun motiv pentru care a apărut vreun resentiment între familiile noastre, nu înseamnă că trebuie să ne implicăm şi noi.

— Sunt complet de acord, a spus Sebastian, în timp ce vitezometrul urca la o sută zece pe oră, altă experienţă nouă pentru el. Câte cărţi vrea tutorele tău să fi citit până la începerea semestrului? a mai întrebat el, trecând pe banda exterioară ca să depăşească trei camioane cu cărbuni care mergeau în convoi.

— Mi-a recomandat cam o duzină, dar am impresia că nu se aşteaptă să le fi citit pe toate până în prima zi a semestrului.

— Nu cred că am citit o duzină de cărţi în toată viaţa mea, a spus Sebastian, depăşind primul camion. Însă a trebuit să frâneze brusc, când şoferul camionului din mijloc a cotit brusc şi a încercat să-l depăşească pe cel din faţă. Chiar atunci când părea că şoferul va depăşi camionul din faţa lui şi va reveni pe banda mijlocie, Sebastian s-a uitat în oglinda

retrovizoare şi a văzut că şi al treilea camion trecuse pe banda exterioară.

Camionul din faţa lui Sebastian a înaintat uşor, ajungând lângă cel aflat încă pe banda mijlocie. Sebastian a privit iar în oglinda retrovizoare şi a început să se simtă nervos văzând că maşina din spatele lui încearcă să-i blocheze drumul.

Bruno s-a întors şi a făcut semne furioase cu mâna la şoferul camionului din spatele lor, ţipând cât îl ţinea gura:

— Înapoi!

Şoferul, fără să-i dea atenţie, s-a aplecat doar deasupra volanului pe când camionul lui se apropia din ce în ce mai mult de ei, în ciuda faptului că maşina din faţă încă nu o depăşise pe cea aflată pe banda din interior.

— Pentru numele Domnului, mişcă-te! a ţipat Sebastian, claxonând puternic, pentru că îşi dădea seama că şoferul din faţă nu-l putea auzi. Când s-a uitat din nou în oglinda retrovizoare, s-a îngrozit văzând că maşina din spate era doar la câţiva centimetri de bara lui de protecţie. Camionul din faţă încă tot nu avansase suficient ca să treacă pe banda interioară, ceea ce i-ar fi permis lui Sebastian să accelereze şi să se îndepărteze de convoi. Bruno îi făcea semne disperate şoferului din stânga, dar acesta menţinea viteza constantă. Ar fi putut cu uşurinţă să-şi ia piciorul de pe acceleraţie şi să le permită să se strecoare în siguranţa benzii interioare, dar nu s-a uitat o dată spre ei.

Sebastian s-a agăţat mai tare de volan când camionul din spatele lui i-a atins bara de protecţie şi a împins micul MG înainte, aruncându-i în sus placa de înmatriculare. Sebastian a încercat să mai avanseze un metru, dar nu putea merge mai repede fără să dea peste camionul din faţă şi să fie strivit între cele două maşini ca un acordeon.

După câteva secunde au fost aruncaţi a doua oară înainte când camionul din spatele lor a lovit spatele MG-ului cu o forţă mult mai mare, împingându-l la jumătate de metru de camionul din faţă. Abia când

camionul din spate i-a lovit a treia oară, cuvintele lui Bruno: *Eşti sigur că iei decizia corectă?* i-au trecut lui Sebastian prin minte. S-a uitat la Bruno care se agăţase acum de bordul maşinii cu ambele mâini.

— Încearcă să ne omoare! a ţipat el. Pentru numele Domnului, Seb, fă ceva!

Sebastian s-a uitat neajutorat la benzile din sud şi a văzut un şir continuu de vehicule îndreptându-se în direcţie opusă.

Când camionul din faţă a început să încetinească, şi-a dat seama că, dacă voiau să aibă vreo şansă de supravieţuire, trebuia să ia o decizie, şi s-o ia repede.

***

Tutorele de la Cambridge a avut neplăcuta sarcină de a telefona tatălui băiatului pentru a-l anunţa că fiul său fusese ucis într-un tragic accident de maşină.

Jeffrey ARCHER

UN SECRET BINE PĂSTRAT

UN SECRET BINE PĂSTRAT este al treilea volum din seria Cronicile familiei Clifton.

În 1957, Sebastian câștigă o bursă la Cambridge și o nouă generație a familiei Clifton merge înainte. Va deveni el oare milionar? Va merge la Cambridge? Este oare viața lui în pericol? **UN SECRET BINE PĂSTRAT** va răspunde tuturor acestor întrebări dar, din nou, va pune altele. Mult înainte de a atinge ultima pagină a acestui roman atrăgător, veți fi lăsați nedumeriți de întorsăturile de situație și de misterele care v-au surprins și în volumele anterioare.

Așteptăm cel de-al patrulea volum...

www.jeffreyarcher.com

43.60 lei

Vivaldi

ISBN: 978-973-150-080-5

[1] BGS.

[2] Knight Commander of the British Empire – Cavaler Comandor al Ordinului Imperiului Britanic. (N.tr.)

[3] Justice of the Peace – Judecător de Pace.

[4] LSE – London School of Economics' – Şcoala Londoneză de Economie.

[5] Annual General Meeting – Întrunirea Generală Anuală.

[6] Hilly-Billy- poreclă.

[7] Met – Zona Metropolitană.

[8] Personaj principal din romanele lui A.C.Doyle – rivalul lui Sherlock Holmes.

[9] Her Royal Highness – Alteța sa Regală.

Cuprins

PROLOG
HARRY CLIFTON ȘI EMMA BARRINGTON 1945 - 1951
1
2
3
4
5
6
7
8
GILES BARRINGTON 1951 - 1954
9
10
11
12
13
14
15
16
ALEX FISHER 1954 - 1955
17
18
19
20
21
GILES BARRINGTON 1955
22
23
24
25
SEBASTIAN CLIFTON 1955 - 1957
26
27
28
29
30
31

32
HARRY CLIFTON 1957
33
34
35
36
37
38
SEBASTIAN CLIFTON 1957
39
40
41
42
43
44
45
46

Table of Contents

PROLOG 8

HARRY CLIFTON ŞI EMMA BARRINGTON 1945 - 1951 16

1 17

2 20

3 32

4 42

5 55

6 63

7 74

8 76

GILES BARRINGTON 1951 - 1954 86

9 87

10 94

11 101

12 109

13 114

14 126

15 134

16 141

ALEX FISHER 1954 - 1955 144

17 145

18 153

19 159

20 167

21 176

GILES BARRINGTON 1955 183

22 184

23 194

24 204

25 213
SEBASTIAN CLIFTON 1955 - 1957 223
26 224
27 230
28 236
29 243
30 251
31 259
32 272
HARRY CLIFTON 1957 281
33 282
34 293
35 301
36 308
37 314
38 322
SEBASTIAN CLIFTON 1957 331
39 332
40 341
41 348
42 357
43 363
44 370
45 375
46 383